TESS GERRITSEN

HASAT

1.

Yaşına göre ufaktı, Arbatskaya'nın alt geçitlerinde dilenen diğer bütün çocuklardan daha ufak. Ama daha onbir yaşında her şeyi yapmıştı. Dört yıldır sigara içiyor, üç buçuk yıldır hırsızlık yapıyor ve iki yıldır numaralar çeviriyordu. Yakov, sonuncu işe pek aldırmıyordu ama bu, Mişa Amca'nın üzerinde ısrarla durduğu bir şeydi. Başka nasıl ekmek ve sigara alabilirlerdi ki? Mişa Amca'nın çocukları arasında en ufağı ve en sarışını olarak Yakov, asıl yükü taşıyordu. Müşteriler hep küçüklere para verirdi, sarışınlara. Yakov'un olmayan sol eline aldırmıyor gibilerdi; aslında çoğu, utançla gizlemeye çalıştığı ucu boş kolunun farkına bile varmıyordu. Onun ufaklığı, sarışınlığı ve korkusuz mavi gözleri daha çok ilgilerini çekiyordu.

Yakov işi ilerletip harçlığını, daha büyük çocuklar gibi yankesicilik yaparak kazanmaya can atıyordu. Mişa'nın dairesinde her sabah uyandığında ve her akşam uyuyakalmadan önce, sağlam tek elini uzatıp yatağın başındaki demire tutunurdu. Boyunu bir kaç milim daha uzatmayı umarak gerinir, gerinirdi. Mişa Amca bunun yararsız bir egzersiz olduğunu söylerdi. Yakov ufaktı, çünkü kavruk kalmış bir soydan geliyordu. Onu yedi yıl önce Moskova'da terke-den kadın da kavruk kalmıştı. Yakov kadını çok az hatırlıyordu, şehirden önceki hayatının da çoğunu anımsamıyordu. Yalnızca Mişa Amca'nın ona anlattıklarını biliyor, bunların da sadece yarısına inanıyordu. Onbir yaşın duyarlılığında Yakov, hem küçücük hem de bilgeydi.

Şimdi de doğuştan gelen şüpheciliğiyle dikkatini, akşam yemeğinde Mişa Amcayla iş konuşan adamla kadına vermişti.

Çift, daireye koyu renk camlı büyük, siyah bir arabayla gelmişti. Gregor adındaki adam kravat takmış, takım elbise ve hakiki deriden ayakkabılar giymişti. Kadının adı Nadya'ydı, kaliteli yünden bir tayyör giymiş bir sarışındı ve yanında plastik bir valiz vardı. Rus değildi - bu kadarını dairedeki dört çocuk da hemen anlamıştı. Amerikalıydı, ya da belki İngiliz. Akıcı fakat aksanlı bir Rusça konuşuyordu.

İki adam işleri votkayla yönetirken, kadının bakışları küçücük dairede, duvara monte edilmiş eski ordu ranzalarının, kirli pijama yığınlarının ve endişeli bir sessizlik içinde birbirlerine sokulmuş dört çocuğun üzerinde dolaştı. Kadın, güzel, açık gri gözleriyle çocukların hepsini teker teker inceledi. Önce en büyükleri onbeşin-deki Piyotr'a baktı. Sonra onüçündeki Stepan'a ve on yaşındaki Aleksei'e...

Ve son olarak Yakov'a baktı.

Yakov, büyüklerin onu böyle dikkatle incelemesine alışkındı ve sakin bir tavırla kadına baktı. Alışkın olmadığı, bakışların üzerinden bu kadar çabuk ayrılmasıydı. Büyükler genellikle diğer çocuklara aldırmazdı. Bu kez kadının ilgisini çeken sıska, sivilceli Pi-yotr olmuştu.

Nadya Mişa'ya dönüp "Doğru olanı yapıyorsunuz. Mihail İsa-yeviç" dedi. "Bu çocukların burada hiçbir geleceği yok. Biz onlara böyle bir şans sunuyoruz!" Çocuklara bakıp gülümsedi.

Serem Stepan aşık bir budala gibi sırıttı.

"Görüyorsunuz, İngilizce bilmezler" dedi Mişa Amca. "Sadece bir iki kelime." "Çocuklar çok çabuk öğrenirler. Çaba harcamaları gerekmez."

"Öğrenmek için zamana ihtiyaçları olacak. Dili, yemekleri..."
"Ajansımız geçiş dönemindeki gereksinimler konusunda oldukça deneyimlidir O kadar çok Rus çocukla çalışıyoruz ki. Bunlar gibi yetimlerle. Uyum sağlamaları için bir süre özel bir okulda kalacaklar."
"Ya uyum sağlayamazlarsa?"
Nadya durakladı. "Arada bir istisnalar olur. Duygusal problemleri olanlar." Bakışları dört çocuğun üzerinde gezindi. "Sizi özellikle endişelendiren biri var mı?"
Yakov, sözünü ettikleri problemleri bulunanın kendisi olduğunu anlamıştı.
Nadiren gülen ve asla ağlamayan, Mişa Amca'nın "küçük taş oğlum" diye çağırdığı oydu. Yakov neden hiç ağlamadığını bilmiyordu. Öbür çocuklar, canları acıdığında iki göz iki çeşme ağlarlardı. Yakov ise sadece zihnini, televizyon ekranının geceleri istasyonlar kapandıktan sonra bomboş kalması gibi boşaltıyordu. Ne bir iletim ne bir imge, yalnızca o rahatlatıcı beyaz bulanıklık.
Mişa Amca "Hepsi iyi çocuklardır. Mükemmel çocuklar," diye yanıtladı.
Yakov diğer üç çocuğa baktı. Piyotr'un alnı ve omuzlan bir gorilinki gibi öne doğru çıkıktı. Stepan'ın, aralarında beyin yerine bir cevizin yüzdüğü, küçük ve buruşuk, acayip kulakları vardı. Aleksei parmağını emiyordu.
Yakov koluna bakarak, ve benim de tek elim var diye düşündü. Neden mükemmel olduğumuzu söylüyorlar? Ama Mişa Amca bu konuda ısrar etmeyi sürdürüyordu. Ve kadın da başıyla onaylıyordu. Bunlar iyi çocuklardı, sağlıklı çocuklardı. "Dişleri bile iyi!" diye işaret etti Mişa. "Hiç çürük yok. Ve Pi-yotr'umun ne kadar uzun boylu olduğuna bakın."
Gregor "Şuradaki iyi beslenmemiş gibi görünüyor" diyerek Yakov'u gösterdi. "Peki eline ne oldu?"
"Doğuştan böyle."
"Radyasyon mu?"
"Başka bir etkisi olmamış. Sadece bir eli yok."
"Bu sorun yaratmayacaktır" dedi Nadya. Oturduğu yerden kalktı. "Gitmemiz gerek. Zaman geldi."
"Bu kadar çabuk mu?"
"İzlememiz gereken bir programımız var."
"Ama - giysileri... "
"Ajans giysi temin edecek. Şu anda giydiklerinden daha iyilerini."
"Bu kadar çabuk olmak zorunda mı? Vedalaşacak zamanımız yok mu?"
Kadının gözlerinde bir an öfkeli bir bakış belirdi. "Sadece bir dakika. Müşterilerimizi kaçırmak istemeyiz."
Mişa Amca çocuklarına, kan bağıyla ya da sevgiyle değil, karşılıklı bir gereksinim bağıyla bağlı dört çocuğuna baktı. Birbirlerine bağımlıydılar. Sırayla, çocukların her birini kucakladı. Yakov'a gelince, biraz daha uzun, biraz daha sıkı sarıldı. Mişa Amca soğan ve sigara kokuyordu, tanıdık kokular. Güzel kokular. Ama Yakov'da kendini yakınlıktan çekme içgüdüsü vardı. Kim olursa olsun, birinin ona sarılmasından veya dokunmasından hoşlanmıyordu.
"Amcanı unutma" diye fısıldadı Mişa. "Amerika'da zengin olunca, sana nasıl baktığımı unutma."
"Amerika'ya gitmek istemiyorum" dedi Yakov.
"En iyisi bu. Hepiniz için."
"Ben seninle kalmak istiyorum. Amca! Burada kalmak istiyorum."
"Gitmek zorundasın."
"Neden?"
"Çünkü öyle karar verdim." Mişa Amca onu omuzlarından tutup sarstı. "Kararımı verdim."
Yakov birbirlerine sırıtan diğer çocuklara baktı ve düşündü: Onlar hallerinden memnunlar. Neden tek endişelenen benim?
Kadın Yakov'un elini tuttu. "Ben onları arabaya götürüyorum. Gregor burada belgeleri tamamlayabilir."
"Amca?" diye seslendi Yakov.
Ama Mişa çoktan arkasını dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu.
Nadya dört çocuğu koridordan geçirip merdivenlerden indirdi. Dördüncü kattaydılar. Bütün o gürültücü erkek çocuk enerjisi, patırdayan ayakkabılar halinde boş merdivenlerde yankılanıyordu.

Zemin kata gelmişlerdi ki Aleksei aniden durdu. "Bekleyin! Şu-şu'yu unuttum!" diye bağırdı ve geri dönüp koşa koşa merdivenleri çıkmaya başladı.
"Buraya gel!" diye seslendi Nadya. "Yukarı çıkamazsın!"
"Onu bırakamam!" diye bağırdı Aleksei.
"Hemen buraya gel!"
Aleksei'in tek yaptığı gürültüyle basamakları çıkmaya devam etmek oldu. Kadın peşinden gitmeye yeltenmişti ki Piyotr, "Şu-şu olmadan gitmez" dedi.
"Bu Şu-şu da kimmiş?" diye ters ters sordu Nadya.
"Oyuncak köpeği. Her zaman yanındadır."
Kadın dördüncü kata doğru şöyle bir baktı ve o anda Yakov onun gözlerinde anlayamadığı bir şey gördü.
Kadın bir şeyden korkuyor gibiydi.
Aleksei'in peşinden gidip gitmemek arasında bocalıyordu. Çocuk kollarında yırtık pırtık Şu-şu'yla merdivenlerden koşarak indiğinde, rahatlayarak trabzana yaslandı.
"Aldım onu!" diye övündü Aleksei, oyuncağını bağrına basarak.
"Artık gidiyoruz" dedi kadın, onları dışarı çıkarırken.
Dört çocuk arabanın arkasına doluştu. Çok sıkışıktı ve Yakov neredeyse Piyotr'un kucağına oturmak zorunda kaldı.
"Kemikli kıçını koyacak başka yer bulamadın mı?" diye homurdandı Piyotr.
"Nereye koyayım? Suratına mı?"
Piyotr onu itti. O da karşılık verdi.
Kadın ön koltuktan "Kesin şunu!" diye emretti. "Uslu durun."
"Ama burada yer yok," diye sızlandı Piyotr.
"Öyleyse yeri siz açın. Ve susun!" Kadın binaya, dördüncü kata doğru baktı. Mişa'nın dairesine.
"Niçin bekliyoruz?" diye sordu Aleksei.
"Gregor'u bekliyoruz. Kağıtları imzalıyor."
"Ne kadar sürer?"
"Kadın arkasına yaslandı ve gözlerini tam karşıya dikti. "Fazla sürmez."
Ramak kalmıştı, diye düşündü Gregor, Aleksei kapıyı arkasından çarparak ikinci kez çıkarken. Küçük piç içeriye bir dakika sonra dalsaydı, kıyamet kopacaktı. Aptal Nadya veleti yukarı bırakmakla ne halt ettiğini sanıyordu? Bu işte Nadya'yı kullanmaya başından beri karşıydı. Ama Reuben, bir kadın olması gerektiğinde ısrar etmişti. İnsanlar bir kadına daha fazla güvenirlerdi.
Çocuğun ayak sesleri uzaklaştı, gürültülü rap-rapları bina kapısının kapanma sesi izledi.
Gregor muhabbet tellalına döndü.
Mişa gözlerini sokağa, dört çocuğunun oturduğu arabaya dikmiş, pencerenin önünde duruyordu. Elini cama bastırdı, tombul parmakları elveda dercesine açıldı.
Yüzünü Gregor'a çevirdiğinde, gözleri gerçekten de buğulanmıştı.
Ama ilk sözünü ettiği şey para oldu. "Valizde mi?"
"Evet" dedi Gregor.
"Hepsi mi?"
"Yirmibin Amerikan doları. Çocuk başına beşbin. Fiyatta anlaşmıştık."
"Evet." Mişa içini çekip elini yüzünde gezdirdi. Bu yüzün kırışıklıklarından sadece, çok fazla votka ve sigaranın etkileri anlaşılıyordu. "Onları iyi aileler evlat edinecek, değil mi?"
"Bu işle Nadya ilgilenecek. Biliyorsun, çocukları sever. Bu yüzden bu işi seçti."
Mişa hafifçe gülümsemeyi başardı. "Belki benim için de Amerikalı bir aile bulabilir."
Gregor onu pencereden uzaklaştırmak zorundaydı. Odanın öbür ucunda duran masadaki valizi işaret etti. "Durma. İstersen bir kontrol et."
Mişa valize yaklaştı ve kilidini açtı. İçinde düzgün desteler halinde sıralanmış bir yığın Amerikan yüzlüğü vardı. Yirmibin dolar; bu, bir adamın ciğerini çürütmesi için gereken tüm votkaya yeterdi. Bugünlerde bir adamın ruhunu satın almak ne kadar kolay, diye düşündü Gregor. Bu yeni Rusya' nın sokaklarında her şeyi takas edebilirdiniz. Bir sandık İsrail portakalı, bir Amerikan televizyonu,

bir kadın vücudunun zevki. Bulup çıkaracak yeteneği olanlar için. fırsat, her yerdeydi.
Mişa paraya, kendi parasına bakarak dikiliyordu: ama gözlerindeki. zafer sevinciyle dolu bir bakış değildi. Bu, daha çok tiksinti dolu bir bakıştı. Valizi kapadı ve başı öne eğik. elleri sert. siyah plastiğin üzerinde, durdu.
Gregor, Mişa'nın saçsız başının arkasına yaklaştı, susturuculu otomatiğin namlusunu kaldırdı ve adamın beynine iki kurşun sıktı.
Kan ve beyin parçaları karşıdaki duvara sıçradı. Mişa, düşerken masayı da devirerek yüzüstü yere yığıldı. Valiz gürültüyle yanındaki halının üstüne düştü. Gregor valizi, kan birikintisi ona ulaşmadan kaldırdı. Kenarına insan dokuları bulaşmıştı. Banyoya gitti, plastiği, üstündeki lekeleri çıkarmak için önce tuvalet kağıdıyla sildi, sonra da basınçlı suyla temizledi. Mişa'nın yattığı odaya döndüğünde, kan gölü genişlemiş. başka bir halıyı kaplamaktaydı. Gregor buradaki işinin bittiğinden ve arkasında hiç delil bırakmadığından emin olmak için gözlerini odada gezdirdi. İçinde, votka şişesini de alma isteği uyandı ama vazgeçti. Mişa'nın değerli şişesini niçin aldığına dair açıklama yapması gerekecekti ve Gregor çocukların soru sormalarına dayanamazdı. Bu. Nadya'nın uzmanlık alanıydı. Daireden çıkıp aşağı indi.
Nadya ve nezaretindekiler arabada bekliyorlardı. Gregor direksiyona geçerken, kadın ona baktı, gözlerindeki sorular apaçıktı.
"Bütün kağıtları imzalattın mı?" diye sordu.
"Evet. Hepsini."
Nadya arkasına yaslanıp rahat bir nefes aldı. Böyle şeyler için cesareti yok. diye düşündü Gregor, arabayı çalıştırırken. Reuben ne derse desin, kadın bir yüktü.
Arka koltuktan kavga gürültüleri geliyordu. Gregor dikiz aynasından baktı ve oğlanların birbirlerini itip durduklarını gördü. Gözlerini tam karşıya dikmiş en küçükleri Yakov dışında hepsi. Aynada bakışları karşılaştı ve Gregor, tuhaf bir duyguya kapıldı; çocuğun yükünden sanki bir yetişkinin gözleri bakıyordu.
Sonra çocuk döndü ve yanındakinin omzuna bir yumruk attı. Arka koltuk birdenbire, bir kıvranan bedenler ve çırpınan kol baraklar düöi'ımiine dönmüştü. "Uslu durun!" dedi Nadya. "Sessiz olamaz mısınız? Riga'ya uzun bir yolumuz var." Çocuklar sakinleştiler. Arka koltuk bir an için sessizliğe büründü. Sonra Gregor dikiz aynasından, küçük olanın, gözleri bir yetişkinin gözlerine benzeyenin, yanındakine dirsek attığını gördü.
Bunu görünce Gregor gülümsedi. Endişelenmeye gerek yok, diye düşündü. Ne de olsa sadece çocuktular.
2
Gece yarısıydı ve Karen Terrio, yola devam etmek için gözlerini açık tutabilmek için adeta savaşıyordu.
Son iki günün büyük bir bölümünü araba kullanarak geçirmişti, Drorthy Teyze'nin cenazesinden hemen sonra yola çıkmış, biraz kestirmek veya bir hamburger ve kahve için kenara çekmek dışında hiç durmamıştı. Bir sürü kahve. Teyzesinin cenazesi artık iki günlük bulanık hatıralar silsilesine dönüşmüştü. Solan glayöl-ler. İsimsiz kuzenler. Bayat kanepeler. Yükümlülükler, yükümlülükler.
Şu anda tek istediği eve gitmekti.
Bir kez daha kenara çekmesi gerektiğini biliyordu, yola devam etmeden önce biraz daha kestirmeliydi, ama o kadar yaklaşmıştı ki, Boston'a sadece seksen kilometre kalmıştı. Son uğradığı Dunkin' Donuts'ta üç fincan kahve daha depolamıştı. Bu biraz işe yaramıştı; Springfield'dan Sturbridge'e gelmesi için gereken gücü vermişti. Artık kafeinin etkisi yavaş yavaş geçiyordu ve uyanık olduğunu sanmasına rağmen, sık sık başı aşağı düşüyor ve bir iki saniye için de olsa uyuyakaldığının farkına varıyordu.
Bir Burger King tabelası karanlığın içinden onu çağırıyordu. Otobandan çıktı. İçerde kahve ve çörek ısmarlayıp bir masaya oturdu. Gecenin bu saatinde, salonda sadece, hepsi aynı yapışkan yorgunluk maskesini takmış birkaç devamlı müşteri vardı. Otoban hayaletleri, diye düşündü Karen. Şehirlerarası yollardaki her dinlenme yerinde nrtavw rık?ın aunı uoroiın ruhlar Yemek salonu oarin bir sessizlik

içindeydi, herkes dikkatini uyanık kalmak ve yola devam etmek için harcıyordu. Yan masada sessizce kurabiyelerini yiyen iki küçük çocukla, kederli görünen bir kadın oturuyordu. Bu, uslu, sarışın çocuklar, Karen'a kendi kızlarını hatırlattı. Yarın onların doğum günüydü. Bu gece. yataklarında uyurlarken, onüçüncü yaşlarından sadece bir gün uzaktalar, diye düşündü. Çocukluklarından bir gün daha ileride.
Siz uyandığınızda, diye düşündü, ben evde olacağım.
Kahve fincanını yeniden doldurdu, üstüne plastik bir kapak kapattı ve dışarı çıkıp arabasına yürüdü.
Artık zihni daha berraktı. Başarabilirdi. Bir saat, seksen kilometre; ve evinin ön kapısından içeri giriyor olacaktı.
Motoru çalıştırdı ve park yerinden çıktı. Seksen kilometre, diye düşündü. Yalnızca seksen kilometre.
Yirmi kilometre ötede. Vince Lawry ve Chuck Servis, bir Seven Eleven'ın arkasına park etmiş, son altılı paketi bitiriyorlardı. Tam dört saattir, kimin kusmadan en çok Budweiser birası yuvarlayacağını görmek için dostça bir yarışa girmişlerdi. Chuck bir bira farkla öndeydi. Toplam kaç tane içtiklerini bilmiyorlardı, arka koltuğa yığılmış bira kutularını savydıklannda anlayacaklardı.
Ama Chuck kesinlikle öndeydi, bundan bencilce bir zevk duyuyor, bu da Vince'i sinirlendiriyordu, çünkü kahrolası Chuck, her konuda daha iyiydi. Aslında bu. adil bir yarış değildi. Vince yeni bir tura daha başlayabilirdi ama biralar bitmişti ve şu anda Chuck, bunun adil bir yarış olmadığını bildiği halde, o 'pis' sırıtışını takınmıştı.
Vince arabanın kapısını açtı ve sürücü koltuğundan indi.
"Nereye gidiyorsun?'' diye sordu Chuck.
"Biraz daha almaya."
'Daha fazlasını kaldıramazsın."
"Geber" dedi Vince ve park alanından Seven Eleven'ın kapısına doğru sendeleyerek yürüdü.
Chuck güldü. "Yürüyemiyorsun bile!" diye pencereden bağırdı
Pislik, diye düşündü Vince. Ne kahrolası adamdı, yürüyebilirdi. Görmüyor muydu, gayet güzel yürüyordu işte. Seven Eleven'a dalıp iki tane daha altılık alacaktı. Belki de üç. Evet üç tanesini daha gövdeye indirebilirdi, bu kolaydı.
Midesi taş gibiydi ve bir kaç dakikada bir işemek zorunda kalmaktan başka, etkisini hissetmiyordu.
Kapıdan girerken ayağı takıldı -lanet olası eşik, bu yüzden onlara dava açabilirdi- ama kendini hemen topladı.
Soğutucudan üç tane daha altılık paket aldı ve kasaya doğru gururla yürüdü.
Kasiyer paraya bakıp başını salladı. "Alamam" dedi.
"Nasıl alamazsın?"
"Aşırı alkollü bir müşteriye bira satamam."
"Bana sarhoş mu diyorsun?"
"Evet."
"Bak, bu para değil mi? Benim kahrolası paramı istemiyor musun?"
"Hakkımda dava açılmasını istemiyorum. Birayı yerine bırak oğlum, tamam mı?
Neden onun yerine bir fincan kahve veya başka bir şey almıyorsun? Bir sosisli sandöviçe ne dersin?"
"Kahrolası sosisli sandöviç falan istemiyorum."
"O zaman dışarı çık oğlum. Hadi."
Vince altılık paketlerden birini tezgahın üzerinden itti. Biralar kayıp yere düştü.
Tezgahtan bir paketi daha itmeye hazırlanıyordu ki, kasiyer bir silah çıkardı. Vince, gözleri silaha takılı, olduğu yerde kalakaldı.
"Hadi, cehennem ol" dedi kasiyer.
"Tamam." Vince ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırıp bir adım geriledi. 'Tamam, seni duydum."
Kapıdan çıkarken lanet eşiğe yine takıldı.
"Eee, nerede?" diye sordu Chuck Vince arabaya binerken.
"Biraları kalmamış."
"Biraları kalmamış olamaz."

"Lanet olasıcaların biraları kalmamış, tamam mı?" Vince arabayı çalıştırdı ve gazı kökledi. Lastiklerden cazırtılar gelerek alandan nktılar "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Chuck.
"Başka bir dükkan bulmaya." Vince gözlerini kısarak karanlığın içine baktı. "Yokuş nerede? Buralarda bir yerde olması lazım."
"Oğlum, vazgeç. Kusmadan hayatta bir tur daha içemezsin."
"Lanet olası yokuş nerede?"
"Galiba geçtin."
"Hayır, işte orada." Vince direksiyonu sola kırdı, lastikler ca-yırdadı.
"Hey" dedi Chuck. "Hey, galiba..."
"Harcayacak lanet olası yirmi dolarım var. Alacaklar. Biri alacak."
"Vince, ters yola giriyorsun!"
"Ne?"
Chuck "Ters yolda gidiyorsun!" diye bağırdı.
Vince başını salladı ve yolu görmeye çalıştı. Ama ışıklar çok parlaktı ve direkt gözüne geliyordu. Gittikçe parlaklaşıyor gibiydiler.
"Sağa kır!" diye haykırdı Chuck. "Bir araba! Sağa kır!"
Vince sağa kırdı.
Işıklarda öyle yapmıştı.
Hiç tanıdık gelmeyen bir çığlık duydu, sanki bu dünyaya ait olmayan bir çığlık. Chuck'ınki değil, kendi çığlığı.
Dr. Abby DiMatteo yorgundu, hayatında hiç olmadığı kadar yorgun. Röntgen salonununda on dakika kestirmesi sayılmazsa, tam yirmidokuz saattir uyanıktı ve bitkinliğinin belli olduğunu biliyordu. Cerrahi yoğun bakım ünitesindeki lavaboda ellerini yıkarken aynada kendisine göz atmış ve siyah gözlerinin altındaki yorgunluk halkalarını, dolaşık bir yele gibi sarkan siyah saçlarının dağınıklığını görerek dehşete düşmüştü. Saat sabahın onu olmuştu ve daha duş almamış, dişlerini bile fırçalamamıştı. Kahvaltısı, bir saat önce düşünceli bir yoğun bakım hemşiresinin getirdiği katı pişmiş bir yumurta ve bir fincan şekerli kahveden ibaret olmuştu. Ahhv; nölp v^{A}emeöi \ip.mp\jp. vakit bulursa sanslı sayılırdı: beste hastaneden çıkabilir ve altıda evde olabilirse daha da şanslı sayılacaktı. Şu anda rahat bir koltuğa gömülmek bile büyük bir lüks olurdu.
Ama insan Pazartesi sabahı viziteleri sırasında oturamazdı. Viziteyi yapan Bayside Hastanesi cerrahi ihtisas programı başkanı Dr. Colin Wettig'se bu, düşünülemezdi bile. Ordudan emekli bir general olan Dr. Wettig, insanı huzursuz eden, insafsız sorularıyla tanınırdı. Abby. generalden çok korkardı. Bütün diğer cerrahi asistanları gibi. Onbir asistan, beyaz önlükler ve steril ameliyat giysilerinden bir yarım daire oluşturarak cerrahi yoğun bakım ünitesinde duruyorlardı. Hepsinin bakışları ihtisas programı başkanına çevriliydi. İçlerinden herhangi birinin bir soruyla tuzağa düşebileceğinin farkındaydılar. Yanıt verememek demek, uzun bir kişisel küçük düşürülme seansına maruz kalmak demekti.
Grup, yeni ameliyat geçirmiş dört hastanın vizitesini tamamlamış, tedavi planlarını ve gidişatlarını tartışmıştı. Şimdi, onbir numaralı yoğun bakım yatağının etrafında toplanmışlardı. Vakayı sunma sırası ona gelmişti.
Elinde bir dosya tutuyor olmasına karşın, notlarına baş vurmadı. Vakayı, gözleri generalin gülmeyen yüzüne dikili olarak, hafızasından sundu.
"Hasta, otuzdört yaşında orta Avrupa kökenli bir kadın, bu sabaha karşı saat birde, doksan numaralı karayolunda meydana gelen kafa kafaya bir çarpışmanın ardından, travma servisine yatırıldı. Olay yerinde entübe'" ve stabilize'^{A}' edildikten sonra havayoluyla getirildi. Acile geldiğinde, çoklu travma izi vardı. Kafatasında bileşik ve çökme fraktürleri, sol klavikül ve humerus kırıkları, ağır yüz yaralanmaları vardı. İlk muayenede, iyi beslenmiş, orta yapılı bir kadın olduğunu gördüm. Bazı şüpheli ekstensör yanıtlar dışında, hiçbir uyarıya cevap vermiyordu... "
"Şüpheli mi?" diye sordu Dr. Wettig. "Bu da ne demek oluyor? Ekstensör yanıt var mıydı, yok muydu?"
' Entiibe etmek: Bir tüp aracı/ığıy/a hastanın solunumunun sağlanması. ® StahiHy.p etmek: Yasamsal fonksivonlarm normal ve sabit tutulması

Abby kalbinin gümbürdediğini hissetti. Kahretsin, üstüne gelmeye başlamıştı bile. Yutkundu ve açıkladı: "Hastanın kol ve bacakları ağrılı uyaranlara bazen ekstensör yanıt veriyordu. Bazen de vermiyordu."
"Bunu nasıl yorumlarsınız? Motor tepkisi için Glasgow Koma Skalası'nı kullanarak?"
"Şey. Tepkisizlik bir, ekstensör yanıt da iki sayıldığından, sanırım hasta... bir, birbuçuk olarak düşünülebilir."
Asistanların oluşturduğu yarım dairede, tutuk, gergin gülüşmeler duyuldu. "Birbuçuk diye bir skor yoktur" dedi Dr. Wettig.
"Bunun farkındayım" dedi Abby. "Ama bu hasta ölçülere kesin olarak..." "Muayenenize devam edin" diye kesip attı Dr. Wettig.
Abby durakladı ve çevresindekilerin yüzüne baktı. Şimdiden her şeyi berbat mı etmişti? Emin olamadı. Bir nefes alıp devam etti. "Hayati göstergelere gelince, tansiyon altmışa doksan, nabız yüzdü. Zaten entübe edilmişti. Spontane, solunumu yoktu. Dakikada yirmibeş solunum hızında, mekanik vantilatörle tamamen destekleniyordu.
"Neden yirmibeşlik bir hız seçildi?"
"Hipervantilasonu sağlamak için."
"Neden?"
"Kandaki karbondiyoksit düzeyini düşürmek için. Böylece beyin ödemi minimize olacaktı."
"Devam edin."
"Söylediğim gibi, kafa muayenesinde, sol parietal ve temporal kemiklerde hem çökme hem de bileşik kafatası kırıkları görüldü. Yüzdeki ağır şişme ve yaralanmalar, yüz kırıklarını değerlendirmeyi zorlaştırıyordu. Göz bebekleri orta-pozisyonda ve tepkisizdi. Burnu ve boğazı..."
"Okülosefalik refleksler?"
"Kontrol etmedim."
"Etmediniz mi?"
"Hauır efendim. Bovnu ounatmak istemedim Olası hir nmur- ga dislokasyonu için kaygılanıyordum."
Wettig'in hafif baş işaretinden, yanıtının kabul edilebilir olduğunu anladı. Fiziksel bulguları tarif etti. Solunum sesleri normaldi. Kalpte göze çarpan bir bulgu yoktu. Karında tehlikeli bir durum söz konusu değildi. Dr. Wettig sözünü kesmedi. Nörolojik bulguları tarif etmeyi bitirdiğinde, kendine güveni artmıştı. Neredeyse kibirliydi. Neden olmasındı ki? Tanrı aşkına, ne yaptığını iyi biliyordu.
"Peki, izleniminiz neydi?" diye sordu Dr. Wettig. "Röntgenleri görmeden önce?" "Orta-pozisyondaki tepkisiz göz bebeklerine dayanarak" dedi Abby, "Orta beyinde muhtemel bir kompresyon olduğu kanısına vardım. Büyük olasılıkla, akut bir subdural veya epidural hematom-dan kaynaklanıyordu." Durakladı ve oldukça güvenli bir ifadeyle ekledi. "Bilgisayarlı tomografi bunu doğruladı. Orta çizgide ağır bir kaymayla birlikte, geniş sol taraflı subdural hematom. Nöroşirürjist çağırıldı. Hematom acil bir evakuasyon uyguladılar."
"Öyleyse ilk izleniminizin kesinlikle doğru olduğunu söylüyorsunuz, değil mi Dr. Di Matteo?"
Abby başını salladı.
"Bu sabah işlerin nasıl gittiğine bir bakalım" dedi Dr. Wettig, yatağın yanına yaklaşarak. Hastanın gözlerine bir ışık kaynağı tuttu. "Göz bebekleri tepkisiz" dedi. Bir parmağıyla göğüs kemiğine sertçe bastırdı. Hasta hareketsiz kaldı, kasları hâlâ gevşekti. "Acıya karşı tepki yok. Ekstensör veya başka bir tepki." Diğer asistanlar yatağın kenarında sıralanmışlardı, ama Abby, gözleri hastanın sargılar içindeki başına dikili, ayakucunda kaldı. Wettig tendonlara plastik çekiçle vurarak, dirsek ve dizleri kıvırarak muayenesine devam ederken, Abby dikkatinin, bir yorgunluk dalgasıyla dağılıp gittiğini hissetti. Kadının yeni tıraş edilmiş başına bakmaya devam etti. Saçlarının kesilmeden önce koyu kahverengi, kan ve cam parçacıklarıyla katılaşmış olduğunu hatırladı. Giysilerde de cam parçalan vardı. Acil serviste, Abby bluzun kesilmesine yardım etmişti. Donna Karan etiketli mavi beyaz bir ipekliydi. Abby'nin hafızasında yer eden şey bu son ayrıntıydı. Kan. kı-

nk kemikler veya parçalanmış yüz değildi. O etiketti. Donna Karan. Kendisinin de bir kez satın aldığı bir marka. Bu kadının da bir zamanlar, nasıl bir mağazada durup bluzları karıştırdığını, askıların kaydıkça çıkardığı sesleri dinlediğini düşündü...
Dr. Wettig doğruldu. Ve yoğun bakım hemşiresine baktı. "He-matom ne zaman akıtıldı? '
"Uyanma odasından sabaha karşı dört civarında çıktı."
"Altı saat önce mi?"
"Evet, altı saat oluyor."
Wettig Abby'ye döndü. "Öyleyse neden hiçbir şey değişmedi?"
Abby dalgınlığından sıyrıldı ve herkesin ona baktığını gördü. Hastaya baktı. Göğsün, vantilatör körüğünün her hırıltısıyla inip kalkışını izledi.
"Bir tür... ameliyat sonrası ödem olabilir" dedi ve monitöre göz attı. "Intrakraniyel basınç yirmi milimetrede hafif yükselmiş durumda."
"Sizce bu, gözbebeği değişimlerine neden olacak kadar yüksek mi?"
"Hayır. Ama..."
"Onu ameliyattan hemen sonra muayene ettiniz mi?"
"Hayır, efendim. Tedavisi nöroşirürjiye devredildi. Cerrahiden sonra asistanlanyla konuştum, bana dedi ki..."
"Ben nöroşirürji asistanına sormuyorum. Ben size soruyorum. Subdural bir hematom tanısında bulundunuz. Akıtıldı. Öyleyse neden göz bebekleri ameliyattan altı saat sonra hala mid-pozis-yonda ve tepkisiz?"
Abby duraksadı. General onu seyrediyordu, diğer bütün asistanlar da. Utanç verici sessizlik, yalnızca vantilatörün hırıltısıyla bölünüyordu.
Dr. Wettig otoriter bir tavırla asistanlara göz attı. "Dr. DiMat-teo'nun soruyu yanıtlamasına yardımcı olabilecek biri var mı?"
Abby dikleşti. "Soruyu kendim yanıtlayabilirim" dedi.
Dr. Wettig kaşları havada, ona döndü. "Evet?"
"Pupildeki değişimler... kol ve bacakların ekstensör yanıtı orta beyine ait qüc1ü işaretlerdi. Dün aece orta bevine baskı... vapan

subdural hematom yüzünden olduğunu sandım. Ama hasta gelişme göstermedğinden, ben... sanırım bu, yanıldığımı gösterir."
"Sanır mısınız?"
Abby bir soluk aldı. "Yanıldım."
"Şimdiki teşhisiniz nedir?"
"Orta beyinde bir kanama. Travmaya bağlı olabilir. Ya da subdural hematomdan kalan bir hasar. Bu değişimler henüz bilgisayarlı tomografide gözükmeyebilir." Dr. Wettig ona bir an dikkatle baktı, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Sonra diğer asistanlara döndü. "Orta beyin kanaması mantıklı bir tahmin. Uç," - Abby'ye şöyle bir baktı- "buçukluk" diye düzeltti, "Birleşik Glasgow Koma Skalası'yla, prognoz nil. Hastada spontane solunum, hareket yok ve bütün beyin kökü reflekslerini kaybetmiş görünüyor. Şu anda, yaşam desteğinden başka önerim yok. Ve de organ haşatının"' düşünülmesi." Başıyla Abby'ye sert bir işaret yaptı. Sonra diğer hastaya geçti.
Diğer asistanlardan biri Abby'nin kolunu sıktı. "Hey, DiMat-teo" diye fısıldadı. "Büyük başarıydı."
Abby bitkince başını salladı. "Teşekkürler."
Cerrahi baş asistanı Dr. Vivian Chao. Bayside'daki diğer asistanlar arasında bir efsaneydi. Hikayeye göre. intörn olarak ilk rotasyonunun ikinci günü, intörn arkadaşlarından biri psikotik kriz geçirdi ve kontrolünü tamamen yitirmiş bir halde hıçkırırken akıl hastalarının koğuşuna taşınmak zorunda kaldı. Vivian'dan arkadaşının yerini doldurması istendi. Tam yirmidokuz gün boyunca, gece gündüz, görevdeki tek ortopedi asistanıydı. Eşyalarını nöbetçi odasına taşıdı ve kafeterya yemeğinden oluşan insafsız bir diyet sonucu çabucak iki kilo verdi.
Tam yirmidokuz gün boyunca hastanenin kapısından dışarı adımını atmadı. Otuzuncu gün rotasyonu sona erdi ve dışarı çıkıp arabasına yöneldi, fakat arabasının bir hafta önce çekildiğini öğrendi. Otopark görevlisi arabanın terkedildi-ğini sanmıştı.
Hasat: Beijin ölümü gerçekleşmiş hastadan, bağışlanacak organların ame-liuatla alınrnasmı belirten terim.

Bir sonraki rotasyonunun dördüncü gününde, damar cerrahisinde, Vivian'ın intörn arkadaşına otobüs çarptı. Çocuk, kalçası kırıldığı için hastaneye kaldırıldı. Yine, birinin yerini doldurması gerekiyordu.
Vivian Chao, yeniden hastanenin nöbetçi odasına taşındı.
Böylece diğer asistanların gözünde, daha sonra, her yıl düzenlenen ödül yemeğinde armağan edilen bir çift çelik küreyle onaylanan üstün bir statüye, onursal cesaret mevkiine erişmişti.
Abby, Vivan Chao'yla ilgili hikayeleri ilk duyduğunda, çelik-küre şöhretini gördükleriyle bağdaştırmakta zorluk çekmişti: ameliyat etmek için ayak taburesine çıkmak zorunda kalacak kadar ufak tefek, az ve öz konuşan Çinli bir kadın. Vivian'ın, vizite sırasında nadiren konuşmasına karşın, her zaman sakin, soğukkanlı bir ifadeyle, korkusuzca grubun en önünde yer aldığı görülebilirdi.
O öğleden sonra da Vivian, cerrahi yoğun bakım ünitesinde, her zamanki kayıtsızlığıyla Abby'ye yaklaştı. O sırada Abby bir bitkinlik denizinde yüzüyordu, her adımı bir mücadele, her kararı bir irade gösterisiydi. Hatta Vivian'ın yanında durduğunu, kadın "Bir AB pozitif kafa travması yatırdığını duydum" diyene dek fark etmemişti.
Abby, hastanın seyri ile ilgili notları kaydetmekte olduğu takip çizelgesinden başını kaldırıp baktı. "Evet. Dün gece."
"Hasta hâlâ yaşıyor mu?"
Abby onbir numaralı odaya doğru baktı. "Yaşamaktan ne kastettiğinize bağlı." "Kalp ve akciğerler iyi durumda mı?"
"Fonksiyoneller."
"Kaç yaşında?"
"Otuzdört. Neden sordun?"
"Dahiliye servisindeki bir hastayı takipteyim. Son dönemde bir kalp yetmezliği. Kan grubu AB pozitif. Uzun zamandır yeni bir kalp bekliyor." Vivian çizelgelerin durduğu rafa yöneldi. "Hangi yatak?"
"Onbir."
Vivan çizelgeyi raftan çekti ve metal kapağını açtı. Sayfaları tararken, yüzü hiçbir duygu ifade etmiyordu.
"Artık benim hastam değil" dedi Abby. "Onu nöroşirürjiye şevkettim. Subdural bir hematom boşalttılar."
Vivian'ın tek yaptığı çizelgeyi okumaya devam etmek oldu.
"Ameliyat olalı sadece on saat oldu" dedi Abby. "Hasattan söz etmek için biraz erken görünüyor."
"Şimdiye kadar hiçbir nörolojik değişiklik olmadığını görüyorum."
"Hayır. Ama şansı var..."
"Üçlük Glasgow Koma Skalası'yla mı? Hiç sanmam." Vivian çizelgeyi rafa geri koydu ve onbir numaralı odaya ilerledi.
Abby onu izledi.
Kapı ağzında durdu ve Vivian'ın çabucak bir fiziksel muayene yapışını seyretti. Vivian muayenesini tıpkı ameliyathanede çalıştığı gibi, zaman ya da çaba harcamadan yapıyordu. Abby, ilk'yılında -yani intörnken- birçok kez Vivian'ı cerrahide izlemiş ve o küçük, hızlı elleri takdir etmiş, o parmaklar mükemmel dikişler atarken huşu içinde seyretmişti. Abby, karşılaştırma yaptığında kendini beceriksiz hissediyordu. Bürosunun çekmecelerinin kulplarında cerrahi dikişler atmayı öğrenmek için saatlerini ve metrelerce iplik harcamıştı. İşin mekanik kısmını yeterince iyi becermesine rağmen, hiçbir zaman Vivian Chao'nun sihirli ellerine sahip olamayacağını biliyordu. Şimdiyse, Vivian'ın Karen Terrio'yu muayene edişini seyrederken, Abby, bu yetenekli elleri son derece ürpertici buluyordu.
"Ağrılı uyaranlara karşı tepki yok" dedi Vivian.
"Daha erken."
"Belki. Belki de değil." Vivian cebinden bir refleks çekici çıkarıp tendonlara hafifçe vurmaya başladı. "Bu bir şans darbesi."
"Nasıl böyle söyleyebildiğinizi anlamıyorum."
"Dahili yoğun bakım ünitesindeki hastamın kan grubu AB pozitif. Bir yıldır kalp bekliyor. Bu, onun için en uygun aday."
Abby Karen Terrio'ya baktı ve yine mavi beyaz bluzu hatırladı. Kadının onu son kez iliklerken neler düşündüğünü merak etti.

Dünyevi düşüncelerdi belki. Elbette ölümle ilgili düşünceler değil. Hastane yatağıyla, damar içi tüplerle veya ciğerlerine hava pompalayan makinelerle ilgili düşünceler değil.
"Çapraz lenfosit uyum testiyle devam etmek istiyorum. Uyumlarından emin olmalıyım," dedi Vivian.
"Diğer organlar için de HLA'" tiplemesine başlayabiliriz. EEG® yapıldı, değil mi?"
"Hasta benim servisimde değil," dedi Abby. "Ayrıca ben bunun için erken olduğunu düşünüyorum.. Daha kimse bu konuda kocasıyla bile konuşmadı."
"Birinin konuşm.ası gerekecek."
"Çocukları var. Bunu içlerine sindirmek için zamana ihtiyaçları olacak." "Organların fazla zamanı yoktur."
"Biliyorum. Bunun yapılması gerektiğini biliyorum. Ama, dediğim gibi, ameliyatın üstünden yalnızca on saat geçti."
Vivian lavaboya gidip ellerini yıkadı. "Gerçekten bir mucize beklemiyorsunuz, değil mi?"
Odanın kapısında bir cerrahi yoğun bakım hemşiresi belirdi. "Kocası çocuklada döndü. Görmek için bekliyorlar. Sizin işiniz uzun sürecek mi?"
"Bitirdim" dedi Vivian. Buruşturduğu kağıt havluyu çöp tenekesine attı ve dışarı çıktı. Hemşire, Abby'ye "Onları içeri gönderebilir miyim?" diye sordu.
Abby Karen Terrio'ya baktı. O anda, acı veren bir berraklıkla, bir çocuğun o yatağa baktığında göreceklerini gördü.
"Bekleyin" dedi Abby. "Daha değil."
Yatağa gitti ve çabucak battaniyeleri düzeltti. Lavaboda bir kağıt havlu ıslatıp kadının yanağındaki kurumuş salya lekelerini sildi. İdrar torbasını, pek görülmeyeceği bir yere, yatağın öbür kenarına taşıdı. Sonra geri çekilip Karen Terrio ya son bir kez baktı. Ve anladı ki. yapacağı hiçbir şey, herhangi birinin yapacağı hiçbir şey, bu çocukları bekleyen acıyı hafifletemezdi.
İçini çekti ve hemşireye başını salladı. "Şimdi girebilirler."
HLA: Iıısün lUikosit Antijeni EEG: Elektro ensefalografi
Öğleden sonra saat dörtbuçukta, Abby yazdıklarına güçlükle konsantre olabiliyor, gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Otuzüçbu-çuk saattir görevdeydi. Öğleden sonraki vizitelerini tamamlamıştı. Sonunda eve gitme zamanı gelmişti.
Fakat son dosyayı da kapattığında, bakışlarını bir kez daha onbir numaralı odaya çevrilmiş buldu. Odaya girdi. Orada, yatağın ayak ucunda, uyuşmuş gibi Karen Terrio'ya bakarak kalakaldı. Yapılabilecek başka bir şey düşünmeye çalıştı. Arkasından yaklaşan ayak seslerini duymadı.
Ancak bir ses, "Merhaba bav/an harika" dediğinde, dönüp, ona gülümseyen kumral, mavi gözlü Dr. Mark Hodell'ı gördü. Sadece Abby'ye özel bir gülümsemeydi; bütün gün, görmeyi fena halde özlediği bir gülümseme. Çoğu zaman, Abby'yle Mark beraber çabucak bir öğlen yemeği yemeyi, ya da en azından geçerken karşılıklı el sallamayı başarırlardı. Fakat bugün birbirlerini çok özlemişlerdi ve şimdi onu görmek Abby'nin içinde sessiz bir sevinç dalgası uyandırmıştı. Mark Abby'yi öpmek için eğildi. Sonra geri çekilip taranmamış saçlarını ve buruşmuş önlüğüne göz attı. "Kötü bir gece olmalı" diye anlayışla mırıldandı. "Ne kadar uyudun?" "Bilmiyorum. Yarım saat."
"Kulağıma, bu sabah generale gününü gösterdiğine dair söylentiler çalındı."
Abby omzunu silkti. "Sadece, beni yerleri silmek için kullanmadı diyelim."
"Buna üstün başarı denir."
Abby gülümsedi. Sonra bakışları yeniden onbir numaralı yatağa kaydı ve gülümsemesi silindi. Karen Terrio. bütün o aletlerin içinde kaybolmuştu. Vantilatör, infüzyon pompaları. Aspirasyon tüpleri ve EKG, tansiyon ve intrakranyel basınç için monitörler. Vücudun her fonksiyonunu ölçmek için marifetli bir alet. Bu yeni teknoloji çağında, nabız aramaya, göğsü ellemeye ne gerek vardı ki? Bütün işi makineler yapabiliyorken. doktorlar neye yarardı ki? "Onu dün gece yatırdım" dedi Abby. "Otuzdört yaşında. Kocası ve iki çocuğu var.İkiz kızlar. Buraya geldiler. Onları biraz önce qördüm. Ve ne gariptir ki Mark, ona dokunmadılar. Yalnızca durup baktılar. Sadece baktılar. Ama ona dokunmadılar. Dokunmalı-sınız, diye düşündüm durmadan. Ona şimdi dokunmak zorundasınız, çünkü bu son şansınız olabilir. Elinizdeki son şans. Ama yapmadılar. Ve sanırım bir gün bunu yapmadıklarına..." Başını salladı. Elini gözlerine götürdü. "Öbür adamın ters

yönde gittiğini, sarhoş olduğunu duydum. Beni en çok kızdıran da ne, biliyor musun Mark? Beni gerçekten çok kızdırıyor. Adam yaşayacak. Şu anda yukarda, ortopedi koğuşunda oturup bir kaç lanet kırık kemik için sızlanıyor." Abby derin bir soluk daha aldı ve nefesini verirken tüm öfkesi dağılır gibi oldu. "Tanrım, hayat kurtarmam gerekiyor. Ama burada durmuş, öbür adamın bütün otoyola dağılmış olmasını diliyorum." Yatağa arkasını döndü. "Eve gitme vakti gelmiş olmalı."
Mark elini, hem avutma, hem de sahiplenme belirten bir hareketle Abby'nin sırtında gezdirdi. "Hadi" dedi, "Seninle dışarı yürüyeyim."
Yoğun bakımdan çıkıp asansöre bindiler. Kapılar kapandığında sallandığını hissetti ve Mark a yaslandı. Adam hemen onu sıcak ve tanıdık kollarıyla sardı. Burası, onun kendini güvende hissettiği, her zaman güvende hissettiği yerdi.

Bir yıl önce. Mark Hodeli'ın varlığı, Abby'ye güven vermekten epey uzaktı. Abby intörndü. Mark göğüs cerrahisindeydi - sıradan bir doktor değil. Bayside kalp nakli ekibinin çok önemli bir cerrahıydı. Ameliyathanede, bir travma vakasında karşılaşmışlardı. Hasta on yaşında bir çocuktu ve yanlış seçilmiş bir doğumgünü hediyesiyle kardeş kavgasının birleşimi sonucu, göğsüne saplanmış bir okla ambulanstan indirilmişti. Abby ameliyathaneye girdiğinde. Mark çoktan sterilizasyonunu tamamlayıp ameliyat giysilerini giymişti. İntörn olarak ilk haftasıydı ve ünlü Dr. Hodell'a asistanlık yapacağı düşüncesiyle heyecanlanmış, gözü korkmuştu. Ameliyat masasına yanaşmıştı. Utanarak karşısında duran adama göz atmıştı. Maskenin ardında gördüğü, zekasını belirten geniş bir alın ve bir çift güzel mavi gözdü. İnsanın gözünün içine bakan, çok araştırıcı gözler. Birlikte ameliyata başlamışlardı. Çocuk kurtulmuştu.
Bir ay sonra. Mark Abby'ye çıkma teklif etti. Abby iki kez onu
reddetti. Onunla çıkmak istemediği için değil, onunla çıkmaması gerektiğini
düşündüğü için.
Bir ay geçti. Mark onu tekrar davet etti. Bu kez cazibe galip geldi. Abby teklifi kabul etti.
Beşbuçuk ay önce Abby Mark'ın Cambridge'deki evine taşındı. İlk başlarda, daha önce yaşamını veya evini bir kadınla paylaşmamış kırkbir yaşında bir bekarla yaşamayı öğrenmek kolay olmamıştı. Ama şimdi, Mark'ın ona sarıldığını, ona destek olduğunu hissederken, başka biriyle yaşamayı veya başka birini sevmeyi dü-şünemiyordu.
"Zavallı bebeğim" diye mırıldandı Mark, sıcak nefesi Abby'nin saçlarında dolaşırken. "Canavarlık, değil mi?"
"Ben bu işe uygun değilim. Tanrı aşkına, burada ne yaptığımı sanıyorum?"
"Her zaman hayalini kurduğun şeyi yapıyorsun. Bana böyle söylemiştim."
"Hayalimin ne olduğunu artık hatırlamıyorum bile. Giderek siliniyor."
"Hayat kurtarmakla ilgili bir şeylerdi galiba."
"Evet. Ve burada, diğer arabadaki sarhoşun ölmesini diliyorum." Kendinden iğrenerek başını salladı.
"Abby, şu anda en kötüsünü yaşıyorsun. Travma servisinde iki günün kaldı. Sadece iki gün daha dayanman gerek."
"Ne olmuş yani? Sonra göğüs cerrahisine başlayacağım..... "
"Buna kıyasla çocuk oyuncağı. İnsanı mahveden hep travma olur. Herkes gibi atlatacaksın."
Abby kollarına iyice sokuldu. "Psikiyatriye geçsem bana olan tüm saygını kaybeder miydin?"
"Bütün saygımı. Hiç kuşkusuz."
"Aptal şey."
Gülerek Abby'yi tepesinden öptü. "Birçok kişi böyle düşünüyor, ama söylemesine izin verdiğim tek kişi sensin."
Giriş katına geldiler ve hastaneden çıktılar. Sonbahar gelmişti bile, ama Boston, bir Eylül sonu sıcaklık dalgasının altıncı gününde bunalıyordu. Park alanını geçerlerken, Abby gücünün son kırın- 30
tkss (;i;ri?itsi-n
tılannı da tüketmekte olduğunu hissetti. Arabasına geldiklerinde ayaklarını kaldınmdan indirmeyi güçlükle başardı. İşte bize yaptığı şey bu. diye düşündü. Cerrah olmak için üstünde yürüdüğümüz ateş. Bitmek tükenmek bilmeyen günler,

zihinsel ve duygusal yıpranma, bizden parçalar kopup giderken, çalışmaya devam ettiğimiz saatler. Bunun yalnızca acımasız ve zorunlu bir elenme süreci olduğunu biliyordu. Mark dayanmıştı; öyleyse o da dayanacaktı.
Mark ona bir kez daha sarıldı, bir kez daha öptü. "Eve kadar kullanabileceğinden emin misin" ' diye sordu.
"Arabayı otomatik pilota bağlayacağım."
"Bir saat sonra evde olurum. Bir pizza alavyım mı?'
Abby esneyerek direksiyona geçti. "Bana alma."
"Yemek yemeyecek misin?"
Motoru çalıştırdı. "Bu gece tek istediğim" diye içini çekti, "bir yatak."
3
Gece olduğunda, bu his ona. fısıltıların en yumuşağı, ya da yüzüne sürtünen peri kanatlan gibi geldi: Ölüyorum.
Bunu anlamak, Nina Voss'u korkutmadı.
Haftalardır, üç özel hemşirenin nöbet değişimleri. Dr. Morissey'in furosemitin dozunu sürekli yükselttiği ziyaretleri boyunca. Nina sükunetini korumuştu. Neden sakin olmasındı ki? Hayatı hep nimetlerle dolu olmuştu. Sevgiyi, mutluluğu tatmış, harika şeyler görmüştü. Kırkaltı yıllık yaşamında, güneşin Karnak tapınakları üzerinden doğuşunu seyretmiş, Delp-hı'nin son dönem kalıntıları arasında gezmiş ve Nepal'in dağ eteklerine tırmanmıştı. Ve insanın, Tanrı'nın evrenindeki yerini kabul etmesiyle gelen iç huzurunu yaşamıştı. Hayatta yalnızca iki üzüntüsü vardı. Biri. hiçbir zaman kendi çocuğuna sarılamamış olmasıydı. Diğeriyse Victor'un yalnız kalacak olması.
Kocası bütün gece yatağı başında nöbet tutmuş, güçlükle alınan soluklar, öksürüklerle geçen uzun saatler boyunca, oksijen tüplerinin değişimi ve Dr. Morissey'in ziyaretleri sırasında elini hiç bırakmamıştı. Nina uykusunda bile Victor'un varlığını hissetmişti. Şafak vakti yaklaşırken, gördüğü düşlerin bulanıklığı ardından, onun şöyle dediğini duymuştu: O kadar genç ki. Çok genç. Başka bir şey. hiçbir şey yapılamaz mı?
Bir şey! Hiçbir şey! İşte Victor böyleydi. Bazı şeylerin kaçınıl-pnaz olduğuna inanmıyordu.
Ama Nina inanıyordu.
Gözlerini açtı ve gecenin nihayet bittiğini, gün ışığının odasının nenceresinden içeri sızdığını gördü. O pencerenin ardında.
sevgili Rhode Island Boğazı'nın manzarası uzanıyordu. Hastalığından önceki günlerde, kalp yetersizliği gücünü tüketmeden önce, Nina şafağı genellikle uyanık ve giyinniş olarak karşılardı. Yatak odasının balkonuna çıkar, güneşin doğuşunu izlerdi. Boğazın sisle kaplandığı, denizin, belli belirsiz, gümüş bir çırpıntı olarak kaldığı sabahlarda bile orada durup yeryüzünün hafifçe eğildiğini, yeni doğan günün ona doğru aktığını hissederdi. Tıpkı bugün olduğu gibi .
O kadar çok gün doğumu seyrettim ki. Sana teşekkür ederim. Tanrım, her biri için.
"Günaydın, sevgilim" diye fısıldadı Victor.
Nina kocasının ona gülümseyen yüzüne baktı. Bazıları Victor Voss'a baktığında otoriter bir yüz görürdü. Bazıları deha ve acımasızlık görürdü. Ama bu sabah, Nina kocasına baktığında, yalnızca sevgi gördü. Ve bitkinlik.
Elini tutmak için uzandı. Kocası elini alıp dudaklarına bastırdı. "Biraz uyuman gerek, Victor" dedi kadın.
"Yorulmadım."
"Yorgun olduğunu görebiliyorum."
"Hayır, değilim." Karısının elini tekrar öptü, dudakları kadının üşümüş tenine değdi. Bir an birbirlerine baktılar. Oksijen, tüplerden burun deliklerine doğru yavaşça yayılıyordu. Açık pencereden, okyanusun kayaları döven dalgalan duyuluyordu.
Kadın gözlerini kapadı. "Şeyi hatırlıyor musun..." Nefes almak için durduğunda sesi zayıfladı.
"Neyi?" diye hatırlattı kocası tatlılıkla.
"Bacağımı kırdığım günü..." Nina gülümsedi.
Gstaad'da tanıştıkları haftaydı. Kocası daha sonra, onu ilk kez, pistten aşağı kayarken gördüğünü, sonra telesiyejde ve yine dağdan aşağıya inerken takip ettiğini anlatmıştı. Bu, yirmibeş yıl önceydi.

O zamandan beri hayatlarının her gününü beraber geçirmişlerdi.
"Biliyordum" diye fısıldadı kadın. "O hastanede., .yatağımın başında beklediğinde. Biliyordum."
"Neyi biliyordun, sevgilim?"
"Benim için bir tek senin olduğunu." Gözlerini açtı ve yine gülümsedi. Ancak o zaman adamın yanağından aşağı süzülen yaşı gördü. Oh, ama Victor hiç ağlamazdı ki! Ağladığını yirmibeş yıllık birlikteliklerinde bir kez olsun hiç görmemişti. Victor'un daima güçlü, cesur olduğunu düüşünmüştü. Şimdi onun yüzüne bakarken ne kadar yanılmış olduğunu anladı.
"Victor" dedi ve ellerini, ellerinin arasında sıkıca tuttu. "Korkmamalısın." Adam hızla, neredeyse öfke içinde yüzünü sildi. "Buna izin vermeyeceğim. Seni kaybetmeyeceğim."
"Beni asla kaybetmeyeceksin."
"Hayır. Bu yeterli değil. Seni bu dünyada istiyorum. Yanımda. Benimle."
"Victor, bildiğim tek şey...bir tek şey varsa" Derin bir soluk aldı. "O da... burada sahip olduğumuz... varlığımızın çok küçük bir parçası."
Adamın sabırsızlıkla kasıldığını, kendini ondan çektiğ'ni hissetti. Adam koltuktan kalktı ve pencereye gidip gözleri boğaza dikili, durdu. Nina, onun elinin sıcaklığının teninden kaybolduğunu duyumsadı. Ürpertinin geri döndüğünü.
"Ben bunun çaresine bakacağım, Nina" dedi adam.
"Bu hayatta...değiştiremeyeceğimiz şeyler var."
"Şimdiden girişimde bulundum."
"Ama Victor... "
Victor dönüp ona baktı. Pencereyle çerçevelenen omuzları güneşin bütün parlaklığını örtüyor gibiydi. "Her şey hallolacak, sevgilim" dedi. "Sen hiçbir şey için endişelenme."
O ılık. mükemmel akşamlardan biriydi, güneş yeni batıyor, buzlar bardaklarda şıkırdıyor, parfüm sıkmış hanımlar ipekliler ve şifonlar içinde süzülüyordu. Dr. Bili Archer'ın duvarlarla çevrili bahçesinde dururken, Abby'ye havanın kendisi sihirliymiş gibi geliyordu. Klematisler ve güller, kameriyenin üzerinde bir kemer oluşturuyordu. Çiçek yığınları çimenlik boyunca geniş, renkli çizgiler halinde uzayıp gidiyordu. Bahçe, yüksek, kontralto sesiyle, diğer doktor hanımlarını bir çiçeklikten diğerine götürüp bitkileri Latince adlarıyla tanıtan Marilee Archer'ın gurur kaynağı ve neşesiydi.
Archer, elinde bir viskiyle avluda dururken güldü. "Marilee lanet olası Latince'yi benden daha iyi biliyor."
"Kolejde üç yıl Latince okumuştum" dedi Mark. "Tek hatırladığım tıbbiyede öğrendiklerim."
Barbekünün yanında toplanmışlardı, Bili Archer, Mark, General ve iki cerrahi asistanı. Abby aralarındaki tek kadındı. Bir grup içinde tek bayan olmak, hiç alışmadığı bir şeydi. Bir an için unutsa bile, biraz sonra cerrahlarla dolu odaya göz atar ve erkeklerle çevrili olduğunu anlayarak o tanıdık rahatsızlık duygusuna kapılırdı.

Bu akşam, Archerlar'ın evindeki partide hanımlar da vardı tabii, ama onlar, kocalarınınkiyle nadiren çakışan bir evrende hareket ediyor gibiydiler. Abby, cerrahlarla dururken, arada sırada uzaktan, eşlerinin sohbetlerinden küçük bölümler kulağına çalınırdı. Koyu pembe güller, Paris gezileri ve orada tadına bakılan yemekler hakkında konuşmalar. Sanki, bu evrenlerden hiçbirine ait olmadan, yine de iki tarafa da çekildiğini hissederek, erkeklerle kadınları ayıran çizgide duruyordu.
Erkeklerden oluşan bu daireye onu bağlayan kişi Mark'tı. O ve yine bir göğüs cerrahı olan Bili Archer, yakın çalışma arkadaşıydılar. Kalp nakli ekibinin şefi Archer, Mark'a yedi yıl önce Baysi-de'da çalışmayı teklif eden doktorlardan biriydi. İki adamın bu kadar iyi anlaşması şaşırtıcı değildi. İkisi de kendini zodamaktan hoşlanan, atletik ve rekabete son derece düşkün adamlardı. Ameliyathanede bir ekip halinde bidikte çalışıyorlardı, fakat hastane dışında, dostça rekabetleri Vermont'un kayak pistlerinden, Massachusetts Körfezi'nin sularına dek uzanıyordu. İki adamın da J-35 yelkenlileri Marbiehead Marinası'na bağlı duruyordu ve bu mevsimin yarış skoru şimdilik, Mark'ın Sığmağım'ma karşı Archer'ın Kızıl Göz'ü lehine 6-5'ü. Mark bu hafta sonu skoru eşitlemeyi

planlıyordu. Şimdiden, ihtisasının ikinci yılındaki diğer asistan Rob Les-sing'i kendine tayfa olarak almıştı. Erkeklerle tekneler arasında ne var, diye düşündü Abby. Bu, aletlerle iloili bir konusmaudi: erkekler ve uelkenlileri. uakıtını testosterondan alan bir yüksek teknoloji sohbeti. Bu dairenin ortasında saçları ağarmakta olan erkekler yer alıyordu. Gümüş yeleli Archer. Saçlanndaki beyazlar iyice ortaya çıkmış Colin Wettig. Ve kırkbir yaşında, şakaklarında beyazlar belirmeye başlayan Mark.
Sohbet, tekne bakımına, omurga dizaynına ve üç köşe yelkenlerin aşın fiyatlarına dönmeye başlayınca Abby'nin dikkati dağıldı. O anda, geç gelenlerden iki kişiyi fark etti. Dr. Aaron Levi ve eşi Elaine. Transplantasyon ekibinde çalışan bir kardiyolog olan Aaron, insanda acıma uyandıracak kadar utangaç bir adamdı. Şimdiden elinde içkisi, çimenliğin uzak bir köşesine çekilmiş, kambur ve suskun, duruyordu. Elaine bir sohbet başlatma arayışıyla etrafa bakmıyordu.
Bu, Abby'nin yelkenli sohbetinden kaçması için bir şanstı. Mark'ın yanından sıvışıp Levilenn yanına gitti.
"Bayan Levi? Sizi tekrar görmek çok güzel."
Elaine, tanıdığını belli eden bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Abby'ydi... değil mi?"
"Evet, Abby DiMatteo. Sanırım asistanlann pikniğinde karşılaşmıştık."
"Oh evet, doğru. O kadar çok asistan var ki, hepinizi aklımda tutmakta zorlanıyorum. Ama sizi hatıdıyorum."
Abby güldü. "Cerrahi programında sadece üç kadın olunca, akılda kalıyoruz."
"Hiç kadının olmadığı eski günlere göre çok daha iyi. Şimdi hangi rotasyondasınız?"
"Yarın göğüs cerrahisine başlıyorum."
"O zaman Aaron'la çalışacaksınız."
"Organ nakillerine girecek kadar şanslı olursam."
"Olacağın kesin. Ekip son zamanlarda çok meşgul. Massachusetts General'dan bile hasta gönderiyorlar, bu da Aaron'ı son derece öfkelendiriyor." Elaine Abby'ye doğru eğildi. "Yıllar önce bir burs için onu reddettiler. Şimdi de ona hasta yolluyorlar."
"Massachusetts General'in Bayside'dan tek üstünlüğü Harvard mistiği" dedi Abby. "Vivian Chao'yu tanıyorsunuz, değil mi[A] Bas asistanımız."
"Tabii. "
"Harvard Tip'tan ilk onun içinde mezun oldu. Ama asistanlık için başvurma zamanı gelince, ilk tercihi Bayside oldu."
Elaine kocasına döndü. "Aaron, bunu duydun mu?"
Aaron içkisinden başını isteksizce kaldırdı. "Neyi?"
"Vivian Chao, Bayside'ı Mass. Gen'e tercih etmiş. Gerçekten Aaron, zaten burada zirvedesin. Niçin ayrılmak istiyorsun ki?"
"Ayrılmak mı?" Abby Aaron'a baktı, ama kardiyolog ters ters karısına bakıyordu. Abby'yi en çok şaşırtan ani sessizlikleri oldu. Çimenliğin karşı tarafından kahkahaların, sohbetlerin yankıları geliyordu ama bahçenin bu köşesinde tek kelime edilmiyordu.
Aaron boğazını temizledi. "Bu sadece, hayalini kurduğum bir şey" dedi. "Bilirsiniz. Şehirden uzaklaşmak. Küçük bir kasabaya taşınmak. Herkes küçük kasabaların hayalini kurar ama kimse gerçekten öyle bir yere taşınmak istemez." "Ben istemem" dedi Elaine.
"Ben küçük bir kasabada büyüdüm" dedi Abby. "Belfast, Maine. Oradan çıkmak için sabırsızlanmıştım."
"Ben de hep öyle olduğunu düşünmüşümdür" dedi Elaine. "Herkes uygarlıktan pay almak için uğraşıyor."
"Şey, o kadar da kötü değildi."
"Ama geri dönmeyeceksiniz. Değil mi?"
Abby duraksadı. "Annemle babam öldü. İki kız kardeşim de eyalet dışına taşındı.
O yüzden geri dönmem için hiç sebep yok. Ama burada kalmak için birçok nedenim var. "
"Sadece bir hayaldi" dedi Aaron ve içkisinden koca bir yudum aldı. "Bunu gerçek anlamda düşünmüyordum."

Sonraki tuhaf sessizlik sırasında, Abby ona seslenildiğini duydu. Döndü ve Mark'm ona el salladığını gördü.
"İzninizle" dedi ve Mark'a katılmak için çimenlik boyunca yürüdü.
"Archer gizli inziva odasına bir tur düzenliyor," dedi Mark.
"Ne inziva odası?"
"Hadi. Görürsün." Abbu'nin elini tuttu vr onu terastan aeci-
rip eve soktu. Merdivenlerden üst kata çıktılar. Abby, Archerların evlerinin üst katına daha önce bir defa çıkmıştı, o da galeride asılı yağlıboya tabloları görmek içindi.
Koridorun sonundaki odaya bu gece ilk kez davet edilmişti.
Aırcher içerde bekliyordu. Deri koltuklarda Dr. Frank Zwick ve Dr. Raj Mohandas oturuyordu. Ama Abby içerdeki insanları pek fark etmedi, dikkatini çeken odanın kendisiydi.
Antika tıbbi aletlerden oluşan bir müzede duruyordu. Cam kutularda hem büyüleyici, hem de ürkütücü çeşitli aletler sergileniyordu. Neşterler ve kan akıtmakta kullanılan kaplar. Sülüklerle dolu kavanozlar. Dişleri bir bebeğin kafatasını ezebilecek güçte doğum forsepsi. Şöminenin üzerinde yağlıboya bir tablo asılıydı: Genç bir kadının hayatı üzerinde, ölümle doktor arasındaki savaş. Teypte bir Brandenburg Konçertosu çalıyordu.
Archer müziğin sesini kıstı ve birdenbire, müziğin arka planda yalnızca fısıltı halinde kalmasıyla oda sessizliğe büründü.
"Aaron gelmiyor mu?" diye sordu Archer.
"Haberi var. Şimdi geliyor" dedi Mark,
"İyi." Archer Abby'ye gülümsedi. "Küçük koleksiyonum hakkında ne düşünüyorsun?" Abby cam bir kutunun içindekileri inceledi. "Bunlar büyüleyici. Bu şeylerin bazılarının ne olduğunu bile söyleyemem."
Archer, dişlilerden ve makaralardan oluşan garip bir aleti işaret etti.
"Buradaki cihaz ilginç. Vücudun çeşitli bölgelerine uygulanan zayıf bir elektrik akımı yaratmak için yapılmış. Kadın sorunlarından diyabete kadar her şeye iyi geldiği söylenir. Komik, değil mi? Tıp biliminin bizi inandırdığı bir saçmalık." Abby tablonun önünde durdu ve ölümün siyah giysili imajına baktı. Kahraman Doktor, Fatih Doktor, diye düşündü. Ve tabii, kurtarılan bir kadındı. Güzel bir kadın.
Kapı açıldı.
"İşte geldi" dedi Mark. "Acaba unuttun mu diye merak ettik Aaron."
Aaron odaya girdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece koltuğa otururken başını salladı.

"içkini tazeleyebilir miyim, Abby?" dedi Archer bardağını işaret ederek.
"Böyle iyi."
"Bir yudum brendi? Arabayı Mark kullanıyor, değil mi?"
Abby gülümsedi. "Peki. Teşekkürler."
Archer Abby'nin bardağını doldurup ona geri verdi. Oda sanki herkes bu merasimin tamamlanmasını bekliyormuş gibi, tuhaf bir şekilde sessizleşmişti. Abby birden fark etti: Odadaki tek asistan kendisiydi. Bili Archer, birkaç ayda bir, yeni bir grup eleman göğüs ve travma rotasyonlarına başlayacaklarında, bu tür hoşgel- din partileri düzenlerdi. Şu anda. aşağıda, bahçede dolaşan altı tane daha cerrahi asistanı vardı. Ama burada, Archer'ın özel sığınağında, sadece transplantasyon ekibi bulunuyordu.
Ve de Abby.
Kanepeye, Mark'ın yanına oturdu ve içkisinden bir yudum aldı. Şimdiden brendinin ve bu özel ilginin sıcaklığını duyuyordu. Bir intörn olarak, bu beş adama saygıyla bakmış, Archer ve Mohan-das'la aynı ameliyathanede çalıştığı için kendini öncelikli hissetmişti. Mark'la olan ilişkisi onu bu sosyal çevreye sokmuşsa da bu adamların kim olduğunu asla unutmamıştı. Tabii, kendi kariyeri üzerindeki güçlerini de.
Archer karşısına oturdu, "...senin hakkında iyi şeyler duyuyorum, Abby General den. Bu gece ayrılmadan önce, sana harika iltifatlar etti."
"Dr. Wettig mi?" Abby şaşkın gülüşüne engel olamadı. "Dürüst olmak gerekirse, onun benim performansım konusunda ne düşündüğünden asla emin olamadım."

"Şey, bu yalnızca General'in tarzı. Tüm dünyaya biraz güvensizlik yaymak."
Diğer adamlar güldü. Abby de.
"Colin'in düşüncesine saygı duyarım" dedi Archer. "Ve senin ihtisas programındaki en iyi ikinci yıl asistanlarından biri olduğunu düşündüğünü biliyorum. Seninle çalıştım, bu yüzden ben de onun haklı olduğunu biliyorum." Abby kanepede huzursuzlukla kıpırdandı. Mark uzanıp elini HASAT
39
sıktı. Bu hareket Archer'ın gözünden kaçmamıştı, adam gülümsedi.
"Belli ki Mark senin epey özel olduğunu düşünüyor. Bu da, bu tartışmayı yapmamız gerektiğini düşünmemizin nedenlerinden biri. Biliyorum, biraz erken görünebilir, ama biz uzun vadeli planlar yaparız, Abby. Bölgeyi önceden keşfe çıkmanın asla zararı olmayacağını düşünüyoruz."
"Korkarım sizi pek anlayamadım" dedi Abby.
Archer brendi şişesine uzandı ve kendine biraz daha içki koydu. "Transplantasyon ekibimiz yalnızca en iyilerle ilgilenir. En iyi referanslarla, en iyi performansla. Asistanları hep burs materyaline göre inceleriz. Oh, bencil bir güdümüz de vardır, tabii. İnsanları ekip için hazırlarız." Durakladı. "Ve transplantasyon cerrahisiy-le ilgilenir misin diye merak ediyorduk."
Abby Mark a şaşkın bir bakış fırlattı. Mark başını salladı.
"Bu, hemen karar vermen gereken bir şey değil" dedi Archer. "Ama bunu düşünmeni istiyoruz. Birbirimizi tanımak için önümüzde birkaç yıl var. O zaman geldiğinde burs istemiyor olabilirsin bile. Transplantasyon cerrahisinin hiç de ilgini çekmeyen bir şey olduğu ortaya çıkabilir."
"Ama çekiyor" Abby, yüzü hevesle aydınlanarak öne eğildi. "Sanırım sadece... bu beni şaşırttı. Ve gururumu okşadı. Programda o kadar iyi asistanlar var ki. Vivian Chao, örneğin."
"Evet, Vivian iyidir."
"Sanırım gelecek yıl bir burs arayacak."
Mohandas söze karıştı: "Dr. Chao'nun cerrahi tekniğinin kayda değer olduğuna şüphe yok. Tekniği mükemmel olan birkaç asistan sayabilirim. Ama şu deyişi duymuş muydunuz? Bir maymuna bile ameliyat yapmayı öğretebilirsiniz. Asıl marifet, ona ne zaman ameliyat yapması gerektiğini öğretmektir."
"Sanınm Raj'ın söylemeye çalıştığı, bizim sağlam bir klinik muhakeme gücü aradığımız" dedi Archer. "Ve ekip çalışması anlayışı. Seni, amaçların çatıştığı bir ortamda değil, bir ekiple beraber iyi çalışan biri olarak görüyoruz. Ekip çalışması, üzerinde ısrarla durduğumuz bir şey, Abby. Ameliyathanede ter dökerken, her tür-
İÜ şey ters gidebilir. Aletler bozulur. Neşterler elinden kayar. Kalp taşınırken kaybedilir. Kararlılıkla, elbirliği içinde çalışabilmemiz gerekir. Yaparız da." "Birbirimizi güçlüklerden kurtardığımız da olur" dedi Frank Zwick. "Hem ameliyathanede, hem de dışarda."
"Kesinlikle" dedi Archer. Aaron'a baktı. "Sen de aynı fikirde değil misin?"
Aaron boğazını temizledi. "Evet, birbirimizi güçlüklerden kurtarırız. Bu, ekibe katılmanın sağladığı yararlardan biri."
"Birçok yararlardan biri" diye ekledi Mohandas.
Bir süre kimse konuşmadı. Brandenburg Konçertosu arka planda hafif hafif çalıyordu. Archer "Bu bölümü severim" dedi ve sesini açtı. Kemanların sesi hoparlörlerden akarken, Abby kendini, bir kez daha Doktorun karşısındaki Ölüm'e bakarken buldu. Bir hastanın yaşamı için, bir hastanın ruhu için yapılan savaş. "Başka yararlar olduğundan bahsetmiştiniz" dedi Abby.
"Örneğin" dedi Mohandas, "Cerrahi ihtisasımı tamamladığım zaman, ödemem gereken öğrenci harçlarım vardı. İşe alınma şartlarımdan biriydi. Bayside borçlarımı temizlememe yardım etti."
"Şimdi, bunlar üzerinde konuşabileceğimiz şeyler, Abby" dedi Archer. "Bunu senin için çekici hale getirmenin yolları. Bugünlerde genç asistanlar, ihtisası otuz yaşında bitiriyorlar. Çoğu çoktan evlenmiş, belki de bir veya iki çocukları var. Ya borçları ne oluyor? Yüzbin dolar. Daha bir evleri bile yok! Borçtan kurtulmak on yıllarını alacak. O zaman, kırk yaşında ve çocuklarının üniversite masrafları için kaygılanıyor olacaklar!" Başını salladı. "Bu zamanda insan ne diye tıbba girer ki? Herhalde para kazanmak için değil."

"Cefadan başka bir şey değil," diye onayladı Abby.
"Öyle olmak zorunda değil. İşte burada, Bayside devreye giriyor. Mark bize, tıp fakültesinde okuduğun yıllar boyunca maddi yardım aldığından söz etti."
"Burslar ve krediler. Büyük bölümü kredi."
"Oh. Kulağa acıklı geliyor."
Abby üzüntüyle başını salladı. "Acısını yeni hissetmeye başlıyorum."
"üniversite harçları da mı var?"
"Evet. Ailemin maddi sorunları vardı" diye itiraf etti Abby.
"Bundan utanılacak bir şeymiş gibi söz ediyorsun."

"Bu daha çok...kötü şanstı. Erkek kardeşim birkaç ay hastanede yatmıştı ve sigortamız yoktu. Ama o zamanlar, benim büyüdüğüm kasabada birçok insan sigortasızdı."
"Bu da kötü şansını yenmek için ne kadar çok çalıştığını doğruluyor. Buradaki herkes bunun nasıl bir şey olduğunu bilir. Raj bu arada bir göçmendi, on yaşına kadar ingilizce bilmiyordu. Ben, ailede üniversiteye giden ilk çocuktum. İnan bana, bu odada bir tane bile kahrolası Boston Brahman'ı yok. Zengin babalar veya kullanışlı küçük kredi fonları yok. Şansı yenmek konusunda bilgimiz var, çünkü hepimiz bunu yaptık. Bu ekip için aradığımız dürtü de bu."
Müzik yükselip finale geldi. Nefeslilerin ve yaylıların son ako-ru yavaş yavaş kayboldu. Archer teybi kapatıp Abby'ye baktı.
"Her neyse. Bu senin düşüneceğin bir şey" dedi. "Şirket teklifi filan yapmıyoruz, tabii. Bu ...daha çok bir..." Archer Mark'a sırıttı, "İlk randevu." "Anlıyorum" dedi Abby.
"Bilmen gereken bir şey var. Konuyu açtığımız tek asistan sensin. Ciddi anlamda düşündüğümüz tek kişi. Bundan diğer çalışanlara söz etmezsen akıllıca olur. Kıskançlık uyandırmak istemeyiz."
"Tabii ki."
"İyi." Archer odadakilere baktı. "Sanırım hepimiz bu konuda aynı fikirdeyiz. Değil mi, beyler?"
Genel bir onaylama oldu.
"Anlaştık" dedi Archer. Ve gülümseyerek, bir kez daha brendi şişesine uzandı. "İşte ekip diye ben buna derim."
"Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Mark arabayla eve dönerlerken.
Abby başını geriye attı ve çılgınca bağırdı. "Uçuyorum! Tanrım, ne geceydi!" "Buna sevindin, ha?"
"Şaka mı yapıyorsun? Çok korkuyorum."
"Korkuyor musun? Neden?"
"Her şeyi berbat etmekten. Bu şansı boşa harcamaktan."
Mark güldü ve Abby'nin dizini okşadı. "Hey, diğer asistanların hepsiyle çalıştık, tamam mı? En iyisini çağırdığımızı biliyoruz."
"Peki bunda sizin payınız neydi, Dr. Hodell?"
"Oh, ben hiçbir şey yapmadım. Diğerleri de tamamen aynı fi-kirdeymiş."
"Peki."
"Bu doğru. İnan bana Abby, bizim bir numaralı tercihimizsin. Ve sanırım sen de bunun müthiş bir düzenleme olduğunu düşünürdün."
Abby gülümseyerek arkasına yaslandı. Hayal etmeye başladı. Bu geceye dek, üçbuçuk yıl çalıştıktan sonra nerede olacağı hakkında belirli bir fikri yoktu. Büyük bir olasılıkla bir HMO'da didiniyor olacaktı. Özel muayenehane devri kapanmak üzereydi; bu işte, en azından Boston şehrinde, gelecek görmüyordu. Ve Boston, kalmak istediği yerdi.
Mark'ın olduğu yer.
"Bunu öyle çok istiyorum ki" dedi. "Sadece seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı umuyorum."
"İmkanı yok. Ekip ne istediğini biliyor. Bu işte hep birlikteyiz."
Abby bir an sessiz kaldı. "Aaron Levi bile mi?" diye sordu.
"Aaron mı? Neden olmasın ki?"
"Bilmiyorum. Bu akşam karısıyla konuşuyordum. Elaine'le. Aaron'ın pek mutlu olmadığını hissettim. Ayrılmayı düşündüğünü biliyor muydun?"
"Ne?" Mark şaşkınlıkla ona baktı.
"Küçük bir kasabaya taşınmak filan."

Mark güldü. "Bu asla olmaz. Elaine bir Boston kızıdır."
"Elaine değil. Bunu düşünen Aaron'dı."
Mark bir süre bir şey söylemeden arabayı sürdü. "Yanlış anlamış olmalısın" dedi en sonunda.
Abby omzunu silkti. "Belki de öyledir."
"Işık, lütfen."
Bir hemşire uzanıp tepe ışığını hastanın göğsüne odaklanacak şekilde ayarladı. Ameliyat edilecek bölgedeki deri, siyah markörle işaretlenmişti, beşinci kaburgayı takip eden bir çizgiyle birleşen iki küçük X. Küçük bir göğüstü, küçük bir kadın. Seksendört yaşında, dul bir kadın olan Mary Allen, Bayside'a bir hafta önce, kilo kaybı ve şiddetli baş ağrısı şikayetiyle yatırılmıştı. Rutin bir göğüs röntgeni, tehlikeli bir bulguya dönüşmüştü: Her iki akciğerde de çoklu nödüller. Hasta altı gün boyunca araştırılmış, taranmış, röntgenleri çekilmişti. Boğazından içeriye bir bronkoskop sokulmuş, göğüs duvarı iğnelerle delinmişti ve hâlâ kesin teşhis konamamıştı.
Bugün yanıtı bulacaklardı.
Dr. Wettig neşteri aldı ve kesim yerinin üzerinde tuttu. Abby onun kesimi yapmasını bekledi. Ama yapmadı. Onun yerine, maskesinin üzerinden sert, metalik mavi gözleriyle Abby'ye baktı.
"Kaç tane açık akciğer biyopsisine asiste ettiniz, DiMatteo?" diye sordu.
"Beş, sanırım."
"Bu hastanın geçmişini biliyor musunuz? Göğüs filmlerini?"
"Evet efendim."
Wettig neşteri uzattı. "Hasta sizin. Doktor."
Abby Wettig'in elinde parlayan neştere şaşkınlıkla baktı. General bıçağı, daha üst seviyedeki asistanlara bile nadiren bırakırdı.
Abby neşteri aldı, paslanmaz çeliğin ağırlığının eline rahatça yerleştiğini hissetti. Kaburganın üst kenarındaki hattı yarıp deriyi gererek kesimi yaptı, elleri hiç titrememişti. Hasta zayıf, neredyse eriyip bitmiş bir haldeydi. Kesim yerini işaretlemek için çizilen çizgileri örtecek kadar cilt altı yağı yoktu. Biraz daha derin başka bir kesik interkostal kasları ayırdı.
Abby şimdi plevral boşluktaydı.
Yarıktan içeri bir parmağını daldırdı ve akciğerin yüzeyini hissetti. Yumuşak, süngerimsiydi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu anesteziste.
"İyi gidiyor."
"Tamam. Retrakte edin" dedi Abby.
Kaburgalar ayrılarak kesiği genişletti. V[A]antilatör bir nefeslik hava pompaladı ve akciğer dokusunun küçük bir bölümü, bir baloncuk yapıp kesikten fırladı. Abby onu sıkıştırdı, fakat içi hâlâ hava doluydu.
Yine anesteziste baktı. "İyi mi?"
"Sorun yok."
Abby, dikkatini akciğer dokusunun açıktaki bölümüne verdi. Nodüllerden birinin yerini saptaması için bir bakış yetmişti. Parmaklarını üzerinde dolaştırdı. "Oldukça katı görünüyor" dedi. "İyi değil."
"Şaşırmadım" dedi Wettig. "Röntgende tam kemoterapüik gibi gözüküyordu. Biz sadece hücre tipini doğruluyoruz."
"Ya baş ağrısı? Beyin metastazı mı?"
Wettig başını salladı. "Bu agresif. Sekiz ay önce röntgeni normaldi. Şimdi bir kanser çiftliğine dönmüş."
"Seksendört yaşında" dedi hemşirelerden biri. "En azından uzun bir hayat yaşamış."
Ama nasıl bir hayat acaba, diye düşündü Abby, nodülün olduğu akciğeri kama şeklinde kesip çıkarırken. Dün, Mary Allen'la ilk kez karşılaşmıştı. Kadını hastane odasında çok sessiz ve sakin oturur bulmuştu. Perdeler çekilmişti, yatak yan karanlıktaydı. Baş ağrıları yüzünden, demişti Mary. Güneş gözlerimi ağrıtıyor. Sadece uyuduğum zaman ağrı geçiyor. O kadar çok çeşit ağrım var ki... Lütfen, Doktor, daha güçlü bir uyku ilacı alamaz mıyım?
Abby rezeksiyonu tamamladı ve akciğerin kesilmiş ucunu dikti. Wettig bir yorumda bulunmadı. Her zamanki soğuk bakışlarıyla, sadece işini yapışını izledi. Sessizlik yeterli bir övgüydü; Abby, General'in eleştirisinden yakayı kurtarmanın bir zafer sayıldığını çoktan öğrenmişti.

Sonunda göğsü kapattılar, boşaltma tübü yerine takıldı, Abby kanlı eldivenlerini çıkardı ve 'KİRLİ' yazan kutuya bıraktı.
"Şimdi sıra işin zor bölümüne geldi" dedi, hemşireler hastayı ameliyathaneden çıkarırken. "Ona kötü haberleri vermeye."
"O zaten biliuor" dedi Wettia. "Her zaman böule olur."
Ayılma odasına giden sedyenin tekerleklerinin gıcırtısını takip ettiler.
Perdeyle ayrılmış bölmelerde, ameliyattan çıkmış, çeşitli bilinç durumlarında dört hasta vardı.
Son bölmede, Mary Allen, daha yeni ayılmaya başlıyordu. Ayağını kımıldattı. İnledi. Elini kayıştan kurtarmaya çalıştı.
Abby stetoskobuyla hastanın ciğerlerini çabucak dinledi, sonra "Ona damardan beş miligram morfin verin" dedi.
Hemşire damara bir morfin sülfat enjekte etti. Bu miktarda hem acı dinecek, hem de bilinç yerine yavaş yavaş gelecekti. Mary'nin inlemesi durdu. Kalp monitöründeki çizgiler sabit ve düzenli olarak kaldı.
"Ameliyat sonrası emirleriniz. Dr. Wettig?" diye sordu hemşire .
Bir anlık sessizlik oldu. Abby "Burada sorumluluk Dr. DiMat-teo'da" diyen Wettig'e baktı. Ve Wettig odadan çıktı.
Hemşireler birbirlerine baktılar. Wettig ameliyat sonrası emirlerini her zaman kendisi yazardı. Bu Abby lehine bir başka güven oyuydu.
Abby dosyayı aldı ve yazmaya başladı: Doğu 5, Göğüs Cerrahisi Servisi'ne nakil. Teşhis: Çoklu pulmoner nodüller nedeniyle açık akciğer biyopsisi yapıldı. Durum: Stabil. Durmadan yazdı, diyet, ilaçlar, aktiviteler için emirler. Kod statüsü satırına geldi. Otomatik olarak şunu yazdı: Tam kod.
Sonra masanın üzerinden, sedyede hareketsiz yatan Mary Al-len'a baktı.
Seksendört yaşında ve kanserle çürüyen, her biri acıyla dolu, sayılı günleri kalmış biri olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Hasta, daha nazik, kolay, daha çabuk bir ölümü tercih eder miydi acaba? Abby bilmiyordu.
"Dr. DiMatteo?" Haberleşme cihazından gelen sesti bu.
"Evet?" dedi Abby.
"On dakika kadar önce Doğu 4'ten size bir telefon geldi. Geçerken oraya uğramanızı istiyorlar.
"Nöroşirürji mi? N,için olduğunu söylediler mi?"
"Terrio adlı bir hastayla ilgiliymiş. Kocasıyla konuşmanızı istiyorlar."
"Karen Terrio artık benim hastam değil."
"Ben sadece mesajı iletiyorum, Doktor."
"Peki, teşekkürler."
Abby, içini çekerek ayağa kalktı ve kalp monitörünü, hayati göstergeleri son bir kez kontrol etmek için Mary Allen'ın sedyesine yaklaştı. Nabız biraz hızlanmıştı, hasta da hareket ediyordu, yine inlemeye başlamıştı. Hâlâ acı çekiyordu,
Abby hemşireye döndü. "İki miligram daha morfin ' dedi.
EKG monitöründeki bip bipler yavaş ve sabit bir ritim izliyordu. "Kalbi o kadar güçlü ki" diye mırıldandı Joe Terrio. "Vazgeçmek istemiyor. Karım vazgeçmek istemiyor."
Karısının ellerine sarılmış, bakışları osiloskopta kıvrılarak ilerleyen o yeşil çizgiye takılı, karısının yatağı başında oturuyordu. Odadaki bütün o aletler adamı şaşkına çevirmişti. Tüpler, monitörler, emme pompalan. Şaşkınlık ve korku içindeydi. Sanki bir şekilde o gizemli kutunun sırlarına hakim olabilirse, diğer herşeye de hakim olabilecekmiş gibi, tüm dikkatini EKG monitörüne vermişti.
Sanki neden ve nasıl olup da sevdiği kadının yatağı başında oturduğunu anlayabilecekti. Kalbi, durmayı reddeden kadının.
Saat öğleden sonra üçtü, sarhoş bir sürücünün Karen Terrio'nun arabasına çarpmasının üzerinden altmışiki saat geçmişti. Kadın daha otuzdört yaşındaydı, AlDS'li değildi, kanser değildi, herhangi bir enfeksiyonu yoktu. Beyniyse ölüydü. Kısacası, canlı bağışlanacak sağlıklı bir organ süpermarketiydi. Kalp. Akciğerler. Böbrekler. Pankreas. Karaciğer. Kemik. Gözler. Deri. Dehşet verici tek bir hasatla, yarım düzine hayat kurtarılabilir veya iyileştirile-bilirdi.
Abby bir tabure çekip Joe Terrio'nun karşısına oturdu. Gerçekten de Joe'yla konuşmak için zaman harcayan tek doktor oydu, bu yüzden hemşireler, kocayla

konuşması için onu çağırmıştı. Onu, belgeleri imzalamaya ve karısının ölmesine izin vermeye ikna etmek için, Abby bir süre onunla sessizce oturdu. Karen Terrio'nun bedeni aralarında uzanmış, göğsü önceden belirlendiği gibi, dakikada yirmi solukla inip kalkıyordu.
"Haklısın Joe" dedi Abby. "Kalbi güçlü. Bir süre çalışmaya devam edebilir. Ama sonsuza dek değil. Sonunda vücut farkına varır, Vücut anlar,"
Joe, gözleri ağlamaktan ve uykusuzluktan kan çanağına dönmüş bir halde ona baktı, "Anlar mı?"
"Beynin öldüğünü. Kalbin çarpması için artık sebep kalmadığını."
"Bunu nasıl anlar?"
"Beynimize ihtiyacımız vardır. Sadece düşünmek ve hissetmek için değil, bedenimizin geri kalan kısmına bir amaç vermek için. Bu amaç kalmadığında, kalp, ciğerler durmaya başlar." Abby vantilatöre baktı. "Onun yerine makine soluk alıyor."
"Biliyorum." Joe yüzünü ovuşturdu. "Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum...
Abby hiçbir şey söylemedi. Joe, şimdi sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor, elleri başında, boğazından, bir erkekten duyulabilecek en acı hıçkırıklar, iniltiler ve hırıltılar çıkıyordu. Başını tekrar kaldırdığında, saçları göz yaşlarıyla ıslanmıştı.
Joe yine monitöre baktı. Odadaki, seyretmesi acı vermeyen tek noktaya. "Çok erkenmiş gibi geliyor."
"Değil. Organların bozulmaya başlamasına belli bir zaman var. Ondan sonra kullanılamazlar. Ve bunun kimseye bir yararı olmaz, Joe."
Joe karısının bedeni üzerinden ona baktı. "Belgeleri getirdiniz mi?"
"Yanımda."
Formlara neredeyse hiç bakmadı. Sadece en altına imzasını attı ve geri verdi.
Bir yoğun bakım hemşiresiyle Abby, imzaya tanıklık ettiler. Formun kopyaları NEOB'daki Karen Terrio'nun kaydına ve Bayside'ın transplantasyon koordinatörlüğü dosyalarına konacaktı. Sonra da hasat gerçekleştirilecekti.
Parçaları, Karen Terrio gömüldükten uzun zaman sonra da yaşamaya devam edecekti. Beş yaşında oyun oynarken, yirmi yaşında evlendiğinde ve yirmibir yaşında çocuklarının doğumunda kıvranırken göğsünde çarpışını hissettiği kalp, bir yabancının göğ- 48
Ti:;ss gi:hhİtsi:\
sünde çarpmayı sürdürecekti. İnsan, Ölümsüzlüğe ancak bu kadar yaklaşabilirdi. Ama bu, karısının yatağı başındaki sessiz nöbetine devam eden Joseph Terrio'yu hemen hiç rahatlatmıyordu.
Abby Vivian Chao'yu, ameliyathanenin soyunma odasında astünü değiştirirken buldu. Vivian, dört saatlik acil bir cerrahiden yeni çıkmıştı, buna karşın yanındaki tezgaha atılmış ameliyat giysilerinde tek bir ter lekesi bile yoktu.
Abby "Hasat için izni aldık," dedi.
"Belgeler imzalandı rnı?" diye sordu Vivian.
"Evet."
"İyi. Çapraz lemfosit uyumu testi için emir vereyim." Vivian uzanıp en üstten yeni bir giysi aldı. Sadece külodu ve sütyeniyle kalmıştı ve zayıf, yassı göğsündeki kaburgalar sayılabiliyordu. Onursal cesaret, diye düşündü Abby, aklın görkemi, vücudun değil. "Hayati göstergeler nasıl?" diye sordu Vivian.
"Sabit gidiyoriar."
"Kan basıncını yüksek tutmak gerek. Böbrekleri de perfüze tutmalıyız. Böyle güzel bir çift AB pozitif böbrek her gün karşımıza çıkmıyor. "Vivian ayağına pantolonunu geçirdi ve gömleğini içine soktu. Her hareketi kesindi. Dikkatliydi.
"Hasatta siz de bulunacak mısınız?" diye sordu Abby.
"Eğer kalbi benim hastam alacaksa, evet. Hasat işin kolay bölümü. Önemli olan damarları bağlamak." Vivian dolabın kapağını kapadı ve asma kilidi taktı. "Bir dakikan var mı? Seni Josh'la tanıştıracağım."
"Josh'la mı?"
"Dahiliye servisindeki hastam. Dahili yoğun bakım ünitesinde."
Soyunma odasından çıkıp koridordan asansöre doğru yürüdüler. Vivian bacaklarının kısalığını hızlı, neredeyse öfkeli adımlarıyla telafi ediyordu. "Bir kalp

naklinin başarılı olup olmadığına, önceki ve sonraki durumu görmeden karar veremezsin," dedi Vivian. "Onun için, sana öncesini göstereceğim. Belki senin için işleri kolaylaştırır."
hasat
4<)
"Ne demek istiyorsun?"
"Sizin kadın hastanızın kalbi var arna beyni yok. Benim çocuk hastamın beyni var ve fiili olarak kalbi yok."
Asansörün kapısı açıldı, Vivian bindi. "Trajediyi arkanda bıraktın mı anlamlı gelmeye başlar."
Asansörde inerken hiç konuşmadılar.
Tabii ki anlamlı geliyor, diye düşündü Abby. Hem de çok anlamlı geliyor. Vivian bunu açıkça görebiliyor. Ama ben, ona dokunmaya korkarak annelerinin yatağı başında duran iki küçük kızın görüntüsünü arkamda bırakamıyor gibiyim.
Vivian dahili yoğun bakım ünitesine yöneldi.
Joshua O'Day dört numaralı yatakta uyuyordu.
"Bugünlerde çok fazla uyuyor" diye fısıldadı yaka kartında Hannah Love yazan sevimli yüzlü sarışın hemşire.
"Durumunda bir değişiklik var mı?" diye sordu Vivian.
"Sanırım depresyonda." Hannah başını salladı ve içini çekti. "Haftalardır onun hemşiresiyim. Hastaneye yattığından beri. Biliyorsunuz, öyle müthiş bir çocuk ki! Gerçekten mükemmel. Küçük bir maskara. Ama son zamanlarda tek yaptığı uyumak. Veya gözlerini ödüllerine dikmek." Başıyla üzerinde, sevgiyle dizilmiş çeşitli ödül ve nişanlardan oluşan bir serginin durduğu yatağın ucundaki sehpayı gösterdi. Nişanlardan biri üçüncü sınıftan kalmaydı - ünlü Pinewood Yavru Kurt Yarışı nın şerefli bir hatırası. Abby Pinewo-od Yanşlan'nı biliyordu. Erkek kardeşi de Joshua O'Day gibi yavru kurt olmuştu.
Abby yatağa yaklaştı. Çocuk, düşündüğünden çok daha küçüktü. Hannah Love'ın elindeki dosyada yazılı doğum tarihine göre onyedi yaşındaydı. Ondört yaşında olduğu sanılabilirdi. Yatağın etrafını, intravenöz, arteryel hatlar ve Swan-Getz kat eterlerinden oluşan bir orman sarmıştı. Bu sonuncular, sağ atrium ve pulmoner arter basınçlarını görüntülemek için kullanılıyordu. Abby, tepedeki ekrandan sağ atrium basıncını okudu. Yüksekti. Çocuğun kalbi yeterince kan pompalayamayacak kadar zayıftı ve kan, toplar damar sisteminde birikmişti. Monitör olmadan bile çocuğun boyun damarlarına bakarak bu sonuca varabilirdi. Damarlar şişmişti.
"Şu anda Redding Lisesi'nin iki yıl önceki beyzbol yıldızına bakmaktasın" dedi Vivian. "Ben bu oyundan pek anlamam, onun için vuruş ortalaması hakkında bir yorum yapamam. Ama babası onunla epey gurur duyuyor."
"Oh, babası gerçekten gurur duyuyor" dedi Hannah. "Geçen gün buraya bir topla bir beyzbol eldiveni getirmişti. Top yakalama oyununa başladıklarında onu kovmak zorunda kaldım." Hannah güldü. "Babası da çocuk kadar çılgın."
"Ne zamandır hasta?" diye sordu Abby.
"Bir yıldır okula gitmiyor," dedi Vivian. "Virüs onu iki yıl kadar önce vurdu. Coxsackie virüs B. Altı ay içinde kalp yetmezliği gelişti. Bir aydır yoğun bakımda kalp bekliyor." Vivian durakladı. Ve gülümsedi. "Değil mi. Josh?"
Çocuğun gözleri açıktı. Onlara sanki bir pus tabakası ardından bakıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, sonra Vivian a gülümsedi. "Hey, Dr. Chao."
"Sergide yeni nişanlar görüyorum" dedi Vivian.
"Oh. Şunlar." Josh gözlerini devirdi. "Annem bunları nereden bulup çıkarıyor, bilmiyorum. Bilirsiniz işte, her şeyi saklar. Bütün süt dişlerimi bile bir torbada saklıyor. Bence bu oldukça iğrenç."
"Josh, seninle tanışması için birini getirdim. Bu, Dr. DiMat-teo, cerrahi asistanlarımızdan biri."
"Merhaba, Josh" dedi Abby.
Çocuk bakışlarını Abby'ye odaklamakta güçlük çeker gibiydi. Bir şey söylemedi. "Dr. DiMatteo'nun seni muayene etmesinde bir sakınca var mı?" diye sordu Vivian.

"Niçin?"
"Yeni kalbin takıldığında televizyondaki Roadrunner gibi olacaksın. O zaman seni muayene edecek kadar uzun süre yatakta tutamayacağız."
Josh gülümsedi. "Bu sizi o kadar heveslendiriyor ki."

Abby yatağa yaklaştı. Josh geceliğini sıvayıp göğsünü açmıştı bile. Beyaz ve tüysüzdü, bir gencin değil, bir çocuğun göğsüydü. Abby elini çocuğun kalbine koydu ve kaburgalardan oluşan bir kafesteki kuş kanatları gibi çırpındığını hissetti. Stetoskobunu dayayıp kalp atışını dinledi, bütün bunları yaparken çocuğun tetikte ve güvensiz bakışlarının farkındaydı. Bu tür bakışları, pediatri koğuşunda çok uzun süre kalan çocuklarda, her yeni çift elin yeni acılar getireceğini öğrenmiş çocuklarda görmüştü. Sonunda doğrulup stetoskobunu cebine koyduğunda, çocuğun yüzündeki rahatlamayı fark etti.
"Hepsi bu mu?" dedi çocuk.
"Hepsi bu." Abby çocuğun hastane geceliğini düzeltti. "Peki. Hangi takımı tutuyorsun, Josh?"
"Kim olabilir?"
"Ah. Red Sox tabii."
"Babam bütün oyunları benim için kasede aldı. Babamla ben parka beraber giderdik. Eve döndüğümde hepsini izleyeceğim. Bütün o kasetleri. Beyzbolla dolu tam üç gün..." Oksijen dolu havadan derin bir soluk aldı ve gözlerini tavana dikti. Yavaşça "Eve gitmek istiyorum, Dr. Chao" dedi.
"Biliyorum" dedi Vivian.
"Odamı tekrar görmek istiyorum. Odamı özledim," Yutkundu, ama hıçkırıklarına engel olamadı. "Odamı görmek istiyorum. Hepsi bu. Sadece odamı görmek istiyorum."
Hannah çabucak çocuğun yanına gitti. Onu kollarına alıp sarmaladı. Çocuk, yumruklarını sıkmış, yüzünü hemşirenin saçlarına gömmüş, ağlamamak için savaş veriyordu. "Tamam" diye mırıldanıyordu Hannah. "Canım, durma ağla. Ben buradayım, yanındayım. Burada seninle kalacağım. Josh. Bana ihtiyacın olduğu sürece. Tamam canım." Hannah ile Abby'nin bakışları, çocuğun omzu üzerinden karşılaşh. Hemşirenin yüzündeki yaşlar. Josh'un değil, kendisinindi.
Abby ve Vivian sessizce odadan çıktılar.
Dahili yoğun bakım hemşirelerinin odasında, Abby, Vivian'ın Josh O'Day'le Karen Terrio'nun kanları arasında çapraz lenfosit uyum testi için gereken belgeleri imzalayışını seyretti.
"Ne zaman ameliyata alınabilir?" diye sordu Abby.
"Flimiyi lif fi ıfı ıt-ı ı rov-ır

kadar çabuk olursa o kadar iyi. Bu çocuğun sadece dün üç ventri-küler taşikardi olayı oldu. Bu kadar düzensiz bir kalp ritmiyle fazla zamanı olmaz." Vivian Abby'ye döndü. "Ben bu çocuğun bir Red Sox maçı daha görmesini gerçekten isterim. Ya sen?"
Vivian'ın ifadesi her zamanki kadar sakin ve anlaşılmazdı. Belki de çok yumuşak biri, diye düşündü Abby, ama Vivian bunu asla dışa vuırmazdı.
"Dr. Chao?" dedi koğuş görevlisi.
"Evet?"
"Az önce. şu. karşılıklı lenfosit uyum testi için cerrahi yoğun bakımı aradım. Karen Terrio için uyum testine zaten başladıklarını söylediler."
"Harika. Bir kez olsun, intörnüm uyanık davrandı."
"Ama Dr. Chao, uyum testi Josh O'Day'le değil."
Vivian döndü ve adama baktı. "Ne?"
"Testi başka biri için yaptıklarını söylediler. Nina Voss adlı öze! bir hasta." "Ama Josh'un durumu kritik. Listenin en başındaydı."
"Sadece kalbin diğer hastaya takılacağını söylediler."
Vivian ayağa fırladı. Uç hızlı adımın ardından telefonda bir numara tuşluyordu. Bir an sonra Abby onun şöyle dediğini duydu:
"Ben Dr. Chao. Karen Terrio'nun uyum testi için kimin emir verdiğini öğrenmek istiyorum." Karşısındakini dinledi. Sonra yüzü asılarak telefonu kapattı.
"Kim olduğunu söylediler mi?" diye sordu Abby.
"Evet."
"Emri kim vermiş?"
"Mark Hodell."

Abby ve Mark o gece Cambridge'deki evlerinin yakınlarındaki Casablanca adlı bir restaurantta yer ayırtmışlardı. Birlikte yaşamaya başlamalarının altıncı ayını kutluyor olmalarına karşın masa-larındaki hava hiç de neşeli değildi.
"Bütün bilmek istediğim," dedi Abby "şu lanet Nina Voss'un kim olduğu."
"Söyledim sana, bilmiyorum" dedi Mark. "Şimdi bu konuyu kapatabilir miyiz?" "Çocuğun durumu kritik. Neredeyse günde iki kez alarm"' veriyor, Bir yıldır alıcı listesindeymiş. Şimdi elde bir AB-t- kalp var ve sen kayıt sistemini hiçe sayıyorsun. Kalbi hâlâ evinde yaşayan öze! bir hastaya vereceksin öyle mi ?"
"Biz vermiyoruz tamam mı ? Bu hastanenin kararıydı."
"Buna kim karar verdi?"
"Aaron Levi. Beni bu öğleden sonra aradı. Nina Voss'un yarın hastaneye yatacağını söyledi. Benden organ verici üzerinde la-boratuvar incelemelerine başlanması için emir vermemi istedi."
"Sana söyledikleri bu kadar mı?"
"Önemli kısmı bu kadar." Mark şarap şişesine uzandı ve Bur-gonya şarabını masa örtüsüne sıçratarak bardağını doldurdu. "Şimdi konuyu değiştirebilir miyiz? ' Abby onun içkisini yudumlayışını seyretti. Abby'ye bakmıyor, bakışlarını kaçınyordu .
" Alarm vermek: Kalbi durmak anlamında kullanılivor "Hasta kim?" diye
sordu Abby. "Kaç yaşında?"
"Bu konuda konuşmak istemiyorum."
"Onu cerrahiye alan sensin. Kaç yaşında olduğunu biliyor olmalısın."
"Kırkaltı."
"Bu eyaletten mi?"
"Boston'dan."
"Rhode Island 'dan uçakla geleceklerini duydum. Hemşireler söyledi."
"Yazın kocasıyla Newport'ta yaşıyor."
"Kocası kim?"
"Victor Voss diye biri. Onun hakkında bütün bildiğim bu, adı."
Abby duraksadı, "Voss servetini nasıl kazanmış?"
"Ben servetten filan bahsettim mi?"
"Newport'ta bir yazlık ev! Yanılıyor muyum, Mark ?"
Mark hâlâ ona bakmıyor, bakışlarını o şarap kadehinden kaldırmıyordu. Abby daha önce kimbilir kaç kez bir masada otururlarken Mark'a bakmış ve kendisini ilk cezbeden şeylerin hepsini görmüştü. Keskin bakışlar. Güldüğünde yüzünde beliren 41 yıllık kırışıklıklar. Canlı gülümseyişi. Ama bu gece Abby'ye bakmıyordu bile. Abby
"Bir kalp satın almanın bu kadar kolay olduğunun farkında değildim," dedi. "Acele hüküm veriyorsun."
"İki hastanın kalbe ihtiyacı var. Biri eğitim servisindeki fakir, sigortasız bir çocuk. Diğerinin Newport'ta yazlık evi var. Bu durumda ganimete kim konar? Oldukça açık."
Mark yine şarap şişesine uzandı ve kendine bir kadeh daha doldurdu - bu üçüncüydü. Ölçülü yaşam tarzıyla gurur duyan bir adam için sünger gibi içiyordu. "Bak," dedi. "Bütün günü hastanede geçiriyorum. Canımın istediği son şey bu konuda konuşmak. O yüzden bu konuyu kapatalım."
İkisi de sustu. Karen Terrio konusu diğer bütün sohbet kıvılcımlarını söndüren bir örtü gibiydi. Belki de birbirimize söylenecek
herşeyi söyledik, diye düşündü Abby. Belki de ilişkilerinin, hayat hikâyelerinin anlatıldığı ve yeni malzemeler arama zamanının geldiği o kasvetli evresine ulaşmışlardı. Yalnızca altı aydır beraberiz ve şimdiden suskunluklar başladı. Abby. "O çocuk bana Pete'i hatırlatıyor. Pete bir Red Sox hayranıydı." "Kim?" "Erkek kardeşim."
Mark bir şey söylemedi. Omuzları kamburlaşmış oturuyordu, sıkıntılı olduğu belliydi. Pete konusu açıldığında hiç rahat olmamıştı. Ayrıca ölüm doktorlar için rahat bir konu değildi. 'Hergün bu sözcükle kovalamaca oynuyoruz.' diye düşündü Abby. 'Ex oldu' veya 'resusite edilemedi' veya 'terminal sonuç' deriz. Ama o sözcüğü nadiren kullanırız; 'öldü'.
"Red Sox için deli olurdu," dedi, "O beyzbol kartlarının hepsinden onda vardı. Öğlen yemeği için harcayacağı parayı kartları için biriktirirdi. Ve sonra kartlara zarar gelmesin diye küçük plastik kılıflara bir servet yatırırdı. 1

sentlik kartonlar için 5 sentlik kılıflar. Sanırım 10 yaşında birinin mantığı böyle işliyor."
Mark içkisinden bir yudum aldı. Abby'nin konuşma çabalanna karşı kendini soyutlayıp, huzursuzluğunun içine gömülerek oturdu.
Kutlama yemeği bir fiyasko olmuştu. Birbirleriyle hemen hiç konuşmadan yemeklerini yediler.
Eve döndüklerinde. Mark cerrahi dergi yığınlarının arkasına sığındı. Bu, aralarındaki anlaşmazlıklara her zaman gösterdiği tepkiydi - geri çekilme. Kahretsin, Abby iyi, sağlıklı bir kavgaya aldırış etmezdi. Üç dikkafalı kızlan ve küçük Pete'le Di Matteo ailesi, yeniyetmelik çatışmaları ve kardeş rekabetlerini başarıyla atlatmıştı, fakat birbirlerine olan sevgilerinden asla kuşku duymamışlardı. Dh, evet, Abby sağlıklı bir tartışmayla başa çıkabilirdi. Dayanamadığı şey suskunluktu.

Yenilgi duygusu içinde mutfağa gidip lavaboyu ovdu. Gittikçe anneme benziyorum diye düşündü tiksintiyle. Öfkeleniyorum ve ne yapıyorum? Mutfağı temizliyorum. Ocağın üstünü sildi, ocağın başlarını söktü ve onları da ovdu. Mark'ın nihavet uukarıva uatak odasına çıktığını duyduğunda bütün lanet mutfağı pırıl pırıl parlatmıştı. Arkasından yukarı çıktı.
Karanlıkta yanyana, birbirlerine dokunmadan yattılar. Mark'ın suskunluğu onu öldürüyordu ve bunu muhtaç olan, zayıf olan gibi görünmeden bozmanın yolunu bulamıyordu. Ama buna daha fazla dayanamazdı.
"Bunu yaptığın zaman senden nefret ediyorum," dedi.
"Lütfen Abby. Yorgunum."
"Ben de. İkimiz de yorgunuz. Bana her zaman öyleymişiz gibi geliyor. Ama böyle uyuyamam. Sen de uyuyamazsın."
"Tamam. Ne söylememi istiyorsun?"
"Hiçbir şey. Sadece benimle konuşmanı istiyorum."
"Bazı şeyleri bu kadar uzatmanın yaran olduğunu sanmıyorum."
"Konuşmaya ihtiyaç duyduğum bazı şeyler var."
"İyi. Dinliyorum."
"Ama sanki duvarmışsın gibi dinliyorsun. Kendimi günah çı-karıyormuşum gibi hissediyorum. Parmaklıklar arkasından göremediğim biriyle konuşuyormuşum gibi." İçini çekti ve gözlerini karanlığa dikti. Sanki boşlukta serbestçe, hiçbir yere tutunmadan yüzüyormuş gibi ani, sersemletici bir duyguya kapılmıştı. Hiçbir yere bağlı olmadan. "Çocuk Dahili Yoğun Bakım Unitesi"nde"dedi. "Daha onyedi yaşında."
Mark bir şey söylemedi.
"Bana o kadar çok kardeşimi hatırlatıyor ki. Pete çok daha küçüktü. Ama bütün oğlanlarda görülen o sahte cesaret var ya. Pete'te de vardı."
"Bu yalnızca benim kararım değil," dedi Mark. "İşin içinde başkaları da var. Bütün transplantasyon ekibi. Aaron Levi, Bill Archer. Jeremiah Parr bile işin içinde."
"Hastane müdürü de mi? Niçin?"
"Parr istatistiklerimizin iyi görünmesini istiyor. Ve tüm araştırmalara göre dışardan gelen hastaların organ naklinden sonra sağ kalma oranları daha yüksek." "Nakil olmazsa Josh O'Day hiç sağ kalamayacak."
'Bunun bir trajedi olduğunu biliyorum. Ama hayat böyle."
Abby. Mark ın 'gerçekler acıdır' edasıyla sersemlemiş kımıldamadan yatıyordu. Mark eline dokunmak için uzandı. Abby elini çekti.
"Fikirlerini değiştirebilirsin,' dedi. "Onlarla konuşup..."
"Artık çok geç. Ekip kararını verdi."
"Bu ekip de nedir bu arada? Tanrı filan mı?"
Uzun bir sessizlik oldu. Mark hafif bir sesle "Söylediklerine dikkat et Abby," dedi .
"Kutsal ekip konusunda mı?"
"Geçen gece, Archer'larda, söylediklerimizde ciddiydik. Gerçek şu ki Archer daha sonra bana senin üç yıldır gördüğü en iyi burs adayı olduğunu söyledi. Ama Archer seçeceği insanlar konusunda dikkatlidir, onu suçlamıyorum da. Bizimle çalışacak insanlara ihtiyacımız var. Bize karşı değil."

"Diğerleriyle aynı fikirde olmasam bile mi?"
"Bu, ekip olmanın bir parçası. Abby. Hepimizin kendi bakış açılarımız vardır.
Ama kararları birlikte veririz. Ve bunlara bağlı kalırız." Yine Abby'nin eline dokunmak için uzandı. Abby bu kez elini çekmedi. Ama elini sıkışına da karşılık vermedi. "Haydi Abby," dedi Mark yumuşaklıkla. "Dışarda Bayside'dan bir transplantasyon bursu almak için adam öldürecek asistanlar var. Senin önüne neredeyse tabakta getiriliyor. İstediğin bu, değil mi?"
"Elbette istediğim bu. Bunu bu kadar istemem beni korkutuyor. En delicesi de, Archer bu fırsatı tanıyana kadar bunun farkında olmayışım." Derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. "Sürekli daha fazlasını istemekten nefret ediyorum. Her zaman daha fazlasını istiyorum. Beni sürükleyen, durmadan sürükleyen bir şey var. Önce koleje girmekti, sonra tıp fakültesine. Sonra cerrahi asistanı olmak. Ve şimdi de bu burs. Başladığım yerden öyle uzaktayım ki. Sadece doktor olmak istediğim zamanlarda... "
"Sana artık yetmiyor. Değil mi?"
"Hayır. Keşke yetseydi. Ama yetmiyor."
"O zaman bu şansı kaçırma Abby. Lütfen. İkimizin de iyiliği için."

"Her şeyini kaybedecek olan senmişsin gibi konuşuyorsun."
"Seni öneren bendim. Onlara yapabilecekleri en iyi seçimin sen olduğunu söyledim." Abby'ye baktı. "Hâlâ da öyle düşünüyorum."
Bir an sadece elleri birbirine değerek konuşmaksızın yattılar. Sonra Mark uzanıp onun kalçasını okşadı. Tam olarak bir kucaklama değil ama bir teşebbüs.
Bu yeterliydi. Abby onu kollarına almasına izin verdi.
Yarım düzine çağrı cihazının aynı anda ciyaklamasının ardından hastanenin hoparlör sisteminden kısa bir anons duyuldu.
Mavi alarm, Dahili Yoğun Bakım Ünitesi, Mavi alarm. Dahili Yoğun Bakım Ünitesi. Abby merdivenlere hücum eden diğer cerrahi asistanların arasına katıldı. Dahili Yoğun Bakım Ünitesi'ne girdiğinde bir tıbbi personel kalabalığı alanı ağzına kadar doldurmuştu bile. Bir bakışta mavi alarmla başa çıkmak için gerekenden çok daha fazla insan olduğunu anladı. Asistanların çoğu odadan dışarı çıkmaya başlamıştı. Abby de çıkacaktı.
Eğer mavi alarmın 4 numaralı yatakta olduğunu görmeseydi. Joshua O'Day'in odasında.
Beyaz önlükler ve steril giysiler düğümünün içine atıldı. Ortalarında, tepe ışıklarının göz kamaştırıcı parlaklığı altında, zayıf bedeniyle Joshua O'Day yatıyordu. Hannah Love, sarı saçları her hamlede savrularak kalp masajı uyguluyordu. Başka bir hemşire acil durum dolabının çekmecelerini çılgınca arıyor, ilaç şişeleri ve şırıngalar çıkarıp dahiliye asistanlarına uzatıyordu. Abby kalp monitörüne baktı.
Ventriküler fibrilasyon[A]. Ölmekte olan bir kalbin göstergesi.
Bir ses "Yedi buçukluk endotrakeal tüp," diye haykırdı.
Abby ancak o zaman Joshua'nın başının arkasında çömelmiş duran Vivian Chao'yu farketti. Vivian laringoskopu hazırlamıştı bile.
Ventriküler fibrilasyon: Kalbin fazla kasılıp gevşememesi durumu.
Acil hemşiresi bir ET tübünü parlak kılıfından çıkarıp Vivian a uzattı.
"Onu solutmaya devam edin," diye emretti Vivian.
Respirator teknisyeni Josh'un yüzüne bir anestezi maskesi tutup eliyle balona benzer hazneyi sıkmayı sürdürerek çocuğun ciğerlerine oksijen pompalıyordu. "Tamam," dedi Vivian. "Entübe edelim."
Teknisyen maskeyi çekti. Birkaç saniye içinde Vivian ET tübünü yerine takıp oksijeni bağlamıştı.
"Lidocaine giriyor," dedi bir hemşire.
Dahiliye asistanı monitöre göz attı."Kahretsin hâlâ ventriküler fibrilasyonda. Elektrodları tekrar getirin. 200 jül." Bir hemşire ona defibrilatör elektrodlarını verdi. Asistan onlan çocuğun göğsüne yapıştırdı. Yerleri iletken jel pedleriyle işaretlenmişti-.bir elektrod göğüs kemiğinin yanına, diğeri memenin dışına. "Herkes geri çekilsin."
Elektrik seli her kası aynı anda kasarak Joshua O'Day'in vücudunu sarstı. Çocuk tuhaf bir biçimde silkindi, sonra kımıltısız yatmaya devam etti.
Herkesin gözü monitöre çevrildi.

"Hâlâ V. Fibrilasyonda," dedi biri. "Bretilyum, 250."
Hannah otomatik olarak kalp masajına tekrar başladı. Yüzü kızarmış, ter içindeydi, korkudan donmuş gibiydi.
"Ben devralabilirim," diye önerdi Abby.
Hannah başını sallayıp yana çekildi.
Abby basamak tahtasına çıktı, ellerini, avuç içi alttan üçüncü göğüs kemiğine gelecek şekilde Joshua'nın göğsüne yerleştirdi. Çocuğun göğsü insana, sanki birkaç şiddetli darbede çatlayacak-mış gibi zayıf ve kırılgan geliyordu; Abby neredeyse üzerine abanmaya korkacaktı.
Pompalamaya başladı. Bu, hiçbir zihinsel çaba gerektirmeyen bir işti. Sadece öne aban, gevşet, öne aban, gevşet tekrarlarından oluşan bir hareket, CPR'nin alfa ritmi. O karmaşanın içindeydi ama yine de onlardan ayrı gibiydi, zihni uzaklaşıyor, geri çekiliyordu, Çocuğun yüzüne bakamıyor, Vivian'ın ET tübünü yerine bant-
layışını seyredemiyordu. Bakabildiği tek yer çocuğun göğsü, göğüs kemiğiyle kendi ellerinin temas etiiği o noktaydı. Göğüs kemikleri kişiliksizdi. Bu da herhangi birinin göğsü olabilirdi. Yaşlı bir adamın. Bir yabancının. Aban. bırak. Konsantre olm.uştu. Aban, bırak.
"Herkes geri çekilsin yine!" diye bağırdı biri.
Abby geri çekildi. Elektrodların bir başka sarsıntısı, bir başka tuhaf spazm. Ventriküler fibrilasyon. Kalp artık dayanamadığımn sinyalini veriyordu.
Abby ellerini çaprazlayıp tekrar çocuğun göğsüne yerleştirdi. Aban, bırak. Geri dön, Joshua, diyordu elleri çocuğa. Bize geri dön.
Gürültünün patırtının içine yeni bir ses katıldı." Bir kalsiyum klorür bolus'" deneyelim.100 mg," dedi Aaron Levi.
Footboard yanında, gözleri monitöre sabitlenmiş duruyordu.
"Ama çocuk dijitalize'[A]'" dedi dahiliye asistanı.
"Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyimiz yok."
Bir hemşire bir şırıngayı doldurup asistana verdi." 100 mg kalsiyum klorür."
Doz damar hattına enjekte edildi. Kimyasal dilek havuzuna yuvarlanan bir bozuk para.
"Tamam, pedalları tekrar deneyin," dedi Aaron, "Bu kez 400 jül."
"Herkes geriye!"
Abby geri çekildi. Çocuğun kolları bacakları silkindi ve hareketsiz kaldı. "Tekrar," dedi Aaron.
Bir sarsıntı daha. Monitördeki çizgi hızla yükseldi. Ana çizgiye indiğinde, tek bir bip sesi duyuldu - QRS kompleksinin tırtıklı tepe noktası. Bir anda bozulup yeniden V. fib'e dönüştü.
"Bir kez daha!" dedi Aaron.
Pedallar göğse bastırıldı. Vücut 400 jülün şokuyla çırpındı. Herkesin bakışı monitöre döndüğünde ani bir sessizlik oldu.
' Bolus: llaçın birdenbire ufjgulanrnasını belirtir
Dijitalize: Haşlanın Digoxin adlı kalp tjetmezliği ilacını kullaniijor olması. Bir QRS belirdi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.
"Sinüs'teyiz," dedi Aaron.
"Nabız alıyorum!" dedi bir hemşire, "Nabız alıyorum!"
"Kan basıncı 40a 70... 50'ye 90a çıktı..."
Ortak bir iç çekiş, odayı kaplar gibi oldu. Yatağın ayakucunda Hannah çekinmeden ağlıyordu. Aramıza hoşgeldin Josh, diye düşündü Abby, bakışları gözyaşlarıyla bulanarak.
Yavaş yavaş diğer asistanlar dışarı çıktılar, ama Abby bir türlü ayrılamıyordu; kendini, hareket edemeyecek kadar tükenmiş hissediyordu. Suskunluk içinde hemşirelerin kullanılmış şırınga ve şişeleri, her mavi alarmdan arta kalan cam ve plastik parçalarını toplamalarına yardım etti. Yanıbaşında çalışan Hannah Love, elektrod jelini temizledi, burnunu çekti, elindeki bezle Josh'un göğsünü sevgiyle sildi.
Suskunluğu bozan Vivian oldu;
"Şu anda kalbi atıyor olabilirdi," dedi. Vivian Joshua'nın ni-şanlarıyla dolu masanın yanında duruyordu. Yavrukurt nişanını eline aldı. Pinewood Derbisi, üçüncü sınıf. "Bu sabah ameliyathaneye gitmiş olabilirdi. Saat onda nakil

yapılmış olabilirdi. "Eğer onu kaybedersek, bu sizin suçunuz olur Aaron." Vivian, alarm kağıdına atmakta olduğu imzanın ortasında kalemi donakalan Aaron Le-vi'ye baktı.
"Dr. Chao," dedi Aaron yavaşça. "Bunu özel olarak konuşmayı ister misiniz?" "Kimin dinlediği umurumda değil! Uyum mükemmel. Bu sabah Josh'u masaya istedim. Ama bana kararı bildirmediniz. Yalnızca geciktirip durdunuz. Lanet olsun, geciktirdiniz!" Derin bir nefes aldı ve elindeki ödül kurdelesine baktı "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz hiç anlamıyorum. Hiçbirinizi,"
"Sakinleşene kadar sizinle bunu tartışm.ayacağım," dedi Aaron. Döndü ve dışarı çıktı.
"Tartışacaksınız. Tartışacaksınız," dedi Vivian, arkasından dışarı çıkarak.
Açık kapıdan, Abby Vivian'ın koridorlar boyunca Aaron'u takip edişini duyabiliyordu. Öfkeli sorularını. Açıklama taleolerini.
(yi
tess gkukıtsen
Abby yere eğilip Vivian'ın yere düşürdüğü Pinevvood Derbisi kurdelesini aldı. Yeşildi -bir birincilik nişanı değildi- ama küçük bir tahta parçasıyla uğraşarak, onu zımparalamakla, boyamakla, millerini yağlamakla, daha kolay çökmesi için kurşun balık avı ağırlıklarını çakmakla harcanan saatlerin onurlu bir anısıydı. Bütün bu çaba ödüllendirilmeliydi. Küçük oğlanlar körpe egolarını yatıştırmaya ihtiyaç duyarlardı.
Vivian odaya geri döndü. Yüzü bembeyaz, suskundu. Çocuğa gözlerini dikip, göğsünün vantilatörün her tıslayışıyla inip kalkışını seyrederek Josh'un yatağının ayakucunda durdu.
"Onu sevk ediyorum," dedi.
"Ne?" Abby inanamayarak ona baktı. "Nereye?"
"Massachusetts Generale. Transplantasyon servisine. Josh'u ambulansa bindirmek için hazırlayın. Ben gerekli yerleri arayacağım."
İki hemşire de kıpırdamadı. Vivian'a bakakalmışlardı.
Hannah karşı çıktı: "Hareket ettirilecek durumda değil."
"Eğer burada kalırsa onu kaybederiz," dedi Vivian. "Onu kaybedeceğiz. Bunun olmasını ister misiniz?"
Hannah koyduğu bezin altında bir inip bir kalkan narin göğse baktı. "Hayır," dedi. "Hayır. Ben onun yaşamasını istiyorum."
"Ivan Tarasoff Harvard Tıp'ta benim hocamdı," dedi Vivian. "Nakil ekibinin başıdır. Eğer bizim ekip yapmayacaksa, Tarasoff yapar ."
"Josh nakli atlatsa bile," dedi Abby, "hâlâ bir kalp bağışına ihtiyacı var." "Öyleyse ona bir tane buluruz." Vivian, Abby'nin gözlerinin içine baktı. "Karen Terrio'nunki."
İşte o zaman Abby tam olarak ne yapması gerektiğini anladı. Başını salladı "Joe Terrio'yla şimdi konuşurum."
"Yazılı olması gerek. İmzaladığından emin ol."
"Peki hasat ne olacak? Bayside ekibini kullanamayız."
"Tarasoff alım için kendi adamını göndermeyi tercih eder. Biz de yardım ederiz. Kapısının önüne bile götürüp bırakabiliriz. Hiç gecikme olmamalı. Bunu çabucak, burada kimse bizi durdurma- hasat 63
dan yapmalıyız."

"Bir dakika bekleyin," dedi diğer hemşire. "Massachusetts General'e şevke yetkiniz yok."
"Var," dedi Vivian. "Josh O'Day dahiliye servisinde. Bu da baş asistan görevde demektir. Ben tüm sorumluluğu üzerime alıyorum. Sadece emirlerime uyun ve onu ambulansla şevke hazırlayın."
"Elbette, Dr. Chao," dedi Hannah. "Ben de onunla gidece-ğim."
"Tamam git." Vivian Abby'ye baktı "Peki Di Matteo," diyerek sırtına vurdu. "Gidip bize bir kalp bul."
90 dakika sonra, Abby temizleniyordu.
Son yıkanmasını bitirdi ve dirsekleri bükülü, sırtıyla 3 numaralı ameliyathanenin kapısını açtı.

Verici, solgun bedeni floresan ışığıyla aydınlanmış, masada yatıyordu. Bir anestezi hemşiresi serum şişelerini değiştiriyordu. Bu hastaya anestezi gerekmiyordu; Karen Terrio acı hissetmiyordu.
Vivian giyinmiş ve eldivenlerini takmış, masanın bir yanında duruyordu. Bir böbrek cerrahı olan Dr. Lim diğer yanda duruyordu. Abby daha önceki vakalarda Lim'le çalışmıştı. Az konuşan bir adamdı; hızlı ve sessiz çalışmasıyla tanınırdı.
"İmzalanıp mühürlendi mi?" diye sordu Vivian.
"Üç kopya halinde. Dosyanın içinde." Abby, Karen Ter-rio'nun kalbinin 17 yaşındaki Josh O'Day'e verileceğini belirten bir beyan olan, kişiye özel organ bağışı iznini kendisi daktilo etmişti.
Joe Terrio'yu etkileyen, çocuğun yaşı olmuştu. Karısının elini tutarak, yatağın başında oturuyordu ve Abby'nin beyzbolu seven 17 yaşındaki bir çocuğu anlatmasını sessizlik içinde dinlemişti. Joe, tek kelime söylemeden kağıdı imzalamıştı.
Ve sonra karısına bir veda öpücüğü vermişti.

Abby hemşirelerin yardımıyla steril bir giysi ve küçük boy eldivenler giydi. "Alımı kim yapacak?" diye sordu.
"Tarasoff'un ekibinden Dr. Frobisher. Onunla daha önce çalıştım," dedi Vivian. "Şimdi yolda."
"Josh'tan haber var mı?"
"Tarasoff 10 dakika önce aradı. Kan grubuna ve lenfosit uyumuna bakmışlar, ameliyathane hazırlanmış. Hazır bekliyorlar." Sabırsızlıkla Karen Terrio'ya baktı, "Tanrım, kalbi kendim de alabilirim. Frobisher da nerede kaldı?"
Beklediler... 10 dakika, 15 dakika... Haberleşme aleti vızıldadı. Massachusetts General'dan Tarasoff arıyordu. Organ alımı sürüyor muydu?
"Henüz değil," dedi Vivian, "Bir iki dakika içinde."
Intercom tekrar çaldı. "Dr. Frobisher geldi," dedi hemşire. "Şimdi temizleniyor."
Beş dakika sonra ameliyathanenin kapısı açıldı, güçlü kollarından sular damlayarak Frobisher içeri girdi. "9 numara eldiven!" diye bağırdı.
Bir anda odadaki atmosfer gerginleşti. Vivian dışında hiç kimse Frobisher'la çalışmamıştı ve sert ifadesi, başkalarında konuşma isteği uyandırmıyordu. Sessiz bir ustalıkla, hemşireler onun giyinip eldivenlerini takmasına yardım ettiler. Masaya çıktı ve hazırlanan ameliyat bölgesine eleştiren gözlerle baktı. "Yine sorun mu çıkarıyorsun, Dr. Chao?" dedi.
"Her zamanki gibi," dedi Vivian. Başıyla masanın etrafındaki diğerlerini işaret etti, "Dr. Lim böbrekleri alacak. Dr. Di Matteo ve ben gerektiğinde yardım edeceğiz."
"Hastanın geçmişi?"
"Baş yaralanması. Beyin ölü, bütün organ bağışı belgeleri imzalandı. Otuzdört yaşında, önceki sağlığı iyiymiş, kanı da incelendi."
Frobisher bir neşter aldı ve göğsün üzerine dayadı. "Bilmem gereken başka bir şey?"
"Başka bir şey yok. NE0B3 mükemmel uyum olduğunu doğruluyor. Bana güvenin." "İnsanların bana bunu söylemelerinden nefret ederim," diye homurdandı Frobisher. "Tamam, kalbimize çabucak bir göz atıp iyi durumda mı emin olalım. Sonra kenara çekilip Dr. Lim'in işini bitirmesini bekleriz." Neşterin ağzıyla Karen Terrio'nun göğsüne dokundu. Hızlı bir hamleyle, merkezin altına doğru kesip göğüs kemiğini ortaya çıkardı.
"Göğüs kemiği testeresi."
Hemşire ona elektrikli testereyi uzattı. Abby retraktörü yakaladı. Frobisher göğüs kemiğini keserken, Abby kendini tutamayıp yüzünü çevirdi. Testerenin vızıltısı ve kemik tozlarının kokusuyla hafifçe midesinin bulandığını hissetti, bunlar elleri hızla, ustalıkla hareket eden Frobisher'i hiç de rahatsız etmiyordu. Bir an sonra göğüs boşluğuna girmiş, neşteri perikardiyel kese üzerinde, bekliyordu.
Göğüs kemiğini kesmek kaba güç işi gibiydi. Şimdiyse çok daha nazik bir iş onları bekliyordu. Zarı uzunlamasına yardı.

Frobisher atmakta olan kalbe ilk bakışında, hafif bir memnuniyet mırıltısı koyverdi. Vivian'a doğru bakarak sordu. "Fikriniz, Dr. Chao?"
Neredeyse saygı dolu bir sessizlik içinde, Vivian göğüs boşluğunun derinlerine uzandı. Parmakları duvarlanna çarparak her ko-roner damarın izini takip ederek kalbi sanki okşuyordu. Organ ellerinin içinde kuvvetle çarpıyordu.
"Çok güzel" dedi yavaşça. Gözleri parlayarak Abby'ye baktı. "Tam Josh'a göre bir kalp." İnterkom çaldı. Bir hemşirenin sesi duyuldu. "Dr. Tarasoff hatta."
"Kalbin iyi göründüğünü söyleyin ona," dedi Frobisher. "Şimdi böbreği almaya başlıyoruz."
"Doktorlardan biriyle konuşmak istiyor. Çok acil olduğunu söylüyor."
Vivian Abby'ye baktı. "Haydi git, üstünü değiş. Sen konuş."
Abby eldivenlerini çıkarıp duvardaki telefonu aldı. "Alo, Dr. Tarasoff? Ben asistanlardan Abby DiMatteo. Kalp harika görünüyor. Bir buçuk saat içinde kapınızdayız."
"Bu yeterince çabuk olmayabilir," diye yanıtladı Tarasoff. Abby, hattın öbür ucunda geri planda çok fazla gürültü olduğunu duyabiliyordu: makineli tüfek gibi gelen karşılıklı sesler, metal aletlerin şakırtıları Tar^{A}cnff'nn coci Ho nornin \ıo cacUın noliunrHı ı
Adamın dönüp başkasıyla konuştuğunu duydu. Sonra Tarasoff ahizeye döndü. "Çocuk son on dakikada iki kez alarm verdi. Şu anda tekrar sinüs ritmini yakaladık. Ama daha fazla bekleyemeyiz. Ya hemen onu by-pass makinesine bağlarız ya da onu kaybederiz. Aslında her iki durumda da kaybedebiliriz."
Bu kez birini dinlemek için alıcıdan uzaklaştı. Geri geldiğinde "Kesmeye başlıyoruz. Hemen buraya gelin, tamam mı?" dedi.
Abby telefonu kapatıp Vivian'a döndü. "Josh'u by pass'a bağlıyorlar. İki kez alarm vermiş. Kalbe derhal ihtiyaçları var."
"Böbrekleri almam bir saat sürer," dedi Dr. Lim.
"Böbrekleri boşver," diye bağırdı Vivian. "Hemen kalbe girelim."
"Ama... "
"Haklı," dedi Frobisher. Hemşireye seslendi. "Buzlu şalin! Buz çantasını hazırlayın. Biri ambulansı çağırsa iyi olur."
"Tekrar temizleneyim mi?" dedi Abby.
"Hayır." Vivian retraktöre uzandı. "Birkaç dakikada bitiririz. Sana teslimde ihtiyacımız var."
"Hastalarım ne olacak?"
"Ben yerine bakarım. Çağrı cihazını odadaki masaya bırak."
Bir hemşire buz çantasını buzla doldurdu. Bir diğeri ameliyat masasının yanında kovalar dolusu soğuk tuzlu su hazırlıyordu. Fro-bisher'ın daha fazla emir vermesine gerek kalmadı; onlar kalp hemşiresiydiler. Ne yapacaklarını çok iyi biliyoriardı.
Frobisher'ın neşteri hızla hareket ediyor, kalbi ortaya çıkaracak hazırlık kesimini yapıyordu bile. Organ her atımda atardamarlara oksijen dolu kan pompalayarak çarpmaya devam ediyordu. Artık onu durdurmanın. Karen Terrio'daki son yaşam kalıntısını silmenin zamanı gelmişti.
Frobisher aort köküne 500 cc'iik konsantre potasyum çözeltisini enjekte etti. Kalp bir kez çarptı, sonra ikinci kez. Ve durdu. Şimdi gevşemiş, kasları aniden içeri giren potasyumla felç olmuştu. Abby monitöre bakmaktan kendini alamadı. EKG aktivitesi kalmamıştı. Karen Terrio sonunda klinik olarak ölmüştü.
Bir hemşire göğüs boşluğuna kalbi çabucak soğutan bir kova buzlu çözelti döktü. Sonra Frobisher işine, kesip bağlamaya başladı.
Bir süre sonra kalbi göğüsten çıkarıp kaldırdı ve yavaşça bir tasın içine bıraktı. Kan soğuk tuzlu suyun içinde bir girdap oluşturdu. Bir hemşire bir plastik çantanın ağzını açarak öne çıktı. Frobisher kalbi sıvının içinde birkaç kez daha yıkadıktan sonra temizlenmiş organı çantaya yerleştirdi. Üstüne biraz daha buzlu çözelti eklendi. Kalp iç içe iki torbaya yerleştirilip buz çantasına kondu.
"Bu senin DiMatteo," dedi Frobisher. "Sen ambulansla git, ben arabamla takip edeceğim."
Abby buz çantasını kaptı. Vivian'ın arkasından seslendiğini duyduğunda ameliyathanenin kapısını itip çıkmıştı bile.

"Sakın düşürme!"
5
Josh O'Day'in hayatın; ellerimde tutuyomm, diye düşündü Abby, buz çantası kucağındayken. Her zamanki gibi öğle saatinde yoğun olan Boston trafiği, ambulans ışıklarının önünde sihirli bir biçimde yarılıyordu. Abby daha önce ambulansa hiç binmemişti. Başka koşullar altında, bu yolculuktan zevk alabilirdi; Boston'la sürücülerin -ki dünyadaki en kaba sürücülerdi- boyun eğip yolun sağına çekildiklerini seyretmek keyif verici bir olaydı. Ama şu anda, kucağında tuttuğu yükle o kadar ilgili, her geçen saniyenin Josh O'Day'in hayatından eksilen bir saniye olduğunun o kadar farkındaydı ki.
"Oradaki canlı bir şey mi Doktor?" dedi ambulans şöförü. Göğsündeki yaka kartına göre G. Furillo.
"Bir kalp," dedi Abby. "Çok güçlü bir kalp."
"Peki kime gidiyor?"
"Onyedi yaşındaki bir çocuğa."
Furillo esnek eklemli kollarıyla direksiyonu neredeyse kendiliğinden dönüyormuş gibi zarafetle kıvırarak, ambulansı, kontağı kapatmış bir sıra araba etrafında döndürdü. "Havaalanına böbrek yetiştirdiğim olmuştu. Ama söylemeliyim ki bu benim ilk kalbim."
"Benim de " dedi Abby.
"Kaç, beş saat filan mı davamı?"
"Aşağı yukarı o kadar."
Furillo ona bakıp sırıttı. "Rahatlayın, sizi oraya yötürdüğümde harcavacak dörtbucuk saatiniz olacak.'
"Beni endişelendiren kalp değil, çocuk. En son haber aldığımda pek iyi değildi." Furillo dikkatini yola daha fazla verdi. "Neredeyse geldik. En fazla beş dakika."
Telsizden bir ses duyuldu. "Yirmiüçüncü birim, burası Baysi-de. Yirmiüçüncü birim burası Bayside." Furillo mikrofonu eline aldı. "Yirmiüç, Furillo"
"Yirmiüç, lütfen Bayside acile dönün."
"İmkansız. Mass. Gen e canlı organ taşıyorum. Duyuyor musunuz? Mass Gen e gidiyorum."
"Yirmiüç, derhal Bayside'a dönmeniz emredildi."
"Bayside. başka bir birimi dene, tamam mı? Arabada canlı organ var."
"Bu emir özel olarak yirmiüçüncü birim için verildi. Derhal geri dönün."
"Bu emri kim verdi?"
"Dr. Aaron Levi bizzat verdi. Mass Gen'e devam etmeyin. Duyuyor musunuz?"
Furillo Abby'ye baktı. "Bütün bunlar ne demek oluyor Tanrı aşkına?"
Anladılar, diye düşündü Abby. Oh. Tanrım anladılar. Ve bizi durdurmaya çalışıyorlar...
Karen Terrio'nun kalbini taşıyan buz çantasına baktı. Onyedi yaşındaki bir çocuğun önünde uzanması gereken o yaşam dolu ayları, yılları düşündü.
"Geri dönmeyin. Devam edin." dedi.
"Ne?"
"Devam edin dedim."
"Ama bana... "
Telsiz araya girdi. "Yirmiüçüncü birim, burası Bayside. Lütfen cevap verin." "Beni Mass Gen'e götür." dedi Abby.
"Yap bunu."
Furillo telsize baktı. ""Tanrım," dedi. ""Bilemiyorum."
"Tamam o zaman, beni indir," diye emretti Abby. ""Gerisini yürürüm!"
Telsizdeki ses tekrarlıyordu: "Yirmiüçüncü birim, burası Bay-side. Lütfen derhal cevap verin."
"Oh, canınız cehenneme," diye homurdandı Furillo telsize.
Ve gaza bastı. Ambulans girişinde yeşil giysiler içinde bir hemşire bekliyordu. Abby elinde buz çantasıyla inerken hemşire sordu. "Bayside'dan mı?"
"Kalbi getirdim."
"Beni izleyin."
Abby Furillo'ya ancak el sallayarak teşekkür edecek kadar zaman bulabildi, sonra hemşirenin ardından acile girdi. Abby koşarcasına yürürken, koridorlar ve kalabalık hollere çabucak göz attı. Asansöre bindiler ve hemşire acil durum anahtarını soktu.

"Çocuk nasıl?" diye sordu Abby.
"Bypass'a bağlı. Bekleyemedik."
"Yine mi alarm verdi?"
"Sürekli alarm veriyor." Hemşire buz çantasına baktı. "Buradaki onun son şansı." Asansörden çıktılar, bir dizi otomatik kapıdan geçerek cerrahi kanadına doğru koştular.
"Buraya. Kalbi alayım," dedi hemşire.
Odanın penceresinden, buz çantası kapıdaki bir hemşireye verildiğinde bir düzine maskeli yüzün başını çevirip baktığını gördü. Buz çantası derhal açıldı, kalp buzların içinden çıkarıldı.
"Yeni giysiler giyerseniz girebilirsiniz," dedi hemşire. "Bayanlar soyunma odası koridorun sonunda."
"Teşekkürler. Sanırım gireceğim."
Abby yeni steril giysilerini, başlığını giyip, ayakkabılarına poşet geçirdiğinde ameliyathanedeki ekip Josh O'Day'in hasta kalbini çıkarmıştı bile. Abby personel kalabalığının içine süzüldü ama omuzlann arkasından hiçbir şey göremeyeceğini anladı. Yine de cerrahların konuşmalarını duyuyordu. Rahat, neredeyse canayakın konuşmalardı. Tüm ameliyathaneler birbirine benzerdi, aynı paslanmaz çelik, aynı mavi yeşil kalın perdeler ve parlak ışıklar. Değişen tek şey o odada çalışan insanların havasıydı ve bu atmosfer kıdemli cerrahın kişiliğiyle belirleniyordu. Rahat konuşmalarına bakılırsa, İvan Tarasoff birlikte çalışılması rahat bir cerrahtı.
Abby masanın başından dolaşıp anestezistin yanında durdu. Tepede kalp monitörü düz bir çizgi gösteriyordu. Josh'un göğsünde kalp yoktu; bütün işi bypass makinesi yapıyordu. Göz kapakları korneaların kurumasını önlemek için bantlanmış, saçları da kağıt bir başlıkla kaplanmıştı. Siyah bir perçem dışarda kalmış, alnında kıvrılmıştı. Hâlâ yaşıyor, diye düşündü. Başarabilirsin oğlum. Anestezist Abby'ye baktı. "Bayside'dan mısınız?" diye fısıldadı.
"Ben kuryeyim. Buraya kadarı nasıl gitti?"
"Bir süredir kritik. Ama en kötü bölümü bitti. Tarasoff hızlı. Aorta geldi bile." Başıyla şef cerrahı işaret etti.
Ivan Tarasoff, aklaşmış kaşları ve tatlı bakışıyla, herkesin en sevdiği dedesine benziyordu. Yeni bir dikiş iğnesi, biraz daha vakum rica ederkenki tonu, birinin bir fincan daha çay isterken kullanacağı tatlı tonla aynıydı. Şovmenlik yoktu, yükseklerde dolaşan ego yoktu, sadece işini yapan sessiz bir teknisyen gibiydi. Abby tekrar monitöre baktı. Hâlâ düz bir çizgi gösteriyordu.
Hâlâ bir yaşam belirtisi yoktu.
Josh O'Day'in anne ve babası bekleme odasında ağlıyorlar, hıçkırıklar gülüşmelere karışıyordu. Herkes gülümsüyordu. Saat akşamüstü altı olmuştu ve çetin sınavları sonunda bitmişti.
"Yeni kalp çok iyi çalışıyor," dedi Tarasoff. Aslına bakarsanız beklediğimizden önce atmaya başladı. İyi, güçlü bir kalp. Josh'a ömür boyu yetmesi lazım."
"Bunu beklemiyorduk," dedi Bay O'Day. "Bize söylenen tek şey onu buraya getirdikleriydi. Bir tür acil durum olduğu. Biz de sandık ki -sandık ki-" Arkasına döndü, kollarıyla karısını sardı. Konuşmadan birbirlerine sarılı kaldılar. Konuşamadan.
Bir hemşire tatlılıkla "Bay ve Bayan O'Day?" dedi. "Josh'u görmek isterseniz, uyanmaya başladı."
Tarasoff gülümseyerek, O'Day'lerin uyanma odasına yönelişlerini izledi. Sonra döndü ve mavi gözleri ince çerçeveli gözlüğünün ardında parlayarak Abby ye baktı. "İşte bunun için çalışıyoruz," dedi yavaşça. "Böyle anlar için."
"Ramak kalmıştı," dedi Abby.
"Gerçekten de öyle." Tarasoff başını salladı. "Ve artık ben bu heyecanlar için gerçekten yaşlı sayılırım."
Cerrahların dinlenme salonuna girdiler. Tarasoff ikisine de birer fincan kahve yaptı. Başlıksız ve grileşmiş saçları karmakarışıkken, tanınmış bir göğüs cer rahından çok savruk bir profesöre benziyordu. Abby'ye fincanı uzattı.
"Vivian a söyle bir dahaki sefere beni biraz daha önce uyarsın." dedi. "Ondan bir telefon alıyorum ve aniden bu çocuk kapımda beliriyor. Kalbi duran ben olacaktım neredeyse."

"Vivian çocuğu size gönderirken ne yaptığını çok iyi biliyordu."
Tarasoff güldü. "Vivian Chao ne yaptığını her zaman bilir. Tıp öğrencisiyken de böyleydi.'
"Çok iyi bir baş asistandır."
"Siz de Bayside cerrahi programında mısınız?"
Abby başını salladı ve sıcak kahveden bir yudum aldı. "İkinci yılım."
"Güzel. Bu alanda yeterince kadın yok. Çok fazla maço züppe var. Bütün istedikleri kesip biçmektir."
"Bunlar bir cerrahın sözlerine benzemiyor."
Tarasoff kahve makinasının yanında toplanmış diğer doktorlara göz attı. "Biraz saygısızlık," diye fısıldadı "sağlıklı bir şeydir."
Abby bir dikişte kahvesini bitirdi ve saatine baktı. "Bayside'a dönmeliyim.
Belki de cerrahiye kalmamam gerekirdi. Ama kaldığıma memnunum." Adama gülümsedi. "Teşekkürler, Doktor Tarasoff. Çocuğun hayatını kurtardığınız için."
Tarasoff Abby'nin elini sıktı. "Ben sadece tesisatçıyım. Doktor DiMatteo," dedi. "Hayati parçayı siz getirdiniz."
Taksi Abby'yi Bayside'ın lobi girişine bıraktığında saat yediyi geçmişti.
Kapıdan içeri girdiğinde duyduğu ilk şey isminin anons edildiği oldu. Dahili telefonu kaldırdı.
"Ben Di Matteo." dedi.
"Doktor, sizi saatlerdir anons ediyoruz," dedi operatör.
"Vivien Chao'nun yerime bakması gerekiyordu. Çağrı cihazım ondaydı."
"Çağrı cihazınız burada, operatör masasında. Sizi çağıran Bay Parr."
"Jeremiah Parr mı ?"
"Dahili numarası 5-6-6. Yönetim."
"Saat yedi. Hâlâ orada mıdır ?"
"5 dakika önce oradaydı"
Abby, korkudan midesi kasılarak telefonu kapattı. Hastane müdürü Jeremiah Parr, doktor değil bir yöneticiydi. Abby onunla daha önce sadece bir kez, her yıl işe yeni başlayanlar için düzenlenen piknikte konuşmuştu. El sıkışıp karşılıklı birkaç nükteden sonra Parr diğer asistanları karşılamak için uzaklaşmıştı. Bu kısa karşılaşma onda adamın soğukkanlılığına dair güçlü bir izlenim bırakmıştı. Ve çok güzel giyiniyordu.
Onu piknikten sonra da görmüştü elbette. Asansörlerde karşılaştıklarında ya da koridorlarda karşılaştıklarında gülümseyip başlarıyla birbirlerini selamlarlardı; fakat onun adını hatırladığından kuşkuluydu. Simdi akşamın yedisinde onu çağırtıyordu.
İyi bir şey için olamaz, diye düşündü. Kesinlikle iyi bir şey için olamaz. Telefonu açıp Vivian'ın evini aradı. Parr'la konuşmadan önce neler olup bittiğini bilmeliydi. Vivian bilirdi.
Cevap yoktu.
Abby, içindeki korku gittikçe şiddetlenerek telefonu kapadı. Sonuçlarla yüzleşmenin zamanı gelmişti. Bir karar verdik; bir çocuğun hayatını kurtardık. Bizi bunun için nasıl suçlayabilirler ki'
Kalbi gümbürdeyerek asansöre binip ikinci kata çıktı.
Yönetim kanadı, tavandaki tek bir sıra fluoresan panosuyla belli belirsiz aydınlanıyordu. Abby, adımları halının üzerinde hiç ses çıkarmadan, ışık şeridinin altından yürüdü. İki yandaki ofisler karanlık, sekreterlerin masaları terkedilmişti. Ama koridorun en sonunda, kapalı bir kapının altından ışık sızıyordu. Konferans odasında birileri vardı.
Gidip kapıyı çaldı.
Kapı açıldı. Jeremiah Parr gözlerini ona dikmiş duruyordu, arkadan aydınlanan yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Odanın diğer ucunda, konferans masasına oturmuş altı adam vardı. Gözüne Bili Archer, Mark ve Mohandas ilişti. Transplantasyon ekibi.
"Dr. DiMatteo," dedi Parr.
"Üzgünüm, bana ulaşmaya çalıştığınızı bilmiyordum. Hastane dışındaydım."
"Nerede olduğunuzu biliyoruz." Parr odayı terketti. Mark da hemen arkasından çıktı, iki adam, loş ışıkta Abby'yle karşı karşı-yaydılar. Kapı aralık kalmıştı ve Abby, Archer'ın yerinden kalkıp kapıyı kapattığını gördü.

"Ofisime gelin," dedi Parr. İçeri girdikleri anda kapıyı çarptı ve "Verdiğiniz zararın büyüklüğünü anlayabiliyor musunuz? Bu konuda en ufak bir fikriniz var mı?"
Abby Mark'a baktı, fakat yüzü ona hiçbir şey anlatmıyordu. Onu en çok korkutan bu oldu; maskenin ardındakini, sevdiği adamı göremiyordu.
"Josh O'Day yaşıyor," dedi Abby. "Organ nakli hayatını kurtardı. Buna bir hata gözüyle bakamam."
"Hata bunun yapılış biçiminde," dedi Parr.
"Yatağının başında dikiliyorduk. Onun ölmesini seyrediyorduk. Bu kadar genç bir çocuğun ölmesi ..."
"Abby," dedi Mark. "Biz senin içgüdülerini sorgulamıyoruz. İçgüdülerin iyiydi tabii, çok iyiydi."
"Bu içgüdü saçmalığı da neyin nesi, Hodell?" diye bağırdı Parr. "Kahrolası kalbi çaldılar! Ne yaptıklarını biliyorlardı ve bu işe kimleri sürüklediklerine aldırmadılar. Hemşireler. Ambulans sürücüleri. Dr. Um bile yataklık etti."
"Baş asistanın emirlerine uymak kesinlikle Abby'nin yapması gereken şeydi. Yaptığı da buydu. Emirlere uymak."
"Birilerinin sonuçlarına katlanması gerek. Baş asistanın kovulması yeterli değil."
Kovulmak mı? Vivian mı? Abby doğrulamasını bekleyerek Mark'a baktı.
"Vivian her şeyi kabul etti," dedi Mark. "Sana ve hemşirelere, ona yardım etmeniz için baskı uyguladığını kabul etti."
"Dr. DiMatteo'nun bu kadar kolay baskı altında kalacağını hiç sanmıyorum," dedi Parr.
"Peki ya Lim?" dedi Mark. "O da ameliyathanedeydi. Onu da mı işten atacaksınız?" "Lim'in neler olup bittiği konusunda hiçbir fikri yoktu," dedi Parr. "O sadece böbrekleri almak için oradaydı. Tek bildiği Massachusetts General'de masada organ bekleyen biri olduğuydu. Ve dosyada kişiye özel organ bağışı formu vardı." Parr Abby'ye döndü. "Sizin tarafınızdan düzenlenen ve tanıklık edilen bir form." "Joe Terrio onu kendi isteğiyle imzaladı," dedi Abby. "Kalbin çocuğa verilmesi gerektiği kanısındaydı."
"Bu da hiç kimsenin organ hırsızlığıyla suçlanamayacağı anlamına gelir," diye hatırlattı Mark. "Tamamen yasaldı, Parr. Vivian hangi piyonlan oynaması gerektiğini çok iyi biliyordu ve de oynadı. Tabii bu arada Abby ile de oynadı."
Abby Vivian'ı korumak için konuşmaya başladı, ama o anda Mark'ın gözlerinde beliren bakışı gördü. 'Dikkatli ol. Kendi mezarını kazma.'
"Buraya kalp için gelen bir hastamız var. Ve şimdi ona verecek kalbimiz yok. Tanrı aşkına, ben şimdi kocasına ne diyeceğim? 'Üzgünüm Voss, ama kalp yanlış yere takıldı' mı diyeyim?" Parr öfkeden gerilmiş yüzünü Abby'ye çevirdi. "Sadece bir asistansınız Dr. DiMatteo. Vermemeniz gereken bir karan verdiniz. Voss bunu öğrendi bile. Şimdi bunun bedelini Bayside ödemek zorunda kalacak. Harika!" "Hadi, Parr," dedi Mark. "O kadar da uzun boylu değil."
"Victor Voss'un avukatını çağırmayacağını mı sanıyorsunuz?"
"Neye dayanarak çağırabilir ki? Ortada kişiye özel bir organ bağışı izni var. Kalbin çocuğa verilmesi gerekiyordu."
"Sadece o, kocayı imzalamaya zorladığı için," dedi Parr, öfkeyle Abby'yi işaret ederek.
"Benim bütün yaptığım, Joe Terrio'ya Josh O'Day'den bahsetmekti," dedi Abby. "Ona çocuğun sadece onyedi yaşında olduğunu söyledim..." "Sadece bu bile kovulmanıza yeter," dedi Parr. Saatine göz attı. "Ondokuz otuz - yani tam şimdi- itibarıyla asistanlık programından çıkarıldınız"
Abby şok içinde ona bakakaldı. Karşı çıkmaya çalıştı ama gırtlağına bir şey tıkandığını hissetti.
"Bunu yapamazsınız." dedi Mark.
"Neden?" dedi Parr.
"Birincisi, bu program direktörünün karandır. Generali birazcık tanıyorsam, otoritesinin zorla elinden alınmasından hiç hoşlanmayacaktır. İkincisi de. cerrahi kadromuz zaten zayıfladı. Abby'yi kaybedersek, göğüs servisindekilere iki günde bir nöbet gelecek. Yorulacaklar, Parr. Hata yapacaklar. Asıl o zaman kapına avukatlar dayanacak. " Abby'ye baktı. "Yarın akşam nöbetçisin değil mi?" Abby başıyla onayladı.

"Öyleyse ne yapıyoruz, Parr?" dedi Mark. "İçeri girdiği gibi onun yerini alabilecek başka bir Akinci yıl asistanı tanıyor musun?"
Jeremiah Parr ters ters Mark'a baktı. "Bu geçici. İnan bana, bu sadece bir süre için." Abby'ye döndü. "Yarın bu konuda daha çok şey işiteceksiniz. Şimdi gidin buradan."
Abby bacakları titreye titreye nasılsa Parr'm ofisinden çıkmayı başardı.
Kendini, düşünemeyecek kadar uyuşmuş hissediyordu. Koridorun yarısına kadar ilerledi ve durdu. Uyuşukluğun gözyaşlarına dönüştüğünü hissetti. Mark yanına gelmeseydi, kendini tutamayıp oracıkta, o anda ağlamaya başlayacaktı.
"Abby." Abby'yi kendisine çevirdi. "Bütün öğleden sonra burası savaş alanı gibiydi. Tanrı aşkına, bugün ne yaptığını sanıyordun?"
"Bir çocuğun hayatını kurtarıyordum. Yaptığımı sandığım şey buydu!" Sesi titreyip hıçkırıklarla kesildi. "Onu kurtardık. Mark. Tam da yapmamız gereken şeyi yaptık. Ben emirlere uymuyordum. Kendi içgüdülerimi dinliyordum. Kendi içgüdülerimi." Göz yaşlarını öfkeyle sildi. "Eğer Parr tekrar üstüme gelirse, bırak gelsin. Gerçekleri etik kurula sunacağım. Zenqin bir adamın karısına karsı onyedi yaşında bir çocuk. Hepsini önlerine sereceğim Mark. Belki yine de kovulurum. Ama dövüşerek çekilmiş olurum." Döndü ve koridorda yürümeye devam etti .
"Bir yol daha var. Daha kolay bir yol."
"Ben başka bir yol düşünemiyorum."
"Beni dinle." Yine Abby' nin .kolunu yakaladı. "Bırak, acısını Vivian'dan çıkarsınlar. Zaten her koşulda öyle olacak."
"Sadece onun emirlerine uymaktan fazlasını yaptım."
"Abby, sana bir hediye veriliyorsa almasını bil! Vivian suçu üstlendi. Bunu, seni ve hemşireleri korumak için yaptı. Bırak böyle kalsın."
"Ya ona ne olacak?"
"İstifa etti bile. Baş asistanlığı Peter Dayne devralıyor."
"Peki Vivian nereye gidiyor?"
"Bu onun sorunu, Bayside'ın değil."
"O kesinlikle yapması gereken şeyi yaptı. Hastasının hayatını kurtardı. İnsanı bunun için kovamazlar."
"O, buradaki bir numaralı kuralı çiğnedi. Bu da 'ekiple birlikte oyna' kuralıdır. Bu hastane Vivian Chao gibi tehlikeli tiplerle uğraşamaz. Bir doktor ya bizimledir, ya da bize karşıdır." Durdu. "Buna göre, sen nerede oluyorsun?"
"Bilmiyorum." Abby başını salladı. Yine gözlerinin yaşardığını hissetti. "Artık bilemiyorum."
"Seçeneklerini düşün, Abby. Veya o seçeneklerden yoksun kaldığını. Vivian ihtisasının beşinci yılını tamamladı. Bu haliyle ihtisas sınavını alabilir. Bir iş bulup cerrahlık yapabilir. Ama senin sahip olduğun tek şey intörnlük. Sen ne yapacaksın? Hayatının geri kalanını sigorta muayenesi yaparak mı geçireceksin? İstediğin bu mu?"
"Hayır." Çaresizlik içini çekti. "Hayır."
"Tanrı aşkına, istediğin nedir?"
"Ne istediğimi çok iyi biliyorum!" Abby öfkeyle gözyaşlarını sildi. Derin bir nefes daha aldı. "Bugün anladım bunu. Bu öğleden sonra. Tarasoff'u ameliyathanede izlerken. Sağlam kalbi eline alışını gördüm, bir avuç et aibi. uumusanktı \Io mmlA macArir,
yordu. Tarasoff ikisini birbirine bağladı ve kalp atmaya başladı. Bir anda hayat geri geldi..." Bir gözyaşı dalgasını daha yutarak durdu. "Ne istediğimi işte o zaman anladım. Tarasoff'un yaptığını yapmak istiyorum." Mark'a baktı. "Josh O'Day gibi çocuklara bir hayat parçası aşılamak."
Mark başını salladı. " O zaman bunun olması için çalışmalısın. Abby, bunu hâlâ başarabiliriz. İşin bu senin? Hepsi gerçekleşebilir."
"Nasıl olacağını bilemiyorum."
"Transplant ekibine ismini öneren benim. Hâlâ benim bir numaralı seçimimsin. Archer ve diğerleriyle konuşabilirim. Eğer hepimiz senin arkanda olursak, Parr vazgeçmek zorunda kalır."
"Bu küçük bir olasılık."

"Bunun gerçekleşmesi için yardımcı olabilirsin. Öncelikle Vivian'ın suçu üzerine almasına izin ver. O baş asistandı. Yanlış bir karar verdi ve bir telefon görüşmesi yaptı."
"Hayır yapmadı!"
"Sen madalyonun sadece bir yüzünü gördün. Diğer hastayı görmedin."
"Hangi hastayı?"
"Nina Voss'u. Bu öğlen yattı. Belki de ona bir bakmalısın. Seçim yapmanın o kadar da basit olmadığını kendi gözlerinle görürsün. Hatta belki bir hata yapmış olabileceğini."
Abby yutkundu. "Nerede?"
"Dördüncü katta. Tıbbi yoğun bakım ünitesinde."
Abby koridordan bile tıbbi yoğun bakım ünitesindeki karışıklığı duyabiliyordu; insan seslerinin kakafonisi, portatif röntgen aletinin vızıltısı, aynı anda çalan iki telefon. Kapıya yaklaştığı anda, odaya bir sessizlik çöktüğünü hissetti. Telefonlar bile aniden susmuştu. Hemşirelerden pek azı ona bakıyordu; çoğu anlamlı anlamlı başka taraflara dönmüşlerdi.
"Dr. DiMatteo," dedi Aaron Levi. Beş numaralı odadan yeni çıkmıştı ve Abby'ye diktiği bakışlarından, öfkesini zorlukla bastırdı-nı anlasıhuorrin "RpJki dp aelin bunu Görmelisiniz." dedi.
Personel kalabalığı Abby'nin beş numaralı odaya yaklaşmasına izin vermek için kenara çekildi. Abby pencereye gitti. Camdan, yatakta, beyaza çalan sarı saçlı, yüzü çarşaflar kadar renksiz, kırılgan görünümlü bir kadının yattığını gördü. Boğazından aşağı bir ET tübü geçirilmiş ve vantilatöre bağlanmıştı. Kadın makineyle adeta savaşıyor, göğsü hava almaya çalıştıkça kasılıyordu. Makine solunum sistemiyle aynı anda çalışmıyordu. Kadının solunumunu, önceden belirlenmiş kendi ritmiyle desteklerken, hastanın umutsuz soluk alma çabalarına aldırmaksızın alarm veriyordu. Kadın iki elini de kıpırdatamıyordu. Bir asistan, hastanın bileklerinden birini derince delerek radyal artere bir plastik kateter geçiriyordu. Yatağa bağlanmış diğer bileği, damar içi yollar ve morluklarla dolu bir iğne yastığına benziyordu. Bir hemşire, onu sakinleştirmek için mırıldanıyor, fakat kadın, bilinci bütünüyle yerinde, tam anlamıyla dehşet içinde bakıyordu. İşkence edilen bir hayvanın bakışıydı bu.
"Bu Nina Voss," dedi Aaron.
Abby kadının gözlerinde gördüğü dehşetle sersemleyerek sustu.
"Sekiz saat önce yatırıldı. Buraya geldiğinden beri durumu kötüleşti. Saat beste alarm verdi. Ventriküler taşikardi. Yirmi dakika önce yeniden alarm verdi. Bu yüzden entübe edildi. Bu akşam cerrahiye alınması planlanmıştı. Ekip hazırdı. Ameliyathane hazırdı. Hasta, hazırdan da öteydi. Ve bir de baktık ki, verici programdan birkaç saat önce cerrahiye alınmış. Ve bu kadına verilmesi gereken kalp çalınmış. Çalınmış, Dr. DiMatteo."
Abby yine bir şey söylemedi. Beş numaralı odada tanık olduğu çile onu olduğu yere çivilemişti. Tam o sırada Nina Voss'un gözleri ona çevrildi. Kısacık bir an için birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, kadının bakışları bir merhamet yakarışı gibiydi. O gözlerdeki acı Abby'yi allak bullak etmişti.
"Bilmiyorduk," diye fısıldadı Abby. "Durumunun kritik olduğunu bilmiyorduk." "Şimdi neler olacağını anladınız mı? Bir fikriniz oldu mu*"
"Çocuk..." Abby Aaron'a döndü. "Çocuk yaşıyor."
"Peki bn karlının uacamı?"

ho
ri-ss (;i:hkItsen iiasat 81
Abby'nin verebileceği bir cevap yoktu. Ne söylerse söylesin, kendini nasıl savunursa savunsun, o pencerenin ardındaki acıyı durdurannazdı.
Hemşire bölümünden kendisine doğru gelen adamın güçlükle farkına vardı. Ancak adam, "Bu, Dr. DiMatteo mu?" dediğinde, adamın yüzüne baktı. Altmış yaşlarında, uzun boylu ve iyi giyimli, varlığı dikkati çeken cinsten bir adamdı.
Hafifçe cevap verdi. "Abby DiMatteo benim." Bunu söylediğinde, adamın gözlerinde gördüğü şeyin anlamını kavrayabildi. Gözlerindeki nefretti, katıksız ve zehirli

bir nefret. Adam, öfkeden kararmış yüzüyle ona doğru bir adım attığında neredeyse geri çekilecekti.
"Demek siz o ötekisiniz," dedi. "Siz ve o, çatlak doktor."
"Bay Voss. Lütfen," dedi Aaron.
"Benimle böyle oynayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye bağırdı Voss Abby'ye. "Benim karımla! Bunun sonuçlan olacak, doktor. Lanet olası, gereğine bakacağım, sonuçlarına katlanacaksın!" Yumruklarını sıkarak Abby'ye doğru bir adım attı. "Bay Voss," dedi Aaron, "İnanın bana. Dr. DiMatteo'yla kendi tarzımızla ilgileneceğiz."
"Onu bu hastanede görmek istemiyorum! Onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum!" "Bay Voss," dedi Abby. "Çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu size anlatamam..." "Şu lanet olası kadını benden uzak tutun," diye gürledi Voss.
Aaron hızla aralarına girdi. Abby'yi sertçe kolundan tutup odadan uzaklaştırdı. "Gitseniz iyi olur," dedi.
"Eğer onunla konuşup... açıklayabilseydim..."
"Şu anda yapabileceğiniz en iyi şey yoğun bakımdan çıkmak."
Abby sanki karısını olası saldırılardan koruyormuşçasına beş numaralı odanın tam önünde duran Voss'a baktı. Daha önce hiç bu kadar nefret dolu bir bakış görmemişti. Ne kadar konuşulursa konuşulsun, ne kadar açıklama yapılırsa yapılsın, hiçbir söz ya da açıklama, hu bakısı silemezdi Uysallıkla Aaron'a başını salladı. "Peki," dedi yavaşça. "Gidiyorum."
Ve arkasını dönüp yoğun bakım ünitesini terketti.
Üç saat sonra, Stewart Sussman, Tanner Caddesi'nde, kaldırımın kenarına park etti ve arabasının içinden, 1451 numaralı evi inceledi. Koyu renkli pancurları ve korunaklı verandasıyla sade bir evdi. Etrafı beyaz çitle kaplıydı. Hava, Sussman'ın bahçenin büyük kısmını göremeyeceği kadar karanlıktı, ama çimlerin biçilmiş, çi-çekliklerdeki yabani otların ayıklanmış olduğunu sezdi. Güllerin hafif kokusu duyuluyordu.
Sussman arabasından indi, kapıdan geçti, verandanın merdivenlerinden çıkıp ön kapıya geldi. Evde birileri vardı. Işıklar yanıyordu ve perdeleri çekili pencerelerden, hareketlerini görebiliyordu.
Zili çaldı.
Kapıyı bir kadın açtı. Yüzü bitkin, gözleri yorgun, omuzlan korkunç bir ruhsal yükün altında çökmüştü. "Evet?" dedi.
"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Adım Stewart Sussman. Joseph Terrio'yla biraz konuşabilir miyim acaba?"
"Şu anda hiç kimseyle konuşmasa daha iyi olur. Biliyorsunuz, aileden birini... yeni kaybettik de."
"Anlıyorum, bayan..."
"Terrio, ben Joe'nun annesiyim."
"Gelininize olanları duydum, Bayan Terrio. Ve çok, çok üzgünüm. Ama oğlunuzla konuşacağım şey çok önemli. Karen'ın ölümüyle ilgili."
Kadın bir an duraksadı. Sonra "İzninizle," dedi ve kapıyı kapadı. Onun "Joe?" diye seslendiğini duydu.
Biraz sonra kapı yeniden açıldı ve gözleri kan çanağına dönmüş, hareketleri kederle ağırıaşmış bir adam göründü. "Ben Joe Terrio," dedi.
Sussman elini uzattı. "Bay Terrio, beni buraya eşinizin ölümüyle ilgili gerçekler konusunda endişe duyan biri gönderdi."
"Gerçekler mi?"
"Bayside Tıp Merkezi'nde yatıyordu, değil mi?" "Bakın neden söz ettiğinizi anlamıyorum." "Bu, eşinizin gördüğü tıbbi bakımla ilgili, Bay Terrio. Ve hata yapılıp yapılmadığıyla. Sonuçlan ölümcül olabilecek hatalar." "Siz kimsiniz?" "Hawkes, Craig ve Sussman avukatlık bürosundan geliyorum.
Uzmanlık alanım tıbbi ihmaller."
"Avukata ihtiyacım yok. Bu gece lanet ambulans takipçilerinin beni rahatsız etmesini istemiyorum." "Bay Terrio..."
"Defolup gidin buradan." Joe kapıyı kapamaya yeltendi ama Sussman onu durdurmak için elini uzattı.
"Bay Terrio," dedi Sussman yavaşça. Çok sakindi. "Karen'ın doktorlarından birinin bir hata yaptığına inanmak için nedenlerim var. Korkunç bir hata. Belki

de eşinizin ölmesi gerekmiyordu. Bundan henüz emin değilim. Ama sizin izninizle, kayıtlara bakabilirim. Gerçekleri ortaya çıkarabilirim. Tüm gerçekleri."
Joe yavaş yavaş kapıyı açtı. "Sizi kim gönderdi? Birinin gönderdiğini söylediniz. Kimdi o?"
Sussman anlayışla baktı-. "Bir dost."
6
Abby daha önce hiç işe gitmeye korkmamıştı, ama o sabah Bayside Hastanesi'ne girerken, kendini dosdoğru bir yangının içine yürüyormuş gibi hissediyordu. Önceki gece Jeremiah Parr onu sonuçlarla tehdit etmişti, bugün bunlada yüzleşmesi gerekecekti. Ama Wettig onun hastanedeki haklarını tam anlamıyla elinden alana dek, görevine devam etmeye kararlıydı. Tedavileri tamamlanacak hastalan ve ameliyat programları yapılmış vakalar vardı. Bu akşam nöbetçiydi. Kahretsin, işini yapacaktı ve iyi yapacaktı. Bunu hastalarına - ve de Vivian'a borçluydu. Daha bir saat önce telefonda konuşmuşlardı, Vivian'ın son sözleri, "Orada birinin Josh O'Day'ler adına korkmadan konuşması gerek. Vazgeçme, Abby. İkimiz için."
Abby cerrahi yoğun bakım ünitesine girdiğinde, bir an herkesin sesini alçalttığını duydu. Artık herkes Josh O'Day konusunu biliyor olmalıydı. Hiç kimse Abby'ye bir şey söylemiyordu, ama hemşirelerin hafif mınltılannı duyabiliyor, huzursuz bakışlarını hissedebiliyordu. Dolaba gidip viziteler için hastalannın dosyalarını topladı. Bu işi tamamlamak için tüm dikkatini vermesi gerekti. Dosyalan tekerlekli bir arabaya yerleştirdi ve hemşire bölümünden çıkarak listesindeki ilk hastanın odasına yöneldi. İçeri girip herkesin bakışlarından uzaklaşmak onu rahatlattı. Kapıdan görülmemek için perdeleri çekti ve hastaya döndü.
Mary Allen, gözleri kapalı, incecik kalmış kol ve bacaklarıyla fetÜS DOZİSUOnUnda UatlUOrdn İki ni'm önro norirAini A^AA^Ay

'i'K.ss (;ejîrİts!':n
HASAT
83
biyopsisinden sonra birkaç kez kısa sijrcliğine tansiyonu düşmüş-tij, bu yüzden yakın gözlem için cerrahi yoğun bakım ünitesinde tutuluyordu. Hemşirenin aldığı notlara göre, Mary'nin tansiyonu son yirmidört saattir sabit kalmış ve anormal bir kalp ritmi gözlenmemişti. Bugün cerrahi koğuşunda monitörsüz bir odaya geçebilirdi.
Abby yatağın yanına yaklaşıp "Bayan Ailen?" dedi.
Kadın silkinerek uyandı. "Dr. DiMatteo," diye mırıldandı.
"Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"
"Pek iyi değil. Hâlâ acıyor, biliyorsunuz. "
"Nereniz?"
"Göğsüm. Başım. Şimdi de sırtım. Her yerim acıyor."
Abby dosyada hemşirelerin saat başı morfin verdiğini gördü. Yetmediği belliydi. Abby'nin daha yüksek doz için emir vermesi gerekecekti.
"Acıyı dindirmek için size daha fazla ilaç vereceğiz," dedi Abby. "Sizi rahat ettirecek kadar."
"Uyumam için de verin. Uyuyamıyorum." Mary büyük bir bitkinlikle içini çekip gözlerini kapadı. "Tek istediğim uyumak, doktor. Ve uyanmamak..."
"Bayan Ailen? Mary?"
"Benim için bunu yapamaz mısınız? Siz benim doktorumsu-nuz. Sizin için öyle kolay olur ki. Çok kolay."
"Acınızı dindirebiliriz," dedi Abby.
"Ama kanseri durduramazsınız. Değil mi?" Gözler açıldı ve Abby"ye tam bir dürü,stlük içinde yalvaran bakışlarla baktı.
"Hayır," dedi Abby. "Onu durduramayız. Kanser çok fazla yere sıçramış. Yavaşlatmak içinde size kemoterapi yapabiliriz. Biraz zaman kazanmak için."' "Zaman mı?"' Mary kaderine boyun eğmiş bir tavırla güldü. "Zamana ne için ihtiyacım var ki? Burada bir hafta daha, bir ay daha yatmak için mi? Bitip gitse daha iyi olur.""
Abby Mary'nin elini tuttu. Elleri bir deri bir kemik kalmıştı. "İlk önce acının çaresine bakalım. Bunu yaparsak, her şey daha

Yanıt olarak, Mary Abby'ye arkasını döndü. Abby'yi dışarıda bırakarak, kendi içine kapanıyordu. Tek söylediği "Sanırım ciğerlerimi dinlemek istiyorsunuz," oldu.
Muayenenin sadece bir formalite olduğunu ikisi de biliyordu. Gereksiz bir törendi, stetoskop göğse, sonra kaibe. Abby yine de mıuayenesini tamamladı. Mary Ailen için, ellerini üzerinde gezdirmekten başka yapacağı çok az şey vardı. Bitirdiğinde, hastası hâlâ arkası dönük yatıyordu.
"Sizi yoğun bakımdan çıkaracağız," dedi Abby. "Koğuştaki bir odaya geçebilirsiniz. Orası daha sakin olur. Bu kadar rahatsız eden olmaz."
Yanıt yoktu. Yalnızca derin bir soluk alış, uzun bir iç çekiş.
Abby kendini her zamankinden daha yenilgiye uğramış ve işe yaramaz hissederek odadan çıktı. Yapabileceği o kadar az şey vardı ki. Elinden gelen tek şey acıyı dindirmekti. Acıyı dindirmek ve doğanın emrine uymak.
Mary'nin dosyasını açtı ve şunları yazdı: "Hasta ölmek istediğini belirtiyor. Acıyı dindirmek için morfin sülfat miktan arttırılacak ve kod statüsü resusite"' etmeyin"e çevrilecek." Başka odaya taşınmasıyla ilgili emirleri yazıp Mary'nin hemşiresi Cecily'ye verdi.
"Onu rahat ettirmenizi istiyorum," dedi. "Dozu acısına göre ayarlayın. Uyumasına yetecek kadar verin.""
"Üst sınırımız nedir?"'
Abby, rahatlık ve baygınlık, uykuyla koma arasındaki ince çizgiyi düşünerek durakladı. "Üst sınır yok. Kadın ölüyor, Cecily. Ölmek istiyor. Eğer morfin bunu kolaylaştıracaksa. verelim. Sonun biraz daha erken gelmesi demek olsa bile."' Cecily, bir şey söylemeden başıyla onayladı.
Ab'oy, bir sonraki odaya yöneldiğinde, Ceciiy'nin seslendiğini duydu. "Dr. DiMatteo?"'
Döndü. "Evet?"
"Ben... sadece size bir şey söylemek istiyorum. Bence şunu bilmelisiniz ki, .şey.." Cecily sinirli siniHi etrafına baktı. Diğer hem- Rp^ti'tHc etmek: Yenidei) cat>iat)dırrt]a 86
'rı:ss (;ı:HRrı\sı:N
şirelerden bazılarının da onları seyrettiğini gördü. Seyrettiklerim v: beklediklerini. Cecily boğazını temizledi.
"Sizin ve Dr. Chao'nu: doğru şeyi yaptığınızı düşündüğümüzü bilmenizi istedik. Yani. bi Josh O'Day'e vererek."
Abby beklenmedik bir gözyaşı selini durdurmak için gözle-.: kırpıştırdı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." diye fısıldadı.
Ancak o zaman, çevresine baktığında, herkesin başıyla onayladığını gördü.
"Siz bizim en iyi asistanlarımızdan birisiniz. Dr. D," dedi Cecily. "Bunu da bilmenizi istedik."
Ardından gelen sessizlikte, bir çift el alkışlamaya başladı. Bir başkası ona katıldı, sonra bir başkası daha.
Abby, tüm yoğun bakım hemşireleri var güçleriyle ve içtenlikle alkışlamaya başladığında, konuşmaksızın, dosyayı göğsüne bastırarak durdu. Onu alkışlıyorlardı. Bu çok candan bir gösteriydi. "Onun kadrodan ve bu hastaneden atılmasını istiyorum," dedi Victor Voss. "Ve bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."
Jeremiah Parr, Bayside Tıp merkezinin başkanı olarak geçirdiği sekiz yıl boyunca pek çok krizle karşılaşmıştı. İki hemşire greviyle, milyar dolarlık birkaç yanlış tedavi davasıyla ve Yaşama Hakkı Savunucularının lobide çıkardıkları olayla başa çıkmıştı, fakat şu anda Victor Voss'un yüzünde gördüğü gibi şiddetle dışa vurulan bir öfkeyle hiç karşılaşmamıştı. Sabah saat onda, Voss. önünde ve arkasında birer avukatla, Parr'ın ofisine dalmış ve bir toplantı yapılmasını istemişti. Şimdi öğlen olmak üzereydi ve grup, cerrahi ihtisas programı direktörü Colin Wettig ve Bayside'ı temsil eden avukat Susan Casado'nun da katılımıyla genişlemişti. Susan'ı çağırmak Parr'ın fikriydi. Henüz hiçbir yasal işlemden bahsedilmemişti; fakat Parr onu çağırmakla gereğinden fazla ihtiyatlı davranmış sayılamazdı. Özellikle de Victor Voss kadar güçlü biriyle uğraşırken. "Karım ölüyor," dedi Voss. "Anlıyor musunuz? Ölüyor. Bir gece daha yaşamayabilir. Ben bütün suçun o iki asistanda olduğunu düşünüyorum." hasat 87

"Dr. DiMatteo daha ihtisasının ikinci yılında," dedi Wettig. "Kararı veren o değildi. Kararı baş asistanımız verdi. Dr. Chao artık bizim programımızda yer almıyor."
"Dr. DiMatteo'nun da istifasını istiyorum.."
"O istifasını sunmadı."
"Öyleyse onu kovmak için bir neden bulun."
"Dr. Wettig," dedi Parr sakin ve mantıklı bir tavırla. "Kontratının sona erdirilmesi için bir dayanak bulmamız gerek."
"Hiç dayanak yok," diyerek Wettig ayak diredi. "Dr. DiMatteo'nun bütün değerlendirmeleri çok iyi ve hepsi kayıtlara geçmiş durumda. Bay Voss, bunun size acı verdiğini biliyorum. Ama öfkenizi yanlış kişiye yönelttiğinizi düşünüyorum. Asıl sorun yeterince organ bağışı olmayışı. Binlerce insanın yeni bir kalbe ihtiyacı var ama bağışlanan sadece birkaç tane var. Dr. DiMatteo'yu kovarsak ne olacağını bir düşünün. Yargı yoluyla itiraz edebilir. Olay daha üst makamlara gidebilir. Bu olaya bakarlar ve sorular sorarlar. Neden o kalbin en baştan onyedi yaşındaki çocuğa verilmediğini sorarlar."
Bir sessizlik oldu. "Tanrım." dedi Parr.
"Ne dediğimi anlıyor musunuz?" dedi Wettig. "Kötü bir görüntü arzediyor. Hastanenin kötü bir görüntü sergilemesine neden oluyor. Bu, gazetelerde görmek istemeyeceğimiz türde şeylerden. Sınıf ayrımcılığının ipuçları. Fakirler kısa çöpü çekiyor. Bunu böyle gösterecekler. Doğru olsa da olmasa da." Wettig sorgulayan gözlerle masanın etrafındakilere baktı. Kimse bir şey söylemedi. Suskunluğumuz çok şey söylüyor, diye düşündü Parr.
"Elbette insanların yanlış bir izlenim edinmesine izin veremeyiz," dedi Susan. "Çok çirkin gözükebilir, basında insan organlarının alış verişinin ortaya serilişi bile bizi bitirir."
"Size sadece nasıl göründüğünü söylüyorum," dedi Wettig.
"Nasıl göründüğü umurumda değil." dedi Voss. "O kalbi çaldılar."
"Kişiye özel bir organ bağışıydı. Bay Terrio'nun organın nakledileceği kişiyi belirtmeye hakkı vardı."
"O kalp kanma garanti edilmişti."
Ha
Ti-ss cı-Hurrsı-.N
"Garanti rni edilmişti?" Wettig kaşlarını çatarak Parr'a baktı. "Bilmediğim bir şey mi var?"
"Buna hastaneye kabulünden önce karar verilmişti," dedi Parr. "Doku uyumu mükemmeldi."
"Oğlanla da uyum mükemmeldi." diye karşılık verdi Wettig.
Voss ayağa fırladı. "Size bir şeyi açıklayayım. Karım. Abby Di-Matteo'nun yüzünden ölüyor. Bakın, siz beni iyi tanımıyorsunuz. Ama size şunu söyleyeyim, bana veya aileme zarar veren hiç kimsenin, bu. yanına kalmaz..."
"Bay Voss." diye araya girdi avukatlarından biri. "Belki bunu burada tartışmasak daha iyi... "
"Lanet olsun! Bırak bitireyim!"
"Lütfen. Bay Voss. Bu sizin yararınıza olmaz."
Voss avukatına ters ters baktı. Saldırısına son verip yerine oturmak için büyük çaba harcadığı belliydi. "Dr. DiMatteo hakkında bir şey yapılmasını istiyorum," dedi. Ve Parr'ın gözlerinin içine baktı.
Terleme sırası Parr'a gelmişti. Şu asistanı kovmak ne kadar kolay olurdu, ne yazık ki general işbirliğine yanaşmazdı. Bu cerrahların ve egolarının Tanrı belasını versindi; ipleri elinde bulunduran kendilerinden başka herkese içederlerdi. Wettig bu konuda neden böylesine inatçıydı?
"Bay Voss," dedi Susan Casado en yumuşak sesiyle. Vahşi bir hayvanı evcilleştirir gibiydi. "Hepimizin bu konuyu bir kez daha düşünmesini önerebilir miyim? Yasal bir işlem konusunda acele etmek çoğu zaman en iyi sonucu vermez. Birkaç gün içinde, kaygılarınızı giderecek duruma gelebiliriz.'' Susan anlamlı anlamlı Wet-tig'e baktı. Generalse onu anlamlı anlamlı görmemezükten geldi.
"Birkaç gün içinde," dedi Voss. "Karım ölmüş olabilir." Ayağa kalktı ve küçümseyen bir bakışla Parr'a baktı. "Bunu bir kez daha düşünmeme gerek yok. Dr.

DiMatteo konusunda bir şey yapılmasını istiyorum. Ve bunun bir an önce yapılmasını istiyorum."
"Mermiyi görüyorum," dedi Abby.
11A,S,\T «9
Mark ışığın yönünü değiştirip göğüs boşluğunun arka tarafına odakladı. Metalik bir şey parıldadı. sonra havayla dolan akciğerin arkasında kayboldu.
"Keskin gözlerin var, Abby. Onu sen gördüğüne göre, açılışı sen yapmak ister misin?"
Abby alet tepsisinden bir iğne forsepsi aldı. Akciğerler yine genişlemiş, boşluğu görmesini engelliyordu. "Havayı boşaltmamız gerek. Sadece bir saniyeliğine"
"Şimdi geliyor," dedi anestezist.
Abby kaburgaların iç eğrisini takip ederek elini göğsün derinliklerine daldırdı. Mark sağ akciğeri yavaşça geriye çekerken/Abby pensin uçlarıyla metal parçayı tuttu ve dikkatle göğüs boşluğundan çıkardı.
Mermi, yassılaşmış bir yirmi ikilik, metal tasta tıngırdadı.
"Kanama yok. Kapayabiliriz gibi görünüyor," dedi Abby.
"Bu şanslı bir adam," dedi Mark merminin izlediği yola bakarak, "Girdiği delik göğüs kemiğinin hemen sağında. Kaburgadan sekmiş filan olmalı. Ve plevral boşluk boyunca gitmiş. Pnömato-raksla paçayı kurtarmış."
"Umarım dersini almıştır," dedi Abby.
"Ne dersi?"
"Asla karını kızdırma."
"Karısı mı vurmuş?"
"Eee, zaman değişti bebek."
Birlikte, birbirini iyi tanıyan iki insanın arkadaşça rahatlığı içinde çalışarak göğsü kapamaya başlamışlardı. Saat öğleden sonra dörttü. Abby sabah yediden beri görevdeydi. Bacakları bütün gün ayakta kalmaktan ağrımaya başlamıştı bile ve görevde geçireceği bir yirmidört saati daha vardı. Am.a şu anda. bu ameliyatın ba-şansı ve Mark'la birlikte ameliyat yapm.a fırsatıyla güç kazanmış, kendini çok iyi hissediyordu. Geleceklerini tam da böyle hayal etmişti: Birbiderine ve kendilerine güvenerek, elele çalışmak. Mark birinci sınıf bir cerrahtı, hızlı fa'kat titiz. Onunla beraber ameliyata girdiği ilk günden beri.
ameliyathanesindeki rahat atmosfer Abby'yi çok etkilemişti. Mark soqukkanhhqini hic kaybetmemiş.

asla bir hemşireye bağırmamış, sesini bile yükseltmemişti. Abby eğer bir gün bıçak altına yatmak zorunda kalırsa, neşteri tutmasını isteyeceği tek cerrahın Mark Hodeli olacağına karar vermişti.
Şimdi, onun yanıbaşında, eldivenli eli onunkine sürtünerek, başları neredeyse birbirlerine değecek kadar yakın, çalışıyordu. Bu, sevdiği adam, sevdiği işti. Yalnızca o an için Victor Voss'u ve kariyerini gölgeleyen krizi unutabilirdi. Belki de kriz sona ermişti. Kovalmamıştı, Parr'ın ofisinden gelmiş uğursuz bir mesaj da yoktu. Aslında, Colin Wettig onu kenara çekip her zamanki sert tavrıyla Abby'nin travma rotasyonundan çok iyi değerlendirmeler aldığını söylemişti.
Her şey hallolacak, diye düşündü, hastanın uyanma odasına götürülmesini seyrederken. Bir şekilde her şey yoluna girecek.
"Mükemmel bir iş çıkardın, DiMatteo," dedi Mark. ameliyat giysisini çıkarırken. "Bahse girerim bunu bütün asistanlara söylüyorsundur."
"İşte diğer asistanlara hiç söylemediğim bir şey." Abby'ye doğru eğilip fısıldadı. "Nöbetçi odasında buluşalım."
"Eee... Dr. DiMatteo?"
Abby'yle Mark, ikisi de kızararak, dönüp o anda kapıdan başını uzatan hemşireye baktılar.
I'Size Parr'ın sekreterinden bir çağrı var. Sizi idarede bekliyorlar."
"Şimdi mi?"
"Sizi bekliyorlar," dedi hemşire ve uzaklaştı.
Abby Mark'a endişeli bir bakış fırlattı. "Oh, Tanrım. Şimdi ne var?"

"Seni sinirlendirmelerine izin verme. İyi olacak, eminim. Seninle gelmemi ister misin?"
Abby bunu bir an düşündü, sonra başını salladı. "Artık kocaman kızım. Bununla başa çıkabilmem gerek."
"Bir sorun çıkarsa, beni çağırt. Hemen gelirim." Abby'nin elini sıktı. "Söz." Abby ancak cılız bir gülümsemeyle karşılık verebildi. Sonra ameliyathane kapısını itio hızla asansöre yöneldi.
Önceki akşam hissettiğine benzer bir dehşet duygusuyla ikinci kata indi ve Jeremiah Parr'ın ofisine giden, halı döşeli koridoru geçti. Parr'ın sekreteri ona toplantı odasını gösterdi. Abby kapıyı çaldı.
Parr'ın "Girin," dediğini duydu. Soluğu titreyerek içeri girdi.
Parr toplantı masasındaki yerinden kalktı. Odada Colin Wet-tig ve Abby'nin tanımadığı, çok şık mavi bir tayyör giymiş, kırk yaşlarında esmer bir kadın vardı. Bu yüzlerde gördükleri, toplantının amacı hakkında en ufak bir ipucu bile vermemişti ama sezgileri ona bu toplantının pek hoş olmayacağını söylüyordu.
"Dr. DiMatteo," dedi Parr. "Sizi, hastanenin avukatı Susan Casado'yla tanıştırayım."
Bir avukat mı? Bu, iyiye işaret değildi.
İki kadın el sıkıştılar. Bayan Casado'nun doğal olamayacak kadar candan el sıkışı, Abby'nin buz kesilmiş teniyle ters düşüyordu.
Abby Wettig'in yanındaki sandalyeye oturdu. Avukatın kağıtları hışırdatması ve Wettig'in sertçe boğazını temizlemesiyle kesilen kısa bir sesizlik oldu.
Sonra Parr, "Dr. DiMateo, belki bize, Bayan Karen Ter-rio'nun tedavisindeki rolünüz hakkında hatırladıklarınızı anlatabilirsiniz," dedi.
Abby'nin kaşları çatıldı. Bu, hiç de beklediği bir şey değildi. "Bayan Terrio'nun ilk muayenesini ben yaptım," dedi. "Sonra onu nöroşirürjiye havale ettim. Hastayı onlar devraldılar."
"Öyleyse sizin nezaretinizde ne kadar kaldı? "
"Resmi olarak mı? Aşağı yukarı iki saat kadar."
"Ve bu iki saat süresince, tam olarak neler yaptınız?"
"Onu stabilize ettim. Gerekli tahlillerle ilgili emirler verdim. Tıbbi kayıtlarda olması gerek."
"Evet, bizde bir kopyası var," dedi Susan Casado. Masanın üzerinde duran dosyaya hafifçe dokundu.
"Her şeyi orada belgelenmiş bulacaksınız," dedi Abby. "Hastaneye kabulüyle ilgili notlar ve emirler."
"Yaptığınız her şey mi?" dedi Susan.
Evet, herşeyi."
•¡Hastanın gidişatını olumsuz yönde etkileyecek bir şey yaptığınızı anımsıyor m.usunuz?"
"Hayır."
"Yapmanız gereken fakat yapmadığınız bir şey? Geriye dönüp baktığınızda?"
"Hayır."
"Duyduğuma göre hastanız ölmüş."
"Ağır kafa travmasına uğramıştı. Bir otomobil kazasıydı. Beyin ölümünün gerçekleştiği bildirildi."
"Sizin yaptığınız tedaviden sonra."
Abby bozularak masadakilere baktı. "Lütfen biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?"
"Olan şu," dedi Parr. "Sigorta şirketimiz Vanguard Mutual -ki sizin de şirketiniz oluyor- birkaç saat önce yazılı bir bildiri aldı. Elden teslim ve Hawkes. Craig ve Sussman şirketi tarafından imzalanmış. Bunu size söylemekten üzüntü duyuyorum Dr. DiMatteo, ama öyle görünüyor ki siz ve Bayside hakkında yanlış tedavi iddiasıyla dava açılmak üzere."
Abby'nin midesi altüst olmuştu. Kendini, masaya yapışmış ani bulantıyla savaşırken buldu. Onun yanıt vermesini beklediklerini biliyordu. Ama tek yapabildiği şey, şaşkınlık dolu gözlerle bakıp başını, inanmakta zorluk çeker gibi sallamak oldu.
"Sanırım bunu beklemiyordunuz," dedi Susan Casado.
"Ben..." Abby yutkundu. "Hayır. Hayır."

"Bu sadece bir ön bildiri." dedi Susan Casado. "Anlıyorsunuz, tabii, gerçek bir duruşma öncesinde bir takım formaliteler vardır. Önce bunun gerçekten bir ihmal olup olmadığına karar vermek için. bir eyalet inceleme heyeti olayı yeniden gözden geçirecek. Eğer olmadığına karar verirlerse her şey bu kadarla kalabilir. Ama ne olursa olsun davacının mahkemeye gitme hakkı sürer."
"Davacı," diye mırıldandı Abby. "Davacı kim'!'"
"Kocası. Joseph Terrio."
"Bir yanlışlık olmalı. Bir yanlış anlama..."
"Kahretsin, öyle. bir yanlış anlama var," dedi VVettig. Herkes, o ana dek tas oibi sessiz oturmuş olan generale baktı. "Kaydı kendim gözden geçirdim. Her sayfasını. Orada bir ihmal yok. Dr. DiMatteo yapması gereken her şeyi yapmış."
"Öyleyse neden davada adı geçen tek doktor o?" dedi Parr.
"Bir tek ben miyim?" Abby avukata baktı. "Ya nöroşirürji? Acil servis? Başka kimsenin adı yok mu?"
"Sadece siz varsınız. Doktor," dedi Susan. "Ve işvereniniz Bayside."
Abby afallayarak arkasına yaslandı. "Buna inanmıyorum..."
"Ben de," dedi Wettig. "Bu böyle yapılmaz, hepimiz biliyoruz. Kahrolası avukatlar genellikle başka bir yöntem uygularlar, hastanın bir mil yakınından geçen her tıp doktorunun adını belirtirler. Bunda bir yanlışlık var. Başka bir şeyler dönüyor."
"Victor Voss, | dedi Abby hafifçe.
"Voss mu?" Wettig reddeder gibi elini salladı. "Bundan bir çıkarı yok ki."
"Beni mahvetmek istiyor. Çıkan bu." Bakışlarını masanın etrafındakiler üzerinde dolaştırdı. "Neden ismi geçen tek doktorun ben olduğumu sanıyorsunuz? Voss, bir şekilde Joe Terrio'ya gitti. Benim yanlış bir şey yaptığım konusunda onu ikna etti. Joe'yla bir konuşabilseydim..."
"Kesinlikle olmaz," dedi Susan. "Bu umutsuzluğunuzun bir belirtisi olur. Davacıya, başının belada olduğunu bildiğini gösteren bir tiyo."
"Başım belada zaten!"
"Hayır. Henüz değil. Eğer gerçekten bir ihmal yoksa, er geç ortaya çıkacaktır. Jüri heyeti bir kez lehinize karar verdi mi, karşı taraf büyük bir olasılıkla davadan vazgeçer. "
"Ya yine de mahkemeye gitmekte ısrar ederlerse?"
"Bir anlamı olmaz. Sadece adli masraflar bile..."
"Anlamıyor musunuz, masrafları Voss ödüyor olmalı. Kazanmak ya da kaybetmek umurunda değil! Yalnızca beni diken üstünde tutmak için bile bir avukatlar ordusuna para ödeyebilir. Belki de Joe Terrio sadece ilk davadır. Victor Voss tedavi ettiğim her hastanın izini bulabilir. Her birini, bana karşı dava açmaya ikna edebilir."
"Ve biz de Dr. DiMatteo'nun işvereniyiz. Bu da demektir ki, Bayside'a karşı da dava açacaklar," dedi Parr. Kötü görünüyordu. Neredeyse Abby'nin kendini hissettiği kadar kötü.
"Bunu önlemenin bir yolu olmalı," dedi Susan. "Bay Voss'a yaklaşıp ortalığı sakinleştirmenin bir yolu."
Hiç kimse bir şey söylemedi. Ama Abby, Parr'ın yüzüne bakarak kafasından geçen düşünceyi okuyabiliyordu. Ortalığı yatıştırmanın en çabuk yo/u seni kovmak.
Abby, darbenin inmesini bekledi, ineceğini düşündü. Ama inmedi. Parr ve Susan yalnızca bakıştılar.
Sonra Susan, "Yarışta hâlâ öndeyiz," dedi. "Bundan sonraki hamleyi yapmak için aylarımız var. Vereceğimiz karşılığı planlamak için. Bu arada..." Abby'ye baktı. "Vanguard Mutual tarafından size danışmanlık hizmeti verilecek. Onların vekiiiyle bir an önce görüşmenizi öneririm. Ayrıca kendi özel danışmanınızı tutmayı da düşünebilirsiniz."
"Sizce bunu yapmama gerek var mı?"
"Evet."
Abby yutkundu. "Bir.avukat tutmak için nereden para bulacağımı bilmiyorum..." "Sizin durumunuzda , Dr. DiMatteo," dedi Susan, "ası! bunu yapmazsanız nereden para bulacağınızı düşünseniz iyi olur!"
Abby için o gece nöbetçi olmak gizli bir lütuftu. Bir telefon ve çağrı cihazı trafiği içinde bütün gece ayakta kaldı, yoğun bakım ünitesindeki bir

pnömotorakstan, cerrahi koğuşundaki ameliyat sonrasında ateşi çıkmış hastaya kadar her türlü şeye koştu. Joe Terrio'nun açtığı davayı düşünmek için çok az zamanı oldu. Ama arada bir, telefon konuşmalan arasında bir boşluk olduğunda, kendini, göz yaşlarına boğulmak üzere buluyordu. Teselli ettiği ve akıl verdiği acılı eşler arasında Joe Terrio, ona dava açmasını bekleyeceği son kişiydi. Nerede hata yaptım? diye düşündü. Bundan daha şefkatli, daha özenli olabilir miydim?
Lanet olsun, Joe, benden daha başka ne istedin?
İstediği ne olursa olsun, kendinden daha fazla bir şey vereme-vecedini biliyordu. Yaoabileceainin en iyisini yapmıştı. Ve Karen Terrio için duyduğu acıya karşılık olarak, yüzüne inen bir tokatla ödüllendirilmişti.
Şu anda kızgındı, avukatlara, Victor Voss'a, hatta Joe'ya. Joe Terrio için üzülüyordu ama, aynı zamanda kendini ihanete uğramış hissediyordu. Hem de ihanet eden, acısını o kadar derinden hissettiği bir adamdı.
Saat onda, nihayet nöbetçi odasına çekilmek için zaman bulabildi. Dergilerini okuyamayacak kadar üzgün; morali, hiç kimseyle, Mark'la bile konuşamayacak kadar bozuktu, yatağa uzanıp gözlerini tavana dikti. Bacakları felç olmuş, bütün vücudu ölü gibiydi. Tanrı aşkına, daha bu yataktan kalkacak halim yokken, bu geceyi nasıl geçireceğim? diye düşündü.
Ama onbuçukta telefon çaldığında yataktan kalktı. Oturup ahizeye uzandı. "Dr. DiMatteo."
"Burası ameliyathane. Archer ve Hodell'ın size burada ihtiyacı var."
"Şimdi mi?"
"Mümkün olduğunca çabuk. Şu anda ameliyata hazırlanan bir hastaları var." "Geliyorum." Abby telefonu kapadı. İçini çekerek ellerini saç-lanna götürdü. Başka zaman olsa, başka bir gece olsa, ayağa fırlamış, temizlenmeye can atıyor olurdu. Bu gece. Mark ve Archer-la bir ameliyat masasının başında karşı karşıya olma düşüncesine bile zor dayanıyordu.
Lanet olsun, sen bir cerrahsın, DiMatteo. Öyleyse bir cerrah gibi davran!
Sonunda onu, ayağa kalkıp nöbetçi odasından çıkmaya sev-keden şey, kendinden iğrenme duygusu oldu.
Mark ve Archer'ı üst katta, cerrahların salonunda buldu. Mik-rodalganın yanında dikilmiş, alçak sesle konuşuyorlardı. O içeri girdiği anda başlarını kaldırmalarından özel bir şey konuştuklarını anladı. Ama onu gördükleri anda ikisi de gülümsedi.
"İşte buradasın," dedi Archer. "Cephede her şey yolunda mı?"
"Şimdilik öyle," dedi Abby. "Ameliyata hazırlanan bir hastanız olduğunu duydum." "Kalp nakli," dedi Mark. "Ekip şimdi geliyor. Sorun şu ki. Mo-handas'a ulaşamıyoruz. Onun yerine beşinci yılındaki bir asistan girecek, ama senin de yardımına ihtiyacımız olabilir. Temizlenmeye halin var mı?"
"Bir kalp nakli için mi?" Bu, ani adrenalin hücumu, Abby'nin sıkıntısından kurtulmak için tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Mark a hızla başını salladı. "Deli olurum."
"Sadece küçük bir sorun var," dedi Archer. "Hasta Nina Voss . "
Abby Archer'a bakakaldı. "Ona bu kadar çabuk mu kalp buldular?"
"Şansımız yaver gitti. Kalp Burlington'dan geliyor. Seni kullandığımızı duysa herhalde Victor Voss'a inme iner. Ama şu anda ipler bizim elimizde. Ve ameliyathanede bir çift ele daha ihtiyacımız olabilir. Bu kadar dar bir zamanda en iyi seçim olduğun ortada."
"Hâlâ var mısın?" diye sordu Mark.
Abby duraksamadı bile. "Kesinlikle," dedi.
"Tamam," dedi Archer. "Asistanımızı bulduk gibi görünüyor." Mark'a başını salladı. "İkinizle üç numaralı ameliyathanede buluşalım. Yirmi dakika sonra.' Saat onbir buçukta, Vermont, Burlington'daki Wilcox Memorial Hastanesi'nin göğüs cerrahlarından bir telefon aldılar. Hasat tamamlanmıştı; organ mükemmel durumda görünüyordu ve hemen havaalanına sevkediliyordu. Dört derecede saklanarak atışı, bol miktarda derişik potasyumla geçici olarak durdurulursa. kalp sadece dört beş saat canlılığını koruyabilirdi. Koroner arterlere kan akışı olmadan geçen her dakika -iskemik periyot- birkaç miyokard hücresinin daha ölmesine neden

olabilirdi. İskemik periyot ne kadar uzarsa, kalbin Nina Voss'un göğsünde işlevini yerine getirme olasılığı o kadar azalırdı.
Acil çartır seferiyle yapılacak uçuşun en fazla bir buçuk saat sürmesi bekleniyordu.
Gece yarısı olduğunda, Bayside Hastanesi'nin transplantasyon ekibi bir araya gelmiş ve yeşil cerrahi giysilerine bürünmüştü.
Archer, Mark, anestezisi Frank Zwick'in yanı sıra, destek personelinden oluşan küçük bir ordu da vardı: Hemşireler, bir perfüzyon teknisyeni, kardiyolog Aaron Levi ve Abby.
Nina Voss üç numaralı ameliyathaneye getirildi.
Bir buçukta, Logan International Havaalanı'ndan telefon geldi: Uçak sağ salim yere inmişti.
Bu, cerrahların sterilizasyon alanına yönelmeleri için bir işaret oldu. Abby lavaboda ellerini yıkarken, transplantasyon ekibinin diğer üyelerinin şimdiden hazırlıklara başladığı üç numaralı ameliyathanenin penceresinden içeriyi görebiliyordu. Hemşireler alet tepsilerini diziyorlar, steril bezlerin paketlerini yırtarak açıyorlardı. Perfüzyonist dolaba benzer bypass makinasını yeniden kalibre ediyordu. Beşinci yılındaki asistan, şimdiden sterilizasyonunu tamamlamış, ameliyat edilecek bölgeyi hazırlamak için bekliyordu.
Ameliyat masasında EKG telleri ve damar içi hatları düğümünün ortasında Nina Voss yatıyordu. Etrafındaki hareketlilikten habersiz gibi görünüyordu. Dr.
Zwick, Nina'nın başında durmuş, damar yoluna bir pentobarbital bolusu enjekte ederken ona tatlı bir sesle mırıldanıyordu. Kadının göz kapakları titredi ve kapandı. Zwick maskeyi kadının ağzıyla burnu üzerine yerleştirdi. Yapay solunum cihazıyla, üstüste bir iki nefes oksijen pompaladıktan sonra maskeyi çıkardı. Sonraki adım hızla atılmalıydı. Şimdi hasta baygın, kendi kendine soluk almaktan acizdi. Zwick onun başını geriye atıp boğazına ucu kıvrık bir larinjoskop ağzı taktı, ses tellerini yerieştirdi ve plastik bir ET tüp soktu. Tübü soluk borusunda, havayla şişirilmiş bir kelepçe tutacaktı. Zwick tübü vantilatöre bağladı ve kadının göğsü körüğün sesiyle beraber inip kalkmaya başladı. Entübasyon otuz saniyeden kısa sürmüştü.
Ameliyat ışıklan açıldı ve masaya yöneltildi. Nina, o görkemli parlaklığın içinde yüzerken bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Bir hayalet gibiydi. Hemşire Nina'nın vücudunu örten çarşafı çekti ve gövdeyi, soluk tenin altında kemer yapan kaburgaları, neredeyse büzülmüş küçük göğüsleri ortaya çıkardı. Asistan deri boyunca qenis ivot cizaileri çizerek ameliuat höloocini Ho^{A}onfraV- te etmeye koyuldu.
Ameliyathanenin kapısı hızla açıldı ve yeni temizlenmiş, elleri yukarda, dirseklerinden sular damlayarak, Mark, Archer ve Abby girdiler. Steril havlular, giysiler ve eldivenlerle karşılandılar. Herkes giyinmesini bitirdiğinde, Nina Voss hazırlanıp örtülmüştü.
Archer ameliyat masasına yaklaştı. "Daha gelmedi mi?" diye sordu.
"Hâlâ bekliyoruz," dedi bir hemşire.
"Logan'dan buraya gelmek sadece yirmi dakika sürer."
"Belki trafiğe takılmışlardır."
"Sabahın ikisinde mi*"
"Tanrım," dedi Mark. "Bir bu eksikti şimdi. Kaza."
Archer dikkatle monitörlere baktı. "Mayo'da olmuştu. Tek-sas'tan o kadar yolu rahatça gelen bir böbrek vardı. Tam havaalanının önünde ambulans bir kamyonla çarpmıştı. Organ pelteye dönmüştü. Onda da uyum mükemmeldi."
"Şaka yapıyorsun," dedi Zwick.
"Hey, böbrek konusunda şaka yapar mıyım?"
Asistan duvar saatine göz attı. "Hasat yapılalı üç saat oluyor."
"Bekleyeceğiz. Tek yapacağımız beklemek."
Telefon çaldı. Hemşire telefonu açarken, herkes başını o tarafa çevirdi. Hemşire birkaç saniye sonra telefonu kapadı ve haber verdi. "Aşağıdaymış. Kurye acil servisten buraya doğru geliyormuş."
"Tamam," diye bağırdı Archer. "Keselim."
Abby, durduğu yerden, işlemi sadece çaprazdan, aralıklı olarak görebiliyordu ve o zaman bile görüşünü Mark'ın omzu engelliyordu. Archer ve Mark, süratle ve

birlik içinde çalışarak, göğüs kemiğinin orta çizgisinden kesip fasyayı, sonra da kemiği açığa çıkardılar.
Duvardaki haberleşme cihazı çaldı. "Hasat ekibinden Dr. Ma-pes özel bir teslimat için geldi," diye bir mesaj duyuldu.
"Kanüle ediyoruz"*" dedi Mark. "O da eğlenceye katılsın."
Abby bakışlarını ameliyathanenin kapısına çevirdi. Gözetleme penceresinden, bir adamın ayakta beklediği sterilizasyon alanını görüyordu. Adamın yanında, bir sedyenin üstünde küçük bir buz çantası vardı. Abby'nin Karen Terrio'nun kalbini taşıdığına benzer bir çanta.
"Üstünü değişir değişmez içeri gelecek," dedi haberleşme cihazından, görevli hemşire.
Biraz sonra yeşillere bürünmüş olarak Dr. Mapes içeri girdi. Neredeyse Neandertaller kadar çıkık alnı ve ameliyat maskesinin altında bir şahinin gagasına benzeyen burnuyla ufak tefek bir adamdı.
"Boston'a hoşgeldiniz," dedi Archer ziyaretçiye bakarak. "Ben Bili Archer. Bu Mark Hodell."
"Leonard Mapes. Wilcox'ta Dr. Nicholls'la ameliyata girdim."
"Uçuş iyi miydi, Len?"
"İçecek servisi de olabilirdi."
Archer maskesinin altından bile görülen bir şekilde gülümsedi. "Peki bize Noel için ne getirdin, Len?"
"Güzel bir şey. Sanırım hoşunuza gidecek."
"Kanülasyonu bitireyim bakarım."
Yukarı giden ana atar damarın kanülasyonu, hastayı bypass makinesine bağlamanın ilk adımıydı. Perfüzyon teknisyeninin kontrolü altındaki o küçük kutu, geçici olarak kalbin ve akciğerlerin görevini üstlenecek, toplar damarlardan gelen kanı alıp oksijenini yenileyecek ve hastanın ana atar damarına geri pompalayacaktı. Archer, sütur kullanarak yukarı çıkan ana atar damarın duvarına içiçe iki tane kese dikişi attı. Neşterin ucuyla damarda minik bir yarık açtı. Parlak kırmızı kan fışkırdı. Hızla arteryel kanulayı yarığa soktu ve dikişleri sıktı. Kanama sızıntıya dönüştü; sonra, ka-nulanın ucunu yerine diktiğinde de durdu. Kanulanın diğer ucu bypass makinesinin arteryel hattına bağlıydı.
Abby retraktörü tutarken Mark da toplar damar kanülasyonu-na başlıyordu. "Tam.am," dedi Archer masadan uzaklaşarak. "Hediyemizin nakptini aralım Bir hemşire buz çantasını açtı ve sıradan naylon torbalara sarılmış organı çıkardı. İplerini çözüp çıplak organı steril tuzlu çözeltiyle dolu bir tasa koydu.
Archer dondurulmuş kalbi banyosundan yavaşça kaldırdı. "Güzel kesip almışsınız/' dedi. "İyi iş çıkarmışsınız."
"Teşekkürler," dedi Mapes.
Archer eldivenli parmağını yüzeyinde dolaştırdı. "Arterler yumuşak ve düzgün. Tertemiz."
"Birazcık küçük görünüyor, değil mi?" dedi Abby masanın öbür tarafına göz atarak. "Vericinin ağırlığı ne kadardı?"
"Kırkdört kilo," dedi Dr. Mapes.
Abby kaşlarını çattı. "Yetişkin mi?"
"Önceden sağlıklı bir yeniyetme. Bir erkek çocuk."
Archer'm gözlerindeki üzüntülü bakış Abby'nin gözünden kaçmadı. O zaman, onun da iki delikanlı oğlu olduğunu hatırladı. Archer yavaşça organı buzlu tuz çözeltisi banyosuna geri koydu.
"Bunun boşa gitmesine izin vermeyeceğiz," dedi. Ve dikkatini yeniden Nina'ya verdi.
O sırada Mark ve Abby toplar damar kanülasyonunu bitirmişlerdi bile. Uçlarına metal halkalar takılmış iki tübü, sağ atriumlar-daki neşter yaralarından geçirip kese ağzı dikişleriyle sımsıkı bağlamışlardı. Toplar damarlardaki kan, bu kanulalar tarafından toplanacak ve oksijen pompasına gönderilecekti.
Şimdi Archer ve Mark, birlikte çalışarak, alt ve üst vena kava-ları kapatıyor, kalbe geri dönen kanın yolunu kesiyorlardı.
"Aortu çaprazdan sıkıştırıyoruz," diye haber verdi Mark, yukarı giden aortu kapatırken.

Hem toplar damar girişi, hem de atar damar çıkışı kapatılan kalp, artık işe yaramaz bir keseydi. Nina Voss'un kan dolaşımı tamamen perfüzyonistin ve sihirli makinesinin kontrolündeydi. Vücut ısısı da onun denetimindeydi. İçindeki sıvılar dondurularak, vücut yavaşça yirmibeş dereceye kadar soğutulabilir, çok büyük bir ısı kaybı yaratılabilirdi. Bu, yeni konulan kalp kası hücrelerinin bozulmasını önlemeye ve vücudun oksijen tüketiminin azalmasına yara-
Zwick vantilatörü kapattı. Körüklerin ritmik hırıltıları durdu. Tüm işi bypass makinesi yaparken akciğerlere hava pompalamaya gerek yoktu.
Organ nakli şimdi başlayabilirdi.
Archer ana atar damarı ve akciğerlere giden atar damarları kesti. Kan göğsün içine fışkırdı, yerlere aktı. Hemşire hemen pisliği emmesi için yere bir havlu attı. Archer alnında biriken ter damlacıklarının, tepedeki yakıcı ışıkların farkına bile varmadan çalışmaya devam ediyordu. Ardından kulakçıkları boydan boya yardı. Bu kez daha fazla, daha koyu renkli kan, Archer'ın ameliyat giysisine sıçradı. Ellerini dirseklerine kadar göğüs boşluğuna daldırdı. Nina Voss'un soluk ve gevşemiş hasta kalbi şimdi yerinden çıkarılıp bir tasa konmuştu. Geriye kalan geniş bir oyuktu.
Abby monitöre göz attı ve dümdüz EKG çizgisini görünce, bir an, elinde olmayarak korkuya kapıldı. Elbette çizgi olmayacaktı. Kalp yoktu ki. Aslında, bütün klasik yaşam belirtileri yok olmuştu. Akciğerler hareketsizdi. Kalp yerinde değildi.
Ama hasta hâlâ yaşıyordu.
Mark sağlam kalbi eline aldı ve göğse doğru indirdi. "Bazı insanlar bu işlemi, üst düzeyde tesisatçılık diye adlandırırlar," dedi, sol kulakçık bölmelerinin boşluklarını birbirine uydurmak için kalbi çevirirken. "Bu işin bir oyuncak ayı dikmeye benzediğini sanırlar. Ama dikkatinin bir an dağılmasına izin verirsen, bir de bakarsın ki kalbi ters dikiyorsun."
A&istan güldü.
"Komik değil. Bu gerçekten oldu."
"Tuzlu su,," dedi Archer ve bir hemşire, kalbi ışıkların altında soğuk tutabilmek için bir tas buzlu çözeltiyi üzerine boca etti.
"Yüz çeşit şey kötü gidebilir," dedi Mark, dikiş iğnesi sol kulakçıktan derin, azgın ısırıklar alırken. "İlaçlara karşı reaksiyonlar. Anestezi hataları. Lanet olsun, her zaman cerrah suçlanır."
"Burada çok kan birikiyor," dedi Archer. "Aspiratör, Abby."
Aspiratörün uğultusu gergin bir sessizlik yarattı, artık cerrahlar daha hızlı çalışıyorlardı. Oksijen pompasının zırıltısından ve tırtıklı dişleri her dikişte sertçe kapanırken iğne kıskaçlarından çıkan
tıkırtıdan başka ses yoktu. Abby'nin aspiratörle sürekli emmesine karşın, kan örtüleri ıslatmaya ve yere damlamaya devam ediyordu. Ayaklarının altındaki havlular sırılsıklam olmuştu. Cerrahlar, ayaklarıyla eskilerini kenara itiyor, yeni havlular yere atılıyordu.
Archer dikiş iğnesini bıraktı. "Sağ kulakçık anastomozu tamam."
"Perfüzyon kateteri," dedi Mark.
Bir hemşire ona kateteri uzattı. Mark kateteri sol kulakçığa soktu ve içine dört derecelik tuzlu su akıttı. Soğuk sıvı seli, karıncığı soğuttu ve içerideki bütün hava boşluklarını temizledi.
"Peki," dedi Archer, ana atar daman dikmek için kalbi tekrar yerleştirirken. "Haydi şu boruları kıvıralım."
Mark duvar saatine göz attı. "Şuna bakın. Programın ilerisin-deyiz, arkadaşlar. Ne ekip ama!"
Haberleşme cihazı vızıldadı. Bir hemşire "Bay Voss karısının nasıl olduğunu öğrenmek istiyor," dedi.
"İyi," dedi Archer. "Sorun yok."
"Ne kadar sürer sizce?"
"Bir saat. Dişini sıkmasını söyleyin;"
Haberleşme cihazı kapandı. Archer Marka baktı. "Beni sinir ediyor."
"Voss mu?"
"Kontrolü elinde bulundurmaktan hoşlanıyor."
"Cidden öyle."

Archer'ın dikiş iğnesi, parıldayan ana atar damarın duvarına bir batıp bir çıkıyordu. "Ama düşünüyorum da, onun serveti bende olsaydı, ben de ipleri elimde bulundururdum... "
"Serveti nereden geliyor?" dedi asistan.
Archer ona şaşkınlıkla baktı. "Victor Voss'u tanımıyor musun? VMl International'ı? Kimyasallardan robotlara kadar herşeyi üretiyorlar."
"VMI'daki V onun V'si mi?"
"Çaktın köfteyi." Archer son dikişi de atıp kesti. "Ana atar damar tamam. Çapraz kıskacı çıkarın."
"Perfüzyon kateterini çıkarıyorum," dedi Mark ve Abby'ye döndü. "O iki ölçüm telini yerleştirmeye hazır ol."
Archer tepsiden yeni bir dikiş iğnesi alıp pulmoner anastomo-za başladı. Tam düğüm atıyordu ki organın kımıldadığını gördü. "Şuna bakın!" dedi. "Buz gibi ama şimdiden kendi kendine kasılıyor. Bu bebek çalışmaya can atıyor."
"Ölçüm telleri tamam," dedi Mark.
"İzuprel verilmeye başlandı," dedi Zwick. "İki mikrogram."
Seyredip İzuprel'in etkisini göstermesini, kalbin tekrar kasılmasını beklediler. Kalp, hareketsiz, gevşek bir kese gibi görünüyordu.
"Hadi," dedi Archer. "Beni yarı yolda bırakma."
"Defibrilatör?" diye sordu bir hemşire.
"Hayır, bir şans daha verin."
Kalp yavaş yavaş gerilip yumruk büyüklüğüne geldi, sonra gevşeyip kaldı.
Zwick "Izupreli üç mikrograma çıkarıyorum," dedi.
Bir kasılma daha oldu. Sonra hiçbir şey olmadı.
"Devam et," dedi Archer. "Onu biraz daha kırbaçla."
"Dört mikrogram," dedi Zwick infüzyon miktarını ayariaya- rak.
Kalp gerildi, gevşedi. Kasıldı, gevşedi.
Zwick monitöre göz attı. Şimdi QRS kompleksi ekranda görülüyordu. "Hızı elliye çıktı. Altmışdört. Yetmiş..."
"Yüzona ayarlayın," dedi Mark.
"Ben de onu yapıyorum," dedi Zwick İzuprel miktarını ayarlarken.
Archer bir hemşireye, "Haberieşmeye geçer misin? Uyanma odasına kapatmak üzere olduğumuzu söyle."
"Hız yüzon," dedi Zwick.
"Peki," dedi Mark. "Onu bypass'tan çıkaralım. Şu kanulalan a!ın."
Zwick hemen vantilatörü açtı. Odadaki herkes rahat bir nefes almış gibiydi. "Artık sadece yeni kalple iyi geçineceklerini umalım," dedi Mark.
"Lökosit (HLA) uyumunun ne kadar yakın olduğunu biliyor muyuz?" dedi Archer. Dr. Mapes'a bakmak için arkasına döndü. Arkasında kimse yoktu.
Abby dikkatini operasyona (ameliyata) o kadar vermişti ki, adamın gittiğini farketmemişti.
"20 dakika önce çıktı," dedi hemşirelerden biri. "Öylece çıkıp gitti ha?"
"Belki yetişmesi gereken bir uçak vardır," dedi hemşirelerden biri .
"Elini sıkmaya fırsatım bile olmadı," dedi Archer. Yeniden masadaki hastaya döndü. "Tamam, kapatalım."
7
-N adya'nın sabrı sonuna gelmişti. Bütün sızlanmalar, istekler, düzenli olarak küfürleşmeler ve itişmeler halinde patlak veren bütün o zaptedilmiş erkek çocuk enerjisi, gücünü tüketmişti. Bunlar ve şimdi de deniz tutması. İri kabadayı Gregor da diğer çocukların çoğu gibi hastaydı. En dalgalı günlerde, geminin gövdesi Kuzey Denizi'nin örsüne bir çekiç gibi vururken, hepsi inleyerek, perişanlıklarının sesi ve kokusu üstlerindeki güverteye kadar yayılarak ranzalarında yatmışlardı. Öyle günlerde, aşağıdaki yemek odası karanlık ve neredeyse terkedilmiş, koridorlar bomboş kalır; gemi, cinlerden kurulu bir mürettebatın idare ettiği kocaman ve inildeyen bir hayalet gemi gibi olurdu. Yakov hiç bu kadar iyi vakit geçirmemişti.
En ufak bir bulantı bile hissetmeden geminin her tarafında özgürce dolaşıyordu. Kimse ona engel olmuyordu. Aksine tayfa onun varlığından hoşlanır gibiydi.
Makine dairesine Kobiçev'i görmeye gidiyor ve ikisi o gıcırdayan pistonların ve

dizel buharlarının gürültülü cehenneminde satranç oynuyorlardı. Hatta bazen Yakov kazanıyordu. Acıktığı zaman, Yakov aşçı Lubi'nin ona çay, pancar çorbası ve medivnik; anayurdu Ukrayna'nın, mis gibi kokan, çeşnili bal çöreklerinden ikram ettiği mutfağa gidiyordu. Lubi fazla konuşmazdı. Sohbeti "Biraz daha?" ve "Yeter, ha?" dan ibaretti. Verdiği yiyecekler yeterince anlamlıydı. Sonra keşfedilecek toz içindeki ambar, kadranları ve düğmeleriyle telsiz odası ve içine saklanacağı muşamba kaplı filikalarıyla güverte vardı. Gezemediqi tek yer geminin en kıç tarafıydı. Oraya girmek için bir geçiş bulamamıştı. Hepsinin içinde en sevdiği yer köprüydü. Kaptan Dibrov ve seyir görevlisi Yakov'u hoşgörü dolu gülümsemeleriyle karşılar, harita masasına oturmasına izin verirlerdi. Orada oturup tek elinin işaret parmağıyla izledikleri rotayı takip ederdi. Riga Limanı'ndan aşağı Baltık Denizine, Malmö'den geçen kanaldan Kopenhag'a. Danimarka'nın üstünden, Montrose, Forties, Piper gibi isimleri olan petrol platformlarından kademe taşlarıyla Kuzey Denizi. Kuzey Denizi hayal ettiğinden daha büyüktü. Haritada göründüğü gibi sadece mavi bir gölcük değildi. İki gün süren bir suydu. Ve seyir görevlisinin ona söylediğine göre yakında, daha da büyük bir denizden, Atlantik Okyanusu'ndan geçeceklerdi.
"O kadar yaşayacaklarını sanmıyorum," diye tahminde bulundu Yakov.
"Kimler yaşamaz?"
"Nadya ve diğer çocuklar."
"Tabii ki yaşayacaklar," dedi seyir görevlisi. "Kuzey Denizi'nde herkes hastalanır. Bir süre sonra mideleri yatışır. Bu iç kulakla ilgili bir şey." "Kulağın mideyle ne ilgisi var?"
"Kulak hareketi algılar. Fazla hareket onu bozar."
"Nasıl?"
"Tam olarak bilmiyorum. Ama böyle olur."
"Ben hasta değilim. Benim iç kulağımda bir farklılık mı var?"
"Sen denizci doğmuş olmalısın."
Yakov kesik sol kolunun kesik ucuna bakıp başını salladı. "Sanmıyorum."
Seyir görevlisi gülümsedi. "İyi bir beynin var. Beyin çok daha önemlidir. Gideceğin yerde ona ihtiyacın olacak."
"Neden?"
"Amerika'da, eğer akıllıysan zengin olabilirsin. Zengin olmak istersin, değil mi?"
"Bilmiyorum."
Seyir görevlisi de, kaptan da güldüler.
"Belki de çocuğun hiç beyni yoktur," dedi kaptan.
Yakov onlara gülmeden baktı.
"Sadece bir şakaydı," dedi seyir görevlisi.
"Biliyorum."
"Neden hiç gülmüyorsun, oğlum? Hiç güldüğünü görmedim."
"Hiç içimden gelmiyor."
Kaptan kahkahayla güldü. "Şanslı kerata Amerika'da zengin bir aileye gidiyor ve gülmek içinden gelmiyor. Nesi var bunun?"
Yakov omzunu silkti ve yeniden haritaya baktı. "Ayrıca hiç de ağlamam."
Aleksei Şu-şu'yu göğsüne bastırmış, ranzanın alt katına kıvrıl-mıştı. Yakov yatağa oturduğunda silkinerek uyandı.
"Hiç kalkmayacak mısın?" diye sordu Yakov.
Aleksei gözlerini kapadı. "Hastayım!"
"Lubi akşam yemeği için kuzu etli börek yaptı. Dokuz tane yedim."
"Bana yemekten sözetme."
"Acıkmadın mı?"
"Tabii ki acıktım. Ama yiyemeyecek kadar kötüyüm."
Yakov içini çekti ve gözlerini kamarada gezdirdi. Odada dört ranza vardı ve üçünde oynayamayacak kadar hasta çocuklar yatıyordu. Yakov yandaki bölümleri de gezmişti, diğer çocukların da bu kadar halsiz olduğunu görmüştü. Bütün Atlantik boyunca böyle mi devam edecekti?
"Hepsi iç kulağının yüzünden," dedi Yakov.
"Neden bahsediyorsun?" diye inledi Aleksei.
"Kulağın. Mideni hasta ediyor."
"Kulaklarım gayet iyi."

"Hasta olalı 4 gün oldu. Kalkıp bir şeyler yemelisin."
"Oh, beni rahat bırak."
Yakov Şu-şu'yu kaptı ve hızla çekti.
"Onu geri ver!" diye feryadı bastı Aleksei.
"Gel de al."
"Sana ver diyorum!"
"Önce kalk. Hadi." Yakov, Aleksei oyuncak köpeği almak için atılınca, ranzanın yanından kaçıverdi.
"Yataktan çıkarsan daha iyi hissedersin."
Aieksei kalkıp oturdu. Bir an başı geminin her yana yatışıyla sallanarak, yatağın kenarında dertop oldu. Aniden elini ağzına götürdü, yalpalayarak ayağa kalktı ve kamara boyunca güçlükle ilerledi. Lavaboya kustu. İnleyip sürünerek yatağına geri döndü.
Yakov, ciddiyetle Şu-şu'yu geri verdi.
Aieksei köpeği göğsüne bastırdı. "Sana hasta olduğumu söylemiştim. Şimdi git buradan."
Yakov çocukların bölümünden çıktı, koridorda yürüdü. Nad-ya'nın birinci mevkideki odasının kapısını çaldı. Cevap yoktu. Gre-gor'un odasına gidip tekrar çaldı.
"Kim o?" diye bir homurtu geldi.
"Benim. Yakov. Sen de hala hasta mısın?"
"Kapımdan defol."
Yakov uzaklaştı. Gemide bir süre dolaştı, ama Lubi yatmaya gitmişti. Kaptanla seyir görevlisi onunla konuşamayacak kadar meşguldü. Her zamanki gibi Yakov tek başına kalmıştı.
Kobiçev'i ziyaret etmek için makine dairesine indi.
Satranç taşlarını dizdiler. Yahov ilk hamleyi yaptı, piyon şah dörde.
"Hiç Amerika'ya gittin mi?" diye sordu Yakov pistonların gümbürtüsü arasında. "İki kere," dedi Kobiçev vezirin önündeki piyonu ileri sürerken.
"Orayı beğendin mi?"
"Bilmiyorum. Limana gelir gelmez bize kamaralara kapanma emri verirler. Hiçbir şeycik görmem."
"Neden kaptan bu emri veriyor?"
"Kaptan vermiyor. Kıçtaki kamaradaki insanlar verir."
"Hangi insanlar? Onları hiç görmedim."
"Kimse görmez."
"Öyleyse orada olduklarını nereden biliyorsun?"
"Lubi'ye sor. Onlara yemek yapar. Gönderdiği yemekleri birileri ver. Simdi oynayacak mısın, oynamayacak mısın?"
Büyük bir dikkatle Yakov başka bir piyonu ilerletti. "Neden oraya gittiğimizde gemiden inmiyorsun?" diye sordu.
"Neden ineyim ki?"
"Amerika'da kalıp zengin olmak için."
Kobiçev homurdandı. "Bana yeterince para veriyorlar. Şikayet edemem."
"Sana ne kadar veriyorlar?"
"Çok meraklısın."
"Çok mu veriyorlar?"
"Eskiden kazandığımdan daha çok. Bir sürü insanın kazandı-3::-.Jâıı daha çok; ve yalnızca şu lanet olası Atlantik'te bir ileri bir geri gidip gelmek için."
Yakov vezirini oynattı. "Öyleyse iyi bir iş mi? Bir geminin makinisti olmak?" "Vezirini çıkarmak aptalca bir hamle. Neden yaptın?"
"Yeni bir şey deniyorum. Bir gün gemi makinisti olayım mı?"
"Hayır."
"Ama sana çok para veriyorlar."
"Bu, sadece Sigayev Şirketi'nde çalıştığım için. Onlar çok iyi para veriyorlar." "Neden?"
"Ağzımı kapalı tutarım."
"Neden?"
"Kahretsin nereden bileyim." Kobiçev tahtanın üzerinden eğildi, "Atım vezirini alır. Gördün mü, sana aptalca bir hamle olduğunu söylemiştim."
"Bir denemeydi," dedi Yakov.

"Öyleyse, bundan bir şey öğrenmişsindir umarım."
Birkaç gün sonra, kaptan köprüsünde Yakov seyir görevlisine sordu: "Sigayev Şirketi nedir?"
Adam ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu ismi nereden duydun?"
"Kobiçev söyledi bana."
"Söylememeliydi."
"Demek sen de bu konuda konuşmayacaksın." dedi Yakov "Doğru."
Bir an için Yakov bir şey söylemedi. Seyir göreviisinin elektronik aletleriyle uğraşmasını seyretti. Ufak sayıların geçtiği küçük bir ekran vardı ve dümenci sayıları bir deftere yazıyor, sonra da haritasına bakıyordu.
"Neredeyiz?" diye sordu Yakov.
"Burada." Seyir görevlisi haritada ufacık bir X'i gösterdi. Okyanusun ortasında bir yerdi.
"Nereden biliyorsun?"
"Sayılardan. Ekrandan onları okuyorum. Enlem ve boylam. Anladın mı?"
"Seyir görevlisi olduğuna göre çok akıllı olmalısın, değil mi?"
"O kadar da akıllı değilim, aslında." Adam şimdi iki plastik cetveli haritanın üzerinde oynatıyordu. Cetveller menteşelerle birleştirilmişti ve onları haritanın kenarındaki pusula işaretine kaydırırken çıtırtılar çıkarıyordu.
"Yasadışı bir şey mi yapıyorsunuz?" diye sordu Yakov.
"Ne?"
"Bu yüzden mi bu konuda konuşmamanız gerekiyor?"
Seyir görevlisi içini çekti. "Benim tek sorumluluğum bu gemiyi Riga'dan Boston'a ve tekrar Riga'ya götürmektir."
"Her zaman yetimleri mi taşırsınız?"
"Hayır. Genellikle yük taşırız. Sandıklar. İçlerinde ne olduğunu sormam. Ben soru sormam. Nokta."
"Öyleyse yasadışı bir şey yapıyor olabilirsiniz."
Dümenci güldü. "Sen küçük bir şeytansın, değil mi?" Yeniden defterine yazmaya, sayıları düzgün sütunlar halinde kaydetmeye koyuldu.
Çocuk bir süre onu sessizce izledi. Sonra "Sence beni kimse evlat edinir mi?" dedi .
"Elbette edinir."
"Buna rağmen mi?" Yakov elsiz kolunu yukarı kaldırdı.
Seyir görevlisi ona baktı ve Yakov adamın gözlerindeki acıma dolu titreyişin farkına vardı. "Birinin seni evlat edineceğini adım aibi biliuonım " rledi "Nereden biliyorsun?"
"Biri senin yol paranı ödedi değil mi? Belgelerini ayarladı."
"Ben belgelerimi hiç görmedim. Sen gördün mü?"
"Bu benim işim değil. Benim tek görevim gemiyi Boston'a götürmek." Eliyle Yakov'u kenara itti. "Neden diğer çocukların yanına dönmüyorsun? Hadi git."
"Hâlâ pek iyi değiller."
"O zaman gidip başka bir yerde oyna."
Yakov istemeye istemeye kaptan köşkünden ayrıldı ve güverteye çıktı. Küpeştenin yanında durup, gözlerini pruvanın önünde, yanlan sulara dikti. Aşağıda bir yerlerde, gri ve bulanık dünyalarında yüzen balıkları düşündü ve aniden nefes alamadığını farketti; girdaplarla dolu suyun görüntüsü soluk kesiciydi. Bir eliyle sımsıkı tutunup, soğuk serin sularla ilgili korkunç düşüncelerin onu sarmasına, alıp götürmesine izin vererek küpeştede kaldı. Korku, çok uzun süredir duymadığı bir şeydi.
Şimdi onu hissediyordu.
8
Aynı rüyayı iki gece üst üste görmüştü. Hemşireler bunun aldığı ilaçlar yüzünden olduğunu söylemişlerdi. Metilprednisolon, siklosporin ve ağrı kesici haplar. Kimyasal maddeler beynini allak bullak ediyordu; hastanede yattığı günlerinden sonra elbette kötü rüyalar görecekti. Herkes görürdü. Endişelenecek bir şey yoktu. Rüyalar sonunda kaybolacaktı.
Ama o sabah Nina Voss gözlerinde yaşlarla yoğun bakım üni-tesindeki yatağında yatarken, rüyanın asla bitmeyeceğini biliyordu. Onun bir parçasıydı artık. Tıpkı bu kalbin onun bir parçası olması gibi.

Hafifçe göğsündeki bandajlara dokundu. Ameliyatın üzerinden iki gün geçmiş ve ağrısı hafiflemeye başlamasına rağmen, aldığı armağanı hatırlatır gibi her gece onu uyandırmaya devam ediyordu. İyi, güçlü bir kalpti. Cerrahiyi izleyen bir-iki gün içinde bunu anlamıştı. Aylar süren hastalığı sırasında güçlü bir kalbe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Nefes nefese kalmadan yürümek. Ilık ve hayat dolu kanın kaslarına pompalandığını hissetmek. Kendi parmaklarına bakıp kılcal damarlarının pembemsi kızarıklığına hayret etmek. Ölümü bekleyerek, ölümü kabullenerek o kadar uzun süre yaşamıştı ki, hayatın kendisi ona yabancılaşmıştı. Ama şimdi yaşamı kendi ellerinde görebiliyordu. Parmak uçlarında hissedebiliyordu.
Ve bu yeni kalbin atışında.
Henüz kendisine aitmiş gibi gelmiyordu. Belki de hiçbir zaman öyle gelmeyecekti. Çocukken, sık sık ablasından kalan giysileri giyerdi. Caroli-ne'in güzel yün süveterlerini, hemen hemen hiç giyilmemiş gez-melik elbiselerini. Elbiseler kesin olarak Nina'nın mülkiyetine geçmişti ama onları ablasınınmış gibi düşünmekten kendini alamazdı. Kafasında, onlar her zaman Caroline'in elbiseleri, Caroline'in etekleri olarak kalacaktı.
Peki sen kimin kalbisin? diye düşündü yavaşça göğsüne dokunurken.
Öğleyin, 'Victor gelip yatağının yanına oturdu.
"Yine o rüyayı gördüm," diye anlattı ona. "Çocukla ilgili olanı. Bu kez öyle gerçek gibiydi ki! Uyandığımda ağlamaktan kendimi alamadım."
. "Steroidler yüzünden, sevgilim," dedi Victor. " Bu yan etkisi konusunda seni uyardılar."
"Bence bunun bir anlamı var. Görmüyor musun? Onun bir parçasını içimde taşıyorum. Hâlâ canlı bir parçasını. Onu hissedebiliyorum."
"O hemşire sana bunun bir çocuğun kalbi olduğunu söyleme-meliydi."
"Ona ben sordum."
"Yine de sana söylememeliydi. Bu bilgiyi vermenin kimseye yararı yok. Sana da. Çocuğa da."
"Hayır," dedi yavaşça. "Çocuğa değil. Ama aileye -bir ailesi varsa..."
"Eminim bunun hatırlatılmasını istemezler. Düşünsene Nina. Bu kesinlikle gizli bir işlem. Bir nedeni var"
"Aileye bir teşekkür mektubu yollamak o kadar kötü mü olur? Tamamen imzasız olacak. Sadece bir.."
• "Hayır, Nina. Kesinlikle olmaz."
Nina yeniden sessizce yastıkların arasına gömüldü. Yine akılsızlık ediyordu, Victor haklıydı. Victor her zaman haklıydı.
"Bugün harika görünüyorsun, sevgilim," dedi Victor "Kalkıp oturmadın mı daha'?" "İki kez kalktım/' dedi Nina. Bir anda oda ona soğuk, çok soğuk geldi. Uzaklara baktı ve ürperdi.
Pete Abby'nin yatağının başında bir sandalyede, ona bakarak oturuyordu. Üzerine yavrukurt üniformasını; yenlerine dikilmiş küçük yamalan olan mavi üniformasını giymişti ve göğüs cebinden plastik boncuklar sarkıyordu, her başarı için bir boncuk. Kebini takmamıştı. Kebi nerede diye merak etti Abby. Ama sonra kebin kaybolduğunu, kız kardeşleriyle birlikte onu yol kenarında arayıp durduklarını ama Pete"in parçalanmış bisikletinin kalıntılarının yakınında hiçbir yerde bulamadıklarını anımsadı.
Pete uzun süredir, Abby koleje gitmek için evden ayrıldığından beri, onu ziyaret etmemişti. Geldiğinde hep aynı şey olurdu. Oturup hiç konuşmadan ona bakardı. "Neredeydin, Pete?" dedi. "Hiçbir şey söylemeyeceksen niçin geldin?" Yalnızca ona bakarak oturdu, gözleri susuyor, dudakları kıpırdamadan oturuyordu. Mavi gömleğinin yakası tıpkı annelerinin onu gömülmeden önce ütülediği gibi kolalı ve dimdikti. Dönüp başka bir odaya doğru baktı. Tatlı bir nota onu çağırır gibiydi. Çocuğun üzerinde bir ışık belirdi, tıpkı su yüzeyindeki pırıltılar gibi.
Abby "Bana ne söylemek için geldin?" diye sordu.
Şimdi sular tüm o ahenkli notalarla çalkalanıp köpükleniyor-du. Çana benzer bir başka çıngırtı büyük parçalanmayla sonuçlandı. Artık sadece karanlık vardı.
Ve telefon çaldı.
Abby ahizeye uzandı. "Di Matteo," dedi.
"Burası cerrahi yoğun bakım ünitesi. Aşağı gelseniz iyi olur sanırım."

"15 No' lu yataktaki Bayan Voss. Nakil yapılan. Ateşi var, 38,6."
"Diğer yaşamsal göstergeler?"
"Kan basıncı lOO'e 70. Nabız 96."
"Geliyorum."Abby telefonu kapayıp lambayı yaktı. Sabahın iUiçiuHi YanınH^{A}ıUi hostn PetG uoktu. İnleuerek uataktan kalktı ve düşe kalka lavaboya gidip yüzünü soğuk suyla yıkadı. Sıı-vyun soğukluğunu hissetmedi bile. Suyu anestezi altındaymış gibi duyumsadı. Uyan, uyan... dedi kendi kendine. Ne yaptığının far-kında olman gerek. Ameliyat sonrası ateş. Naklin üzerinden sadece üç gün geçti. İlk adım,yarayı kontrol et. Akciğerleri,karnı muayene et. Röntgen ve kültür iste.
Ve soğukkanlılığını koru.
Hata yapma riskini göze alamazdı. Şimdi ve bu hastayla kesinlikle olmazdı.
Son üç gündür her sabah, Bayside'a, hâlâ bir işi olup olmadığını bilmeden giriyordu. Ve her öğleden sonra saat beşte bir yirmi-dört saati daha kurtardığı için rahat bir nefes alıyordu. Geçen her günle, kriz daha belirsiz, Parr'ın tehditleri daha uzak geliyordu. Wettig'in ve Mark'ın kendi tarafında olduğunu biliyordu. Oniarm yardımıyla belki - yalnızca belki- işine devam edebilirdi. Parr'ın eline, bir doktor olarak performansını sorgulaması için bir neden vermek istemiyordu, bu yüzden de işinde özellikle titiz davranmış, her tahlil sonucunu, her fiziksel bulguyu tekrar tekrar kontrol etmişti. Ve Nina Voss'un hastanedeki odasına gitmekten kaçınmaya özen göstermişti. Victor Voss'la bir öfkeli karşılaşma daha ihtiyacı olan son şeydi.
Ama şimdi Nina Voss'un ateşi çıkmıştı ve Abby sorumlu asistandı. Bundan kaçınamazdi; yapması gereken bir işi vardı.
Ayaklarına spor ayakkabılarını geçirip, çağrı odasından çıktı.
Gece geç vakitte hastane gerçeküstü bir yer olur. Koridorlar bomboş uzayıp gider, ışıklar fazla parlaktır ve yorgun gözlere bütün o beyaz duvariar hareket eden tüneller gibi kıvrılıp dönermiş gibi görünür, İşte şimdi vücudu hâlâ uyuşuk, beyni hâlâ çalışmak için savaşır halde, o tünellerin birinden geçiyordu. Krize yalnızca kalbi tepki veriyordu, hızla çarpıyordu.
Köşeyi dönüp cerrahi yoğun bakım ünitesine girdi.
Gece olduğu için ışıkların şiddetleri azaltılmıştı. Bu, modern teknolojinin hasta insanların günlük ihtiyaçlarına tanıdığı bir ayrıcalıktı, Hemşire bölümünün karanlığında onaltı hastanın kalbinin elektriksel oaterni onaltı ekrandan izleniyordu. Onbes nıımnınlı
ekrana bir bakış Bayan Voss'un nabzının hızlı attığını doğruluyordu, dakikada 100 defa.
Monitör hemşiresi çalan telefonu açtı ve "Dr. Levi hatta: Nöbetçi asistanla konuşmak istiyor."
"Ben bakarım," dedi Abby ahizeye uzanarak.
"Alo, Dr. Levi. Ben Abby Di Matteo"
Bir sessizlik oldu. "Bu gece sen mi nöbetçisin?" dedi ve Abby sesinde farklı bir sıkıntı ifadesi duydu. Nedenini hemen anlamıştı. Abby, onun, Nina Voss'a elini sürmesini isteyeceği son kişiydi. Ama bu gece başka bir seçenek yoktu; nöbetteki kıdemli asistan oydu.
"Tam Bayan Voss'u muayene etmek üzereydim. Ateşi çıkmış."
"Evet, söylediler." Yine bir sessizlik oldu.
Konuşmalarını tamamen profesyonel düzeyde tutmaya kararlı bir şekilde boşluğa daldı. "Her zamanki ateş muayenesini yapacağım," dedi. "Onu muayene edip tam kan sayımı, kültür, idrar tahlili ve göğüs röntgeni isteyeceğim. Sonuçlan alır almaz sizi ararım."
"Pekala," dedi, Levi sonunda. "Telefonunu bekleyeceğim."
Abby bir steril giysi giyip Nina Voss'un odasına girdi. Tek bir lamba açık bırakılmıştı ve yatağın üzerinde belli belirsiz parlıyordu. O hafif ışık konisinin altında Nina Voss'un saçları yastığın üzerinde gümüşten bir yol gibiydi. Gözleri kapalıydı, ellerini gövdesi üzerinde çaprazlayışı garip bir biçimde kutsal istirahati andırıyordu. Lahdindeki prenses, diye düşündü Abby. Yatağa yaklaşh ve tatlılıkla "Bayan Voss?" dedi.
Nina gözlerini açtı. Yavaşça bakışlarını Abby'ye odakladı. "Evet?"

"Ben Dr. DiMatteo," dedi Abby. "Cerrahi asistanlarından biriyim. Kadının gözlerinde tanıdığını belirten bir işaret gördü. İsmimi bilif^or, diye düşündü Abby. Kim olduğumu bili\^or. Mezar kazıcı. Ceset soyguncusu.
Nina Voss bir şey söylemedi, yalnızca o dipsiz gözleriyle baktı.
"Ateşiniz var," diye açıkladı Abby. "Nedenini bulmamız gerekiyor. Nasıl hissediyorsunuz Bavan Voss?"
"Ben yorgunum. Hepsi bu," diye fısıldadı Nina. "Sadece yorgunum."
"Yaranızı kontrol etmem gerek." Abby ışıkları biraz daha açtı ve göğüsteki yaranın bandajlarını yavaşça çıkardı. Yara temiz görünüyordu, kızarıklık, şişlik yoktu. Stetoskopunu çıkarıp ateş muayenesinin kalan kısmına geçti. Havanın akciğerlere normal giriş çıkışını duydu. Karın bölgesini yokladı. Kulaklara, burna ve boğaza baktı. Tehlikeli hiçbir şey, ateşe neden olabilecek hiçbir şey bulamadı. Bütün bu süre boyunca Nina, bakışları Abby'nin her hareketini izleyerek, sessiz kaldı.
Sonunda Abby doğruldu ve şöyle dedi: "Her şey yolunda görünüyor. Ama ateşin bir nedeni olmalı. Göğüs röntgeni ve kültür için üç ayrı kan örneği alacağız." Özür diler gibi gülümsedi. "Korkarım bu gece pek uyuyamayacaksınız.'
Nina başını salladı. "Zaten fazla uyuyamıyorum. Bütün o rüyalar. O kadar çok rüya görüyorum ki."
"Kötü rüyalar mı?"
Nina derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. "Çocukla ilgili."
"Hangi çocuk, Bayan Voss?."
"Bu çocuk." Hafifçe göğsüne dokundu. "Bana bir çocuğa ait olduğunu söylediler. Adını bile bilmiyorum. Ya da nasıl öldüğünü. Tek bildiğim bir çocuğun olduğu." Abby'ye baktı. "Öyleymiş. Değil mi?"
Abby başını salladı. "Ameliyathanede öyle duymuştum."
"Siz de mi oradaydınız?"
"Dr. Hodell'a yardım ediyordum."
Nina'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tuhaf. Orada olmanız, şeyden sonra..." Sesi hafifledi.
Bir an ikisi de konuşmadı, Abby suçluluk duygusuyla susmuştu, Nina Voss ise kimbilir neden? Bu karşılaşmanın ironisi yüzünden mi ? Abby ışıkları kıstı. Oda bir kez daha bir mezarın karanlığına büründü.
"Bayan Voss," dedi Abby. "Birkaç gün önce olanlar. Diğer kalp, ilk kalp..." Kadının gözlerine bakamayarak gözlerini uzaklara çevirmişti. "Bir çocuk vardı.
17 vasında. O yastaki cocuklar.
araba veya kız arkadaş isterler. Ama bu çocuğun tek istediği eve gitmekti. Başka bir şey değil, yalnızca eve gitmek." İçini çekti. "Sonunda dayanamadım. Bunun olmasına izin veremedim. Sizi tanımıyordum, Bayan Voss. O yatakta yatan siz değildiniz, oydu. Ve bir seçim /apmam gerekiyordu." Gözlerini kırpıştırdı, kirpiklerinin yaşlarla ıslar :dığını hissetti.
"Yaşıyor mu?"
"Evet. Yaşıyor."
Nina başını salladı. Yine göğsüne dokundu. Kalbine akıl danışıyor gibiydi. Onu dinliyor, onunla iletişim kuruyordu.
"Bu çocuk," dedi, "Bu çocuk da yaşıyor. Kalbinin o kadar farkındayım ki. Her atışının. Bazıları ruhun kalpte yaşadığına inanır. Belki ailesi de buna inanıyordur. Onları da düşünüyorum. Ne kadar zor olmalı. Benim hiç oğlum olmadı. Hiç çocuğum olmadı." Elini yumruk yapıp bandajlara bastırdı. "Onun bir parçasının hâlâ yaşadığını bilmek bir avuntu olmaz mıydı sizce? Eğer benim oğlum olsaydı bilmek isterdim. Bilmek isterdim." Ağlamaya başlamıştı, pırıl pırıl gözyaşları şakaklarından süzülüyordu.
Abby uzanıp kadının elini tuttu; ve Nina'nın kavrayışındaki güce, ateş gibi tenine, parmakların ihtiyaç dolu dokunuşuyla irkil-di. Nina kendi tuhaf ateşiyle parlayan gözlerle ona bakıyordu. O zaman seni tanımış olsaydım, diye düşündü Abby, eğer bir yatakta seni, diğerinde Josh O'Day'ı ölürken seyretseydim hanginizi seçerdim? Bilmiyorum.
Yatağın tepesinde, osiloskopun yeşil ışığı boyunca bir çizgi geçiyordu . Bilinmeyen bir çocuğun kalbi bir yabancının damarlarına ateşli bir kan pompalayarak, dakikada 100 kez atıyordu.

Abby, Nina'nın elini tutarken bir nabzın atışını hissedebiliyordu. Yavaş, sabit bir nabız.
Nina'nınki değil kendisininki.
Röntgen teknisyeninin gelip taşınabilir makineyle göğüs röntgenini çekmesi 20 dakika sürdü, banyo edilmiş röntgen Abby'nin eline geçene dek bir 15 dakika daha geçti. Filmi ışıklı masaya tutturdu ve zatürre belirtilerini aradı. Hiçbir şey bulamadı.
Aaron Levi'nin evini aradığında saat sabahın üçüydü. Telefona uykulu ve boğuk bir sesle Aaron'un karısı çıktı : Alo?
"Elaine, ben Abby DiMatteo. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm. Aaron'la konuşabilir miyim?"
"Hastaneye gitmek için çıktı."
"Ne zaman?"
"Eee... İkinci telefon görüşmesinden hemen sonra. Orada değil mi?"
"Görmedim," dedi Abby.
Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. "Evden bir saat önce çıktı," dedi Elaine. "Orada olması gerek."
"Çağrı cihazından ararım. Endişelenme Elaine." Abby kapayıp Aaron'un çağrı cihazının numarasını tuşladı ve telefonun çalmasını beklemeye başladı.
3'ü çeyrek geçe Aaron hâlâ aramamıştı.
"Dr.D?" dedi Nina Voss'un hemşiresi Sheila. "Son kan kültürü için de kan alındı. Başka bir emriniz var mı?"
Neyi atladım? diye düşündü Abby. Masanın üzerine eğilip, uyanık kalmaya çalışarak şakaklarını ovdu . Düşün. Ameliyat sonrası ateş . Enfeksiyon nereden geliyordu? Neyi gözden kaçırmıştı?
"Peki ya organ?" dedi Sheila.
Abby başını kaldırdı. "Kalp mi?"
"Sadece aklıma geldi . Ama sanırım küçük bir olasılık."
"Ne düşünüyorsun. Sheila?"
Hemşire duraksadı. "Burada olduğunu hiç görmedim. Ama Bayside'a gelmeden önce. Mayo da bir böbrek nakli servisinde çalışıyordum. Bir hastamız olduğunu hatırlıyorum. Böbrek nakli yapılan ve ameliyattan sonra ateşi yükselen bir hasta. Ölünceye kadar enfeksiyonun ne olduğunu anlamamıştık. Bir mantar yüzünden olduğu ortaya çıktı. Sonra vericinin kayıtlarını araştırdılar ve vericinin kan tahlillerinin pozitif olduğunu fakat sonuçların organ naklinden bir hafta sonra geldiğini ortaya çıkardılar. Ama artık alıcı için cok geçti. Hastamız için."
Abby bunu bir an düşündü . Monitörler yığınına, 15 nolu yatağın kalp çizgisinin çırpınışına baktı.
"Verici bilgileri nerede tutuluyor?" diye sordu Abby.
"Aşağıda, transplantasyon koordinatörünün ofisinde olacak. Başhemşirede anahtar var. "
"Ona, bana dosyayı getirmesini söyleyebilir misin?"
Abby tekrar Nina Voss'un dosyasını açtı. Kalple birlikte Ver-monftan gelen sayfayı; New England Organ Bankası verici formuna baktı. Kan grubu, HIV statüsü, frengi antikor titresi ve çeşitli viral infeksiyonlar için diğer laboratuar tahlillerinden oluşan uzun bir liste kayıtlıydı. Vericinin kimliği belirtilmemişti.
15 dakika sonra telefon çaldı. Abby'yi arayan başhemşireydi "Verici dosyasını bulamıyorum," dedi.
"Nina Voss'un ismi altında yok mu?"
"Alıcının tıbbi kayıt numarası altında dosyalanırlar. Burada Bayan Voss'un numarasında hiçbir şey yok."
"Yanlış bir dosyaya konmuş olabilir mi?"
"Bütün böbrek ve karaciğer nakil dosyalarına da baktım. Kayıt numarasını tekrar kontrol ettim. Yukarıda, cerrahi yoğun bakım ünitesinde bir yerlerde olmadığından emin misiniz?"
"Bakmalarını söylerim. Teşekkürler." Abby telefonu kapatıp içini çekti. Kayıp belgeler, sabahın bu saatinde uğraşmak isteyeceği en son şeydi. Hastanede yatmakta olan hastaların eski hastane bilgileriyle dolu dosyalarının bulunduğu cerrahi yoğun bakım kayıtları rafına baktı. Eğer kayıp dosya bunun içinde bir yerlerdeyse, bir saat araması gerekecekti.

Ya da doğrudan doğruya organın geldiği hastaneyi arayabilirdi. Kaydı bulup vericinin tıbbi geçmişini ve laboratuar tahlillerini ona anlatabilirlerdi.
Rehber servisi görevlisi ona Wilcox Memorial Hastanesinin telefon numarasını verdi. Numarayı çevirip başhemşireyi istedi.
Biraz sonra bir kadın cevap verdi. "Ben Gail Deleon."
"Ben Dr. DiMatteo, Boston'daki Bayside Hastanesi'nden arıyorum," dedi Abby. "Burada ateşi yüksek, kalp nakli geçirmiş bir hastamız var. Kalbin sizin ameliyathanenizden geldiğini biliyoruz.
Vercinin tıbbi geçmişi hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Acaba hastanın ismini biliyor musunuz?"
"Hasat burada mı yapılmıştı?"
"Evet. Üç gün önce. Verici bir erkek çocuktu. Bir delikanlı."
"Ameliyathane kayıtlarına bir bakayım. Sizi ararım."
10 dakika sonra aradı, cevap yerine bir sorusu vardı: "Doğru hastaneyi aradığınızdan emin misiniz, doktor?"
Abby Nina'nın dosyasına göz attı. "İşte burada yazıyor. Verici hastane Wilcox Memorial, Burlington, Vermont."
"Evet, bu biziz. Ama kütükte hasat göremiyorum."
"Ameliyathane programını kontrol edebilir misiniz? Tarih..." Abby forma baktı. "24 Eylül. Organ gece yarısı civarında alınmış olmalı."
" Ayrılmayın."
Abby çevrilen sayfaların sesini ve arada hemşirenin boğazını temizlemesini duyuyordu. Ses geri geldi "Alo?"
"Efendim," dedi Abby.
"Programda 23,24 ve 25 Eylül'e baktım. Birkaç apandisit ameliyatı, kolesistektomi ve 2 sezaryen . Ama hiçbir yerde hasat yok."
"Olması gerek. Kalbi aldık."
"Onu gönderen biz değiliz."
Abby ameliyathane hemşirelerinin notlarını inceledi ve şu notu gördü: 01.05 Dr. Leonard Mapes Wilcox Memorial'den geldi. "Haşata katılan cerrahlardan biri Dr. Leonard Mapes. Kalbi teslim eden kişi de o," dedi.
"Kadromuzda Dr. Mapes diye biri yok."
"Bir göğüs cerrahı."
"Bakın, burada Dr. Mapes diye biri yok. Doğrusu, Burlington'da hiçbir yerde doktorluk yapan Dr. Mapes adında birini duy-maaım. Bu bilgileri nereden aldığınızı bilmiyorum doktor, ama yanlış olduğu açık. Belki de bir daha kontrol etmelisiniz."
"Ama..."-
"Bir başka hastaneyi deneyin."
Abby telefonu yavaşça kapattı.
Uzun süre telefona bakakaldı). Victor Voss'u ve servetini, o servetin satın alabileceği şeyleri düşündü. Nina Voss'a yeni bir kalp bahşeden şaşırtıcı tesadüfleri düşündü. Ona uyan bir kalp. Bir kez daha, telefona uzandı.
9
"Aşın tepki gösteriyorsun," dedi Mark, Nina Voss'un sicil dosyasına bir fiske vurarak. "Bütün bunların mantıklı bir açıklaması olmalı.''
"Ne olduğunu bilmek isterdim," dedi Abby.
"İyi kesilmişti. Kalp düzgünce paketlenmişti, düzgünce teslim edildi. Ve vericinin belgeleri vardı."
"Şimdi kayıp görünüyorlar."
"Transplantasyon koordinatörü 9'da gelir. Belgeleri ona o zaman sorabilirsiniz. Buralarda bir yerlerdedir eminim."
"Mark, bir şey daha var. Vericinin hastanesini aradım. Orada çalışan Leonard Mapes diye biri yok. Aslında Burlington'da doktorluk yapan böyle bir cerrah yok." Durakladı. Yavaşça "O kalbin nereden geldiğini gerçekten biliyor muyuz?" diye sordu.
Mark bir şey söylemedi. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar sersemlemiş ve yorgun görünüyordu. Saat dördü çeyrek geçiyordu. Abby'nin telefonundan sonra yataktan sürünerek çıkmış, arabaya atlayıp Bayside'a gelmişti. Ameliyat sonrasında ateşi çıkan hastalara derhal ilgi gösterilmesi gerekirdi ve Abby'nin bulgularına güvenmesine rağmen hastayı bir de kendi gözleriyle görmek iste-misti. Mark şimdi

yoğun bakımın loşluğunda, Nina Voss'un dosyasındaki belgelerin anlamını çıkarmaya çalışarak oturuyordu. Karşısındaki tezgahın üzerinde kalp monitörierinden oluşan bir yığın duruyordu ve gözlüklerindeki yansımadan üç parlak yeşil çizgi geçiyordu. Hemşireler yarı karanlıkta gölgeler gibi hareket ediyor, alçak sesle konuşuyorlardı. Mark dosyayı kapadı. İçini çekerek gözlüklerini çıkardı, gözlerini ovuşturdu.
"Bu ateş... Ateşin sebebi nedir. Tanrı aşkına? Beni asıl endişelendiren bu." "Vericiden geçen bir enfeksiyon olabilir mi?"
"Sanmam. Kalpte olduğunu hiç görmedim."
"Ama verici hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Tıbbi geçmişini de. O kalbin hangi hastaneden geldiğini bile bilmiyoruz."
"Abby, kendine hakim ol. Fazla sinirleniyorsun, aşırı tepki gösteriyorsun. Kendini kaybetme!. Archer'ın, haşatı yapan cerrahla telefonda konuştuğunu biliyorum. Belgelerin olduğunu da biliyorum. Kahverengi bir zarfın içinde gelmişlerdi."
"Ben de gördüğümü hatırlıyorum."
"Tamam. O zaman ikimiz de aynı şeyi gördük."
"Peki zarf nerede şimdi?"
"Hey, ben ameliyattaydım, tamam mı? Dirseklerime kadar kan içindeydim. Kör olası bir zarfın hesabını tutamazdım."
"Peki verici hakkındaki bütün bu gizlilik ne için? Kayıtlarımız yok. İsmini bilmiyoruz."
"Bu standart bir prosedür. Verici kayıtları gizlidir. Daima alıcının dosyasından ayrı bir yerde tutulurlar. Aksi halde aileler birbiriyle temasa geçer. Verici taraf sonsuz minnettarlık bekler, alıcı taraf da ya buna içerler ya da suçluluk duyar. Çok büyük bir duygusal karışıklıkla sonuçlanır." Sandalyesinin arkasına yaslandı, "Bu konu üstüne boşa zaman harcıyoruz. Bir iki saat içinde çözümlenir. Onun için dikkatimizi ateş üzerinde yoğunlaştıralım."
"Peki. Ama bu konuda bir sorun varsa, New England Organ Bankası bunu seninle görüşmek istiyor."
"NEOB bu işe nasıl karıştı?"
"Onları ben aradım. 24 saat çalışan bir hatları var. Senin ya da Archer'ın onları arayacağınızı söyledim."
"Archer bununla ilgilenir. Biraz sonra burada olur."
"Buraya mı geliyor?"
"Ateş konusunda endişelendi. Ayrıca Aaron'a ulaşamıyoruz gibi görünüyor. Ona tekrar bir caqri attın mı?"
"Üç kez! Cevap yok. Elaine yolda olduğunu söyledi."
"Ee, buraya geldiğini biliyorum. Az önce park yerinde arabasını gördüm. Belki de dahiliye katında işi çıkmıştır."
Mark, Nina Voss'un dosyasındaki emir sayfalarını açtı. "Onsuz devam edeceğim."
Abby Nina Voss'un odasına doğru baktı. Hastanın gözleri kapalı; göğsü uykunun tatlı ritmiyle inip kalkıyordu.
"Antibiyotiğe başlıyorum," dedi Mark. "Geniş spektrumlu."
"Hangi enfeksiyona karşı?"
"Bilemiyorum. Sadece tahlil sonuçları gelinceye kadar geçici bir köprü. Bağışıklık sistemi bu kadar zayıfken, enfeksiyonun nerede olduğunu bulmaya çalışamayız."
Mark, yenilgi duygusuyla, oturduğu yerden kalkıp odanın penceresine gitti. Orada bir an, gözleri Nina Voss'a dikili, durdu. Kadının görüntüsü onu sakinleştirmiş gibiydi. Abby gelip yanında durdu. Çok yakındılar, neredeyse birbirlerine dokunacak kadar, fakat bu krizin uçurumu onları ayırıyordu. Pencerenin öbür tarafında Nina Voss sakin sakin uyuyordu.
"İlaca karşı bir reaksiyon olabilir," dedi Abby. "O kadar çok şey kullanıyor ki. Herhangi biri ateşe neden olabilir."
"Bu bir olasılık. Ama steroidler ve siklosparin'le pek mümkün değil."
"Hiçbir enfeksiyon kaynağı bulamadım. Hiçbir yerde."
"Bağışıklık sistemi çok zayıf. Bir şey gözden kaçırdık mı ölür." Dönüp dosyayı aldı. "Antibiyotik kokteyline başlıyorum."

Sabah 6'da Azactam'ın ilk dozu Nina'nın damarlarına damla damla akıyordu. Bir bulaşıcı hastalık statü konsültasyonu talep edilmişti ve 7'yi çeyrek geçe konsültasyona katılmak üzere Dr. Moore geldi. Mark'la aynı fikirdeydi.
Bağışıklık sistemi baskılanmış bir hastadaki ateş çok tehlikeliydi ve mutlaka tedavi edilmesi gerekiyordu.
Saat sekizde ikinci bir antibiyotik, piperacilin enjekte edildi.
O sırada Abby tekerlekli arabası altı kat dosyayla dolu, sabahki cerrahi yoğun bakım ünitesi vizitelerini yapıyordu. Kötü bir nöbet gecesi olmuştu. Saat ikideki o telefondan önce yalnızca bir saat uyumuş ve o zamandan beri de bir an bile dinlenmemişti. De-
poşunda iki fincan kahve ve aklında bunların biteceği hayaliyle arabasını odalar boyunca iterken düşünüyordu: 4 saat sonra buradan çıkıyorum. 15 nolu yatağın yanından geçti ve odanın penceresinden içeriye göz attı.
Nina uyanmıştı. Abby'yi gördü ve güçsüzce elini sallayıp onu çağırdı.
Abby dosyalarını kapıda bıraktı, bir tecrit giysisi giyip odaya girdi.
"Günaydın Dr DiMatteo," diye mırıldandı Nina. "Korkarım benim yüzümden pek uyumadınız."
Abby gülümsedi. "Önemli değil. Geçen hafta uyumuştum. Nasıl hissediyorsunuz?" "Tamamen ilgi odağı olmuş gibi."
Nina yatağın üzerinden sarkan damar içi antibiyotik şişelerine baktı. "Çaresi bu mu?"
"Öyle umuyoruz. Piperasilin ve Azactam kombinasyonu alıyorsunuz. Geniş spektrumlu antibiyotikler. Eğer bir enfeksiyonunuz varsa, bunlar gereğini yapacaktır."
"Peki bu bir enfeksiyon değilse?"
"O zaman ateş tedaviye yanıt vermez. Biz de başka bir şey deneriz."
"Öyleyse buna neyin sebep olduğunu gerçekten bilmiyorsunuz."
Abby durakladı: "Hayır," diye itiraf etti. "Daha çok, karanlıkta ateş etmek gibi bir şey."
Nina başını salladı, "Sizin doğruyu söyleyeceğinizi biliyordum. Dr Archer söylemiyor, biliyorsunuz. Su sabah buradaydı ve bana endişelenmememi söyleyip durdu. Her şeyin çaresine bakıldığını. Bana nedenini bilmediğini hiç itiraf etmedi." Nina, sanki ateş, antibiyotikler, bütün bu tüpler ve makineler garip bir düşün parçasıymış gibi tatlılıkla güldü.
"Eminim sizi kaygılandırmak istememiştir," dedi Abby.
"Ama gerçek beni ürkütmüyor ki. Gerçekten ürkütmüyor. Doktorlar gerçeği yeterince sık söylemiyorlar." Abby'nin gözlerinin içine baktı: "Bunu ikimiz de biliyoruz."
Abby bakışlarının elinde olmadan monitörlere kaudıöını lıis-
setti. Ekrandan geçen bütün çizgilerin normal aralıkta olduğunu gördü. Nabız.
Kan basıncı. Sağ atrium basıncı. Sayılar üzerine odaklanması yalnızca alışkanlıktandı. Makineler zor sorularla insanı şaşırtmaz, acı verecek kadar gerçek yanıtlar beklemezlerdi.
Nina'nın tatlılıkla "Victor." dediğini duydu. Abby döndü. Ancak o zaman, kapıya yüzünü döndüğünde Victor Voss'un odaya girmiş olduğunu farketti.
"Çık dışarı," dedi Victor. "Karımın odasından çık."
"Ben sadece onu kontrol ediyordum."
"Defol, dedim." Abbyye doğru bir adım attı ve tecrit giysisine yapıştı.
Abby refleks olarak karşı koyup kurtulmak için çabaladı. Oda o kadar küçüktü ki geri çekilecek yer yoktu.
Victor üzerine atıldı. Bu kez Abby'nin kolunu acıtmak amacıyla yakalamıştı. "Victor, yapma!" dedi Nina.
Victor kolunu şiddetle bükerken bir çığlık attı. Adam onu odadan dışarı itti. İtişin kuvvetiyle geri geri tekerlekli arabaya çarptı. Araba yuvarlanırken yere düştüğünü hissetti. Sert bir şekilde kaba etlerinin üzerine oturdu. Araba yuvarlana yuvarlana tezgaha çarptı, dosyalar gürültüyle yere saçıldı. Abby darbeden sersemlemiş bir halde, tepesinde dikilen Victor Voss'a baktı. Nefes nefese kalmıştı; harcadığı gayret yüzünden değil, müthiş öfkesinden.
"Bir daha karımın yanına yaklaşma," dedi. "Beni duyuyor musun, doktor? Beni duyuyor musun?" Voss bakışlarını SlCU'nun çevresinde duran şoka uğramış personele çevirdi. "Bu kadını karımın yakınında istemiyorum. Bunun yazılıp dosyaya konmasını, kapıya asılmasını istiyorum. Hemen şimdi yapılmasını

istiyorum." Abby'ye tiksinti dolu son bir bakış fırlattı, sonra karısının odasına girip, hızla pencerenin perdesini çekti.
Hemşirelerden ikisi Abby'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için koştular.
"Ben iyiyim," dedi Abby, onlara elini sallayarak. "Bir şeyim yok."
"Çıldırmış," dive fısıldadı hemşirelerden biri. "Onu oı'ivpnlinp 128
tess (;ei[A]rîtsi-:n
hasat
129
rapor etmeliyiz."
"Hayır, yapmayın," dedi Abby. "İşleri daha beter hale getirmeyelim."
"Ama bu resmen bir saldırıydı. Onu dava edebilirsiniz."
"Ben sadece bunu unutmak istiyorum, tamam mı?" Abby arabaya gitti. Dosyalan yerdeydi, kopmuş sayfalar ve laboratuar kağıtları her yana dağılmıştı. Yüzü ateş içinde, kağıtların hepsini toplayıp arabaya geri koydu. Artık gözyaşlarını tutmak için savaş veriyordu. Ağlayamam, diye düşündü. Burada olmaz. Ağlamayacağım. Etrafına baktı.
Herkes onu seyrediyordu.
Arabayı olduğu yerde bırakıp SlCU'dan çıktı.
3 saat sonra Mark, onu kafeteryada buldu. Bir fincan çay ve yabanmersini çöreğinin üzerine eğilmiş, köşedeki bir masada oturuyordu. Çörekten sadece bir lokma alınmış, çay poşeti de sıcak suda o kadar uzun süre kalmıştı ki çayın rengi kahve kadar siyah olmuştu.
Mark bir sandalye çekip karşısına oturdu. "Öfke nöbeti geçiren Voss'tu, Abby.
Sen değil."
"Ben sadece herkesin önünde kıç üstü düşendim."
"Seni itti. Bunu kullanabilirsin. O delice davalara karşı elinde bir koz olur." "Onu saldırıyla mı suçlayayım, demek istiyorsun?"
"Öyle bir şey."
Abby başını salladı. "Victor Voss konusunu düşünmek istemiyorum. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."
"Yarım düzine görgü tanığı vardı. Seni ittiğini gördüm."
"Mark, bütün hepsini unutalım." Çöreği aldı, zevksizce bir parça ısırdı ve yine tabağa koydu. Umutsuzca, konuyu değiştirmeyi dileyerek gözlerini çöreğe dikti.
En sonunda "Aaron antibiyotiğe başlamak konusunda seninle aynı fikirde mi?" diye sordu.
"Aaron'u bütün gün görmedim."
Abby başını kaldırıp kaşlarını çattı, "Burada olduğunu sanıyordum."
"Çağn cihazına mesaj bıraktım ama hiç cevap vermedi."
"Evini aradın mı?"
Kahya çıktı. Elaine haftasonu için Dartmouth'daki çocuğunu ziyarete gitmiş."
Mark omzunu silkti. "Bugün Cumartesi. Bu haftasonu Aaron'un vizitesi yoktu zaten. Herhalde hepimizden uzakta bir tatil yapmaya karar verdi."
"Tatil..." Abby içini çekip yüzünü ovuşturdu. "Tanrım, tam istediğim şey. Bir kumsal, birkaç palmiye ağacı ve bir pina colada."
"Benim kulağıma da iyi geldi." Masanın üzerinden uzanarak Abby'nin elini tuttu. "Sana katılmamın bir sakıncası var mı?"
"Sen pina colada sevmezsin bile!"
"Ama kumsalları ve palmiye ağaçlarını severim. Ve de seni." Abby'nin elini sıktı. Abby'nin o anda tam da ihtiyaç duyduğu şey buydu; onun dokunuşu. Adamın kendisi gibi sağlam ve güvenilir.
Mark masanın üzerine yaslandı. Oracıkta, kafeteryanın ortasında onu öptü. "Halimize bak. Herkesin gözü önünde bir olay daha yaratıyoruz," diye fısıldadı. "Herkesin dikkatini üstümüze çekmeden eve gitsen iyi olur."
Abby saatine baktı. 12 olmuştu ve Cumartesi'ydi. Haftasonu nihayet başlamıştı. Birlikte kafeteryadan çıktılar, hastane lobisinden geçtiler. Ön kapıyı açarlarken. Mark "Sana söylemeyi unutuyordum," dedi. "Archer Wilcox Memorial'ı aradı ve Tim Nicholls adında bir göğüs cerrahıyla konuştu. Nicholls'ın, haşata yardım ettiği anlaşılıyor. Hastanın, onların hastası olduğunu ve Dr Mapes'in ameliyatı yaptığını doğruladı."
"Öyleyse neden Mapes'in ismi Wilcox'un kadrosunda yer almıyor?"

"Çünkü Mapes özel uçakla Houston'dan getirilmiş. Biz bu konuda hiçbir şey bilmiyorduk. Anlaşılan, Bay Voss işi yapması için hiçbir Yanki cerrahına güvenmemiş. O yüzden uçakla bir uzman getirtmiş."
"Ta Teksas'tan mı?"
"Onda o servet varken, Voss bütün Baylor ekibini de getirtebilirdi."
"Öyleyse hasat Wilcox Memorial'da yapılmış."
I'Nicholls orada olduğunu söylüyor. Dün gece konuştuğun hemşire yanlış kayıt dosyasına bakmış olmalı. Eğer arayıp tekrar doğrulatmamı istersen..."
"Hayır, unut gitsin. Hepsi şimdi çok aptalca geliyor. O anda ne düşündüm acaba?" İçini çekti ve her zamanki yerinde, otoparkın en sonunda parkedilmiş duran arabasına baktı. Asistanlar onlara ayrılan park alanına Dış Sibirya derlerdi.
Ama yine de köle işçi park edecek bir yer bulabildiği için şanslı sayılırdı "Evde görüşürüz," dedi. "Hâlâ uyanık olursam, tabii."
Mark kollarını Abby'nin bedenine doladı, onu geiiye yatırıp öptü. Bir yorgun beden diğerine sarılı kaldı. "Dikkatli kullan," diye fısıldadı. "Seni seviyorum.'
Abby yorgunluğun ve hâlâ kafasının içinde yankılanan o iki sözcüğün etkisiyle sersemlemiş bir halde otoparkta yürüdü.
Seni seviyorum.
Durdu ve ona el sallamak için arkasına baktı, ama Mark lobinin kapıları ardında kaybolmuştu bile.
"Ben de seni seviyorum," dedi ve gülümsedi.
Anahtarlarını çantasından çıkarıp arabasına doğru döndü. Kilidin yukarıda olduğunu ancak o zaman farketti.
"Tanrım, ne aptallık!" Arabanın kilidi bütün gece açık kalmıştı.
Kapıyı açtı.
Duyduğu berbat kokuyla öğürerek, ağzını eliyle kapayarak ve ön koltukta duran şeyin görüntüsüyle iğrenerek geri çekildi
Vites koluna çürümüş bağırsaklar sarılmıştı ve bir ucu direksiyon simidinden garip bir kurdele gibi sarkıyordu. Yan koltuk olduğu gibi doğranmış, tanımlanması imkansız dokularla kaplanmışh. Sürücünün tarafındaysa koltuğun arkasına yaslanmış duran kanlı tek bir organ vardı.
Bir kalp.
Adres, Boston'ın güneydoğusunda köhne bir semt olan Dorc-hester'daydı. Arabasını sokağın kenarına park etti ve kutu gibi evi, yabani otlarla kaplı bahçeyi süzdü. Bahçeye giden yolda 12 yaşlarında bir çocuk, bir basketbol topunu sektiriyor, arada bir garajın üstündeki potaya atıyor, her seferinde de kaçırıyordu. Bu küçüğe spor bursu verilemezdi doğrusu. Garajda park edilmiş arabanın hurdalığına ve evin genel kılıksızlığına bakılacak olursa bir burs epey işe yarardı.
Arabasından indi ve karşıya geçti. Bahçe yolunda yürürken çocuk bir anda oynamayı bıraktı. Topu göğsüne bastırarak ziyaretçiye apaçık bir kuşkuyla baktı. 'Flynt'lerin evini arıyorum."
"Evet," dedi çocuk. "Burası."
"Annen baban evde mi?"
"Babam evde. Neden sordun?"
"Ona bir ziyaretçisi olduğunu haber verebilirsin."
"Siz kimsiniz?"
Çocuğa kartını uzattı. Çocuk kartı ilgisizce okuduktan sonra geri vermeye kalktı.
"Hayır, kalsın. Babana göster."
"Şimdi mi?"
"Eğer meşgul değilse."
"Evet, tamam." Çocuk eve girdi, tel kapı arkasından gürültüyle kapandı.
Biraz sonra, kapıya koca göbekli, asık yüzlü bir adar - geldi. "Beni mi arıyorsunuz?"
"Bay Hynt, adım Stewari Sussman. Hawkes, Craig ve Suss-man avukatlık bürosundan geliyorum."
"Evet?"
"6 ay önce Bayside Tıp Merkezinde yattığınızı öğrendim."
"Bir kaza geçirmiştim. Öbür adamın suçuydu."

"Dalağınız alındı. Doğru değil mi?"
"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"
"Sizin menfaatiniz için buradayım. Bay Flynt. Büyük bir cerrahi operasyon geçirdiniz, değil mi?"
"Söylediklerine göre ölebilirmişim. Sanırım onun için büyük bir operasyondu." "Doktorlarınızdan biri bavan asistan Abioail DiM[A]ıttor[A] rrn n ı"[A]" i".i
"Evet. Beni hergün görmeye gelirdi. Gerçekten iyi bir hanım."
"O veya diğer doktorlardan biri size dalağınızın ahnm.asının olası sonuçlarından söz etti mi?"
"Eğer dikkatli olmazsam kötü enfeksiyonlar kapabileceğimi söylediler."
"Ölümcül enfeksiyonlar. Bunu söylediler mi?"
"Eee... sanırım."
"Size operasyon sırasında kazayla olan bir kesikten söz ettiler m.i?"
"Ne?"
"Bir neşterin kayıp, dalağı kestiğinden? Büyük bir kanamaya neden olduğundan?" "Hayır." Adam şimdi gözlerinde derin bir endişeyle ona doğru eğilmişti. "Böyle bir şey bana mı oldu?"
"Olayları doğrulamak istiyoruz. Tek ihtiyaç duyduğumuz şey tıbbi kayıtlan elde etmek için sizin izniniz."
"Niçin?"
"Dalağınızı kaybetmenizin asıl nedeninin cerrahi bir hata olduğunu bilmeniz, Bay Flynt, sizin yararınıza olur. Eğer bir hata yapıldıysa, boşuna zarar gördünüz demektir ve bunun bedelinin size ödenmesi gerekir."
Bay Flynt bir şey söylemedi. Konuşmalarını dinleyen çocuğa baktı. Belki de hiç birini anlamadan dinleyen çocuğa. Sonra ona sunulmakta olan kaleme baktı.
"Bedel derken. Bay Flynt," dedi avukat, "parayı kastediyorum."
Adam kalemi aldı ve imzasını attı.
Sussman arabasına geri dönünce, imzalanmış kayıt istek formunu çantasına koydu ve bir kez daha listeyi eline aldı. Dört isim. alınacak dört imza daha vardı.
Hiç sorun olmayacaktı. Açgözlülük ve intikam, güçlü bir bileşimdi.
Harold Flynt isminin üzerine bir çarpı koyup arabasını çalıştırdı.
10
13ir domuz kalbiydi. Herhalde arabama önceki gece koymuşlardı, bütün gün sıcaktan pişmişti. Hâlâ kokusundan kurtulamıyorum."
"Adam senin aklını beceriyor," dedi Vivian Chao. "Ben, sen de aynısını ona yapmalısın, derim."
Abby ve Vivian ön kapıyı itip, lobiyi geçerek asansöre yöneldiler.
Massachusettes General'da pazar günü öğle vakti idi ve halka açık asansör ziyaretçiler ve havada uçuşan geçmiş olsun balon-lanyla tıka basa dolmuştu. Asansörün kapısı kapandı ve karanfillerin kokusu her yanı kapladı.
"Fazla delilimiz yok," diye mırıldandı Abby. "Bunları yapanın o olduğundan emin olamıyoruz."
"Başka kim olabilir ki? Şimdiden yaptıklarına bak. Davalar uyduruyor. Herkesin gözü önünde seni itiyor. Sana söylüyorum Di-Matteo, onu resmi olarak suçlamanın zamanı geldi; saldın, gözdağı verici tehdit... "
"Sorun şu ki, bunlan neden yaptığını anlıyorum. Altüst olmuş durumda. Karısı sallantılı bir ameliyat sonrası süreci yaşıyor.
"Bir suçluluk duygusu belirtisi mi hissediyorsu n. '
7"
Abby içini çekti. "Yatağının yanından her geçişimde suçluluk duymamak zor." Asansörden dördüncü katta indiler ve Kalp Cerrahisi kanadına giden koridora yöneldiler.
[A] J
"Hayatını uzun bir süre için cehenneme çevirmeye yetecek kadar parası van" dedi Vivian. "Şimdiden aleyhine açılmış bir dava var. Daha fazlası da olabilir." "Sanırım zaten var. Tıbbi Kayıtlar bölümündekiler, Hawkes, Craig ve Sussman'dan
6 dosya talebi daha geldiğini söylediler. Bu Joe Terrio'yu temsil eden avukati'k bürosu."

Vivian durup ona bakakaldı. "Tanrım. Hayatının geri kalanını mahkemede geçireceksin."
"Ya da senin gibi istifa edene kadarki hayatımı."
Vivian her zamanki sert, uzun adımlarıyla tekrar yürümeye başladı. Hiçbir şeyden korkmayan küçük Asyalı Amazon!
"Nasıl oluyor da sen ona karşılık vermiyorsun?" dedi Abby.
"Vermeye çalışıyorum. Sorun, karşımızdaki adamın Victor Voss olması. Bu ismi avukatıma söylediğimde, yüzü birkaç ton açıldı. Zenci bir kadın için şaşırtıcı bir başarı."
"Ne tavsiye etti?"
"Uzak durmamı ve şimdiden yeterli bir cerrah olduğum için kendimi şanslı saymamı. En azından başka bir iş bulabilirim. Ya da kendi yerimi açabilirim." "Voss onu o kadar mı korkuttu?"
"Kendisi kabul etmiyordu, ama evet. Voss bir çok insanı korkutuyor. Zaten mücadele edecek durumda değilim. Sorumlu olan bendim, bu yüzden kabak benim başıma patladı. Bir kalp çaldık, DiMatteo. Bundan kurtuluş yok. Victor Voss dışında herhangi biri olsaydı paçayı kurtarırdık. Şimdi bedelini ödüyorum." Abby'ye baktı. "Ama senin ödeyebileceğin kadar değil."
"Benim en azından hâlâ işim var."
"Ne kadar sürer ki? İhtisasının sadece 2. yılındasın. Karşı koymaya ıiaşlamak zorundasın. Abby. Seni mahvetmesine izin verme, f^eda edilemeyecek kadar iyi bir doktorsun."
Abby başını salladı "Bazen bütün bunlara değer miydi diye merak ediyorum."
"Değer miydi ha?" Vivian 417 numaralı odanın önünde durdu. "Şuna bir bak. Sen söyle." Kapıyı çaldı, sonra içeri girdi.
Çocuk televizyonun uzaktan kumandasıyla oynayarak yatakta
oturuyordu. Görünüşü, yüzündeki sağlıklı pembelikle öyle değişmişti ki, eğer başındaki Red Sox kasketi olmasaydı Abby, Josh O'Day'i tanımayabilirdi. Vivian'ı görür görmez çocuğun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.
"Hey, Dr Chao!" diye sevinçle bağırdı. "Beni görmeye gelecek misiniz diye merak ediyordum.
"Geldim," dedi Vivian. "İki defa. Ama hep uyuyordun." Alaylı bir ifadeyle başını salladı. "Tipik tembel yeniyetme."
İkisi de güldü. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, biraz utanarak. Josh, kucaklamak için kollarını açtı.
Vivian bir an kımıldamadı. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Sonra birdenbire sanki görünmez bir engelden kurtulmuş gibi çocuğa yaklaştı. Kucaklaşma kısa ve beceriksizceydi. Bittiğinde, Vivian neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu.
"Ee. nasılsın bakalım?" diye sordu.
"Gerçekten iyi. Hey, gördünüz mü?" Televizyonu gösterdi. "Bu beyzbol kasetlerinin hepsini babam getirdi bana. Ama videonun nasıl bağlanacağını çözemedik. Siz biliyor musunuz?"
"Herhalde televizyonu havaya uçururum."
"Bir de doktor olacaksınız."
"Tamam. Bir daha cerraha ihtiyacın olduğunda ahbap, bir televizyon tamircisi çağır." Başıyla Abby'yi işaret etti, "Dr DiMat-teo'yu hatırlıyorsun, değil mi?" Josh kararsızlıkla Abby'ye baktı. "Sanırım. Yani..." Omzunu silkti. "Bazı şeyleri unutuyorum, biliyor musunuz? Geçen hafta olanları. Aptallaşıyorum sanki."
"Dert edilecek bir şey değil," dedi Vivian. "Kalbin durduğunda, Josh, beynine yeterince kan gitmez. Bir iki şeyi unutabilirsin." Çocuğun omzuna dokundu. Bu Vivian Chao'nun normalde yapacağı bir şey değildi. Ama işte oradaydı, gerçekten birine dokunuyordu.
"En azından beni unutmadın," dedi. Ve gülerek ekledi "Denemene rağmen."
Gözlerini yatak örtüsüne indirerek "Dr Chao," dedi Josh hafif bir sesle, "Sizi hiçbir zaman unutmak istemiyorum."
Bir an hiç kimse konuşmadı. O sıkıntılı durumda, Vivian'ın eli çocuğun omzundayken, mahcubiyetle donup kalmış gibiydiler. Çocuk, yüzü kasketinin altına gizlenmiş önüne bakıyordu.
Abby arkasını dönüp başka bir yere bakmak zorunda kaldı. Ödüller... Her tarafta onlardan vardı; komodinin üzerine dizilmiş bütün o kurdeleler ve plaketler.

Artık ölmekte olan bir çocuğa sunak değil, bir yaşam kutlaması. Yeniden doğuşunun kutlaması.
Kapı vuruldu ve bir kadın seslendi "Joshie?"
"Hey, anne," dedi Josh.
Kapı açıldı ve oda, kendileriyle biriikte uçan balonlar ve Mc Donald's kızartmalarının kokularını sürükleyerek içeri giren anne. baba, kardeşler, teyzeler, dayılar tarafından istila edildi. Yatağın et-rahna toplanıp, Josh'a sarılmalar, öpücükler ve "Şuna bakın!", "Ne kadar iyi görünüyor!", "Çok iyi görünüyor, değil mi?" haykı-nşlanyla hücum ettiler. Josh hepsine mahcup bir sevinç ifadesiyle katlandı. Vivian'ın gürültücü O'Day ordusuna yer açmak için yatağının yanından uzaklaştığını fark etmemiş gibiydi.
"Josh, tatlım, Newbury'den Harry Amca'yı getirdik. Videolar hakkında her şeyi biliyor. Bağlayabilirsin, değil mi Harry?"
"Oh, tabii. Bütün komşularımın videolarını ben bağlıyorum."
"Doğru kabloları getirdin mi Harry? Gerekli bütün kablolar var, eminsin değil mi?"
"Kabloları unutacağımı mı sandın?"
"Bak Josh. 3 tane ekstra boy patates kızartması. Tamam değil mi? Dr Tarasoff kızartma yiyemeyeceğini söylemedi, değil mi?"
"Anne, fotoğraf makinesini unuttuk. Josh'un yara izinin fotoğrafını çekecektim." "Yara izinin fotoğrafını istemiyorsun değil mi?"
"Öğretmenim kıyak olur demişti."
"Öğretmenin böyle kelimeler kullanmak için fazla yaşlı. Yara izi fotoğrafı yok. Bu, özel hayata tecavüz olur."
"Hey Josh, o patatesleri yemek için yardıma ihtiyacın var mı. '

"Ee, Harry, bağlayabilecek misin?"
"Şey, bilemiyorum. Bu epey eski bir televizyon..."
Vivian en sonunda Abby'nin yanına yaklaşmayı başarmıştı. Kapı bir kez daha çalındı ve yeni bir akraba seli, yeni "Ne kadar iyi görünüyor! '. "Çok iyi görünüyor, değil mi?" çığlıklanyla itişip kakışarak odaya girdi. O'Day'lerin kalabalığı arasından bir an Josh'u gördü. Onların olduğu tarafa bakıyordu.
Onlara çaresizlikle gülümseyip elini salladı.
Abby'yle Vivian sessizce odadan çıktılar. Kapının öte yanındaki sesleri dinleyerek koridorda durdular. Ve Vivian "İşte değer miydi sorusunun yanıtı bu." Hemşire bölümünde Dr Ivan Tarasoff la konuşmak istediklerini söylediler. Koğuş görevlisi, cerrahların salonuna bakmalarını önerdi. Abby ve Vivian onu tam orada, kahvesini yudumlayıp dosyalarını karalarken buldular. Öne sarkmış gözlCıkleri ve İskoç kumaşından ceketiyle Dr Tarasoff, tanınmış bir kalp cerrahından çok, ufak tefek şeylerle oyalanan bir İngiliz centilmeni gibi görünüyordu.
"Az önce Josh'u gördük," dedi Vivian.
Tarasoff, üstüne kahve sıçramış notlarından başını kaldırıp baktı. "Peki ne düşünüyorsunuz. Dr Chao?"
"İyi iş yaptığınızı düşünüyorum. Çocuk olağanüstü görünüyor. "
"Biraz alarm sonrası amnezisi var. Onun dışında, çocukların her zaman yaptığı gibi toparlandı. Bir hafta içinde çıkacak. Eğer hemşireler onu daha önce kovmazsa!" Tarasoff dosyayı kapadı ve Vivian'a baktı. Gülümsemesi kayboldu. "Sizinle görülecek büyük bir hesabım,var. Doktor."
"Benimle mi?"
"Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Bayside^daki diğer transplantasyon hastası. Çocuğu bize gönderdiğinizde, bana bütün hika--yeyi anlatmadın. Bir de baktım ki kalp başka biri için ayrılmış."
"Öyle değildi. Kişiye özel bağış izni vardı."
"Biraz hileli bir biçimde elde edilmiş bir izin." Gözlüklerinin ardından kaşlarını çatarak Abby'ye baktı. "Müdürünüz Bay Parr bana aynntıları anlattı.
Bay Voss un avukatı da."

Vivian ve Abby birbirlerine baktılar.
"Avukatı mı?" dedi Vivian.
"Evet." Tarasoff bakışlarını tekrar Vivian'a çevirdi. "Aleyhime dava açtırmaya mı çalışıyordun?"
"Çocuğu kurtarmaya çalışıyordum."
"Benden bilgi sakladın."
"Şimdi yaşıyor ve iyi."
"Bunu bir daha söylemeyeceğim. Böyle bir şeyi bir daha asla yapma."
Vivian yanıt vermeye hazırlandı ama sonra susmanın daha iyi olacağını düşündü. Ciddiyetle başını salladı. Gözlerini yere indirmiş, başını hafifçe öne eğmişti, bu, onun saygılı Asyah numarasıy-dı.
Tarasoff bu numarayı yemedi. Hafif kızgın bir bakışla ona baktı. Sonra, beklenmedik bir biçimde, güldü.
Dosyalarına geri dönerken, "Seni Harvard'dan kovmalıydım," dedi. "Fırsatım varken."
"Hazır. Pocayı sıkın!" diye bağırdı Mark ve dümen yekesini itti .
Sığınağım'ın pruvası, yelkenleri çatırdayarak, halatları güverteyi döverek rüzgâra doğru döndü. Raj Mohandas sancak tarafındaki vince koştu ve iskota halatının krankını çevirmeye başladı. Yelken büyük bir gürültü çıkararak havayla doldu ve Sığınağım, sancak tarafına yatarken, meşrubat kutuları şangırdayarak aşağıdaki kamaraya yuvarlandı.
"Rüzgâr tarafındaki küpeşteye, Abby!" diye bağırdı Mark.
Abby güvertede güçlükle ilerleyerek iskele tarafına gidip can kurtaran halatına yapıştı ve Tann'ya, ateşli bir 'Bir daha asla!' yemini sundu. Erkekler ve tekneleri arasında ne var? diye düşündü. Denizde, onları bu kadar bağırtan ne vardı?
Hepsi birden bağırıp duruyorlardı, dördü de. Mark, Mohandas, Mohandas'ın onsekiz yaşındaki oğlu Hank ve ihtisasının üçüncü yılındaki Pete Jaegly. Çekilmesi gereken halatlar, yelken direkleri ve bosa qiden rüzgâr esintileri hakkında bağırışıyorlardı.
Onları geçmek üzere olan Archer'ın teknesi Kızı/ Göz hakkında bağırışıyorlardı. Ve, arada bir de Abby'ye bağınyorlardı. Aslında onun da bu yarışta bir rolü vardı, kibarca 'safra' diye adlandırılan bir rol. Ölü ağırlık. Kum torbalarının da yapabileceği bir iş. Abby, ayaklı bir kum torbasıydi. Onlar bağırırlardı ve o da düzenli olarak midesindekileri boşalttığı karşı taraftaki küpeşteye koşardı. Erkekler kusmuyordu. Pahalı denizci ayakkabılanyla oradan oraya koşuşup bağırmakla meşgullerdi.
"Çizgiye yaklaşıyor! Bir kuntura daha. Hazır!"
Mohandas ve Jaegly güvertedeki çılgın danslarına yeniden başladılar.
"Pocayı sıkın!"
Sığmağım, rüzgârla döndü ve iskele tarafına yattı, Abby güçlükle öbür tarafa doğru ilerledi. Yelkenler çırpınıyor, halatlar güverteyi dövüyordu. Mohandas esmer kolunun kasları tutamağın her dönüşüyle gerilerek vincin kolunu çevirdi. "Yaklaşıyor," diye seslendi Hank. Arkalarında, Kızıl Göz yarım boy daha ilerlemişti. Archer'ın tayfasına bağırdığını, hararetli Ha gayret! Haydi! lerini duyabiliyorlardı.
Sığınağım, şamandıranın çevresini dolandı ve rüzgarı arkasına alarak yoluna devam etti. Jaegly ana direkle cebelleşiyor. Hank flok yelkenini indiriyordu. Abby kenardan denize kusuyordu.
"Kahretsin tam kıçımızda!" diye bağırdı Mark, "İşte gidiyoruz bebek!"
"Bakın," dedi Jaegly, kıç tarafını işaret ederek. "Neler oluyor Tanrı aşkına?" Abby başını kaldırıp geriye, Archer'ın teknesine doğru bakmayı başardı.
Kızıl Göz artık peşlerinde değildi. Şamandıranın yanından dönmüş, limana geri dönüyordu.
"Motorlarını çalıştırdılar," dedi Mark,
"Sence yenilgiyi kabul mu ediyorlar?"
"Archer mı? İmkansız."
"Ouleuse neden npri rlöm'"
"Sanırım bunu öğrensek iyi olur. Ana yelkeni indirin." Mark motoru çalıştırdı. "Biz de geri dönüyoruz."

Teşekkürler, Tanrım, diye düşündü Abby.
Marinaya girdiklerinde bulantısı hafiflemeye başlamıştı bile. Kızıl Göz rıhtıma bağlanmıştı ve tayfası yelkenleri katlamakla, halatları toplamakla meşguldü. "Hey. Kızıl Göz!" diye bağırdı Mark yanlarından geçip giderken. "Neler oluyor?" Archer cep telefonunu salladı. "Marilee'den telefon geldi! Geri dönmemizi söyledi. Ciddi bir durum varmış. Yat kulübünde bizi bekliyor.'
"Tamam. Barda görüşürüz." dedi Mark. Kendi tayfasına bak-ü. "Tekneyi bağlayalım. Bir içki içer tekrar çıkarırız."
"Bunu safranız olmadan yapmanız gerekecek," dedi Abby. "Ben gemiyi terkediyorum."
Mark ona şaşkınlıkla baktı, "Şimdiden mi?"
"Beni kenardan eğilirken görmedin mi? Manzarayı seyretmiyordum herhalde." "Zavallı Abby! Bunu telafi edeceğim, tamam mı? Söz veriyorum Şampanya. Çiçekler, Senin seçtiğin bir restoran."
"Beni bu lanet olası tekneden indir, yeter."
Mark gülerek dümeni rıhtıma doğru kırdı. "Emredersiniz ikinci kaptan."
Sığınağım rıhtım boyunca süzülürken, Mohandas ve Hank iskeleye atlayıp pruvayı ve kıç taraftaki halatları sıkıca bağladılar. Abby hızla kendini tekneden attı. Flıhtım bile sallanıyor gibiydi.
"Sadece bağlı kalsın," dedi Mark. "Archer la neler olduğunu öğrenene kadar." "Herhalde çoktan partiyi başlatmıştır," dedi Mohandas.
Oh Tanrım, diye düşündü Abby, Mark kolunu sahiplenirmiş-çesine omzuna atmış iskelede yürürlerken. Yeni tekne muhabbetleri onu bekliyordu. Cin tonikleri, polo tişörtleriyle ortalıkta dikilmiş yanık tenli erkekler ve gürültülü kahkahaları.
Adımlarını, güneş ışığından gölgeye atarak kulübe girdiler. Ahhıı'nin fark p.ttiöi ilk sev sessizlik oldu. Marilee'nin elinde bir ic-
kiyle barda du.rduğunu gördü. Archer, içki filan olmadan, önünde bir kağıt bardak altlığıyla bir masada oturuyordu. Kızı/ Göz'ün mürettebatı barın etrafında toplanmıştı, hiç kimse kıpırdamıyor, konuşmuyordu. Odadaki tek ses, Marilee içkisini dudaklarına götürürken buzlardan çıkan şıkırtılardı, bir yudum alıp kadehi tekrar tezgaha bıraktı.
Mark "Kötü bir şey mi oldu?" dedi.
Marilee başını kaldırdı, sanki Mark'ı yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar tezgaha, içkisine baktı. "Aaron'u bulmuşlar," dedi.
Genellikle buna sebep olan, Stryker kemik testeresinin gıcır-tısıydi: o, ya da koku. Bu seferki epey kötü kokuyordu. Cinayet Masası Dedektifi Bernard Katzka, otopsi masasının karşı tarafına bir göz attı ve Lundquit'in kokudan allak bullak olduğunu gördü. Genç partneri neredeyse masaya arkasını dönmüş, eldivenli eliyle burnunu ve ağzını kapatmış, film yıldızlarına benzer yakışıklı yüzü mide bulantısıyla buruşmuştu. Lundquist'in midesi otopsilere henüz ahşmamışt); bazı polislehnki asla alışamazdı. Cesetlerin kesilip açılması. Katzka'nın seyretmeyi en çok sevdiği spor değiidiyse de, yıllar geçtikçe kendini, bu prosedürü bir zihin egzersizi olarak görmeye, dikkatini kurbanın insanlığına değil, ölümün tamamen organik yapısına vermeye alıştırmıştı. Yangında kömür olmuş cesetler, yirminci kattan düştükten sonra kaldırımdan kazınarak çıkartılan cesetlen vurulmuş, bıçaklanmış ya da hem vurulup hem de bıçaklanmış cesetler, sürüngenler tarafından yenmiş cesetler görmüştü. Çocuklar dışında, ki bu onu her zaman altüst ederdi. masada duran her ceset birbirinin aynıydı; soyulan, incelenen ve listeye geçirilen bir numune. Onlara başka gözle bakmak, kâbuslara davetiye çıkarmak olurdu.
Bernard Katzka kırkdört yaşında ve duldu. Üç yıl önce karısının kanserden ölüşünü seyretmişti. Katzka en kötü kâbusunt çoktan yaşamıştı bile.
Dikkatini duygusuzca şu anda otopsisi yapılan cesedin üzerine tonladı Olü ellidnrt v;asında be^{A}/az bir orUol/ti- o\;lı il^{A}; ^{AA}r-nl?
babası bir kardiyolog. Kimliği hem parmak izleriyle, hem de dul eşi tarafından görsel olarak doğrulanmıştı. Bu deneyim kadını adamakıllı sarsmış olmalıydı. İnsanın sevdiği birinin cesedini görmesi yeterince zordur. O sevilen kimse, iki gün boyunca sıcak ve havasız bir odada asılı kalmışsa görüntü gerçekten dehşet verici olur.

Ona söylediklerine göre, dul bayan morgda bayılıp yere yığılmıştı.
Bunda şaşılacak bir şey yok, diye düşündü Katzka, Aaron Le vi'nin cesedine bakarken. Yüz bütün kanı çekilip bembeyaz olmuştu, kan dolaşımı boyna geçirilen deri kemerin baskısıyla kesilmişti. Sarkmış dili pul pul ve simsiyah olmuştu.Yüzeyi iki gün boyunca havayla temas ettiği için kurumuştu. Göz kapaklan aralıktı. Aralıklarından gözlerin beyazını ürkütücü bir kan kırmızısına dönüştüren skleral kanamalar görülüyordu. Kemerin izinin kaldığı boyunda klasik bir kan birikimi, hem kol ve bacakların alt kısmında çürük benzeri renk değişimleri, hem de damarların yırtıldığı yerlerde Tar-dieu noktacıkları denen iğne başı kadar kanamalar vardı. Bütün bunlar, asılma sonucu ölüme uyuyordu. Boyun çevresindeki kemer izinden başka gözle görülür tek yara, sol omuzdaki dairesel çürüktü.
Özel giysiler giymiş, eldiven ve koruyucu gözlük takmış Doktor Rowbotham'la asistanı göğüs-karın kesimini tamamlamışlardı. Bu, omuzlardan başlayıp göğüs kemiğinin alt ucunda birieştikten sonra karın boşluğundan pubik kemiğe dik olarak ilerleyen, iki çapraz yarıktan oluşan Y şeklinde bir kesikti. Rowbotham otuziki yıldır adli tıpta görevini sürdürüyordu ve onu şaşırtan ya da heyecanlandıran çok az şey var gibiydi. Bir cesedi keserken, olsa olsa biraz bıkkın görünürdü. Ayağıyla kayıt cihazının pedalına basarken, aynı tek düze ses tonuyla bulguları söylüyordu. Şimdi kaburga ve göğüs kemiğinin üçgen örtüsünü kaldırıp plevral boşluğu açığa çıkarmıştı.
"Şuna bir bak, Slug"" dedi Katzka'ya. Bu takma adın Katz-ka'nın, her bakımdan ortalama sayılabilecek dış görünüşüyle hiç" Slurj: Sümüklü böcek.
bir ilgisi yoktu. Daha çok, Katzka'nın soğukkanlı yapısının bir yansımasıydı. Polis arkadaşlannın dilinde dolaşan bir espriye göre, eğer bir Pazartesi günü Bernard Katzka'ya vurursanız, belki Cuma günü tepki verebilirdi. Ama yalnızca çok kızdınlırsa.
Katzka, Rowbotham'ınki kadar donuk bir ifadeyle, göğüs boşluğuna yakından bakmak için eğildi. "Anormal bir şey görmüyorum.
"Kesinlikle. Belki birazcık plevral konjesyon."
"Herhalde oksijensizlik nedeniyle kapiler sızıntıya bağlı olarak gelişmiş. Ama hepsi asfiksiye"' uyuyor."
"Öyleyse buradan çıkıyoruz sanırım, ha?" dedi Lundquist. Başka şeylerle uğraşmak için sabırsızlanarak masadan ve kokudan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Bütün diğer genç çaylaklar gibi, avın peşini bırakmaya pek istekliydi. Peşinde olduğu şey ne olursa olsun. Kendini asarak intihar, onun, üzerinde zaman harcamak isteyeceği bir şey değildi.
Katzka yerinden kımıldamadı.
"Gerisini izlememiz gerçekten gerekli mi, Slug?" diye sordu Lundquist.
"Daha yeni başlıyorlar."
"Bu bir intihar."
"Bu seferki bana farklıymış gibi geliyor."
"Bulgular klasik. Sen de duydun."
"Gecenin bir yarısında yataktan kalkmış. Kalkmış, giyinmiş ve arabasına binmiş. Bir düşün. Bir hastanenin üst katında kendini asmak için güzel, sıcak yatağından çıkıyorsun."
Lundquist cesede göz attı, sonra yine uzaklara bakmaya başladı.
Rowbotham'la asistanı soluk borusunu ve büyük damarları kesmiş, kalple akciğerleri oynak bir yığın halinde yerlerinden çıkarıyorlardı. Rowbotham çıkardıklarını teraziye koydu. Terazinin kefesi organların ağırlığıyla gıcırdayarak birkaç kez sallandı.
"Bu, inceleme yapmak için son şansınız," dedi Rowbotham,
Asfiksi: Havasız kalma
neşteri dalağın üzerinde çalışırken. "Burada işimiz biter ve doğruca gömülmeye gider. Ailenin isteği."
"Özel bir nedeni var mı?" diye sordu Lundquist.
"Yahudi'ler. Bilirsiniz, çabuk gömülme. Bütün organların tekrar gövdeye yerleştirilmesi gerekiyor." Rowbotham dalağı teraziye koydu ve ibrenin titreyip sabitlenmesini izledi.

Lundquist, otopsi giysisini çekip çıkararak iri, kaslı omuzlannı ortaya serdi. Nefesi kesilip ter içinde kalana dek jimnastik yaptığı o uzun saatlerin sonucuydu bu. Hep daha fazlası ve iyisi, işte Lundquist buydu. Katzka'nın hâlâ onu eğitmesi gerekiyordu. Belki de bugünkü ders, ilk izlenimlerin yanıltıcı olabileceğiydi. Kendine bu kadar güvenen, bu kadar yakışıklı genç bir polise bunu anlatması kolay değildi. Ve de saçları henüz yerli yerindeyken.
Rowbotham bağırsakları çıkarmakla devam etti. Bağırsakları kesip uçsuz bucaksız bir yumak halinde çekmeye başladı. Karaciğer, pankreas ve mide, tek bir kütle halinde dışarı çıktı. Son olarak da böbrekler ve idrar kesesi kesilip çıkarıldı ve o gıcırtılı teraziye kondu. Bir ağırlık daha ölçülüp kaydedildi. Teybe birkaç şey daha mırıldanıldı. Cesetten geriye kalan, kocaman bir çukurdu.
Şimdi Rowbotham dolaşıp cesedin baş tarafına geçmişti. Kulağın arkasını kesip tam kafa derisinin arkasına doğru ilerledi. Deriyi bir kapak halinde yüzerek kaldırıp yüzün üstüne doğru katladı. Sonra boynun üzerinde bir kanat daha açıp kafatasının kökünü açığa çıkardı. Titreşimli testereyi eline aldı. Kemik tozları uçuşmaya başladığında yüzünü buruşturdu. Kimse konuşmuyordu. Testere çok gürültülüydü ve işlem mide bulandırıcı olmaya başlamıştı. Göğsü kesip karna dalmak, bütün garipliğine rağmen kesilenin bir insan olduğunu çok fazla hissetirmiyordu. Bir danayı kesmeye benziyordu. Ama bir adamın yüzünün üstündeki kala derisiA ni uüzmek, cesedin en insanca, en kişisel yönünü bozmak demek- Lundquist aniden yüzü hafif yeşermiş bir halde lavabonun yanındaki iskem.leye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. O iskemle o kadar cok nolisin isine uaramıstı ki.
Rowbotham testereyi elinden bırakıp kafatası kemiğini kaldırdı. Artık beyin serbest kalmıştı. Optik sinirlerini kesti, kan damarlarını ve omuriliği kopardı. Sonra, dikkatle beyni, titreyen tek bir kütle halinde kaldırdı. "Anormal bir şey yok," dedi ve organı formaldehit dolu bir kovaya koydu.
"Şimdi işin derinine iniyoruz. Boyna."
Önceki her şey, bu safhanın ön hazırlığıydı. İç organların ve beynin çıkarılmasıyla, başın ve göğüs boşluğunun içindeki sıvıların dışarı akması sağlanmıştı. Kan ve vücut sıvıları bov/nun kesilmesini engelliyordu.
Boyundaki kemer otopsinin başında çözülmüştü. Rowbotham şimdi ciltte kalan izi inceliyordu.
"Klasik ters V şekli," diye belirtti yüksek sesle. "Şuraya bak, Slug, kemerin kenarlarına denk düşen paralel bağlantı izleri. Şu ar-kadakini görüyor musun?" "Kemer tokasının izine benziyor."
"Doğru. Buraya dek sürpriz yok." Rowbotham neşterini alıp boynu kesmeye başladı. Lundquist şimdi düzelmiş, masanın başına dönmüştü, havası biraz bozulmuş gibiydi. Mide bulantısı o kadar demokratik bir şey ki, diye düşündü Katzka. Başı saçla dolu, kaslı bir polisi bile dize getirmişti.
Rowbotham'in neşteri boynun ön kısmındaki deriyi yarmıştı bile. Daha derine inip inci beyazlığındaki tiroid kıkırdağını ortaya çıkardı.
"Kırık yok. Şurada, kas şeridinde biraz kanama olmuş. Ama tiroid kıkırdağı da hiyoid kemiği de sağlam görünüyor."
"Yani?"
"Hiçbir şey. Asılmak her zaman iç boyunda çok fazla hasar yaratmaz. Ölüm, beyne giden kanın kesilmesi sonucunda gerçekleşir. Karotid arterlerin kompresyonu yeterlidir. Kendini öldürmenin nispeten acısız bir yolu."
"İntihar olduğundan emin görünüyorsunuz."
"Bundan başka tek olasılık kaza. Otoerotik asfiksi. Ama buna dair bir kanıt nlrnadınım cöulpdini?
Lundquist "Fermuarı kapalıydı. Mastürbasyon yapar gibi bir hali yoktu."
"Öyleyse intihardan söz edebiliriz. Asarak cinayet işleme neredeyse duyulmamıştır. Biri önceden asılmış olsa, farklı bir bağlama şekli görülür. Bu, ters V şekli değil. Adamın başı zorla ilmiğe geçirilseydi kesinlikle başka yaralar da oluşurdu. Adam karşı koyardı."
"Kolundaki şu çürük var."
Rowbotham omzunu silkti. "Kendini incitmiş olabilir."
"Ya eğer asılmadan önce uyuşturulmuş ve bilincini kaybetmişse?"
"İlaç taraması yaparız, Slug, sadece seni memnun etmek için."

Lundquist gülerek araya girdi. "Ve Slug'ı memnun etmemiz de şart." Masadan uzaklaştı. "Saat dört oldu. Geliyor musun. Slug?"
"Boyun kesiminin gerisini de görmek istiyorum.'
"Keyfin nasıl isterse. Ben buna intihar deyip bırakalım derim."
"Derdim. İşıklar olmasaydı."
"Ne ışığı?" dedi Rowbotham, koruyucu gözlüklerin ardından nihayet ilgi göstererek.
"Slug o odadaki ışıklara takıldı kaldı," dedi Lundquist.
"Dr. Levi hastanenin kullanılmayan bir odasında asılı bulundu." diye açıkladı Kaztka. "Cesedi bulan işçi ışıkların kapalı olduğundan neredeyse emindi."
"Devam et," dedi Rowbotham.
"Şey, ölüm saati bulgularınız bizim düşündüğümüzle uyuşuyor - yani Dr. Levi Cumartesi sabaha karşı öldü. Güneş doğmadan epey önce. Bu da demektir ki. ya kendini karanlıkta astı. Ya da başka biri ışıklan kapadı."
"Ya da kahrolası işçi ne gördüğünü hatırlamıyor," dedi Lundquist. "Adam tuvalette bağırsaklarını boşaltıyormuş. İşıkların açık mı kapalı mı olduğunu hatırlar mı sanıyorsun?"
"Aklıma takılan bir ayrıntı sadece."
Lundquist güldü. "Benim umrumda bile değil," dedi ve ameliyat giysisini çamaşır sepetine fırlattı.
O akşam, Katzka Volvo'sunu Bayside Hastanesi nin otoparkına bıraktığında saat altıya geliyordu. Arabadan indi, lobiye girdi, asansöre binip onüçüncü kata çıktı. Bu, geçiş kartı olmadan gidebileceği en uzak yerdi. En üst kata ulaşmak için asansörden inip acil durum merdiveninden çıkması gerekiyordu.
Merdivenlerden çıkarken farkettiği ilk şey sessizlik oldu. Bir hiçlik duygusu. Aylardır bu bölgede onarım yapılmaktaydı. Bugün inşaat işçileri gelmemişti ama aletleri her yere yayılmıştı. Havada talaş, boya ve başka bir koku vardı. Otopsi odasından tanıdığı bir koku. Ölüm. Çürüme. İşçilerin kullandıkları merdivenlerin ve bir Makita testeresinin yanından geçip köşeyi döndü.
Koridorun ilerisindeki bir kapının önüne san polis şeric'i çekilmişti. Eğilip şeridin altından geçti ve kapıyı açtı.
Bu odada onarım bitmişti. Duvar kağıtlarıyla dolaplar yenilenmişti ve şehre bakan, yerden tavana dek uzanan bir pencere vardı. Parası bitip tükenmek bilmeyen özel hastalar için çatı katında bir süit. Banyoya gidip elektrik düğmesine bastı. Başka bir lüks gözlerinin önüne serilmişti. Mermer dolaplar, pirinçten eşyalar, makyaj için özel ışıklarla donatılmış bir ayna. Taht gibi bir tuvalet. İşıkları söndürüp banyodan çıktı.
Dolaba yöneldi.
Aaron Levi burada asılı bılunmuştu. Deri kemerin bir ucu dolabın kulbuna bağlanmıştı. Diğer ucu Levi'nin boynuna geçirilmişti. Görünüşe göre sadece bacaklarını sallandırarak kemerin boynunu sıkmasını, boyun damarlarından beyne kan akışının kesilmesini sağlamıştı. Eğer son anda fikrini değiştirseydi, tüm yapması gereken ayaklarını yere basmak ve kemeri gevşetmek olacaktı, .Ama bunu yapmamıştı, örada, bilincini yitirene dek beş on saniye asılı kalmıştı.
Otuz altı saat sonra, Pazar günü ikindi vakti, i.'-çilerden biri küveti cilalamayı bitirmek için bu odaya girmişti, bir ceset bulacağını aklından bile qecirmeden...
Katzka pencereye geçti. Orada durup Boston şehrine tepeden baktı. Doktor Aaron Levi, diye düşündü, hayatında bu kadar kötü giden neydi?
Bir kardiyolog. Bir eş, güze! bir ev, bir Lexus. İki yetişmiş, koleje giden çocuk. Katzka bir an mantığını kaybederek, içinde Aaron Levi'ye karşı büyük bir öfke hissetti. Tanrı aşkına, o, çaresizlik ve umutsuzluk hakkında ne bilirdi ki? Yaşamına son vermek için ne sebebi vardı ki? Korkak. Korkak. Katzka kendi öfkesiyle allak bullak olmuş bir halde pencereden çekildi. Böyle bir sonu seçen herkesten duyduğu tiksintiyle allak bullak olmuş bir halde. Ve, neden bu sonu seçmişti ki? Neden kimsenin onu günlerce bulamayacağı bu ıssız odada kendini asmıştı ki?
İntihar etmenin başka yolları da vardı. Levi doktordu. Narkotikleri, barbitüratları, ölümcül dozda alınabilecek her ilacı kolayca edinebilirdi. Katzka, yaşama son vermek için ne kadar fenobarbi-tal gerektiğini çok iyi biliyordu. Bunu ona işi öğretmişti. Bir keresinde, kendi vücut ağırlığı için

gereken hap sayısını hesaplamıştı. Hapları yemek masasının üstüne yaymış, onların temsil ettiği özgürlüğü uzun uzun düşünmüştü. Acıya, umutsuzluğa son. İşlerini yoluna koyduktan sonra kolay, fakat geri dönüşü olmayan bir çıkış yolu. Ama doğru zaman hiç gelmemişti. Öncelikle yerine getirmesi gereken çok fazla sorumluluğu vardı. Annie'nin cenaze işleri. Hastane faturalarının ödenmesi. Sonra, onun tanıklığını istedikleri bir dava, ardından Roxbury'de bir çifte cinayet, ödemesi gereken son sekiz araba taksidi ve sonra Brookline'de üç kişinin öldürülmesi ve tanık olarak çağırıldığı başka bir dava.
Sonunda Slug Katzka'nın, kendini öldüremeyecek kadar meşgul biri olduğu ortaya çıkmıştı.
Şimdi. Annie'nin toprağa verilişinin üzerinden üç yıl geçmişti ve o fenobarbitürat hapları çoktan çöpü boylarnıştı. Bu aralar intiharı hiç düşünmüyordu. Yine de arada bir aklına yemek masasının üstünde duran haplar gelir ve nasıl olup da böyle bir isteğe kapıldığını merak ederdi. Teslim olmaya nasıl bu kadar yaklaştığını. Üç yıl önceki Slug'ı hiç anlayamıyordu. Elinde ilaç şişesiyle, kendine

I ri r^{A}f^{A} ^{A}nlpıı fsm^{A}

Peki senin sebebin neydi. Doktor Levi?
Boston'un pırıltılı manzarasına baktı ve Aaron Levi'nin hayatının son saatinin nasıl geçtiğini düşündü. Sabahın üçünde yataktan kalkışını gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Arabayla hastaneye gidişini, asansörle onüçüncü kata çıkıp son kata merdivenlerden devam edişini, bu odaya girişini, kemeri dolabın kulbuna bağlayıp ilmiği başına geçirişini.
Katzka kaşlarını çattı. Elektrik düğmesine gidip bastı, is'ıklar yandı. Gayet iyi çalışıyordu. Öyleyse nasıl kapanmıştı? Aaron Levi mi kapatmıştı? Yoksa cesedi bulan işçi mi?
Yoksa başka biri mi?
Ayrıntılar, diye düşündü Katzka. Onu çıldırtan ayrıntılardı.
II
inanamıyorum," diyordu Elaine durmadan. "Buna inana-mıyo'um." Ağlamıyordu, tören boyunca kupkuru gözlerie oturmuştu, bu da mezarın başında Kadis duası okunurken utanmadan yüksek sesle ağlayan kayınvalidesi Judith'i çok rahatsız etmişti. Judith in acısı, üzüntüyle parçalanan yüreğinin sembolü olan bluzun-daki tören yırtığı kadar aleniydi. Elaine bluzunu kesmemişti. Elaine göz yaşı dökmemişti. Şimdi oturma odasında, kucağında bir tepsi sandviçle bir sandalyeye otururken, yine "Öldüğüne inanamıyo-rurr,." dedi.
"Aynalann üzerini örtmedin," dedi Judith. "Örtmen gerek. Ekindeki bütün aynaları."
"Siz ne istiyorsanız yapın," dedi Elaine.
Judith aynalara örtü aramak için odadan çıktı. Biraz sonra, c arma odasındaki bütün misafirler, Judith'in üst katta dolapları r-. ıp kapadığını duydular. "Yahudi adeti olmalı," diye hsıldadı Marilee Archer, Abbyye bir sandviç tepsisi daha uzatırken.
Abby zeytinli bir sandviç alıp tepsiyi yanındakine uzattı. Tep-elden ele bütün misafirleri dolaştı. Aslında kimse pek bir şey ye-rniyordu. Nezaketen bir ısırık, bir yudum soda. midelerinin kaidıra-bilcceği bu kadardı. Abby'nin de canı bir şey yemek istemiyordu. Ya da konuşmak. Odada, ciddi bir tavırla kanepelerde, koltuklarda oturan veya küçük gruplar halinde ayakta duran, en az iki düzine insan vardı, fakat kimse fazla konuşmuyordu.
Üst katta bir sifon çekildi. Judith'ti tabii. Elaine sıkıntıyla kıpırdandı. Konuklar arasında bastırılmaya çalışan gülümsemeler belirdi. Abby'nin oturduğu kanepenin arkasında birileri, bu yıl sonbaharın nasıl geçtiğinden bahsetmeye başladı. Ekim gelmişti ve yapraklar daha yeni yeni sararmaya başlamıştı. Sonunda sessizlik bozulmuştu. Şimdi, yaşamla ilgili yeni sohbetler açılmıştı, sonbahar bahçeleri hakkında mırıldanmalar, Dartmouth'u nasıl buldunuz, ve Ekim için epey sıcak, değil mi? Elaine ortada oturuyor, sohbete katılmıyordu fakat başkalan konuştuğu için rahatladığı belliydi.

Sandviç tabağı, turunu tamamlamış, boşalmış olarak Abby ye gelmişti. "Tekrar dolduracağım," dedi Abby Marilee'ye ve kanepeden kalkıp mutfağa gitti. Mermer tezgâhın üstü tabaklar dolusu yiyecekle kaplıydı. Bugün kimse aç kalmayacaktı. Tütsülenmiş alabalık tepsisini naylonundan çıkarırken, mutfak penceresinden bakıp taş döşeli terasta duran Archer, Raj Mohandas ve Frank Zwick'i farketti. Konuşuyor, başlarını sallıyorlardı. Geri çekilmeyi erkeklere bırakın, diye düşündü y^Abby. Erkeklerin, acılı dullar veya uzun sessizlikler için sabırları yoktu; bu çileyi evdeki eşlerine bırakmışlardı. Yanlarında bir şişe viski bile getirmişlerdi. Bardakları kolayca doldurmak için şişeyi şemsiyeli masaya koymuşlardı. Zwick şişeye uzanıp içkisini tazeledi. Şişenin kapağını kaparken Abby'yi gördü. Dönüp Archer'a bir şeyler söyledi. Şimdi Archer ve Mohandas da Abby'ye bakıyorlardı. Ona el salladılar. Sonra üç adam bahçeye doğru yürüdüler. "O kadar çok yiyecek var ki. Bunların hepsini ne yapacağım, bilmiyorum," dedi Elaine.
Abby onun mutfağa girdiğini farketme mişti. Elaine gözlerini tezgâha dikmiş başını sallıyordu. "Yemek şirketine kırk kişi dedim, bana getirdiklerine bak. Bu, düğün değil ki-Düğünde herkes yemek yer. Ama cenazeden sonra kimse fazla bir şey yemez." Elaine tepsilerden birine baktı ve gül şeklinde kesilmiş küçük bir turbu aldı. "Çok hoş. değil mi, bunları nasıl yapıyorlar?' Ağzına atıvereceğin bir şey için bu kadar emek harcamışlar. ' Elin-dekini yerine koyup orada dikildi, konuşmaksızın, sessizlik içinde o gül şeklindeki turbu seyrederek.
"Çok üzgünüm, Elaine," dedi Abby. "Keşke bunu kolaylaştırmak için söyleyebileceğim, bir şey olsaydı."
"Ben sadece anlayabilmiş olmayı dilerdim. Bana hiçbir şey söylemedi. Bana hiç anlatmadı, yani..." Yutkundu ve başını salladı. Yiyecek dolu tepsiyi buzdolabına götürdü, raflardan birine koyup kapısını kapattı. Dönüp Abby'ye baktı. "Sen onunla o gece telefonda görüştün. Konuştuğunuz bir şey var mıydı... söylediği herhangi bir şey... "
"Hastalarımızdan biriyle ilgili konuştuk. Aaron gereken her şeyi yaptığımdan emin olmak istedi."
"Bütün konuştuğunuz bu muydu?"
"Sadece hastayla ilgiliydi. Aaron'da bir farklılık yok gibiydi. Sadece kaygılıydı. Elaine, onun bunu yapacağını..." Abby sustu.
Elaine'in bakışları başka bir tepsiye kaydı. Yeşil soğanlardan yapılan süslere, kesilip dantel gibi kıvrılmış yapraklara. "Hiç Aaron hakkında ... bana söylemek istemeyeceğin şeyler duydun mu?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Hiç başka kadınlar hakkında söylentiler olmuş muydu?"
"Hiç olmadı." Abby başını salladı. Ve üzerine basa basa tekrarladı. "Hiç olmadı."
Elaine başıyla onayladı ama Abby'nin verdiği güvenceyle içi fazla rahatlamış görünmüyordu. "Başka bir kadın olduğunu asla gerçekten düşünmedim," dedi. Bir tepsi daha alıp buzdolabına götürdü. Kapısını kaparken, "Kayınvalidem beni suçluyor," dedi. "Benim yaptığım bir şey yüzünden olduğunu düşünüyor. Birçok insan merak ediyor olmalı."
"Kimse sırf başka biri yüzünden intihar etmez."
"Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir şey. Oh, işinden memnun olmadığını biliyordum. Boston'dan ayrılmaktan bahsedip duruyordu. Ya da doktorluğu tamamen bırakmaktan."
"Neden o kadar mutsuzdu?"
"Bu konuda konuşmazdı. Natick'te özel muayenehanesi varken, durmadan işinden bahsederdi. Sonra Bayside'dan teklif geldi ve bu, reddedilemeyecek kadar iyi bir teklifti. Ama buraya taşın-
diktan sonra onu tanıyamaz oldum. Eve gelirdi ve o kahrolası bilgisayarın önünde bir zoınbi gibi otururdu. Bütün akşam bilgisayarda oyun oynardı. Bazen, gece geç vakit uyanır ve o garip tıkırtıları duyardım. Aaron tek başına oturup oyun oynuyor olurdu." Başını salladı ve gözlerini tezgâha, el sürülmemiş başka bir yiyecek tabağına dikti.
"Onunla konuşan son insanlardan binsin. Hatırladığın bir şey yok mu?"
Abby, Aaron'la son konuşmasını anımsamaya çalışarak mutfak penceresinden dışarı baktı. Aklına, bunu diğer gece yarısı telefon konuşmalarından farklı kılacak

hiçbir şey gelmedi. Hatırladıkları birbirine karışıyordu, sanki beyninin içinde, yorgun zihnine çalışma emirleri yağdıran, monoton bir koro vardı.
Dışarda üç adam, bahçedeki yürüyüşlerinden dönüyorlard;. Abby onların terastan mutfak kapısına geçmelerini izledi. Şimdi Zwick'in elinde yarısı boşalmış viski şişesi vardı. Eve girdiler ve başlarıyla selam verdiler.
"Küçük, güzel bir bahçe," dedi Archer. "Dışarı çıkıp bir tur atmalısın, Abby." "İsterim," dedi Abby. "Elaine, belki sen de gelip bana bahçeyi..." Durakladı. Buzdolabının yanında duran kimse yoktu. Mutfağa göz gezdirdi, tezgâhta yiyecek dolu tepsiler duruyor ve streç film kutusundan sarkan tabaka havada sallanıyordu.
Elaine odadan çıkmıştı.
Bir kadın, Mary Allen'ın yatağının başında dua ediyordu. Son yarım saattir, başı öne eğik, elleri birbirine kenetli, orada oturup Tann'ya mırıldanarak Mary Allen'ın ölümlü bedenine mucizeler yağdırması için yalvanyordu. Onu iyi/eştir, onu güçlendir, onun Tann'nın buyruğuna şükrederek boıjun eğmesi için bedenini arındır ue kirli ruhunu temizle.
"Affedersiniz," dedi Abby. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Bayan Allen'ı muayene etmem gerekiyor."
Kadın dua etmeyi sürdürdü. Belki de onu duymamıştı bile. Kadın nihayet "Amin." deyip başını kaldırdığında Abby ricasını yinelemek üzereydi. Gülmeyen gözleri ve kırlaşmaya başlamış donuk, kahverengi saçları vardı. Abby ye kızgın bir bakışla baktı.
"Ben Doktor DiMatteo," dedi Abby. "Bayan Allen'ın bakımından ben sorumluyum." "Ben de," dedi kadın ayağa kalkarak. Abby'nin elini sıkmak için bir harekette bulunmadı, kollarıyla İncil'i göğsüne bastırarak durdu. "Ben Brenda Hainey. Mary'nin yeğeniyim."
"Mary'nin bir yeğeni olduğunu bilmiyordum. Ziyarete gelebildiğinize sevindim." "Hastalığından daha iki gün önce haberim oldu. Kimse zahmet edip de beni aramadı." Ses tonu, bu hatanın bir şekilde Abby'nin suçu olduğunu ima ediyordu. "Mary'nin hiç yakın akrabası olmadığı izlenimine kapılmıştık."
"Neden öyle oldu anlamıyorum. Ama şimdi buradayım." Brenda teyzesine baktı. "Ve o iyi olacak."
Ölüyor olması dışında, diye düşündü Abby. Yatağın yanına yaklaşıp tatlılıkla "Bayan Ailen?" dedi.
Mary gözlerini açtı. "Uyanığım doktor D. Sadece dinleniyordum."
"Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"
"Hâlâ midem bulanıyor."
"Morfinin yan etkisi olabilir. Size midenizi yatıştırmak için bir şey veririz."

Brenda araya girdi: "Morfin mi alıyor?"
"Ağrı için."
"Ağrısını dindirmenin başka yolları yok mu?"
Abby yeğene döndü. "Bayan Hainey, odadan çıkabilir misiniz, lütfen? Teyzenizi muayene etmem gerekiyor."
"Eminim Mary Teyze kalmamı tercih eder," dedi Brenda.
"Yine de çıkmanızı rica etmek zorundayım."
Brenda teyzesine baktı, onun itiraz etmesini beklediği belliydi. Mary Allen sessizlik içinde gözlerini karşıya dikmişti.
Brenda İncil'i daha da sıkı kavradı. "Hemen dışardayım Mary Teyze."
"Sevgili Tanrım," diye fısıldadı Mary, Brenda kapıyı arkasından kapadığında. 'Bu bana bir ceza olmalı."
"Yeğeninizi mi kastediyorsunuz?"
Mary'nin yorgun bakışları Abby'ye çevrildi. "Sizce ruhumun kurtarılmaya ihtiyacı var mı?"
"Ben, bu tamamıyla size bağlı derim. Başka kimseye değil." Abby stetoskobunu çıkardı. "Ciğerlerinizi dinleyebilir miyim?"
Mary itaatkâr bir şekilde kalkıp oturdu ve geceliğini sıyırdı.
Soluk alıp verme sesleri boğuktu. Abby, Mary'nin sırtına vurarak sıvıyla hava arasındaki değişimi duyabiliyor, onu son muayene edişinden beri göğüste daha da fazla sıvı biriktiğini anlayabili-yordu.
Abby doğruldu. "Nefes almanız nasıl?"

"İyi."
"Biraz daha sıvı boşaltmamız gerekebilir. Veya göğse bir tüp daha yerleştirmemiz."
"Niçin?"
"Nefes almanızı kolaylaştırmak için. Sizi rahat ettirmek için."
"Tek sebep bu mu?"
"Rahatlık çok önemli bir neden, Bayan Ailen."
Mary yeniden yastıklara gömüldü. "O zaman ihtiyacım olduğunda size söylerim," diye fısıldadı.
Abby odadan çıktığında Brenda Hainey'i kapının tam önünde beklerken buldu. "Teyzeniz biraz uyumak istiyor," dedi. "Belki daha sonra gelseniz daha iyi olur."
"Sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Doktor."
"Evet?"
"Az önce hemşireye sordum da. Morfin konusunu. Gerçekten gerekli mi?"
"Sanırım teyzeniz öyle düşünüyor."
"Morfin onu uyuşturuyor. Bütün yaptığı uyumak."
"Olabildiğince az acı çekmesine çalışıyonız. Kansei lıer tarafa yayılmış. Kemiklerine, beynine. Bu. hayal edebileceğiniz en şiddetli acı. Yapabileceğimiz en büyük iyilik, onun olabildiğince az rahatsızlık duyaraK gitmıesine yardım etmek."
"Gitmesine yardım etmek mi, ne demek istiyorsunuz?"
"O ölüyor. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. "
"Siz şu sözcükleri kullandınız. Gitmesine yardım etmek. Morfin bu işe mi yarıyor."
"Morfin şu anda istediği ve ihtiyacı olan şey."
"Bu tür konularla daha önce de karşılaştım, Doktor. Diğer akrabalarımda.
İntihara tıbbi olarak yardım etmenin yasal olmadığını öğrendim."
Abby, öfkeden yüzünün kızardığını hissetti. Öfkesini kontrol etmeye çabalayarak, elinden geldiğince sakin konuştu;
"Beni yanlış anlıyorsunuz. Bizim bütün yapmaya çalıştığımız teyzenizi rahat ettirmek."
"Bunu yapmanın başka yolları var."
"Ne gibi?"
"Daha yukardan yardım istemek gibi."
"Dua etmeyi mi kastediyorsunuz?
"Neden olmasın? Bana zor anlarda çok yardımcı oldu."
"Elbette teyzeniz için dua etmenize kimse bir şey demez. Ama yanılmıyorsam İncil'de morfin aleyhine bir bölüm yoktu."
Brenda'nın yüzü gerildi. Tam sert bir yanıt verecekti kı, Abby'nin çağrı cihazı çalmaya başladı.
"İzninizle," dedi Abby soğukkanlılıkla ve konuşmayı yarıda bırakıp yürüdü. Bu iyi de olmuştu, çünkü gerçekten alaylı bir söz etmesine ramak kalmıştı. Şunun gibi bir şey: Tanrına dua ederken, neden O'ndan kendin için de bir tedavi dilemiyorsun? Bu, kesinlikle Brenda'yı çılgına çevirirdi. Ufukta Joe Terrio'nun açtığı dava varken ve Victor Voss onu kovdurmaya kararlıyken ihtiyacı olan son şey hakkında başka bir şikâyette bulunulmasıydı.
Hemşire bölümündeki telefona gidip çağrı cihazındaki numarayı tuşladı.
Bir kadın sesi yanıt verdi. "Buyrun, Danışma."
"Ben Dr. DiMatteo. Beni aramışsınız."
"Evet, Doktor. Burada Bernard Katzka adında biri var. Onunla lobide buluşup buluşamayacağınızı merak ediyor."
"O isimde birini tanımıyorum. Burada epey işim var. Ne iş yaptığını sorabilir misiniz?"
Arka planda bir şeyler konuşuldu. Kadın telefona geri geldiğinde sesi. pek fazla bir şey söylemek istemiyormuş gibi garipti. "Dr. DiMatteo?" "Evet." "Polismiş." Lobideki adam sanki tanıdık gibiydi. Kırklı yaşlarında, orta boylu, orta yapılıydı, yüzü ne yakışıklı, ne de çirkindi, özellikle akılda kalan türde değildi. Koyu kahverengi saçları tepesinde seyrelmeye başlamıştı, ama bunu kamufle etmek için bazı erkeklerin yaptığı gibi yandaki saçlarını tepeye doğru

taramamıştı. Abby ona yaklaşırken, onun da kendisini tanıdığı izlenimine kapıldı. Aslında bakışları, asansörden çıktığından beri Abby'nin üzerindeydi.
"Dr. DiMatteo," dedi. "Ben Bernard Katzka. Cinayet Masa-sı'ndan."
O sözcüğü duymak bile Abby'yi ürküttü. Bu da ne demek oluyordu? El sıkıştılar. Ancak o zaman, gözlerine baktığında, Abby onu nerede gördüğnü anımsadı. Mezarlıkta. Aaron Levi'nin cenazesinde. Koyu renk takım elbise giymiş, sessizlik içinde, herkesten biraz ayn durmuştu. Ayin sırasında bakışları karşılaşmıştı. Abby söylenen İbranice şeylerden hiçbirini anlamıyordu ve dikkati cenazedeki diğer insanlara kaymıştı. İşte o zaman, başka birinin daha gözlerini topluluğun üzerinde dolaştırdığını fark etmişti. Yalnızca bir saniye birbirlerine bakmışlar, sonra adam gözlerini kaçırmıştı. O anda kafasında adam hakkında hiçbir izlenim oluşmamıştı. Şimdi. yüzüne bakarken, adamın sakin ve korkusuz gri gözlerine dikkat etti. Bu gözlerden fışkıran zeka da olmasa, insan Bernard Katzka'yı belki de fark etmezdi bile.
Abby "Levi ailesinin bir dostu musunuz?" diye sordu.
"Hayır."
"Sizi mezarlıkta görmüştüm. Yoksa yanılıyor muyum?"
"Oradaudım."
Abby bir açıklama bekleyerek durakladı, ama adamın tek söylediği, "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" oldu.
' Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"
"Dr. Levi'nin ölümüyle ilgili."
Abby giriş kapısına göz attı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu ve bütün gün dışarı çıkmamıştı.
"Avluda banklar var," dedi. "Neden çıkmıyoruz?"
Dışarısı sıcaktı, mükemmel bir Ekim ikindisiydi. Tam krizantem zamanıydı, yuvarlak çiçeklik kırmızı, turuncu ve san çiçeklerle doluydu. Ortadaki fıskiyeden yavaş yavaş sular akıyor, insanı dinlendiriyordu. Tahta banklardan birine oturdular. Yanlarındaki bankta oturan iki hemşire, binaya girip Abby'yle Dedektifi yalnız bıraktılar. İkisi de bir an hiçbir şey söylemediler. Sessizlik Abby'yi huzursuz etmişti ama yanındaki hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Adam uzun sessizliklere alışkın görünüyordu.
"Bana isminizi Elaine Levi verdi," dedi dedektif. "Sizinle konuşmamı önerdi." "Neden?"
"Dr. Levi'yle Cumartesi sabaha karşı konuşmıuşsunuz. Doğru mu?"
"Evet. Telefonda."
"Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musunuz?"
"Sabaha karşı iki gibiydi sanırım. Ben hastanedeydim."
"O mu aramıştı?"
"Şey, cerrahi yoğun bakım ünitesini arayıp kıdemli asistanla konuşmak istemişti.
O gece kıdemli asistan bendim."
"Niçin aramıştı?"
"Bir hasta hakkında konuşmak için. Hastanın ameliyat sonrasında ateşi çıkmıştı ve Aaron uygulanacak planı konuşmak istiyordu. Hangi testleri, hangi röntgenleri isteyeceğimizi. Sakıncası yoksa neler olup bittiğini bana söyler misiniz?" "Olayları zaman sıralamasına sokmaya çalışıyorum. Öyleyse Dr. Levi yoğun bakımı sabaha karşı ikide aradı ve siz cevap verdiniz."
"Evet."
"Onunla tekrar konuştunuz mu? Saat ikiden sonra?"
"Hayır."
"Ona telefon ettiniz mi?"
"Evet, ama evden çıkmıştı. Elaine'le konuştum."
"Saat kaçtı?"
"Bilmiyorum. Belki üç, üçü çeyrek geçiyordu. Saate pek dikkat etmemiştim."
"O sabah evini bir daha aradınız mı?"
"Hayır. Bir kaç kez çağrı cihazına mesaj bıraktım ama cevap vermedi. Onun burada bir yerlerde olduğunu biliyordum, çünkü arabası otoparktaydı."
"Arabasını saat kaçta gördünüz?"
"Ben görmedim. Erkek arkadaşım -Dr. Hodell- saat dört civarında hastaneye geldiğinde görmüştü. Bakın, neden bu olayı Cinayet Masası araştırıyor?"

Katzka soruyu duymamazlıktan geldi. "Elaine Levi saat ikiyi çeyrek geçe telefon çaldığını söylüyor. Kocası bakmış. Bir kaç dakika sonra giyinip evden çıkmış. Bu telefon görüşmesiyle ilgili bir şey biliyor musunuz?"
"Hayır. Hemşirelerden biri olabilir. Elaine bilmiyor mu?"
"Kocası telefonu banyoya götürmüş. Neler konuşulduğunu duymamış."
"Arayan ben değildim. Ben Aaron'la sadece bir kez konuştum. Şimdi, bana bu sorulan neden sorduğunuzu gerçekten bilmek istiyorum. Bu, rutin olarak yapılan bir şey değil herhalde."
"Hayır. Rutin bir şey değil."
Abby'nin çağrı cihazı çalıyordu. Ekranda çıkan numarayı tanıdı, Asistanlık bürosuydu - acil sayılmazdı ama yine de bu konuşmadan sıkılmaya başlamıştı.
Ayağa kalktı. "Dedektif, yapacak işlerim var. Görmem gereken hastalar. Bir sürü belirsiz soruyu yanıtlamaya vaktim yok."
"Sorularım gayet açık. O sabah kimlerin saat kaçta aradığını kesinleştirmeye çalışıyorum. Ve o görüşmelerde neler konuşulduğunu."
"Niçin?"
"Dr. Levi'nin ölümüyle bir ilgisi olabilir."
"Sizce, ona kendisini asmasını biri mi söyledi?"
"Ben sadece kimlerle konuştuğunu bilmek istiyorum."
"Telefon şirketinin bilgisayarından tilan öğrenemez misiniz? Kayıt tutmuyorlar mı?"
"Dr. Levi saat ikiyi çeyrek geçe Bayside Hastanesi'nden aranmış."
"Öyleyse bir hemşire olabilir."
"Ya da binadaki başka biri."
"Teoriniz bu mu? Bayside'dan biri Aaron'ı arayıp onu o kadar üzecek bir şey söyledi ki kendini öldürdü, öyle mi?"
"İntihardan başka olasılıkları da düşünüyoruz."
Abby Katzka'ya bakakaldı. Dedektif bunu öyle hafif bir sesle söylemişti ki onu doğru anladığından emin olamadı. Yavaşça arkasına yaslandı. Bir an ikisi de konuşmsidh
Bir hemşire bir kadını, tekerlekli sandalyesini iterek avludan geçiriyordu. İkili, çiçekliğin yanında oyalanıp krizantemleri hayran hayran seyrettikten sonra yollarına devam ettiler. Bahçedeki tek ses, fıskiyenin kulağa müzik gibi gelen şınıtısıydı.
"Öldürülmüş olabileceğini mi söylüyorsunuz?" dedi Abby.
Katzka hemen yanıt vermedi. Ve Abby yüzüne bakarak yanıtının ne olacağını anlayamadı. Kıpırdamadan, duruşu, elleri, yüz ifadesiyle hiçbir şey belli etmeden oturuyordu.
"Aaron kendini mi astı?" diye sordu Abby.
"Otopsi bulguları asfiksiye uyuyordu."
"Beklenen bir şey. İntihar gibi görünüyor."
"Pekala olabilir."
"Öyleyse siz neden ikna olmadınız?"
Katzka duraksadı. Abby gözlerinde ilk kez tereddüt gördü ve adamın, söyleyeceklerini zihninde tartmakta olduğunu anladı. O, bütün sonuçları hesaba katmadan hareket etmeyen cinste bir adamdı. Doğallık bile onun için planlı bir eylemdi.
Adam "Dr. Levi ölmeden iki gün önce eve yepyeni bir bilgisayar getirdi," dedi. "Hepsi bu mu? Sorularınız bu temele mi davanıuor?"
"Bilgisayarı çeşitli işlerde kullanıyordu. Öncelikle, Karayipler-deki St. Lucia'ya iki kişilik uçak bileti ayırtmış. Noel zamanı gide-ceklermiş. Ayrıca Dartmouth'daki oğluna, şükran günü tatili planlarını anlatan bir e-mail mesajı yazmış. Bir düşünün, Doktor. İntihar etmeden iki gün önce bu adam, gelecek için planlar yapıyor. Kumsalda, iple çektiği güzel bir tatil. Ama sabah ikiyi çeyrek geçe, yatağından çıkıp hastaneye gidiyor. Asansöre biniyor, sonra da merdivenleri kullanıp terkedilmiş bir kata çıkıyor. Dolabın tokmağına bir kemer bağlıyor, öbür ucunu boynuna geçirip ayaklarını sallandırıyor. Bilinç kaybı hemen gerçekleşmez. Fikrini değiştirmesi için ona beş on saniye kalır. Bir karısı, çocukları ve iple çektiği St. Lucia kumsalında bir tatili var. Ama ölm.eyi seçiyor. Yapayalnız ve karanlıkta." Bakışları karşılaştı, "Bir düşünün." Abby yutkundu. "Düşünmek istediğimden emin değilim."

"Ben düşündüm."
Abby onun sakin gri gözlerine baktı ve düşündü. Kâbus gibi başka düşünceleriniz de uar mı? Böyle dehşet verici bir haya/ gücü gerektiren bir mesleği seçen ne tür bir adamdır?
"Dr. Levi'nin arabasının hastane otoparkında her zamanki yerinde bulunduğunu biliyoruz. Buraya neden geldiğini bilmiyoruz. Veya evden niçin çıktığını. İkiyi çeyrek geçe arayan kişiden başka, Dr. Levi'yle konuştuğunu bildiğimiz son kişi sizsiniz. Hastaneye geleceğinden bahsetmiş miydi?"
"Hastamız için endişeleniyordu. Gelip sorunu kendisi görmeye karar vermiş olabilir."
"Sizin sorumluluğunuza bırakacak yerde mi?"
"Ben ihtisasımın ikinci yılındayım, Dedektif Katzka, tedavisinden sorumlu doktor değilim. Aaron transplantasyon ekibinin iç hastalıklarla ilgilenen doktoruydu." "Kardiyolog olduğunu duymuştum."
"Aynı zamanda iç hastalıkları uzmanıydı. Ateş gibi dahili bir problem olduğunda hemşireler genellikle ona haber verirlerdi. O da gerekirse başka doktorlara danışırdı."
"O telefon görüşmesi sırasında hastaneye geleceğini söyledi mı i?"
"Hayır, sadece tedavi planını tartıştık. Ona neler yapacağımı anlattım. Hastayı muayene edip bazı kan tahlilleri ve röntgenler isteyeceğimi söyledim. O da onayladı."
"Bu kadar mı?"
"Evet, konuşmamız bu kadardı."
"Söylediklerinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu izlenimine kapıldınız mı?" Abby tekrar düşündü; Ve telefon konuşmasının ilk başındaki duraksamayı hatırladı. Telefona Abby çıktığında, Aaron'ın sesinin ne kadar korkulu geldiğini.
"Dr. DiMatteo?"
Başını kaldırıp Katzka ya baktı. Abby'ye hafifçe seslenmiş olmasına rağmen yüzünden tetikte olduğu anlaşılıyordu.
"Bir şey mi hatırladınız?" diye sordu Abby'ye.
"Görevdeki asistanın ben olduğumu duyunca sesinin pek memnun gelmediğini hatırlıyorum."
"Neden?"
"Söz konusu hasta yüzünden. Hastanın kocasıyla aramda bir... anlaşmazlık vardı. Ciddi bir anlaşmazlık." Victor Voss düşüncesiyle biraz huzursuz olarak uzaklara baktı. "Aaron Bayan Voss'tan birkaç mil uzakta durmamı tercih ederdi eminim." Katzka'nın sessizliği üzerine tekrar başını ona çevirdi.
"Bayan Victor Voss mu?" dedi adam.
"Evet. Tanıyor musunuz?"
Katzka yavaşça soluğunu vererek arkasına yaslandı. "VMI !n-ternational'ı kurduğunu biliyorum. Karısı ne ameliyatı geçirmişti?"
"Kalp nakli. Şimdi daha iyi. Birkaç gün antibiyotik kullandıktan sonra ateşi düştü."
Katzka gözlerini, fışkıran suları güneşte parlayarak adeta altından bir zincire dönüşen fıskiyeye dikmişti. Birdenbire ayağa kal-tı.
"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dr. DiMatteo," dedi. "Sizi tekrar arayabilirim."
"İstediğiniz zaman..." diye yanıtlamaya hazırlandı, ama Katzka dönüp hızla uzaklaşmaya başlamıştı bile. Adam, mutlak bir hareketsizliğin ardından büyük bir süratle yokolmuştu. Gerçekten şaşırtıcıydı. Abby'nin çağrı cihazı öttü. Yine asistanlık bürosundan arıyorlardı. Cihazı susturdu. Başını kaldırdığında Katzka gözden yitmişti. Sanki sihirle ortadan kaybolan bir polis. Katzka'nın soruları ile kafasını yormaya devam ederek lobiye döndü ve dahili telefondan numarayı çevirdi.
Karşısına bir sekreter çıktı. "Asistanlık bürosu."
"Ben Abby DiMatteo. Beni aradınız, değil mi?"

"Oh, evet. İki şey için. Sizi NEOB'dan Helen Lewis aradı. O organ nakliyle ilgili sorunuza yanıt alıp almadığınızı sordu. Siz çağrıya cevap vermeyince kapattı."
"Eğer tekrar ararsa, sorumun cevabını aldığımı söyleyin. İkincisi neydi?"
"Burada taahhütlü bir mektubunuz var. Ben imzalayıp aldım. Umarım sakıncası yoktur."
"Taahhütlü mü?"
"Birkaç dakika önce getirdiler. Bilmek istersiniz diye düşündüm."
"Kim göndermiş?"
Kağıtların karıştırıldığını duydu. Sonra da : "Hau/kes , Craig ve Sussman'dan. Hukuk Temsilciliği."
Abby'nin midesine bir ağrı saplandı. "Hemen geliyorum," deyip kapattı. Yine Terrio davası. Adaletin çarkı onu mutlaka unufak edecekti. Asansörle yönetim katına çıkarken elleri terliyordu. Ameliyathanedeki sakinliğiyle tanınan Dr. DiMatteo şu anda sinirli bir enkazdan başka bir şey değildi.
Asistanlık bürosu sekreteri telefonla konuşuyordu. Abby'yi gördü ve posta kutularını işaret etti.
Abby'nin kutusunda bir zarf vardı. Sol üst köşede Hawkes, Craig ve Sussman mührü basılıydı. Zarfı yırtarak açtı. İlk önce okuduklarını anlamadı. Sonra davacının adına dikkat etti ve nihayet kafasına dank etti. Midesi iyice altüst olmuştu. Bu mektubun Karen Terrio'yla hiç ilgisi yoktu. Michael Freeman adlı başka bir hastayla ilqiliydi. Adam alkolikti. ansızın vemek borusundaki ödemli bir daman patlamış, adam hastane odasında kan kaybından ölmüştü.
Abby o zaman intörn doktordu. Bunun, şoke edici ve insanı derinden sarsan dehşet verici bir son olduğunu hatırlıyordu. Şimdi Michael Freeman'in karısı dava açıyordu ve onu temsil etmeleri için Hawkes, Craig ve Sussman'ı tutmuştu. Davalı Abby'ydi. Tek davalı.
"Dr. DiMatteo, iyi misiniz?"
Abby birdenbire posta kutularına yaslanmış olduğunu ve odadaki her şeyin fırıl fırıl döndüğünü fark etti. Sekreter kaşlarını çatmış ona bakıyordu.
"Ben... iyiyim," dedi Abby. "Bir şeyim yok."
Abby odadan çıkmayı başardığında, gizlenme ihtiyacı duyuyordu. Doğruca nöbetçi odasına gitti, kendini içeri kilitleyip yatağa oturdu. Sonra mektubu zarfın içinden çıkarıp bir kez daha okudu, Ve bir kez daha.
İki haftada iki dava. Vivian haklıydı. Abby yaşamının geri kalanını mahkemede geçirecekti.
Avukatını araması gerektiğini biliyordu ama şu anda bununla uğraşacak gücü kendinde bulamıyordu. O yüzden, gözleri kucağındaki mektuba dikili, yatağın üstünde oturdu kaldı. Kariyerinde bu noktaya gelebilmek için harcadığı yılları, tüm emekleri düşünerek. Yurttaki herkes sevgilisiyle gezmeye giderken, kitaplarının üzerinde uyuyakaldığı geceleri aklından geçirdi. Hastanede iki vardiyada birden tahlil laboratuannda çalıştığı, okul harcını kazanmak için tüpler dolusu kan aldığı hafta sonlarını. Ödemesi gereken yüzyir-mi bin dolar borcunu düşündü. Hiç gidemediği filmleri, konserleri ve oyunları.
Ve bütün bunlara sebep olan Pete'i düşündü. Çok istemesine rağmen kurtaramadığı kardeşini. Hepsinden çok, sonsuza dek on yaşında kalacak Pete'i düşündü.
Victor Voss kazanıyordu. Onu mahvedeceğini söylemişti, tam da öyle yapıyordu. Onunla savaşmak. Bunun zamanı gelmişti. Tek sorun vardı, aklına bunu yapmanın hiçbir yolu gelmiyordu. Yeterince zeki denildi Mpkt\ın pliprini a^{A}it nihi ıiakn/orHıı Voss'n nasıl durduracaoı-
nı tekrar tekrar düşündü ama savaşmak için elinde, Voss'un onu yoğun bakımda itmesinden başka bir kozu yoktu. Bir saldırı ve teh-ditkâr temas suçlaması. Bu yeterli değildi, onu durdurmaya yetmezdi.
Karşılık ver. Bir yolunu düşünmek zorundasın.
Çağrı cihazı çalmaya başladı. Çağrı cerrahi koğuşundan gelmişti. Bir kahrolası telefonu daha kaldıracak durumda değidi. Telefona uzandı ve sinirli sinirli numarayı tuşladı. "Dr. DiMatteo," dedi sert bir sesle.
"Doktor, burada Mary Allen'ın yeğeniyle bir sorunumuz var."
"Nedir?"

"Saat dört morfin dozunu vermeye çalışıyoruz ama Brenda bize izin vermiyor.
Belki siz gelip... "
"Hemen geliyorum." Abby ahizeyi çarparak kapattı. Bren-da'nın belasını versin, diye düşündü hukuk bürosundan gelen mektubu cebine tıkıştınrken. Merdivenlerden koşarak iki kat aşağıya indi. Koğuşa girdiğinde, harcadığı gayretten değil, öfkeden nefes nefese kalmıştı. Doğruca Mary Allen'ın odasına daldı.
İçeride iki hemşire vardı, Brenda'yla konuşuyorlardı. Mary Allen uyanıktı fakat tek bir kelime edemeyecek kadar halsiz ve acı içinde görünüyordu.
"Zaten yeterince uyuştu," diyordu Brenda. "Haline bir bakın. Benimle konuşamıyor bile."
"Belki de sizinle konuşmak istemiyordur," dedi Abby.
Hemşireler yüzlerinde bir rahatlama ifadesiyle Abby'ye döndüler. Otoritenin sesi gelmişti.
"Lütfen odadan çıkın. Bayan Hainey," dedi Abby.
"Morfin gerekli değil."
"Buna ben karar veririm. Şimdi çıkın."
"Fazla zamanı kalmadı. Bütün yetilerine ihtiyacı var."
"Ne için?"
"Tanrıya tamamen boyun eğmesi için. Eğer bunu yapmadan ölürse..."
Abby hemşireye elini uzattı. Morfini vsrin. Ben enjekte edeceğim."
Şırınga derhal ona verildi. Abby damar içi hatta doğru bir adım attı. İğnenin kapağını çıkarırken Mary Allen'in minnetarlık içinde hafifçe başını salladığını gördü.
"O uyuşturucuyu verirseniz avukat çağırırım/' dedi Brenda.
"Çağırın," dedi Abby. İğneyi katetere soktu. Tam pistonunu itecekti ki Brenda öne atılıp kateteri teyzesinin kolundan çekti. Koldan akan kan yerlere damladı. Döşemeye sıçrayan kıpkırmızı kan, bardağı taşıran son damla olmuştu. Hemşirelerden biri Mary Allen'ın koluna gazlı bez koyuverdi. Abby Brenda'ya dönüp "Bu odadan defol," dedi.
"Bana başka seçenek bırakmadınız. Doktor."
"Defol!"
Brenda'nın gözleri kocaman açıldı. Bir adım geriledi.
"Sizi dışarı atmak için güvenliği çağırmamı mı istiyorsunuz?" Abby artık bağırıyor, koridora doğru gerileyen Brenda'nın üzerine yürüyordu. "Seni hastamın yanında görmek istemiyorum! Onu İncil saçmalıklarınla bezdirmeni istemiyorum!" "Ben onun akrabasıyım!"
"Lanet olası, kim olduğun umrumda değill '
Brenda'nın ağzı açık kalmıştı. Tek bir kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaştı. "Dr. DiMatteo, sizinle konuşabilir miyim?"
Abby döndü ve baş hemşire, Georgina Speer'ı gördü.
"Bu çok uygunsuz bir şeydi. Doktor. İnsanlaria bu şekilde konuşamayız."
"Az önce hastamın kolundan kateteri çekti!"
"Bununla uğraşmanın daha uygun yolları var. Güvenliği arayın. Birilerini yardıma çağırın. Kutsal şeylere karşı saygısızlık, bu hastanede kesinlikle başvurduğumuz bir yol değildir. Anlıyor musunuz?"
Abby derin bir soluk aldı. "Anlıyorum," dedi. Ve fısıltıyla ekledi, "Üzgünüm." Mary Allen'ın serumunu tekrar başlattıktan sonra Abby nöbetçi odasına çekildi ve bitkinlik içinde yatağa uzandı. Gözlerini tavana dikerek düşündü: Tanrı aşkına bana neler oluı[A]or? Daha önce hiç böyle kontrolünü kaybetmemişti, bir hastaya veya yakınına küfretmeyi aklına bile getirmemişti. Çıldırtıyorum, diye düşündü. Stres sonunda gücümü tüketiV/or. Belki de doktor olmaya uygun değilim.
Çağrı cihazı ötmeye başladı. Tanrım, onu hiç rahat bırakmayacaklar mıydı? Çağrı almadan, telefon çalmadan veya rahatsız edilmeden bir gün, bir hafta geçirmek için neler vermezdi ki? Çağrıyı bırakan santraldi. Telefonu açıp sıfıra bastı. "Sizi dışardan arıyorlar. Doktor,"' dedi santral görevlisi. "Bağlıyorum." Bir iki tıkırtı oldu, sonra bir kadın sesi geldi:
"Dr. Abby DiMatteo?"
"Benim."

"Ben New England Organ Bankası'ndan Helen Lewis. Geçen Cumartesi bir kalp vericisiyle ilgili bir mesaj bırakmıştınız. Baysi-de'dan birinin tekrar aramasını bekledik ama kimse aramadı. Ben de tekrar bir kontrol edeyim dedim." "Üzgünüm. Benim sizi aramam gerekirdi ama burada işler çığrından çıktı. Sadece bir yanlış anlama olduğu ortaya çıktı."
"Şey, bu her şeyi açıklıyor. Çünkü bilgiyi hiçbir yerde bulamadım. Eğer başka sorunuz olursa, bana..."
"Affedersiniz," diye araya girdi Abby. "Az önce ne dediniz?"
"Bilgiye ulaşamadım."
"Neden?"
"İstediğiniz veri sistemimizde yer almıyor."
Abby bir kaç saniye sessiz kaldı. Sonra yavaşça sordu, "Bundan kesinlikle emin misiniz?"
"Bilgisayar dosyalarımızı taradım. Verdiğiniz hasat tarihine ait bir kalp vericisi kaydımız yok. Vermont'da hiçbir yerde yok."
12
İ41
'İşte burada," dedi Colin Wettig Tıp Uzmanları Rehberi'ni açarak. "Timothy Nicholls. Lisans öğrenimi Vermont Üniversitesi. Doktorluk diploması Tufts. İhtisas, Massachusetts General. Uzmanlık: Göğüs cerrahisi. Vermont, Burlington'daki Wilcox Memorial Hastanesiyle anlaşmalı." Rehberi odadaki herkesin bakması için toplantı masasının üzerine bıraktı. "Öyleyse gerçekten Bur-lington~da doktorluk yapan Tim Nicholls adında bir göğüs cerrahı var. Archer'ın hayal gücünün ürünü filan değil."
"Onunla Cumartesi günü konuştuğumda," dedi Archer. "Nicholls organ alımında bulunduğunu iddia etti. Ve ameliyatın Wilcox Memorial da yapıldığını söyledi. Ne yazık ki, onunla birlikte ameliyathaneye giren başka kimseyi bulamadım. Şimdi de Nicholls'a ulaşamıyorum. Ofisindekiler iznini uzattığını söylüyor. Neler olduğunu bilmiyorum Jeremiah, ama bununla hiçbir ilgimiz olmamasını dilerdim. Çünkü burnuma pis kokular gelmeye başlıyor."
Jeremiah Parr iskemlesinde sıkıntıyla kıpırdandı ve avukat Susan Casado'ya göz attı. Masanın diğer ucunda, transplantasyon koordinatörü Donna Toth'un yanında oturan Abby'ye bakma zahmetine katlanmadı. Belki de ona bakmayı özellikle istememişti. Ne de olsa bu pis işe herkesin dikkatini çeken Abby'ydi. Bu toplantıya önayak olandı.
"Burada neler olup bitiyor?" diye sordu Parr.
Archer " Sanırım Victor Voss kalbin sahibini kayıt sistemine
sokmamak için ayarlamalar yapmış. Kalbin doğrudan karısına ta[A] kılması için." "Bunu yapabilir mi?"
"Yeterince para verirse olabilir."
"Ve kesinlikle o kadar parası var," dedi Susan. "Kiplinger's'te-ki son listeyi yeni gördüm. Amerika'nın en zengin elli kişisi. Voss 14 numaraya yükselmiş." "Belki de bana organ bağışlarının nasıl dağıtılması gerektiğini açıklasanız daha iyi olacak," dedi Parr. "Çünkü böyle bir şeyin nasıl olduğunu anlamıyorum." Archer transplantasyon koordinatörüne baktı. " Bu işlerle genellikle Donna uğraşır. Bırakalım o açıklasın."
Donna Toth başını salladı. "Sistem gayet basit," dedi. "Organa ihtiyaç duyan hastalardan oluşan bir bölgesel, bir de ulusal bekleme listemiz var. Ulusal sistem UNOS adıyla bilinen Birleşik Organ Paylaşımı Ağı. Bölgesel liste New England Organ Bankası tarafından tutuluyor. Her iki sistem de hastalan ihtiyaçlarına göre sıraya koyuyor. Listenin zenginlikle, ırkla veya sosyal statüyle bir ilgisi yok. Sadece durumlarının ne kadar kritik olduğuyla ilgisi var." Bir dosya açıp içinden bir kağıt çıkardı. Parr'a uzattı. "Listenin son hali şöyle. Brookline'deki NEOB ofisinden faksladılar. Gördüğünüz gibi. her hasta için bir tıbbi statü, gereken organ, en yakın organ nakli merkezi ve bağlantı kurulacak bir telefon numarası ki bu genellikle transplantasyon koordinatörünün numarasıdır, verilmiş."
"Bu diğer notlar nedir?"
"Klinik bilgiler. Organ verici için kabul edilebilecek maksimum ve minimum boy ve kilo. Hastanın daha önce organ nakli geçirip geçirmediği, çünkü bu antikorlardan dolayı karşılıklı uyumu zodaş-tırır. "

"Bu listenin ihtiyaç sırasına göre olduğunu söylediniz değil mi?"
"Doğru. Bir numaradaki isim durumu en kritik olandır."
"Bayan Voss hangi sıradaydı?"
"Ona organ nakli yapıldığı gün AB kan grubu listesinde üçüncü sıradaymış."
I'ilk iki kişiye ne oldu?"
"NEOB'dan kontrol ettim. İki isim de birkaç gün sonra 8. Kod olarak sınıflandırılmışlar. Aktiviteleri tamamen kaybolmuş ve listeden çıkarılmışlar." "Bu öldükleri anlamına mı geliyor?" diye sordu Susan Casa-do hafif bir sesle.
Donna başını salladı, "Asla organ nakli yapılamadı."
"Aman Tanrım," diye inledi Parr. "Öyleyse Bayan Voss başkasına verilmesi gereken bir kalbi aldı."
"Öyle olmuş gibi gözüküyor. Nasıl ayarlandığını bilmiyoruz."
"Peki bizim kalp vericisinden nasıl haberimiz oldu?" diye sordu Susan. "Telefonla," dedi Donna. "Genelde telefonla bildirilir. Bu işle vericinin hastanesindeki transplantasyon koordinatörü ilgilenir. Son NEOB bekleme listesini kontrol edip listenin en başındaki hastanın irtibat numarasını arar." "Öyleyse sizi Wilcox Memorial'ın transplantasyon koordinatörü mü aradı?"
"Evet. Onunla daha önce de başka vericilerle ilgili konuşmuştum. O yüzden bu organ bağışını sorgulamak için bir sebep göremedim."
Archer başım salladı."Voss'un bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Her adımı bize yasal ve hilesiz göründü. Belli ki Wilcox'tan birine para ödenmiş. Bahse girerim transplantasyon koordinatörleridir. Böylece Voss'un karısı kalbi aldı. Bayside da enayi gibi para karşılığı organ oyununa alet oldu. Bunu soruşturmak için elimizde vericiyle ilgili belgeler de yok."
Hala kayıp mı?" diye sordu Parr.
"Bulamadım," dedi Donna. "Verici kayıtları ofisimde hiçbir yerde yok."
Victor Voss, diye düşündü Abby. Bir şekilde belgeleri yok etmiş.
"En kötüsü de," dedi Wettig, "böbrekler."
Parr generale bakarak kaşlarını çattı. "Ne? "
"Voss'un karısının böbreklere ihtiyacı yoktu," dedi Wettig.
"Pankreasa ya da karaciğere de. Onlara ne oldu öyleyse? Hiç kayda geçirmedilerse?"
"Çöpe atılmışlardır," dedi Archer.
"Doğru. Bu da demektir ki üç dört hayat kurtarılabilirdi. Fakat sokağa atıldı." Kimse konuşmadı, yalnızca sallanan başlar ve yüzlerde dehşet dolu ifadeler vardı.
"Bu konuda ne yapacağız?" dedi Abby. Sorusu bir anlık sessizlikle karşılandı.
"Ne yapmamız gerektiği konusunda emin değilim," dedi Parr. Avukata baktı. "Bunu takip etmeye mecbur muyuz?"
"Etik açıdan evet," dedi Susan. "Ama eğer bunu rapor edersek sonucuna katlanmamız gerekir. Aslında aklıma gelen birkaç sonuç var. Öncelikle bunu basından saklayabilmenin hiç yolu yok. Para karşılığı organ alışverişi, özellikle de işin içinde Victor Voss varsa ilgi çekici bir hikâye olur. İkincisi de, bir anlamda hasta mahremiyetini çiğnemiş olacağız. Bu hasta popülasyonumuzun belli bir kesimince pek hoş karşılanmayacaktır.'
Wettig burnundan gürültüyle bir soluk verdi." Yani körolası zenginlerin."
"Bu hastaneyi ayakta tutanların," diye düzeltti Parr.
"Kesinlikle." Susan devam etti. " Eğer Bayside'ın Victor Voss gibi birinin soruşturulmasını teşvik ettiğini öğrenirlerse kayıtlarını gizli tutmamız konusunda bize güvenmeyeceklerdir. Özel ödemeli organ nakli başvLirulanmızı kaybedebiliriz. Son olarak da, ya bütün bunlar bizim aleyhimize çevrilirse? Bu pis işlerin bir parçasıymışız gibi gösterilirsek? Organ nakli merkezi olarak güvenilirliğimiz kalmaz, Eğer Voss'un gerçekten o vericiyi kayıt sisteminin dışında tuttuğu ortaya çıkarsa biz de lekeleniriz,"
Abby bu olasılıkla afallamış görünen Archer'a baktı. Bunlar Bayside organ nakli programını mahvedebilirdi. Ekibi mahvedebi-lirdi.
"Şu anda ne kadarı dışarı sızmış durumda?" diye sordu Parr. Nihayet Abby'ye bakmıştı. "NEOB'a bu konuda ne anlattınız Dr. DiMatteo?"
' Helen Lewis'le konuştuğum zaman neler olduğundan emin değildim. İkimiz de değildik. Sadece vericinin neden sistemlerinde yer almadığını çözmeye

çalışıyorduk. Öylece kaldı. Çözümlenmeden. Telefon görüşmesinden hemen sonra bunu Archer'a ve Dr. Wettig'e anlattım."
"Ve Hodell'a. HodelFa da söylemiş olmalısınız."
"Mark'la henüz konuşmadım. Bütün gün ameliyattaydı."
Parr rahat bir nefes aldı. "Peki. Öyleyse konu bu odanın içinde. Ve Bayan Lewis'in bildiği tek şey sizin ne olup bittiğinden emin olmadığınız."
"Doğru."
Susan Casado tıpkı Parr gibi rahatlamıştı. "Yine de bir hasar kontrolü yapmamız gerek. Sanırım şimdi yapılması gereken şey. Dr. Archer'ın NEOB'yi araması.
Yanlış anlaşılmayı aydınlattığımız konusunda Bayan Lewis'in içini rahatlatın. Şansımız varsa bu işin peşini bırakacaktır. Araştırmalara devam edeceğiz, fakat ağzımızı sıkı tutarak. Dr. Nicfıollsa tekrar ulaşmaya çalışmalıyız. Belki olayları açıklığa kavuşturabilir."
"Görünüşe göre Nicholls'ın izinden ne zaman döneceğini kimse bilmiyor," dedi Archer.
"Ya diğer cerrah?" diye sordu Susan. "Texasli adam?"
"Mapes mi? Onu aramadım daha."
I'Birinin araması lazım."
Parr araya girdi: "Ben aynı fikirde değilim. Bence bu konuda başka kimseyle bağlantı kurmamalıyız."
"Niçin Jeremiah?"
"Bu konuda ne kadar az şey bilirsek pisliğe o kadar az bulaşırız. Bundan mümkün olduğunca uzak durmalıyız. Helen Lewis'e bunun kişiye özel bir organ bağışı olduğunu söyleyin. Ve bu yüzden NEOB'a kaydedilmediğini. Sonra yolumuza devam edelim."
"Başka bir deyişle," dedi Wettig, "lanet kafalarımızı kuma gömelim."
"Üç maymunu oynayacağız." Parr bakışlarını masanın etrafında dolaştırdı.
Kimseden yanıt gelmemesini genel bir onaylamanın işareti sayıyordu. "Bunun hakkında bu odanın dışında konuş-mayacağımızı söylememe bilmem gerek var mı?"
Abby dayanamayıp konuştu. "Sorun şu ki," dedi, "kötülük yok olmayacak. Biz onu görmesek de, duymasak da o hâlâ var."
"Bayside masum taraf," dedi Parr. "Acısını bizim çekmemiz gerekmez. Ve elbette kendimizi yanlı soruşturmalara maruz bırakmamalıyız."
"Peki ya etik yükümlülükler? Bu tekrarlanabilir."
"Bayan Voss'un bu yakınlarda bir kalbe daha ihtiyacı olacağını hiç sanmıyorum.
Bu tek bir olay, Dr. DiMatteo. Umutsuz bir koca karısını kurtarmak için kuralları çiğnedi. Yalnızca bunun bir daha olmaması için önlemler almalıyız." Parr Archer'a baktı. "Bunu yapabilir miyiz?"
Archer başını salladı. "Bunu kesinlikle yapmamız gerekecek."
"Peki Victor Voss'a ne olacak?" dedi Abby. Sorusunu izleyen sessizlikten cevabı anlamıştı: ona hiçbir şey olmayacaktı. Victor Voss gibi adamlara asla hiçbir şey olmazdı. Sistemi çökertip bir kalbi, bir cerrahı, bütün bir hastaneyi satın alabilirdi. Ve de bir avukat ordusu, basit bir cerrahi asistanının düşlerini kavrulmuş toprağa çevirmeye yetecek kadar avukat satın alabilirdi.
Abby, "Beni mahvetmek niyetinde." dedi. "Karısına yapılan nakilden sonra yatışacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Arabama sakatat boşalttı. İki dava başlattı, yenileri de yolda. Bundan eminim. O böyle taktiklere başvururken üç maymunu oynamak benim için çok zor."
"Bunları yapanın Voss olduğunu kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu Susan.
"Başka kim olabilir ki?"
"Dr. DiMatteo." dedi Parr, "bu hastanenin şöhreti tehlikede. Herkesin aynı ekipte olması, elbirliği etmesi gerek. Siz dahil. Bu sizin de hastaneniz."
"Peki ya yine de ortaya çıkarsa? Ya Giobe'un ön sayfasında yer alırsa? Bayside olayı örtbas etmekle suçlanır. Kabak da sizin başınıza patlar."
"İste onun için bu konu btı odadan dışarı çıkmayacak," dedi Parr.
"Yine de bir şekilde çıkabilir." Başını yukarı kaldırdı. "Büyük olasılıkla çıkacaktır."
Parr ve Susan sinirli bakışlarla birbirlerine baktılar. Susan "Bu riski göze almak zorundayız," dedi.

Abby ameliyat giysilerini çıkarıp çamaşır sepetine attı ve çift kanatlı kapıyı iterek açtı. Neredeyse geceyarısı olmuştu. Bıçaklanan hasta şimdi ayılma odasındaydı, intörn ameliyat sonrası talimatları yazıyordu ve acil servise hasta gelecekmiş gibi görünmüyordu. Cephede her şey yolundaydı.
Bu sessizlikten hoşlandığından emin değildi. Öğleden sonraki toplantıda söylenenleri uzun uzun düşünmek için çok zamanı olmuştu.
Mücadele etmek için tek şansım var, diye düşündü ve bunu yapamıyorum. Eğer ekibin bir üyesi olacaksam yapamam. Baysi-de'ın çıkariarını kalbimde taşıyacaksam olmaz.
Ve tabii kendi çıkarlarını da. Hâlâ ekibin bir parçası sayılması iyiye işaretti. Bu, burada kalmak, gerçekten ihtisasını bitirmek için bir şansı olduğu anlamına geliyordu. Bu şeytanla anlaşma yapmaya dönmüştü. Çeneni kapa ve hayaline tutun. Tabii eğer Victor Voss izin verirse.
Eğer vicdanı izin verirse.
O akşam birkaç kez, telefonu açıp Helen Lewis'i aramanın eşiğine gelmişti. Tek yapacağı buydu, NEOB'u her şeyden haberdar etmek için bir telefon görüşmesi. Victor Voss'u ele vermek için bir telefon görüşmesi. Şimdi, tekrar nöbetçi odasına yollanırken, hâlâ ne yapması gerektiği konusunda düşünüp duruyordu. Anahtarla kapıyı açıp içeri girdi.
İlk farkettiği güzel bir koku oldu, ışıklan bile yakmadan önce. Güllerin ve zambakların o nefis kokusu. İşığı açtı ve merakla masanın üstündeki çiçek dolu vazoya bakakaldı.
Çarşafların hışırtısı bakışlarını yatağa çevirmesine sebep oldu. "Mark?" dedi. Mark sıçrayarak uyandı. Bir an nerede olduğunu anlayamamış gibi göründü.

Sonra Abby'yi gördü ve gülümsedi. "Doğumgünün kutlu olsun."
"Tanrım. Tamamen unutmuşum."
"Ben unutmadım," dedi Mark.
Abby yatağa yaklaşıp Mark'ın yanına oturdu. Cerrahi giysileriyle uyuya kalmıştı ve Abby onu öpmek için eğildiğinde o tanıdık Betadine ve bitkinliğin kokusunu duydu. "Oh, tıraş olman lazım."
"Bir öpücük daha lazım."
Abby gülümsedi ve bir öpücük daha lütfetti. "Ne zamandır buradasın?"
"Saat kaç?"
"Oniki."
"O zaman iki saattir."
"Saat ondan beri burada mı bekliyorsun?"
"Böyle planlamamıştım. Galiba uyuyakalmışım." Dar yatakta ona da yer açmak için yana kaydı. Abby ayakkabılannı çıkarıp yanına uzandı. Bir anda yatağın ve adamın sıcaklığıyla rahatlayıverdi. Ona öğleden sonraki toplantıyı, ikinci davayı anlatmayı düşündü ama bunlardan bahsetmek istemiyordu. Bütün istediği sarılınmaktı.
"Üzgünüm pastayı unuttum," dedi Mark.
"Kendi doğumgünümü unuttuğuma inanamıyorum. Belki de unutmak istemişimdir. 2 8 oldum bile."
Mark gülerek kolunu onun omzuna attı. "Bir ayağı çukurda yaşlı bir bayan." "Kendimi yaşlı hissediyorum. Özellikle bu gece."
"Peki, o zaman ben de tarih öncesinden kalmış gibi hissediyorum." Abby'yi kulağından, yumuşacık öptü. "Ayrıca gençleşmi-yorum da. Öyleyse belki de zamanı gelmiştir."
"Neyin zamanı?"
"Aylar önce yapmam gereken şeyi yapmanın."
"Neymiş o?"
Mark ona doğru dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana evlenme teklif etmenin."
Abby tek bir sözcük söyleyemeden ona bakakaldı, öylesine mutluydu ki, cevabının gözlerinden belli olduğunu biliyordu. Aniden, sevinçle, onun her yönünün farkına vardi. Yanağını ısıtan elinin. Yorgun ve artık gençliği kalmamış, fakat bu yüzden Abby'ye çok daha güzel gelen yüzünün, "Birkaç gece önce istediğimin bu olduğunu anladım," dedi Mark, "Sen nöbetteydin. Ben de evde, karton kutudan akşam yemeğimi yiyordum. Yukarı yatak odasına çıktım

ve tuvalet masasında senin eşyalarını gördüm. Saç fırçanı. Mücevher kutunu. Hiç ortalıktan kaldırmadığın sütyenini." Hafifçe güldü. Abby de güldü. "Her neyse, işte o zaman anladım. Tuvalet masasında senin eşyalarının olmadığı bir yerde asla yaşamak istemiyorum. Yaşayabileceğimi de sanmıyorum. Artık değil."
"Oh, Mark."
"Çılgınca olan da sen neredeyse evde hiç yoksun. Sen evdeyken de ben yokum. Koridorlarda geçişirken birbirimize el sallıyoruz. Ya da şansımız varsa asansörde elele tutuşuyoruz. Benim için önemli olan eve gittiğimde o masada senin eşyalarını görmek. Oraya geldiğini veya geleceğini bilmek. Bu da bana yeter."
Abby gözyaşlarının ardından onun gülümsediğini gördü. Ve Mark'ın kalbinin sanki korkmuşçasına gümbürdediğini hissetti,
"Öyleyse ne düşünüyorsunuz, Dr, D,?" diye fısıldadı. "Yoğun programlarımızın arasına bir nikâh sıkıştırabilir miyiz dersiniz?"
Abby'nin cevabı yarı hıçkırık yarı kahkaha oldu, "Evet, Evet, evet, evet!" Ve kalkıp Mark'ın üzerine yuvarlandı, kollan boynuna dolandı, dudakları onunkiler! buldu. Yatağın yaylarından korkunç gıcırtılar çıkarken gülüyorlar, öpüşüyorlardı. Yatak çok küçüktü, asla birlikte uyuyamazlardı.
Ama sevişmek için gayet uygundu.
Bir zamanlar güzeldi. Bazen Mary Allen kendi ellerine bakar ve kırışıklıkları, kahverengi ihtiyarlık lekelerini görür, irkilerek düşünürdü: Bunlar kimin elleri? Bir yabancının elbette; yaşlı bir kadının. Benim ellerim değil, güzel Mary Hatcher'ın elleri değil. Sonra bir şaşkınlık anı geçirir ve gözlerini hastane odasında gezdirip yine rüya gördüğünü anlardı. Gerçek bir uykuda görülen gerçek bir rüya değil, beyninde sürüklenen ve uyanıkken bile orada kalan bir tür sis. Bu, morfin yüzündendi. Morfine minnettardı. Acısını ahp götürüyor, zihninde gizli bir kapı açıyor, imgelerin, neredeyse sona ermekte olan bir yaşamın hatırlanan imgelerini içeriye davet ediyordu. Yaşamın bir daire, başlangıç noktasına bir dönüş olarak tanımlandığını duymuştu, ama kendi yaşamı o kadar düzenli görünmüyordu, Yaşamı, daha çok, ipliklerinin bazısı kopmuş, bazısı birbirine dolanmış, hiçbiri düz ve doğru olmayan, ele avuca sığmaz bir kilim gibiydi.
Ama o kadar çok, öyle çok renkle örülmüştü ki. Gözlerini kapadı ve o gizli kapı açıldı. Denize giden bir yol. Sahilde güllerden bir çit, pembe ve tatlı kokulu. Ayak parmaklarını yutan ılık kumlar. Koya yuvarlanan dalgalar. Vücudunda dolaşarak losyonu dağıtan ellerin verdiği zevk. Geoffrey'in elleri.
Kapı biraz daha açıldı ve içeri o girdi, hatıra tümüyle geri verilmişti, O, kumsalda olduğu için değil, onu ilk gördüğü haliyle, üniformasıyla, siyah dalgalı saçlarıyla, yüzü gülümseyerek Mary'ye dönük, Birbirlerine ilk bakışları, Boston'da bir caddede olmuştu. Mary erzak dolu bir torba taşıyor, her bakımdan, kocasına akşam yemeği pişirmek için eve dönen genç bir ev kadınına benziyordu. Son derece çirkin kahverengi bir elbisesi vardı; savaş zamanıydı ve herkesin dükkânlarda bulduğuyla idare etmesi gerekiyordu. Saçına çekidüzen vermemişti ve rüzgar onu bir cadıya çevirmişti. Çok çirkin göründüğünü düşünüyordu. Ama işte, ona gülümseyen, yanından yürüyüp geçerken bakışlarıyla onu izleyen genç adam oradaydı.
Ertesi gün, yine orada olacaktı ve birbirlerine bakacaklardı, bu kez yabancı gibi değil, başka bir biçimde.
Geoffrey. Kayıp bir iplik daha. Kocasınınki gibi, kopana dek yıpranan ve zayıflayan değil, dokumanın sonuna kadar ardında bir yarık bırakan, kilimden çok erken sökülmüş bir iplik.
Bir kapının itilip açıldığını duydu. Gerçek bir kapının. Ayak sesleri duydu. Yavaşça yatağına yaklaştılar.
Morfinin verdiği sersemlik içinde, gözlerini açmak için bir savaş vermek zorunda kaldı. En sonunda başardığında, havada duran küçük bir ışık çemberi dışında odanın karanlık olduğunu gördü, Ba- IHI Riu
kışlarını ışığa odaklamaya çalıştı. Bir ateşböceği gibi dansetti, sonra yatak çarşafının üstünde tek bir parlak nokta olarak sabitlendi. baha dikkatli bakınca yatağının yanında birdenbire beliriveren bir karaltı seçti. Sanki bir cisim değil gibiydi, gerçek değil gibiydi. Acaba bu da bir morfin hayali mi, diye

düşündü. Kapıdan, onu taciz etmek isteyen tatsız bir anı girdi. Çarşafların yana çekildiğini duydu ve kolunun soğuk, lastiksi bir dokunuşla kıvrandığını hissetti.
Korku dolu bir soluk verdi. Bu rüya değildi. Gerçekti. Gerçek. El onu bir yere, uzak bir yere götürmeye gelmişti. Panik içinde çırpınarak kolunu o pençeden kurtarmayı başardı.
Bir ses tatlılıkla şöyle dedi: "Her şey yolunda, Mary, Herşey yolunda. Sadece uyuma vaktiniz geldi."
Mary sakinleşti. "Siz kimsiniz?"
"Bu gece size ben bakıyorum."
"İlacımın zamanı geldi mi?"
"Evet. Geldi."
Mary fenerin ışığının bir kez daha kolunun üzerinde hareket ettiğini gördü.
Damar yolunda. Eldivenli eldeki şırıngayı izledi. Plastik kılıf çıkarıldı ve ince ışık demetinde bir şey parıldadı. Bir iğne.
Mary yeni bir korku dalgası hissetti. Eldivenler. Neden ellerde eldiven vardı? "Hemşiremi görmek istiyorum," dedi. "Lütfen hemşiremi ça-ğırın."
"Gerek yok." İğnenin ucu damariçi enjeksiyon kateterini deldi. Piston yavaş ve sabit bir hızla inmeye başladı. Mary damarından koluna doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Şırınganın normalden daha dolu olduğunu, pistonun inişinin her zamanki acıyı unutturan dozun uygulanışından daha uzun sürdüğünü farketti. Doğru değil, diye düşündü şırınga içindekileri damarına boşaltırken. Yolunda gitme\;en bir şey uar.
"Hemşiremi istiyorum," dedi. Başını kaldırıp güçsüzce, "Hemşire! Lütfen! Bana yardım..." diye seslenmeyi başardı.
Eldivenli bir el ağzını kapadı. Başını yastığa doğru öyle bir güçle itti ki Mary boynunun kırıldığını sandı. Eli yakalamak için uzandı ama başaramadı. Ağzına sımsıkı kenetlenmiş, çığlıklarını
boğuyordu. Çırpındı, serumun gevşediğini, yerinden çıkan tüpten tuzlu çözeltinin damladığını hissetti. Yine de ağzını bırakmıyordu. İlık sıvı artık kolundan göğsüne yayılmış, beynine doğru akıyordu. Bacaklarını oynatmaya çalıştı ve yapamadığını gördü.
Aniden artık umrunda olmadığını duyumsadı.
El yüzünden uzaklaştı.
Koşuyordu. Yeniden uzun, kahverengi saçları omuzlannda uçuşan bir genç kız olmuştu. Çıplak ayaklarının altındaki kumlar sıcacıktı ve havada güllerin ve denizin kokusu vardı.
Kapı önünde ardına kadar açıldı.
Çalan telefon Abby'yi hem sıcak hem de güvenli bir yerden kaldırdı. Uyanıp kıpırdandı ve belinin etrafına bir kolun sarılı olduğunu gördü. Bu, Mark'ın koluydu. Bir şekilde, yatağın küçücük olmasına rağmen birlikte uyuyakalmayı başarmışlardı. Yavaşça kendini onun kollarından kurtarıp çalan telefona uzandı. "DiMatteo."
"Dr. D., ben Batı 4'ten Charlotte. Bayan Allen'ı az önce kaybettik. Şu anda bütün intörnler meşgul o yüzden aşağı gelip hastanın öldüğünü doğrulayabilir misiniz diye soracaktık."
"Tamam. Geliyorum." Abby telefonu kapadı ve bir an için kendine yavaş yavaş uyanma lüksünü tanımak için yatağa uzandı. Bayan Ailen. Öldü. Beklediğinden çok daha çabuk olmuştu. Çile nihayet sona erdiği için rahatladı ve böyle bir rahatlama duyduğu için de suçluluk hissetti. Sabahın üçünde bir hastanın ölümü daha az trajik ve yalnızca uykuyu bölen başka bir neden, bir dert olarak görünürdü.
Abby yatağın kenanna oturup ayakkabılarını ayağına geçirdi. Mark çalan telefondan habersiz, hafif hafif horluyordu. Gülümseyerek eğilip onu öptü. Kulağına "kabul ediyorum," diye fısıldadı. Ve odadan çıktı. Charlotte onu 4.
Batı Hemşire odasında karşıladı. Birlikte koridorun en ucundaki Mary Allen'ın odasına yürüdüler.
"Onu saat iki vizitinde bulduk. Onu geceyarısı yoklamıştım, uyuyordu, öyleyse ondan biraz sonra olmuş olmalı. Hiç değilse huzur irinde nitti "
"Ailesine haber verdiniz mi?"

"Yeğenini aradım. Dosyada adı olanı. Gelmek zorunda olmadığını söyledim, ama o ısrar etti. Şimdi yolda. Ziyaret için etrafı temizliyoruz."
"Temizlemek mi?"
"Mary serumunu çıkarmış olmalı. Yere serum ve kan sıçramıştı." Charlotte hastanın odasının kapısını açtı ve ikisi de girdiler.
Yatağın yanındaki lambanın ışığında, Mary Allen kolları yanlarında, yatak örtüsü özenle göğsünün üstüne katlanmış, huzurlu bir uyuma pozisyonunda yatıyordu, fakat uyumuyordu, bu hem.en anlaşılıyordu. Gözkapaklan yarı açıktı. Sarkmış ağzını desteklemek için bir bez dürülüp çenesinin altına yerleştirilmişti. Son kez saygılarını sunacak akrabalar sevdikleri birinin açık kalmış ağzına bakmak istemezlerdi.
Abby'nin görevi sadece birkaç dakika sürdü. Parmaklarını ka-rotid arterin üzerine koydu. Nabız yoktu. Geceliği sıyırıp stetosko-pu göğse dayadı. 10 saniye dinledi. Soluk alma, kalp atışı yoktu. Gözlere bir ışık kaynağı tuttu. Gözbebekleri orta pozisyonda ve sabitti. Ölümün açıklanması sadece belgelerin düzenlenmesine kalmıştı. Hemşireler zaten apaçık olanı anlamıştı; Abby'nin rolü yalnızca hemşirelerin bulgularını doğrulamak ve olayı dosyaya kaydetmekti. Bu size tıp fakültesinde asla açıklamadıkları sorumluluklardan biriydi. İşe yeni başlayan intörnlerin, ilk kez hastalarının öldüğünü bildirmeleri istendiğinde, ne yapmaları gerektiği konusunda en ufak bir fikirleri bile yoktur. Bazıları doğaçlama bir konuşma yapmaya kalkarlar. Ya da bir İncil isteyip hemşirelerin Salak Doktor Hikâyeleri bülteninde yüksek bir makam edinirier.
Bir hastanede ölüm, konuşma değil, imzalar ve belgeler gerektiren bir olaydır. Abby Mary Allen'in dosyasını aldı ve görevini tamamladı. Şöyle yazdı: "Kendiliğinden solunum ya da nabız yok. Oskültasyon sonucu kalp sesi duyulmadı. Gözbebekleri sabit ve midpozisyonda. Hastanın öldüğü saat 03.05'te doğrulandı." Dosyayı kapayıp gitmek için döndü.
Brenda Hainey kapıda duruyordu,
"I]7niini'ım R?ıu;ın Hainpv; " dedi Ahbv; "Tpv)7pnİ7 nukusunda aramızdan ayrıldı."
"Ne zaman oldu?"
"Geceyansuidan biraz sonra. Huzur içinde olduğundan eminim."
"O sırada yanında biri var mıydı?"
"Koğuşta görevli hemşireler vardı."
"Ama kimse burada değildi. Odada yani."
Abby duraksadı. Gerçeğin her zaman en iyi yanıt olduğuna karar verdi. "Hayır, yalnızdı. Uyurken olduğundan eminim. Gitmek için huzur dolu bir yol." Yatağın yanından uzaklaştı. "İsterseniz bir süre onunla kalabilirsiniz. Hemşirelere sizi yalnız bırakmalarını söyleyeceğim." Brenda'nın yanından geçip kapıya yöneldi. "Neden onu kurtarmak için hiçbir şey yapılmadı?"
Abby arkasını dönüp ona baktı. "Yapacak hiçbir şey yoktu."
"Kalbe elektroşok uygulayabilirsiniz, değil mi? Tekrar çalıştırabilirsiniz." "Bazı koşullarda."
"Bunu yaptınız mı?"
"Hayır."
"Neden? Kurtarılmayacak kadar yaşlı olduğu için mi?"
"Bunun yaşla ilgisi yok. İleri dönemde kanseri vardı."
"Hastaneye daha iki hafta önce geldi. Bana böyle söyledi."
"Geldiğinde çok hastaydı."
"Bence sizler onu daha da hasta ettiniz."
Artık Abby'nin midesi allak bullak olmuştu. Yorgundu, yatağa dönmek istiyordu ve bu kadın ona izin vermiyordu. Saldırılar birbirini izliyordu. Ama dayanmak zorundaydı. Sakin olmak zorundaydı.
"Yapabileceğimiz bir şey yoktu," diye yineledi Abby.
"Hiç değilse, neden kalbine şok uygulanmadı?"
"Kod dışıydı. Bu da ona şok uygulanmayacağı anlamına geliyordu. Ve de solunum makinesine bağlanmayacağı. Bu teyzenizin isteğiydi ve biz de buna saygı gösterdik. Siz de göstermelisiniz, Bayan Hainey." Brenda başka bir şey söyleyemeden odadan çıktı. Abby pişman olacağı bir şey söylemeden önce.

ti: ss g]:rrrrsen

Mark'ı hâlâ nöbetçi odasında uyur buldu. Yavaşça yatağa girdi, sırtını Mark'ın göğsüne dayadı ve onun kolunu beline doladı. O güvenli, sıcacık bilinçsizlik sığınağına yeniden gizlenmek istedi ama Mary Allen gözlerinin önünden gitmiyordu, sarkan çenesinin altına sıkıştırılmış bez, camlaşmış kornealarının üzerine eğilmiş gözka-pakları. Çürümenin ilk evresindeki bir ceset. Mary Allen'ın yaşamı hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini farketti, neler düşündüğünü, kimleri sevdiğini. Abby onun doktoruydu ve Mary Allen hakkında bildiği tek şey onun nasıl öldüğüydü. Yatağında, uyurken.

Hayır, pek öyle değil. Ölümünden biraz önce Mary serumunu çekip çıkarmıştı. Hemşireler yerde kan ve serum bulmuştu. Mary heyecanlanmış mıydı? Kafası mı karışmıştı? İğneyi damarından sökmesine neden olan neydi?

Mary Allen hakkında asla bilemeyeceği bir ayrıntı daha.

Mark içini çekip ona daha da sokuldu. Abby onun elini alıp göğsüne bastırdı. Kalbine. Kabul ediyorum. Üzüntüsüne rağmen gülümsedi. Yeni bir hayatın başlangıcıydı, onun ve Mark'ın. Mary Allen'ınki sona ermişti ve onlarınki başlamak üzereydi. Yaşlı bir hastanın ölümü üzücü bir şeydi ama burası, hastane, yaşamların sona erdiği yerdi. Ve yeni yaşamların başladığı.

Taksi Brenda Hainey'i Chelsea'deki evine bıraktığında saat sabahın onuydu. Hastaneden gelen o telefondan beri uyumamış, kahvaltı etmemişti ama kendini ne yorgun ne de aç hissediyordu. Hissettiği bir şey varsa o da büyük bir huzurdu. Saat beşte hemşireler onu morga götürmeye gelene kadar teyzesinin yatağı başında dua etmişti. Hastaneden doğruca eve gitmek üzere ayrılmıştı ama takside giderken, bitmemiş bir işi olduğuna dair bir his onu rahatsız etmişti. Bu, Mary teyzenin ruhuyla, şu anda evrendeki yolculuğunun neresinde olduğuyla ilgiliydi. Tabii eğer, yoluna durmadan devam ediyorsa. İki kat arasında kalıve-ren asansör gibi bir yederde takılıp kalmış da olabilirdi. Brenda MASAT Ui . i

onun yukarıya mı yoksa aşağıya mı yol aldığından emin olamıyordu ve onu rahatsız eden de buydu.

Mary teyze olayları kendisi için kolaylaştırmamıştı. Dualara katılmamış,

Tann'dan af dilememiş, Brenda'nın yatağının yanına bıraktığı İncil'e bir göz bile atmamıştı. Mary teyze tamamen umursamaz olmuştu, diye düşündü Brenda. İnsan böyle bir durumda umursamaz olamazdı.

Brenda sona yaklaşılırkenki bu akılsızca sükuneti, ölmekte olan diğer arkadaşlarında ve akrabalarında daha önce de görmüştü. Ruhlarının kurtuluşundan söz etmeye cesaret eden tek kişi o olmuştu, onların ruhlarını götüren asansörün ne tarafa gideceğiyle ilgilenen tek kişi. İlgilenmesi de iyi bir şeydi. Aslında bununla o kadar ilgiliydi ki, ailede kimin ciddi bir rahatsızlığı olduğunu öğrenmek onun işi haline gelmişti. Ülkenin neresinde olurlarsa olsunlar, gidip son gelinceye kadar onlarla kalırdı. Bu onun mesleği olmuştu; ve bu yüzden onu ailenin azizesi sayanlar bile vardı. Böyle bir ünvanı kabul edemeyecek kadar alçakgönüllüydü. Hayır, o sadece her iyi kulun yapacağı gibi Tann'nın emirlerini yerine getiriyordu.

Ama Mary teyzede başarısızlığa uğramıştı. Ölüm çok erken, teyzesi Tann'yı içine kabul edemeden önce gelmişti. İşte bu yüzden, taksi sabah saat altıya çeyrek kala Bayside Hastanesi'nden ayrılırken, Brenda böyle bir başarısızlık hissine kapılmıştı. Teyzesi, ruhu kurtuluştan uzak bir şekilde ölmüştü. Brenda yeterince ikna edici olamamıştı. Eğer Mary teyze bir gün daha yaşasaydı, belki Brenda'nın yeterince zamanı olabilirdi.

Taksi bir kilisenin yanından geçti. Bir piskoposluk kilisesiydi, Brenda'nın mezhebininki değildi ama kilise kiliseydi.

"Durun," diye emretti şoföre. "Burada inmek istiyorum."

Ve böylece, sabah saat altıda Brenda kendini St.Andrews Ki-lisesi'nin bir sırasında oturur buldu. Orada iki buçuk saat başı öne eğik, dudakları sessizce oynayarak oturdu, Mary teyze için, her ne günahı varsa bağışlanması için dua etti. Teyzesinin ruhunun artık katlar arasında takılı kalmaması, bindiği asansörün aşağıya değil yukarıya doğru gitmesi için. Brenda nihayet başını kaldırdığında saat sekizbuçuk olmuştu. Kilise hâlâ bostu. Sabah ısıöı. nencerele-

rin boyalı camlarından maviyle altın sarısı karışımı bir şelale gibi akıyordu. Bakışlarını mihraba çevirdiğinde parlak renklerle süslenmiş bir İsa başı gördü. Sadece penceredeki şeklin yansıması olduğunu biliyordu ama o anda bu sanki bir işaretmiş gibi geldi. Dualarının kabul olduğuna dair bir işaret.
Mary teyze kurtulmuştu. Brenda açlıktan başı dönerek fakat sevinçle sıradan kalktı. Bir başka ruh daha ışığa yönelmişti, hem de tamamen onun çabasıyla. Tanrının onu dinlemesi ne büyük bir şanstı!
St.Andrew/s Kilisesi'nden kendini şaşılacak kadar hafif, sanki ayaklarında bulutlardan yapılmış terlikler varmış gibi hissederek çıktı. Dışarda, kaldırımın kenarında durmuş sanki onu bekleyen bir taksi buldu. Bir işaret daha.
Hoşnutluktan neredeyse kendinden geçerek eve gitti.
Verandasının merdivenlerini çıkarken huzurlu bir kahvaltıyı ardından da uzun ve hakedilmiş bir uykuyu iple çekiyordu. Tan-n'nın hizmetkârları bile dinlenmeye ihtiyaç duyardı. Kapıyı açtı.
Yerde, o sabah kapıdaki aralıktan atılmış mektuplar vardı. Faturalar ve kiliselerden haberler, bağış istekleri.
Dünyada ne kadar çok muhtaç insan vardı! Brenda mektupları toplayıp mutfağa giderken yığını karıştırmaya başladı. Kümenin en altında üzerinde ismi yazan bir zarf gördü. Sadece ismi yazılıydı, adres filan yoktu.
Zarfı yırtıp içindeki kağıdı çıkardı. Daktiloyla yazılmış tek bir satır vardı: Teyzenizin ölümü doğal bir ölüm değildi. Şöyle imzalanmıştı: Bir dost.
Mektup yığını Brenda'nın elinden kaydı, faturalar ve bültenler mutfağın yerine saçıldı. Bir iskemleye çöktü. Artık aç ya da huzurlu değildi.
Pencerede bir cıyaklama duydu. Başını kaldırdı ve yakındaki bir ağacın dalına konmuş bir karganın sapsarı gözleriyle ona baktığını gördü.
Bu da başka bir işaretti.
13
Frank Zwick gözlerini ameliyat masasındaki hastadan kaldırıp "tebrikleri kabul ettiğinizi duydum," dedi.
Abby on dakikalık zorunlu temizlenmeden sonra, ellerinden sular damlayarak ameliyathaneye girmiş ve Zwick'le iki hemşireyi ona bakıp sırıtırlarken bulmuştu.
"Bu adamın oltaya takılacağı, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi," dedi sterilite hemşiresi, Abby'ye bir havlu uzatırken. "Size bekârlığın tedavi edilebilir bir hastalık olduğunu göstermek kalıyor. Soruyu ne zaman patlattı. Dr.?"
Abby kollarını steril giysiye sokup eldivenlerini giydi. "İki gün önce."
"İki koca gün bunu bir sır gibi sakladınız, öyle mi?"
Abby güldü. "Birden fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak istedim." Değiştirmemişti. "Aslında birbirimizden her zamankinden daha fazla eminiz." Gülümseyerek masaya yaklaştı. Anestezi altındaki hasta göğsü açıkta ve derisi kahverengi Betadine'le çizili yatıyordu. Basit bir torakotomi olacaktı, periferal pulmoner bir nodül yarılıp alınacaktı. Elleri, rutin am.eüyat hazırlıklarını bu işi daha önce birçok kez yapmış birinin rahatlığıyla yapıyordu. Steril bezleri yaydı. Kamaları tutturdu. Mavi kumaşları yerieştirdi, başka kamaları tutturdu.
"Peki büyük gün ne zaman?" diye sordu Zwick.
"Hâlâ düşünüyoruz." Aslında bu konuda yaptıkları tek şey konuşmak olmuştu. Ne kadar büyük bir düğün olacağını. Kimlerin
davet edileceğini. Açık havada mı içeride mi olacağını. Kesin karar verdikleri bir tek şey vardı. Balaylarını bir kumsalda geçireceklerdi. Etrafta palmiyeler olan herhangi bir kumsalda.
Sıcak kumların ve masmavi suyun hayaliyle yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Ve de Mark'ın hayaliyle.
"Bahse girerim Mark tekne düşünüyordur." dedi Zwick. "Orada evlenmek ister." "Tekne olmaz."
"Oh, bu kesin karar olsa gerek. '
Hastayı örtmeyi bitirdi ve yeni temizlenip içeri giren Mark'a baktı. Mark giysisini ve eldivenlerini giydi ve masanın karşısındaki yerini aldı. Birbirlerine gülümsediler. Sonra Abby neşteri eline aldı.

Haberleşme cihazı cızırdadı. Hoparlörden bir ses duyuldu: "Dr. D.Matteo orada mı?"
"Evet burada," dedi hemşirelerden biri.
"Soyunup dışarı gelmesini söyleyebilir misiniz?"
"Ameliyata başlamak üzereler. Biraz bekleyemez mi?"
Bir sessizlik oldu. Sonra ses "Bay Parr ameliyathaneden çıkmasını istiyor," dedi .
"Ona ameliyatta olduğumuzu söyleyin!" dedi Mark.
"Bunu biliyor. Dr.DiMatteo'ya burada ihtiyacımız var," diye tekrarladı karşıdaki. "Hemen şimdi."
Mark Abby'ye baktı. "Sen git. Yardım etmesi için intörnler-: ;n birini çağırtırım."
Abby masadan çekilip sinirli bir şekilde giysisini çıkardı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Bir kriz olmadıkça Parr onu cerrahi-"en çıkartmazdı.
Ameliyathanenin kapısını itip ön taraftaki masaya yürürken kalbi hızla atmaya başlamıştı bile.
Jeremiah Parr orada duruyordu. Yanında iki hastane güvenlik görevlisi ve baş hemşire vardı. Kimse gülümsemiyordu.
"Dr. DiMatteo," dedi Parr, "bizimle gelebilir misiniz?"
Abby güvenlik görevlilerine baktı. İki yanını çevirmişlerdi. Baş hemşire de bir adım gerileyip yer değiştirmişti.
"Bütün bunlar ne demek oluyor?" dedi Abby. "Nereye gidiyo- "Dolabınıza."
"Anlamıyorum."
"Sadece rutin bir kontrol. Doktor."
Böyle bir şey rutin olamaz. İki yanında iki güvenlik görevlisiyle Abby'nin bayanlar soyunma odasına yönelen Parr'ı izlemekten başka seçeneği yoktu. Personeli odadan uzaklaştırmak için önce baş hemşire girdi. Sonra Parr'ı ve diğerlerini içeriye çağırdı.
"Dolabınızın numarası yetmişiki mi?" diye sordu Parr.
"Evet."
"Açabilir misiniz lütfen?"
Abby şifreli asma kilide uzandı. Bir kez çevirdi, sonra durup Parr'a döndü.
"Önce bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum.
"Sadece bir kontrol."
"Lisedeki dolap teftişi evresini aştım sanırım. Aradığınız nedir?"
"Sadece dolabı açın."
Abby güvenlik görevlilerine, sonra da baş hemşireye baktı. Giderek artan bir kuşkuyla onu izliyorlardı. Düşündü: Bundan ka-çamam. Açmayı reddedersem bir şey sakladığımı düşünürler. Bu çılgınca duruma son vermenin en iyi yolu işbirliğiydi.
Kilide uzandı, şifreyi çevirdi ve çekip açtı.
Parr dolaba biraz daha yaklaştı. Güvenlik görevlileri de. Abby dolabı açarken onlar da Parr'ın tam yanında duruyorlardı.
Dolabın içinde Abby'nin günlük giysileri, stetoskobu, cüzdanı, nöbetçi olduğu geceler için çiçekli bir tuvalet çantası ve vizitlerde kullandığı uzun beyaz önlüğü vardı. İşbirliği istemişlerdi, onlara istediklerini verecekti. Çiçekli çantanın fermuarını açtı ve herkesin görmesi için kaldırdı. Özel kadın eşyalarının açıklamalı bir gösterisiydi. Diş fırçası, kadın bağlan ve Buskopan. Erkek güvenlik görevlilerinden biri kızarmıştı. Bu günlük bu heyecan ona yeterdi.
Çantasını açıp küçük el çantasını çıkardı. Onun içinde de sürpriz yoktu. Bir cüzdan, çek defteri, araba anahtarları, birkaç tampon da- laa
TESS GF.IÎKİTSKN
ha. Kadınlar ve özel tesisatları. Güvenlik görevlileri şimdi rahatsız ve biraz da mahçup görünüyorlardı.
Abby bundan zevk almaya başlamıştı.
El çantasını dolaba geri koydu ve askıdan beyaz önlüğünü aldı. Önlüğü eline aldığı anda bir gariplik olduğunu farketti. Her zamankinden daha ağırdı. Cebini

karıştırdı ve eline silindir şeklinde pürüzsüz bir şey geldi. Cam bir şişe. Çıkarıp üzerindeki etikete baktı.
Morfin sülfat. Şişe hemen hemen boşalmıştı.
"Dr.DiMatteo," dedi Parr, "lütfen onu bana verin."
Abby gözlerini kaldırıp ona baktı. Yavaşça başını salladı.
Başka bir harekette bulunmayı düşünemeyecek kadar afallamış olduğundan Abby elindekini ona uzattı. "Buraya nasıl girdiğini bilmiyorum," dedi. "Daha önce hiç görmedim."
Parr şişeyi baş hemşireye verdi. Sonra güvenlik görevlilerine döndü. "Lütfen Dr.DiMatteo ya ofisime kadar eşlik edin."
"Bu saçmalık," dedi Mark. "Biri onu oyuna getirdi ve hepimiz de bunu biliyoruz." "Bunu bilmiyoruz," dedi Parr.
"Bu da aynı tacizin bir parçası! Davalar. Arabasındaki kanlı organlar. Şimdi de bu. "
"Bu tamamıyla farklı, Dr. Hodell. Burada ölen bir hasta söz konusu." Parr Abby'ye baktı. "Dr. DiMatteo, neden bize gerçeği söyleyip işleri hepimiz için kolaylaştırmıyorsunuz?"
İstediği bir itiraftı. Suçun temiz ve basit kabulü. Abby gözlerini masadakilerin, Parr, Susan Casado ve baş hemşirenin üzerinde dolaştırdı. Bakamadığı tek kişi Mark'tı. Ona bakmaya korkuyordu, gözlerinde kuşku görmekten korkuyordu.
"Size söyledim," dedi. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Morfinin dolabıma nasıl girdiğini bilmiyorum. Mary Allen'ın nasıl öldüğünü bilmiyorum."
"Ölümünü siz açıkladınız," dedi Parr. "İki gece önce."
"Onu hemşireler buldu. Zaten ölmüştü."
"Sizin nöbette olduğunuz geceydi."
ıı.\s.\r
189
"Evet."
"Bütün gece hastanedeydiniz."
"Tabii ki. Nöbette olmanın anlamı budur."
"Öyleyse Bayan Allen'ın aşın dozda morfinden öldüğü gece buradaydınız. Ve bugün de bunu dolabınızda bulduk." Şişeyi masaya koydu, sahnenin tam ortasında, parlak maunun üzerinde duruyordu. "Kontrol altında tutulan bir madde. Sadece üzerinizde bulunması bile yeterince ciddi."
Abby Parr'a bakakalmıştı. "Az önce Bayan Ailen in aşırı dozda morfinden öldüğünü söylediniz. Bunu nereden biliyorsunuz?"
"İlacın ölüm sonrasındaki düzeyinden. Çok yüksekmiş."
"Rahat ettirecek düzeyde ayarlanmış tedavi dozu kullanıyordu."
"Rapor işte burada. Bugün geldi. Litrede 0.4 miligram. 0.2 mg ölümcül olarak kabul edilir."
"Şuna bir bakayım," dedi Mark.
"Tabii. "
Mark tahlil kâğıdını inceledi. "Neden ölüm sonrası morfin düzeyi istensin ki?
Son dönemde bir kanser hastasıydı."
"İstenmiş. Bilmeniz gereken tek şey bu."
"Lanet olsun, çok daha fazlasını bilmem gerek."
Parr "Bunun doğal bir ölüm olmadığından kuşkulanmak için nedenler var," diye söze karışan Susan Casado'ya baktı.
"Ne gibi nedenler?"
"Burada önemli olan bu değil... "
"Ne gibi nedenler?"
Susan derin bir nefes aldı. "Bayan Allen'ın akrabalanndan biri bunu araştırmamızı istedi. Ona bunun kuşkulu bir ölüm olduğunu ima eden bir not gönderilmiş. Elbette Dr. Wettig'e bildirdik, o da otopsi emri verdi."
Mark tahlil kağıdını Abby'ye uzattı. Abby kağıda baktı ve emri veren doktor satırındaki çözülmesi çok zor karalamayı tanıdı. Gerçekten de Dr. Wettig'in imzasıydı. Önceki sabah saat ll'de ilaç düzeyinin belirlenmesi emrini vermişti. Mary Allen'ın ölümünden sekiz saat sonra.
"Benim bunlarla hiçbir ilgim yok," dedi Abby. ''Bu kadar morfini nasıl aldığını bilmiyorum. Bir laboratuar hatası olabilir. Hemşirelerin bir hatası..."

"Elemanlarım adına konuşabilirim." dedi başhemşire. "Uyuşturucu ilaçlan verirken çok sıkı kontroller uyguluyoruz. Hepiniz biliyorsunuz. Burada hemşire hatası yok. "
"Öyleyse hastaya kasten aşırı doz morfin verildiğini söylüyorsunuz."
Uzun bir sessizlik oldu. Parr "Evet," dedi.
"Bu çok gülünç! O gece ben Abby'yle nöbetçi odasınday-dım!"
"Bütün gece mi?" dedi Susan.
"Evet. O gece doğumgünüydü; ve biz, şey..." Mark boğazını temizledi ve Abby'ye baktı. Birlikte olduk diye düşündüler ikisi de. "Biz bunu kutladık," dedi.
"Bütün gece birlikte miydiniz?" dedi Parr.
Mark duraksadı. Bundan emin değil, diye düşündü Abby. Bütün telefon görüşmeleri sırasında uyumuştu ve ne saat üçte Bayan Allen'ın ölümünü doğrulamak için, ne de saat dörtte bir hastanın serumunu kontrol etmek için çıktığında uyanmıştı. Abby için yalan söylemek üzereydi ve Abby biliyordu ki bu işe yaramayacaktı, çünkü Mark'ın o gece Abby'nin peler yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Parr'ın vardı. Olanları hemşirelerden öğrenmişti. Abby'nin yazdığı, her biri saati saatine kaydedilmiş notlardan, emirlerden öğrenmişti.
Abby "Mark nöbetçi odasında benimleydi. Ama bütün gece uyudu," dedi. Mark a baktı. Gerçeğe sadık kalmalımız. Bizi kurtaracak tek şey bu.
"Ya siz. Dr. DiMatteo?" dedi Parr. "Siz odada mı kaldınız?"
"Koğuştan birkaç kez çağrıldım. Ama bunları zaten biliyorsunuz, değil mi?"
Parr başını salladı.
"Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz," dedi Mark. "Öyleyse bana şunu söyleyin.
Bunu neden yapsın ki? Kendi hastasını neden öldürsün?"
"Dr. DiMatteo'nun ötenazi hareketine sempati duyduğu bir sır değil," dedi Susan Casado.
Abby ona bakakalmıştı. "Ne?"
"Hemşirelerle konuştuk. Bir keresinde Dr. DiMatteo'nun şöyle dediğini duymuşlar, tırnak -Susan adli defterin sayfalarını karıştırdı- 'Eğer morfin bunu kolaylaştıracaksa ona vermeliyiz. Sonun gelmesini çabuklaştıracak olsa bile.' Tırnak." Susan Abby'ye baktı. "Bunları söylediniz değil mi?"
"Söylediklerimin ötenaziyle hiçbir ilgisi yok! Acıyı dindirmekten söz ediyordum. Bir hastayı rahat ettirmekten."
"Öyleyse bunları söylediniz."
"Belki de söyledim. Hatırlamıyorum"
"Bir de Bayan Allen'ın yeğeni Brenda Hainey'le kavganız var. Bayan Speer da dahil olmak üzere birkaç hemşire buna tanık olmuş." Başıyla başhemşireyi işaret etti. Ve sonra yeniden adli deftere gözattı. "Bir kavga. Brenda Hainey teyzesinin çok fazla morfin aldığı kanısındaymış. Dr. DiMatteo karşı çıkmış. Edebe aykırı sözler kullanacak kadar ileri gitmiş."
Bu Abby'nin inkâr edemeyeceği bir suçlamaydı. Brendayla kavga etmişti. Edebe aykırı sözler kullanmıştı. Şimdi hepsi, birbiri ardına dev dalgalar halinde üstüne geliyordu. Dalgalar onu yere çarparken nefes alamadığını, hareket edemediğini hissediyordu.
Kapı çalındı ve Dr. Wettig içeri girip kapıyı arkasından dikkatle kapadı. Bir an hiçbir şey söylemedi. Sadece masanın ucunda ayakta duruyor ve Abby'ye bakıyordu. Abby yeni bir dalganın gelmesini bekledi.
"Bu konuda bir şey bilmediğini söylüyor," dedi Parr.
"Hiç şaşırmadım," dedi Wettig. "Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz değil mi DiMatteo?"
Abby'yle generalin bakışları karşılaştı. O durgun, mavi gözlere doğrudan doğruya bakmak onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Baktığı yerde büyük bir güç gördü ve bu güç, kendi geleceğinin üzerindeki güçtü. Ama şimdi, saklayacak hiçbir şeyi olmadığını göstermeye kararlı bir biçimde gözlerinin içine bakıyordu.
"Hastamı öldürmedim. Yemin ederim."
"Tam da söyleyeceğinizi düşündüğüm şey." Wettig laboratuar önlüğünün cebini karıştırdı ve şifreli bir asma kilit çıkardı. Kilidi masaya pat diye bıraktı.
"Bu da nedir?" dedi Parr.
"Bu Dr. DiMatteo'nun dolabından. Son yarım saattir şifreli kilitlerin uzmanı oldum. Bir çilingir çağırdım. Bunun yaylı bir model olduğunu, açmanın çocuk oyuncağı olduğunu söyledi. Sert bir darbe ve tık diye açılıyor. Hem de arkasında

bir kodu var. Ruhsatlı herhangi bir çilingir şifreyi ele geçirmek için o kodu kullanabilir,"
Parr kilide bir göz attı, sonra reddeder gibi omuz silkti. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Elimizde hâlâ ölü bir hasta var. Ve de bu." Morfin şişesini işaret etti .
"Sizin neyiniz var?" diye sordu Mark. "Burada neler olduğunu göremiyor musunuz? Kim.in yazdığı belli olmayan bir not. Dolabına güzelce yerleştirilmiş morfin. Birileri ona tuzak kuruyor."
"Ne amaçla?" dedi Susan.
"Onu gözden düşürmek için. İşten kovdurmak için."
Parr üfledi. " Birinin aslında yalnızca Dr. DiMatteo'nun kariyerini mahvetmek için bir hastayı öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"
Mark cevap vermeye hazırlandı ama sonra susmanın daha iyi olacağını düşündü. Saçma bir teoriydi ve bunu hepsi biliyorlardı.
"Kabul etmelisiniz, Dr. Hodell, bunun bir komplo olasılığı kulağa biraz garip geliyor," dedi Susan.
"Benim başıma gelenler kadar garip değil," dedi Abby. "Victor Voss'un şimdiden yaptıklarına bakın. Zihinsel bakımdan dengesiz. Bana SlCU'da saldırdı. Arabama kanlı organlar koymak yalnızca hasta bir zihnin düşünebileceği bir şey. Ve bir de davalar var - şimdiden iki tane. Ve bu sadece başlangıç."
Bir sessizlik oldu. Susan Parr'a baktı. "Haberi yok mu?"
"Belli ki yok."
"Neden haberim yok?" dedi Abby.
"Bu öğleden sonra Hawkes Craig ve Sussman'dan bir telefon aldık," dedi Susan. "Aleyhinize açılan davalar düştü. İkisi birden."
Abby sandalyesinde irkildi. "Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Ne yapmaya çalışıyor? Voss ne yapmaya çalışıyor?"
"Eğer Victor Voss sizi taciz etmek istiyorduysa bile, vazgeçmiş gibi görünüyor. Bu olayla Victor Voss'un bir ilgisi yok."
"Öyleyse bunu nasıl açıklarız?" diye sordu Mark.
"Kanıta bakın." Susan şişeyi gösterdi.
"Tanık yok, bu şişeyle hastanın ölümünü birbirine bağlayacak hiçbir şey yok." "Her neyse, sanırım hepimiz aynı sonuca varabiliriz."
Boğucu bir sessizlik oldu. Abby kimsenin, Mark'ın bile kendisine bakmadığını gördü.
En sonunda Wettig konuştu. "Ne yapmayı öneriyorsun Parr? Polis çağırmayı mı? Bu pisliği bir medya sirkine dönüştürmeyi mi?"
Parr duraksadı. "Bunun için henüz..."
"Ya suçlamalarınızı kanıtlarsınız ya da onları geri çekersiniz. Başka türlüsü Dr. DiMatteo'ya haksızlık olur."
"Tanrı aşkına, general. Polisi bu işin dışında tutalım," dedi Mark.
"Eğer bunu cinayet olarak adlandırmak istiyorsanız, işin içine polisin girmesi gerekir," dedi Wettig. "Birkaç muhabire haber verin, halkla ilişkiler bölümünüzden birilerini de çağırın. Biraz da heyecan yaratırlar. Her şeyi ortalığa serin, izlenecek en iyi politika budur." Parr'ın gözlerinin içine baktı. "Eğer buna cinayet diyorsanız."
Bu bir meydan okumaydı.
Geri çekilen Parr oldu. Boğazını temizledi ve Susan'a "Bundan kesinlikle emin olamayız," dedi.
"Cinayet konusunda emin olsanız iyi olur." dedi Wettig. "Kesinlikle emin olmalısınız. Polisi çağırmadan önce."
"Konu hâlâ incelenmekte," dedi Susan. "O koğuştaki birkaç hemşireyle daha görüşmemiz gerek. Atladığımız bir şey olup olmadığını öğrenmeliyiz."
"Bu iyi olur," dedi Wettig.
Bir sessizlik daha oldl 1 Kimçp Ahhu'na Kal/mmrM-rln (Aörıintı'i-
I I
I i.
den kayboluyor gibiydi, hiç kimsenin tanımak istemediği görünmez bir kadındı sanki.

Abby konuştuğunda hepsi şaşırmış gibi göründü. Kendi sesini zorlukla tanıdı; bir yabancınınkine benziyordu, sakin ve azimli. "Şimdi izin verirseniz, hastalanma dönmek istiyorum." dedi.
Wettig başını salladı. "Haydi gidin."
"Bekleyin." dedi Parr. "Görevine geri dönemez."
"Hiçbir şeyi kanıtlamadınız," dedi Abby. sandalyesinden kalkarak. "General haklı. Ya suçlamalarınızı kanıtlar ya da onları geri alırsınız."
"Tartışılması söz konusu olmayan bir suçlamamız var," dedi Susan. "Denetim altında tutulan bir maddenin yasaya aykırı bulundurulması. Bu morfini nasıl elde ettiğinizi bilmiyoruz, doktor, arna bunun dolabınızda bulunduğu gerçeği yeterince ciddi." Parr'a baktı. "Başka seçeneğimiz yok. Sorumlu tutulma ihtimalimiz çok yüksek. Eğer hastalarından biriyle ilgili bir şey ters giderse ve bu morfin işinden haberimiz olduğu anlaşılırsa sonumuz gelir" Wettig'e döndü. "Sizin ihtisas programınız da tabii, general."
Susan'ın uyarısı istediği etkiyi uyandırmıştı. Sorumlu tutulmak herkesi endişelendiren bir şeydi. Wettig, diğer bütün doktorlar gibi, avukatlardan ve davalardan çok korkardı. Bu kez tartışmadı.
"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Abby. "Kovuluyor muyum?"
Parr ayağa kalktı, toplantının sona erdiğinin, artık kararın verildiğinin işaretiydi bu. "Dr. DiMatteo, size haber verilene kadar, izindesiniz. Koğuşlara girmeyeceksiniz. Hiçbir hastaya yaklaşmayacaksınız. Anladınız mı?"
Anlamıştı. Çok iyi anlamıştı.
14
Yakov yıllardır annesini rüyasında görmemiş, aylardır pek fazla aklına bile getirmemişti, o yüzden denizdeki onüçüncü gününde, annesinin, havada kalan kokusunu duyacak kadar canlı anısıyla uyandığında şaşkındı. Rüyanın etkisi yavaş yavaş kaybolurken, hatırladığı son şey annesinin gülümsemesiydi. Yanaklarına dökülen bir tutam sarı saç. Yakov'a sanki onu görmüyormuş gibi, sanki gerçek olmayan, etten kemikten olmayan Yakovmuş gibi bakan yeşil gözler.Yüzü görür görmez o kadar tanıdık gelmişti ki onun kesinlikle annesi olması gerektiğini anlamıştı. Yıllar boyunca annesini hatırlamaya çalışmıştı ama yüzünü aklına bir türlü getirememişti. Yakov'a ondan ne bir fotoğraf ne de bir anı kalmıştı. Ama bir biçimde, annesinin yüzünün hatırasını, aklının karanlık fakat bereketli toprağında bir tohum gibi saklamış olmalıydı. Sonunda dün gece çiçek açmıştı. Yakov onu hatırlıyordu, annesi çok güzeldi.
O öğleden sonra, deniz birdenbire cam gibi dümdüz oldu, gökyüzü de koyulaşıp suyun o soğuk gri rengine büründü. Güvertede durup küpeşteden bakarken,Yakov denizin nerede bittiğini, gökyüzünün nerede başladığını ayırdedemiyordu. Dev, gri bir akvaryumun içinde akıntıya kapılmışlardı. Aşçının ilerde kötü hava olduğunu, ertesi gün hiçkimsenin boğazından ekmekle çorbadan başka bir şey geçmeyeceğini söylediğini duymuştu. Yine de. bu- oıin rlenİ7 dıironndu- h?)v?ıv;sri aöırlasmıs. metalik bir renop. bürünmüştü ve yağmur kokuyordu. Yakov en sonunda Aleksei'i keşfe çıkmak için ranzasından kalkmaya ikna edebilmişti. .
Yakov'un onu götürdüğü ilk yer Cehennemdi. Makine dairesi. Aleksei mazot kokusunun midesini bulandırdığından yakınınca-ya kadar bir süre gürültülü karanlığın içinde dolaştılar. Aleksei'in midesi bir bebeğinki gibiydi, hep kusuyordu. Böylece Yakov onu kaptan köprüsüne götürdü, kaptan onlarla konuşamayacak kadar meşguldü. Dümencinin işi de başından aşkındı. Yakov, kabul gören devamlı ziyaretçi statüsünü bile sergileyemedi.
Sonra mutfağa yöneldiler ama aşçı aksi bir günündeydi ve onlara bir dilim ekmek bile ikram etmedi. Kıç taraftaki yolculara, hiç kimsenin asla görmediği insanlara yemek hazırlaması gerekiyordu. Bu insanların çok şey isteyen bir çift olduğundan, zamanının ve dikkatinin çoğunu oniar için harcadığından yakınıyordu. Bir yandan homurdanarak, tepsiye iki bardak ve bir şarap şişesi koyup servis asansörüne yerleştirdi. Bir düğmeye bastı ve asansör vınlda- yarak yukarı, özel makamına çıkmaya başladı. Adam sonra bir tavanın cızırdadığı, tencerelerin dumanının tüttüğü ocağın başına geri döndü. Tencerelerden birinin kapağını açınca ortalığa tereyağı ve soğan kokusu yayıldı. İçindekileri tahta bir kaşıkla karıştırdı.

"Soğanları yavaş yavaş pişirmek gerekir," dedi. "Böylece süt gibi tatlı olurlar. îyi yemek pişirmek sabır ister, ama bugünlerde kimsenin sabrı yok. Herkes işlerin çabucak yapılmasını istiyor. Mikrodalgaya koy gitsin! Eskimiş pabuç yesen daha iyi." Tencerenin kapağını kapadı sonra kızartma tavasının kapağını kaldırdı. Tavada hiçbiri bir çocuğun yumruğundan daha büyük olmayan altı (tane) küçük kuş kızarıyordu. "Cennetten lokmalar," dedi aşçı.
"Bunlar hayatımda gördüğüm en küçük tavuklar," diye şaştı Aleksei.
Aşçı güldü. "Onlar bıldırcın, aptal."
"Biz neden hiç bıldırcın yemiyoruz?"
"Siz kıç taraftaki kamarada değilsiniz de ondan." Aşçı buharı tüten kuşları bir tabağa dizdi ve üzerlerine doğranmış maydanoz serpti. Sonra geri çekilip, yüzü kızarmış ve ter içinde eserini hayranlıkla seyretti. "İşte bundan şikayet edemezler," dedi ve tabağı,
daha önce boşalmış olarak geri gönderdikleri servis asansörüne koydu.
"Ben acıktım," dedi Yakov.
"Sen her zaman açsın. Git, kendine bir dilim ekmek kes. Ekmek bayat ama kızartma makinesine koyabilirsin."
İki çocuk çekmeceleri altüst ederek ekmek bıçağını aradılar. Aşçı haklıydı; ekmek kuru ve bayattı. Yakov elsiz kolunun ucuyla ekmeği bastırıp iki dilim kesti ve tost makinesinin yanına götürdü.
"Mutfağımın yerlerine ne yaptığınıza bakın!" dedi aşçı. "Her tarafa kırıntı döküyorsunuz. Toplayın onları."
"Sen topla," dedi Yakov Aleksei'e.
"Sen döktün. Ben dökmedim."
"Ben kızartma işini yapıyorum."
"Ama kırıntıları ben dökmedim."
"Peki o zaman. Senin dilimini atıyorum."
"Birisi şunları toplasın!" diye kükredi aşçı.
Aleksei hemen dizüstü çöküp kırıntıları topladı.
Yakov ilk dilimi tost makinesine koydu. Aniden, makinenin içinden gri tüylü top gibi bir şey çıkıverdi ve yere atladı.
"Fare!" diye bir çığlık attı Aleksei. "Fare var!"
Gri top şimdi Aleksei'in danseden ayakları arasında koşuşturuyor, bir yönden Yakov tarafından, diğer yönden de nişan alıp üstüne bir tencere kapağı fırlatan aşçı tarafından kovalanıyordu. Fare Aleksei'in bacağının yarısına kadar tırmandı, fakat o kadar dehşet dolu bir çığlığa sebep oldu ki, yolunu değiştirmek zorunda kaldı.Tekrar yere düştü ve yıldırım gibi fırlayıp dolabın altında kayboldu.
Ocakta bir şey yanıyordu. Aşçı küfrederek ateşi söndürmeye koştu. Kararmış soğanları, tereyağında öylesine tatlı tatlı gezdirdiği soğanları tencereden kazırken küfretmeye devam etti. "Mutfağımda bir fare! Şunlara bakın! Mahvolmuş. Baştan başlamam lâzım. Kahrolası fare."
"Tost makinesinin içindeydi," dedi Yakov. Aniden biraz midesinin bulandığını hissetti. Farenin makinenin içine süründüğünü, eşelendiğini düşündü.
"Herhalde bütün pisliğini bırakmıştır," dedi aşçı. "Lanet olası fare."
Yakov çekinerek tost makinesinin içine baktı. Başka fare yoktu ama bir sürü esrarengiz kahverengi benek vardı. Makineyi içindeki kırıntıları temizlemek için lavobaya sürükledi.
Aşçı bir haykırış kopardı. "Hey! Aptal mısın? Ne yapıyorsun?"
"Tost makinesini temizliyorum."
"O lavaboda su var! Bak, aletin fişi hâlâ takılı. Eğer onu suya değdirirsen ve suya dokunursan ölürsün. Sana bunu hiç kimse öğretmedi mi?"
"Mişa Amcanın hiç tost makinesi yoktu."
"Bu sadece tost makinesiyle ilgili değil. Fişi takılan, elektrik kablosu olan her şey böyledir. Sen de diğerleri kadar aptalsın." Kollarını sallayıp onları kapıya doğru iteledi. "Haydi, defolun buradan, ikiniz de. Sizi başbelâları."
"Ama ben açım," dedi Yakov.
"Sen de herkes gibi akşam yemeğini bekle." Tencereye bir parça daha tereyağı attı. Yakov'a bakarak gürledi:
"Haydi!"
Çocuklar çıktı.

Bir süre güvertede oynadılar, sonra üşüdüklerini hissettiler. Kaptan köprüsünü bir kez daha denediler ama oradan da kovuldular. Can sıkıntısı sonunda onları, Yakov'un hiç kimseyi rahatsız etmeyeceklerini, hiç kimsenin de onları rahatsız etmeyeceğini bildiği bir yere götürdü. Bu onun gizli yeriydi ve burayı Aleksei'e bir ödül olarak, yalnızca bir kerelik sulugöz bir bebek gibi davranmamayı becerebilirse göstermek niyetindeydi. Bu yeri, keşif yapmaya çıktığı üçüncü gün, makine dairesinin koridorundaki kapalı kapıyı gördüğünde bulmuştu. O kapıyı açmış ve bir merdivene çıktığını görmüştü.
Harikalar ülkesi.
Merdiven üç kat yukarı çıkıyordu. Döne döne yükseliyordu ve ikinci katta, üzerinde zıpladığınız zaman takırdayıp sarsılan çürük bir çelik köprü vardı.O köprüden kamaraya geçilen kapı her za-
rnan kilitli duruyordu. Yakov artık onu açmaya çalışmaktan vazgeçmişti.
En üst kata tırmandılar. Orada, altlarında o insanı sersemleten yükseklik varken, Aleksei'i bir iki gürültülü hoplamayla korkutmak kolaydı.
"Dur!" diye bağırdı Aleksei. "Sallıyorsun."
"Ama bu gezinti. Harikalar Diyarı gezintisi. Hoşuna gitmiyor mu?"
"Gezinti yapmak istemiyorum!"
"Sen hiçbir zaman hiçbir şey yapmak istemezsin zaten." Yakov zıplayıp köprüyü sallamayı sürdürecekti ama Aleksei isteri krizinin eşiğindeydi. Bir eliyle parmaklığa tutunmuş, diğer eliyle Şu-şu'yu kavramıştı.
"Aşağı dönmek istiyorum," diye inledi Aleksei.
"Oh, peki."
Komik gıcırtılar çıkararak merdivenlerden indiler. Aşağıda bir süre basamakların altında oynadılar. Aleksei eski bir ip buldu ve bir ucunu trabzanın başına bağladı. İpe tutunup maymun adam gibi öne arkaya sallanmaya başladı. Ama yerden sadece bir adım yükseklikteydi; pek heyecanlı sayılmazdı.
Sonra Yakov ona, merdivenlerin altında kuytu bir köşeye atılmış bulduğu boş sandığı gösterdi. İçine girdiler. Orada, karanlıkta, talaşların arasında uzanıp Cehennemde gümbürdeyen makinelerin sesini dinlediler. Deniz buradan çok yakında hissediliyordu, geminin gövdesini sallayan büyük, koyu renkli bir beşik.
"Burası benim gizli yerim," dedi Yakov. "Bundan hiç kimseye bahsedemezsin. Kimseye söylemeyeceğine yemin et."
"Neden edecekmişim? Burası iğrenç bir yer. Soğuk ve ıslak. Buralarda fareler olduğuna da bahse girerim. Herhalde şu anda fare pisliklerinin üzerinde yatıyoruzdur."
"Burada fare pisliği falan yok."
"Nereden biliyorsun? Hiçbir şey göremiyorsun ki."
"Eğer hoşuna gitmiyorsa çıkabilirsin. Haydi." Yakov talaşların arasından ona bir tekme attı. Aptal Aleksei. Onu buraya getirme-m.eliydi. Pis. oyuncak bir köpeği her yere götüren birinin maceralardan zevk alması beklenemezdi.
"Haydi! Artık beni hiç eğlendirmiyorsun."
"Nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."
"Sana göstereceğimi mi sanıyorsun?"
"Beni buraya sen getirdin. Senin geri götürmen gerek."
"Ama götürmeyeceğim."
"Beni geri götür yoksa aptal gizli yerini herkese söylerim. Fare pisliğiyle dolu iğrenç bir yer." Aleksei şimdi Yakov'un yüzüne talaşlar savurarak sandıktan çıkmaya çalışıyordu. "Beni hemen geri götür, yoksa..."
"Kes sesini," dedi Yakov. Aleksei'in gömleğine yapıştı ve onu hızla geri çekti. İkisi birden talaşların içine yuvarlandılar.
"Seni geri zekalı," dedi Aleksei.
"Dinle. Dinle!"
"Ne var?"
Yukarılarda bir yerde bir kapı gıcırdadı ve gürültüyle kapandı. Köprü şimdi zangırdıyordu, her ayak sesi merdiven şaftında binlerce yankıya dönüşüyordu. Yakov sandığın aralığından yakardaki köprüye baktı. Birisi mavi kapıya vuruyordu. Bir an sonra kapı açıldı ve içeriye girip gözden kaybolan kadının sarı saçları gözüne ilişti. Kapı kadının arkasından kapandı.
Yakov yeniden sandığın içine çekildi. "Nadya'ymış," dedi.
"Hâlâ orada mı?"

"Hayır, mavi kapıdan içeri girdi."
"İçerde ne var?"
"Bilmiyorum."
"Senin büyük bir kaşif olduğunu sanıyordum."
"Sen de büyük bir geri zekâlısın." Yakov bir tekme daha salladı ama talaşları havalandırmaktan öteye gidemedi.
"Kapı her zaman kilitli. İçerde birisi yaşıyor."
"Nereden biliyorsun?"
"Çünkü Nadya kapıyı çaldı ve onu içeri aldılar."
Aleksei sandığın içine biraz daha gömüldü, dışarı çıkmak konusunda fikrini değiştirmişti. "Bıldırcın yiyen insanlar," diye fısıldadı.
Yakov içinde şarap şişesi ve iki kadeh olan tepsiyi, tereyağında cızırdayan soğanları, salçayla kaplı altı minik kuşu düşündü. Ansızın midesinden bir gurultu geldi.
"Şunu dinle," dedi Yakov. "Midemden gerçekten korkunç sesler çıkarabiliyorum." Göbeğini içine çekip dışarı çıkardı. Başka kim görse bu gurultu senfonisinden etkilenirdi.
Aleksei sadece " İğrenç," dedi.
"Sana göre her şey iğrenç. Senin neyin var Tanrı aşkına?"
"İğrenç şeylerden hoşlanmıyorum."
"Eskiden hoşlanırdın."
"Ama artık hoşlanmıyorum."
"Şu Nadya yüzünden. Seni yumuşak ve yapışkan bir çocuğa çevirdi. Ona aşıksın." "Değilim."
"Öylesin."
"Değilim!" Aleksei Yalov'un yüzünün tam ortasına bir avuç dolusu talaş fırlattı. Bir anda çocuklar boğuşmaya, küfredip birbirlerini tekmeleyerek sandığın bir tarafından diğerine yuvarlanmaya başlamışlardı. Kımıldayacak pek fazla yer yoktu, o yüzden birbirlerinin canını gerçekten acıtamazlardı. Sonra Aleksei Şu- Şu'yu talaşların arasında bir yerde kaybetti ve karanlıkta dolaşıp köpeğini aramaya başladı. Yakov da zaten dövüşmekten yorulmuştu. Böylece ikisi de durdular.
Bir süre yan yana dinlendiler, Aleksei Şu-Şu'yu kavramış, Yakov da midesinden yeni ve daha iğrenç sesler çıkarmaya çalışıyordu. Biraz sonra bundan da yoruldu. Can sıkıntısıyla, makinelerin insanın uykusunu getiren gümbürtüsüyle ve denizin çalkantısıyla hareketsiz kalıp yattılar.
Aleksei "Ben ona aşık değilim," dedi.
"Umurumda değil."
"Ama diğer çocuklar onu seviyor. Onunla nasıl konuştuklarını farketmedin mi?" Aleksei durdu. Sonra ekledi: "Kokusunu seviyorum. Kadınlar farklı kokuyor. Yumuşak kokuyorlar."
"Yumuşak kokmak diye bir şey yoktur."
"Evet vardır. Öyle bir kadını koklarsın ve ona dokunduğunda 202
•J'ESS (;i: i^{A}urrsEN
yumuşak olacağını bilirsin. Bunu anlarsın." Aleksei Şu-Şu yu okşadı. Yakov çocuğun elinin paçavraya dönmüş kumaşın üstünde dolaştığını duyabiliyordu.
"Benim annem öyle kokardı." dedi Aleksei.
Yakov rüyasını anımsadı. Kadını, gülümseyişini. Yanağına değen bir tutam san saçı. Evet, Aleksei haklıydı. Rüyasında annesinden gerçekten de yumuşaklığın kokusu yayılıyordu.
"Kulağa aptalca geliyor," dedi Aleksei. "Ama bunu hatırlıyorum. Onunla ilgili hâlâ hatırladığım bazı şeyler var."
Yakov gerindi ve ayakları sandığın öbür ucuna değdi. "Acaba büyüdüm mü?" diye düşündü. "Ah, keşke. Keşke ayaklarım o duvardan dışarı çıkacak kadar büyüyebilseydim."
"Sen hiç anneni düşünmez misin?" diye sordu Aleksei.
"Hayır."
"Zaten onu hatırlayamazdın."
"Onun güzel olduğunu hatırlıyorum Yeşil gözleri vardı."
"Nereden biliyorsun? Mişa Amca annen gittiğinde senin bebek olduğunu söylüyor."

"Dört yaşındaydım. Bebek değildim."
'Ben annem gittiğinde altı yaşındaydım ve çok az şey hatırlıyorum.'
"Sana söylüyorum, yeşil gözleri vardı."
"Peki yeşil gözleri vardı. Ne olmuş yani?"
Bir kapı gürültüsü ikisini de susturdu. Yakov süzüldü ve sandığın kapağından yukarıya baktı. Yine Nadya'ydı. Mavi kapıdan çıkmış, köprüden geçiyordu. Kadın ön taraftaki kapıdan girip gözden kayboldu.
"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Yakov.,
"Ben hoşlanıyorum. Keşke benim annem olsaydı."
"Çocukları sevmiyor ki."
"Mişa Amca'ya hayatını bizlere adadığını söylemişti."
"Buna inanıyor musun?"
"Doğru değilse niye öyle söylesin ki?"
Yakov verecek bir yanıt düşündü ama bulamadı. Bulsaydı da Aleksei için bir şey
farketmeyecekti. Aptal Aleksei. Aptal çocuk-
HASAT
20.3
1ar. Nadya hepsini kandırıyordu. Onbir çocuğun her biri ona aşıktı. Akşam yemeklerinde onun yanına oturmak için kavga ediyorlardı. Onu izliyorlar, inceliyorlar, yavru köpekler gibi kokluyorlar-dı. Geceleri ranzalarında Nadya şöyle, Nadya böyle diye fısıldaşi-yorlardı. Hangi yemekleri sevdiğini, öğlen ne yemek yediğini. Kaç yaşında olduğundan gri eteklerinin altına giydiği iç çamaşırlarına kadar her şey hakkında tahminler yürütüyorlardı. Herkesin küçümsediği Gregor'un onun sevgilisi olup olmadığını tartışıp, oybirliğiyle olmadığına karar veriyorlardı. Kadın anatomisi üzerine bilgilerini birleştiriyorlar, yaşça daha büyük çocuklar tamponların ne işe yaradığını, nasıl yerleştirildiklerini heyecan verici ayrıntılarıyla anlatarak küçük oğlanların kadınları görüş biçimini sonsuza dek değiştirmiş oluyorlardı... karanlık gizemli delikleri olan yaratıklar. Bu yalnızca Nadya'dan daha da büyülenmelerine neden oluyordu.
Yakov da büyüleniyordu ama onunki hayranlık değildi. O Nadya'dan korkuyordu. Hepsi kan testleri yüzündendi. Denizdeki dördüncü günlerinde, çocuklar hâlâ ranzalarında kusup inlerken, Gregor ve Nadya şırıngalar ve tüplerle dolu bir tepsiyle gelmişlerdi. Küçücük bir delik olacak, dem.işlerdi, sağlıklı olduğunuzu doğrulamak için ufak bir tüp kan. Sağlıklı olduğunuzdan emin olmazlarsa kimse sizi evlât edinmez. İkili, tepsideki cam tüpleri şıngırdatarak, dalgalı deniz yüzünden zorlukla bir çocuktan diğerine mekik dokumuşlardı. Nadya hasta, neredeyse kusacakmış gibi görünüyordu. Kanı alan Gregor olmuştu. Her ranzada, çocuğa ismini sorup bileğine, üstüne bir numara yazdıkları plastik bir bilezik takmışlardı. Sonra Gregor çocuğun koluna kocaman lastik bir bant bağlamış ve damarın şişmesi için deriye bir iki kez vurmuştu. Bazı çocuklar ağlamıştı ve Nadya, Gregor kanı alırken onların elini tutup rahatlatmak zorunda kalmıştı.
Yakov yatıştırmayı başaramadığı tek çocuk olmuştu. Kadın ne kadar uğraştıysa onu kıpırdamadan durduramamıştı. O iğneyi kolunda istemiyordu ve bu noktayı belirtmek için de Gregor'a bir tekme atmıştı. İşte o zaman gerçek Nadya işi devralmıştı. Yakov'un
bir kolunu hem çimdikleyip hem de bükerek yatağa sıkıştırmıştı. Gregor kanı alırken, kadın bakışlarını Yakov üzerinde sabitlemiş, iğne derisini delip kan şırıngaya dolarken, hafif bir sesle, neredeyse tatlılıkla konuşmuştu. O odadaki başka herkes Nadya'nın sesini dinlerken, yalnızca teselli mırıltıları duymuştu. Ama Yakov, kadının o soluk gözlerine bakarken tamamen farklı bir şey görmüştü. Sonra plastik bileziğini kemirip çıkarmıştı.
Aleksei kendininkini hala takıyordu. 307 numara. Sağlığının yerinde olduğunun belgesi.
"Sence kendi çocukları var mıdır?" diye sordu Aleksei.
Yakov ürperdi. "Umarım yoktur," dedi ve sandığın kenarına süzüldü. Yukarı baktı, terkedilmiş köprüyü ve bir yılan gibi kıvrılarak yükselen boş merdivenleri gördü. Mavi kapı her zamanki gibi kapalıydı.
Üstündeki talaşları süpürerek gizlenme yerlerinden çıktı. "Ben acıktım," dedi.

Aşçının tahmin ettiği gibi, o gri ve sıkıntılı ikindiyi dalgalı bir deniz izledi... şiddetli bir fırtına değildi ama yolcuları, hem çocukları hem de yetişkinleri kamaralarına hapsedecek kadar dalgalıydı. Ve Aleksei'in kalmaya niyetli olduğu yer de kesinlikle burasıydı. Dünyanın bütün tatlı sözleri bile onu ranzasından bir yere kımılda-tamazdı. Dışarısı soğuk ve ıslaktı, yer sallanıyordu, Yakov'u bu kadar büyüler gibi görünen karanlık, nemli köşelerde dolaşmak hiç ilgisini çekmiyordu. Aleksei yatağında mutluydu. Omuzlarına kadar çekilmiş battaniyenin sıcaklığını seviyordu, öbür tarafına döndüğünde veya kıpırdandığında yüzüne üfleyen ılık havayı seviyordu, yanında, yastığının üstünde uyuyan Şu-Şu'nun kokusunu seviyordu.
Bütün sabah Yakov Aleksei'i yatağından çıkarmaya, Harikalar Diyarına bir gezi daha yapmak için aklını çelmeye çalıştı. Sonunda vazgeçip tek başına çıktı. Bir iki kez Aleksei'in fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek için geri geldi, ama Aleksei bütün öğleden sonra, akşam yemeği sırasında ve akşam uyudu.
Gece, Yakov uyandı ve bir farklılık olduğunu hemen sezdi. Önce ne olduğuna karar veremedi. Belki de sadece fırtına dinmiş-ti. Sonra geminin artık sallanmadığını farketti. O durmak bilmeyen gümbürtü yerini hafif bir homurtuya bırakmıştı. Ranzasından aşağı kaydı ve Aleksei'i sarsmaya gitti. "Uyan," diye fısıldadı.
"Git başımdan."
"Dinle. Durduk."
"Bana ne."
"Ben gidip bir bakacağım. Benimle gel."
"Ben uyuyacağım."
"Bütün gün, bütün gece uyudun. Karayı görmek istemiyor musun? Karaya yaklaşmış olmamız gerek. Gemi neden okyanusun ortasında dursun ki?" Yakov Aleksei'in üzerine eğildi, hafifçe fısıldayarak kandırmaya çalışıyordu. "Belki de ışıkları görebiliriz. Amerika'yı. Benimle gelmezsen bunu kaçıracaksın."
Aleksei içini çekti, biraz kımıldandı ama ne yapmak istediğinden pek emin değildi.
Yakov son yemi de attı. "Akşam yemeğinden bir patates ayırdım," dedi. "Sana vereceğim. Ama ancak benimle yukarı gelirsen."
Aleksei öğle yemeğini de akşam yemeğini de kaçırmıştı. Patates onun için cennet olacaktı. "Peki, peki" Aleksei kalkıp oturdu ve ayakkabılarını bağlamaya başladı. "Patates nerede?"
"Önce yukarı gidelim."
"Sen bir salaksın Yakov."
Parmak uçlarına basarak ranzalarında uyuyan çocukların yanından geçtiler ve güverteye giden merdivenleri çıktılar.
Dışarda hafif bir rüzgâr esiyordu. Şehir ışıklarının görüntüsü için eğilip küpeşteden aşağı baktılar ama yıldızlar yalnızca siyah ve şekilsiz bir ufku aydınlatıyordu.
"Ben bir şey görmüyorum," dedi Aleksei. "Patatesimi ver."
Yakov hazineyi cebinden çıkardı. Aleksei yere çömelip soğuk patatesi oracıkta, vahşi bir hayvan gibi midesine indirdi.
Yakov dönüp kaptan köprüsüne doğru baktı. Pencereden radar ekranının yeşilimsi parlaklığını ve ayakta durup etrafı gözetle-

rivss (;f,r!{İtsi;n
yen adamın siluetini görebiliyordu. Bu seyir görevlisiydi. O ıssız tüneğinden ne görüyordu ki?
Aleksei patatesini bitirmişti. Ayağa kalkıp "Ben yatmaya gidiyorum," dedi. "Mutfağa gidip biraz daha yiyecek arayabiliriz."
"Başka fare görmek istemiyorum" Aleksei el yordamıyla güvertede ilerlemeye başlamıştı. "Ayrıca da üşüdüm."
"Ben üşümedim."
"O zaman sen burada kal."
Tam merdivenlere gelmişlerdi ki, tiz sesler duydular. Ansızın güverte pırıl pırıl aydınlanmıştı. İki cocuk da donup kalmış, beklemedikleri bu parlak ışık karşısında gözlerini kırpıştırıyorlardı.
Yakov Aleksei'i elinden tutup köprünün merdivenlerinin altına çekti. Çömelip basamakların arasından merakla baktılar. Konuşmalar duydular ve projektör

ışıklarının çemberine doğru yürüyen iki adam gördüler. İki adam da beyaz tulumlar giymişlerdi. Beraber yere eğilip bir şeyi sürüklediler. Kapak gibi bir şeyin kenara çekilmesini andıran bir metal gıcırtısı oldu. Ortaya yeni bir ışık çıkmıştı, bu kez mavi bir ışık. Bu ışık projektörün aydınlattığı çemberin tam ortasında parlıyordu, korkunç bir gözün irisi gibi.
"Kafırolası teknisyenler," dedi adamlardan biri. "Bunu hiçbir zaman tamir etmeyecekler."
İki adam da doğrulup gökyüzüne baktı. Uzaklardan gelen gökgürültüsüne kulak kabarttılar.
Yakov da yukarı baktı. Gök gürültüsü şimdi daha yakından geliyordu. Artık sadece bir gürieme değil, ritmik ve şiddetli bir sese dönüşmüştü. İki adam projektörün ışık çemberinden çekildiler. Ses tam tepelerindeydi, geceyi bir kasırga gibi kasıp kavuruyordu.
Aleksei elleriyle kulaklarını kapayıp gölgelerin derinliklerine çekildi. Yakov olduğu yerde kaldı. Korkusuz gözlerle helikopterin ışık seli içinde alçalıp güverteye inmesini izledi.
Beyaz tulum giymiş adamlardan biri yeniden göründü, belini bükmüş koşuyordu. Helikopterin kapısını açtı. Yakov içerde ne olduğunu göremedi; merdivenin direği görüşünü engelliyordu. Gölgelikten cıkıtD güvertede, direğin arkasını görebileceği kadar ilerle- ıias.vr
207
di. Helikopterin pilotu ve yolcusu -bir adam- gözüne ilişti.
"Hey!" diye biri seslendi yukarıdan. "Sen! Çocuk!"
Yakov başını yukarı kaldırdı ve seyir görevlisinin kaptan köprüsünden aşağı baktığını gördü.
"Orada ne yapıyorsun? Çabuk başına bir şey gelmeden buraya gel! Haydi!"
Tulumlu adam da çocukları görmüştü ve onlara doğru geliyordu. Pek memnun görünmüyordu.
Yakov merdivenlerden yukarı koştu. Aleksei panik içinde tabanları yağlamıştı. "Helikopter iniş yaparken ana güverteden uzak durmak gerektiğini bilmiyor musunuz?" diye bağırdı seyir görevlisi. Aleksei'in kıçına bir şaplak indirdi ve onları içeri, kaptan köşküne çekti. İki sandalye gösterdi. "Oturun. İkiniz de." "Sadece seyrediyorduk," dedi Yakov.
"Siz ikinizin yatakta olması gerekiyordu."
"Ben yataktaydım," diye sızlandı Aleksei. "Beni o dışarı çıkardı."
"Helikopter pervanesinin bir çocuğun kafasına ne yapabileceğini biliyor musunuz? Ha, biliyor musunuz?" Seyir görevlisi Aleksei'in sıska ensesine bir tokat attı. "İşte böyle. Kafanı uçuru-verir. Ve her tarafa kan sıçrar. Oldukça göz alıcı. Şaka yaptığımı sanıyorsunuz, değil mi? İnanın bana helikopter geldiğinde oraya inmem. Uzak dururum. Ama siz aptal kafalarınızın uçmasını istiyorsanız misafirim olun. Haydi."
Aleksei hıçkırdı. "Ben yatakta kalmak istedim!"
Helikopterin gürültüsüyle hepsi başını çevirdi. Aletin göğe yükselişini, pervanesinin rüzgârıyla güvertede duran iki adamın giysilerinin uçuşmasını izlediler. Yavaşça doksan derecelik bir dönüş yaptı, sonra yönünü değiştirip gecenin içinde kayboldu. Geriye yalnızca uzaklaşan bir gök gürültüsü gibi hafifleyen bir homurtu kaldı.
"Nereye gidiyor?" diye sordu Yakov.
"Bana söylediklerini mi sanıyorsun? " dedi seyir görevlisi. "Beni sadece inip kalkacağı zaman arıyorlar, ben de geminin basını
rüzgâra veriyorum. Hepsi bu." Panolardaki şalterlerden birine uzanıp indirdi. Projektörler bir anda sönmüştü. Ana güverte karanlığın içinde kaybolmuştu.
Yakov pencereye yanaştı. Helikopter pervanesi artık gözden kaybolmuştu. Her yönde denizin karanlığı uzanıyordu. Aleksei hâlâ ağlıyordu.
"Bırak artık ağlamayı," dedi seyir görevlisi. Aleksei'in omzuna vurarak onu azarladı. "Senin yaşında bir çocuk kadın gibi davranıyor."
"Ama ne için geliyor? Helikopter?" diye sordu Yakov.
"Söyledim ya. Bir şeyler alıyor."
"Ne alıyor?"

"Hiç sormadım. Sadece bana söylediklerini yapıyorum."
"Kimlerin?"
"Kıç taraftaki kamaradaki yolcuların." Yakov'u pencereden çekip kapıya doğru itti. "Ranzalarınıza dönün. İşlerim olduğunu görmüyor musunuz?"
Yakov kapıya yönelen Aleksei'i izliyordu ki gözleri radar ekranına takıldı. Daha önceleri defalarca o ekrana gözlerini dikmiş, çizgilerin 360 derecelik yayı tarayışıyla hipnotize olmuş gibi olduğu yere mıhlanmıştı. Şimdi yine önünde durmuş, çizgilerin oluşturduğu daireleri seyrediyordu. Birden ekranın kenarındaki küçük beyaz noktayı gördü.
"Bu başka bir gemi mi?" diye sordu Yakov. "Şurada, radardaki." Çizgi üzerinden geçince aniden daha da beyazlaşan noktayı gösterdi.
"Başka ne olacaktı ki? Çıkın buradan."
Çocuklar dışarı çıkıp merdivenlerden gürültüyle ana güverteye indiler. Yakov yukarıya baktı ve kaptan köşkünün penceresindeki yeşil ışıkta seyir görevlisinin siluetini gördü. Gözlüyordu. Her zaman gözlüyordu.
Yakov şöyle dedi; "Artık helikopterin nereye gittiğini biliyorum."
Piyotr ve Valentin kahvalt\da yoklardı. Geceleyin gemiden ayrıldıkları haberi Yakov'un kamarasına çoktan ulaştığından, o sabah masaya, oğlanlann karşısına oturduğu zaman sessizliklerinin nedenini biliyordu. Neden Piyotr ve Valentin'in gemiden ilk ayrılanlar, ilk seçilenler olması gerektiğini hiçbiri anlayamıyordu. Hepsi en başından beri Piyotr'un, arta kalanlardan olacağını veya aptal çocukları tercih eden bir aileye -ki böyle bir ailenin bulunma olasılığı pek yoktu- verileceğini düşünmüştü. Gruba Riga'da katılan Valentin yeterince zeki ve yakışıklıydı ama küçük oğlanlarca bilinen gizli bir sapıklığı vardı. Gecelen ışıklar söndürüldüğünde üzerinde iç çamaşırlan olmadan küçüklerin yataklarına süzülür, şöyle fısıldardı: "Hissediyor musun? Ne kadar büyük olduğumu hissediyor musun?" Ve ellerini tutup çocukları ona dokunmaya zorlardı.
Ama Valentin gitmişti işte, o ve Piyotr. Onları seçen yeni ailelere gittiklerini söylemişti Nadya.
Diğerleri arta kalanlar olmuşlardı.
Öğleden sonra Yakov'la Aleksei güverteye çıkıp helikopterin indiği noktaya uzandılar. Gözlerini gökyüzünün koyu mavi ışıltısına dikerek yattılar. Bulut yoktu, helikopter yoktu. Güverte sıcacıktı ve kaloriferin üstündeki iki kedi yavrusu gibi uykuları gelmeye başladı.
"Düşündüm de," dedi Yakov, gözlerini güneşe kapayarak. "Eğer annem hayattaysa, evlât edinilmek istemiyorum."
"Ama hayatta değil."
"Pekala olabilir."
"Öyleyse neden seni almak için geri dönmedi?"
"Belki de şu anda beni arıyordur. Ve işte burada, beni kimsenin bulamayacağı denizin ortasındayım. Radar hariç. Nadya'ya beni geri götürmesini söyleyeceğim. Ben yeni bir anne istemiyorum."
"Ben istiyorum," dedi Aleksei. Bir an sustu. Sonra, "Bende bir gariplik var mı sence?"
Yakov güldü. "Yani büyüme geriliğinden başka mı?"
Aleksei yanıt vermeyince Yakov gözlerini aralayıp arkadaşına baktı ve çocuğun ellerini yüzüne kapadığını, omuzlarının sarsıldığını görünce şaşırdı.

ti:ss (;KHHri'SKN
"Hey." dedi Yakov. "Ağlıyor musun?"
"Hayır."
"Ağlıyorsun, değil mi?"
"Hayır."
"Bebek gibisin. Bunu ciddi söylemedim. Büyümediğin doğru değil."
Aleksei bir kol ve bacak yumağına dönmüştü. Pekala da ağlı yordu. Yine de hiç ses çıkarmıyordu. Yakov, göğsünün arada bir yuttuğu havayla inip kalktığını görebiliyordu. Buna ne anlam vereceğini veya ne söyleyeceğini bilemiyordu. Otomatik olarak aklına yeni hakaretler geldi. Aptal kız. Sulugöz bebek. Ama sonra susmanın daha iyi olacağını düşündü. Aleksei'i daha önce hiç böyle görmemişti ve kendini biraz suçlu, biraz korkmuş hissetti. Sadece bir şakaydı. Neden Aleksei bunun bir şaka olduğunu göremiyordu?

"Haydi aşağıya inip ipte sallanalım," dedi Yakov. Aleksei'i dürttü.
Aleksei öfkeyle onu geri itti ve kırmızı ve ıslak bir yüzle ayağa fırladı.
"Senin neyin var Tanrı aşkına?" dedi Yakov.
"Neden benim yerime o aptal Piyotr'u seçtiler?"
"Beni de seçmediler," dedi Yakov.
"Ama benim bir kusurum yok!" diye bağırdı Aleksei. Güvertede koşarak uzaklaştı. Yakov hiç kıpırdamadan oturdu. Eli olmayan sol koluna baktı. Ve "Benim de kusurum yok," dedi.
"Vezir filin önüne," dedi makinist Kobiçev.
"Her zaman bunu yapıyorsun. Hiç yeni bir şey denemez misin r

"Denenmiş ve doğru olana inanırım. Bu seni her seferinde yeniyor. Hamleni yap. Bütün günümü harcama."
Yakov satranç tahtasını döndürdü ve önce bir açıdan sonra başka bir açıdan inceledi. Dizlerinin üzerine yerleştirdi ve dikkatle, sıralanmış piyonlara baktı. Düzen içinde durup emirleri bekleyen
iiıah vırhlı 3c;We>vİPt-i ptti
ııa.sat
211
"Şimdi ne yapıyorsun Tanrı aşkına?" dedi Kobiçev.
"Şahın sakalı olduğunu hiç farketmiş miydin?"
"Ne'[A]"
"Sakalı var, bak."
Kobiçev homurdandı. "O sadece yakasındaki dantel. Şimdi hamleni yapacak mısın?" Yakov şahı tahtaya geri koydu ve vezire uzandı. Yerine koydu, eline aldı. Başka bir yere koydu ve yine eline aldı. Her taraflarında Cehennemin makineleri gümbürdüyordu.
Kobiçev artık seyretmiyordu. Bir dergi açmış, sayfalarını çeviriyor, bir dizi çekici yüze göz gezdiriyordu. Amerika'nın en güzel 100 kadını. Arada bir homurdanıp "Siz buna güzel mi diyorsunuz?" veya "Bunu köpeğime bile beğenmezdim" gibi şeyler söylüyordu.
Yakov tekrar şahı aldı ve filin önüne koydu. "İşte."
Kobiçev Yakov'un son hamlesini pöfleyerek izledi. "Neden hep aynı hatayı yapıyorsun? Neden şahını bu kadar erken çıkarıyorsun?" Dergiyi yere attı ve piyonunu oynatmak için öne eğildi. İşte o zaman Yakov dergideki yüzü gördü. Bir kadındı. Sarı saçlıydı, bir tutamı yanağının üstünde kıvrılmıştı. Melankolik bir gülümseyişi vardı. Sana dikiliymiş gibi görünen ama senden öteye bakan gözler. "Bu benim annem," dedi Yakov.
"Ne?"
"Bu o. Benim annem!" Masa olarak kullandıkları sandığa çarparak dergiye saldırdı. Satranç tahtası devrildi. Piyonlar, filler ve vezirler her yana dağıldı.
Kobiçev dergiyi ulaşamayacağı kadar yükseğe kaldırdı. "Tanrı aşkına senin neyin var?"
"Onu bana ver!" Şimdi çılgınca annesinin fotoğrafını istiyor, adamın kolunu tırmalıyordu. "Ver !"
"Seni deli çocuk, o senin annen değil!"
"Annem! Yüzünü hatırlıyorum! Ona benziyordu, tam ona benziyordu!"

"Onu bana ver!"
"Peki, peki. İşte, sana göstereceğim. Senin annen değil." Ko-biçev dergiyi sandığın üzerine fırlattı. "Görüyor musun?"
Yakov yüze bakakaldı. Her ayrıntı tam rüyasında gördüğü gibiydi. Başını eğme biçimi, ağzının kenarlarındaki gamzeler. İşığın saçlarına düşüş biçimi bile. Yakov "Bu o," dedi, "Yüzünü gördüm."
"Yüzünü herkes görmüştür." Kobiçev fotoğrafın üzerindeki ismi gösterdi. "Michelle Pfeiffer. O bir aktris. Amerikalı. İsmi bile Rus değil."
"Ama onu tanıyorum! Onu rüyamda gördüm!"

Kobiçev güldü. "Sen ve diğer çapkın oğlanlar." Etrafa dağılan satranç taşlarına göz attı. "Şu karmaşaya bak. Bütün piyonlan bulabilirsek şanslı sayılırız.
Haydi, sen devirdin. Şimdi onları topla."
Yakov kıpırdamadı. Gözleri kadına dikili, Yakov'a gülümseyişini hatırlayarak dun;yordu.
Kobiçev söylenerek elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve yerlerde sürünüp alttaki makinelerin arasından satranç taşlannı toplamaya başladı. "Yüzünü herhalde bir yerde görmüşsündür. Televizyonda veya bir dergide görüp unutmuşsundur. Sonra da rüyanda görmüşsün, hepsi bu." Satranç tahtasının üzerine iki piyon, bir de şah koyduktan sonra kendini zar zor sandalyesine attı. Yüzü kızarmış, koca göğsü hızla inip kalkıyordu. Alnına dokundu. "Beyin esrarengiz bir şeydir. Gerçek hayatı alıp rüyalara dönüştürür ve neyin uydurma, neyin gerçek olduğunu ayırdedemeyiz. Bazen rüyamda harika yemeklerle, yemek isteyebileceğim her çeşit yiyecekle dolu bir masada oturduğumu görürüm. Sonra uyanırım ve hâlâ bu lanet olası teknedeyimdir." Dergiye uzanıp Michelle Pfeif-fer'ın olduğu sayfayı yırttı. "İşte, bu senin."
Yakov sayfayı aldı ama hiçbir şey söylemedi. Yalnızca elinde tuttu. Ve baktı. "Eğer bu kadın annenmiş gibi davranmak istiyorsan durma. Daha kötüsünü de yapabilirdin. Şimdi taşları topla. Hey! Hey, çocuk! Nereye gittiğini sanıyorsun?"
v.,1,[A],, ,(-,,„ Pphennemden kaçtı.
Yukarda, güvertede, küpeştenin yanında durup yüzünü denize döndü. Sayfa artık buruşmuş, rüzgârda çırpınıyor, hışırdıyordu. Kâğıda baktı, onu öyle sıkı tutmuştu ki o yan gülümser dudakların ortasından bir kırışık geçiyordu. Bir köşesini dişleriyle kavradı ve sayfayı ikiye kopardı. Bu yetmezdi. Yetmezdi. Soluk soluğa kalmış, ağlamak üzereydi ama hiç sesi çıkmıyordu. Dişlerini avının etini parçalayan bir hayvan gibi kullanarak sayfayı tekrar tekrar yırttı, parçalar rüzgârla uçup gitti.
Bitirdiğinde elinde sayfanın bir parçası hâlâ duruyordu. Bu kadının gözüydü. Gözün altında parmaklarıyla sıkıştırdığı yerde yıldız şeklinde bir kırışık vardı. Bir gözyaşı damlasının parıltısına benziyordu.
Parçayı küpeşteden aşağı fırlattı ve rüzgârda çırpınıp denize düşüşünü seyretti.
15
Kırkh yaşlarının sonlanndaydı, östrojenin verdiği harareti çoktan kaybetmiş bir kadının kupkuru yüzüne sahipti. Bernard Katzka'ya göre yalnızca bu, bir kadını itici kılmazdı. Kadının cazibesi teninin ve saçlarının parlaklığında değil, gözlerinin dışa vurduklarında yatardı. Bu bakımdan, birkaç büyüleyici yetmişlik hanım tanımıştı, bunlardan biri de, özellikle Annie'nin ölümünden sonra iyice yakınlaştığı hiç evlenmemiş teyzesi Margaret'ti. Katz-ka nın Margaret Teyzeyle haftalık kahve sohbetlerini gerçekten iple çekiyor olması, ortağı Lundquist'i hayrete düşürüyordu. Lund-quist, kadınlara menapoz finiş çizgisini geçmelerinden sonra ikinci kez bakılmaya değmeyeceğine inanan ataerkil bir ekolden geliyordu. Bunun köklerinin biyolojiye dayandığına şüphe yoktu. Erkekler enerjilerini ya da spermlerini üreme yetisini kaybetmiş bir dişiyle harcamamaklardı. Lundquist'in, Katzka Brenda Hainey'le görüşme yapmayı kabul ettiğinde bu kadar rahatlamış görünmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Lundquist menapoz sonrası dönemdeki kadınları Bernard Katzka'nın uzmanlık alanı olarak görüyordu; ona göre Katzka, cinayet masasında bu kadınları dinleme sabrına ve soğukkanlılığına sahip tek dedektifti.
İşte Katzka da son onbeş dakikadır bunu yapıyor, Brenda Ha-iney'nin tuhaf suçlamalarını sabırla dinliyordu. Kadını takip etmek güçtü. Kadın mistik şeylerle somut şeyleri birbirine karıştırıyor, aynı anda hem cennetten gelen işaretlerden, hem de morfin şırıngalarından söz ediyordu. Bu karşılaşmanın tuhaflığı, eğer kadın hoşa gidebilecek biri olsaydı adamı eğlendirebilirdi, ama Brenda Hainey öyle biri değildi. Mavi gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Öfkeliydi ve öfkeli insanlar çekici olmazdı.
"Hastaneyle bu konuda konuştum," dedi kadın. "Doğruca müdürleri Bay Parr'a gittim. Bana bunu araştıracağına dair söz verdi ama bu beş gün önceydi ve şimdilik hiçbir haber almadım. Her gün telefon ediyorum. Ofisindekiler hâlâ konuyu incelediklerini söylüyorlar. Ben de bugün artık yeter dedim. Sizinkileri

aradım. Onlar da beni başlarından savmak istediler, beni acemi bir polis memuruyla konuşturmaya çalıştılar. Ama ben doğrudan en yetkiliye gitmek gerektiğine inanırım. Her zaman böyle yaparım, her sabah dua ederken. Bu durumda en yetkili kişi siz oluyorsunuz."
Katzka gülmesini zor bastırdı.
"İsminizi gazetede görmüştüm," dedi Brenda. "Bayside'da çalışan o ölen doktorun olayında."
"Dr. Levi'yi mi kastediyorsunuz?"
"Evet. O hastanede olup bitenleri zaten bildiğiniz için konuşmam gereken kişinin siz olduğunu düşündüm. '
Katzka neredeyse içini çekecekti ama kendini tuttu. Kadının bunun bir yorgunluk ifadesi olduğunu anlayacağını biliyordu. "Notu görebilir miyim?" dedi.
Kadın çantasından katlanmış bir kağıt çıkardı ve ona uzattı. Daktiloyla yazılmış tek bir satır vardı: Teyzenizin ölümü doğal bir ölüm değildi. Bir dost.
"Zarfı var mıydı?"
Kadın onu da çıkarıp verdi. Üzerine daktiloyla Brenda Hainey yazılmıştı. Zarfın kapağı yapıştırılmış, sonra da yırtılarak açılmıştı.
"Bunu kimin yollamış olabileceğini biliyor musunuz?" diye sordu Katzka.
"Hiçbir fikrim yok. Belki de hemşirelerden biridir. Olanları bana anlatacak kadar iyi bilen biri."
"Teyzenizin ilerlemiş kanseri olduğunu söylüyorsunuz. Doğal nedenlerden de ölmüş olabilir."
"O zaman neden bana bu notu gönderdiler? Biri başka türlü
biliyor. Biri bunun incelenmesini istiyor. Ben incelenmesini istiyorum." "Teyzenizin cenazesi şu anda nerede?"
"Huzur Bahçesi Morgu'nda. Bana sorarsanız hastane onu oldukça çabuk gönderdi." "Buna kim karar verdi? Herhalde en yakın akrabası."
"Teyzem ölmeden önce talimatlar bırakmıştı. En azından hastaneden bana böyle söylediler."
"Teyzenizin doktorlanyla konuştunuz mu? Belki bunu açıklığa kavuşturabilirler." "Onlarla konuşmamayı tercih ederim."
"Neden?"
"Bu durumda, onlara güvenebileceğimden emin değilim."
"Anlıyorum." Katzka şimdi içini çekmişti. Kalemini alıp defterinde yeni bir sayfa açtı. "Neden bana teyzenizin doktorlarının isimlerini vermiyorsunuz?" "Görevli doktor Dr. Colin Wettig'ti. Ama görünüşe göre tüm karadan alan asistanıydı. Sanırım bakmanız gereken o."
"Adı?"
"Dr. DiMatteo."
Katzka şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Abigail DiMatteo mu?"
Kısa bir sessizlik oldu. Katzka Brenda'nın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Kadın çekinerek "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.
"Onunla konuşmuştum. Başka bir konuda."
"Bu olayla ilgili düşüncelerinizi etkilemeyecek, değil mi?"
"Asla."
"Emin misiniz?" Kadın, onu sinirlendiren bir bakışla ona meydan okuyordu. Katzka kolay kolay sinirlenmezdi ve kendi kendine bu kadının neden bu kadar canını sıktığını sormak zorunda kaldı.
Lundquist masanın önünden geçmek için o anı seçti ve sempatik bir sırıtışla kayboluverdi. Bu kadınla Lundquist görüşmeliydi. Bu onun için iyi olurdu, Lundquist'in geliştirmesi gereken nazikçe kendini tutma konusunda bir alıştırma. Katzka "Ben her zaman objektif olmaya çalışırım," dedi.
"Öyleyse Dr. DiMatteo'yu daha yakından incelemelisiniz." "Neden özellikle onu?" "Teyzemin ölmesini isteyen oydu."
Brenda'nın suçlamaları Katzka'ya inanılır gelmemişti. Yine de şu not ve onu kimin yolladığı konusu vardı. Bir olasılık, Brenda onu kendi kendine göndermişti; ilgiye aç insanlar tarafından daha da garip şeyler yapılmıştı. Katzka için buna inanmak, kadının iddia ettiği şeylerin olduğuna; Mary Allen'ın doktorları tarafından öldürüldüğüne, inanmaktan daha kolaydı. Katzka haftalarca karısının hastanede ölüşünü izlemişti, o yüzden kanserli hastalann koğuşlarını çok iyi bilirdi. Hemşirelerin şefkatine, onkologların kendilerini nasıl işlerine

adadıklarına tanık olmuştu. Onlar, ne zaman bir hastanın yaşamı için savaşmayı sürdüreceklerini bilirlerdi. Savaşın ne zaman kaybedildiğini de bilirlerdi, çekilen acının ne zaman fazladan bir günün, bir haftanın getireceği yararlardan ağır bastığını. Sonlara doğru öyle zamanlar olmuştu ki, Katzka çaresizce Annie'yi son eşikten de aşırmayı istemişti. Doktorlar böyle bir hamle önermiş olsaydı, kabul ederdi. Ama önermemişlerdi. Kanser yeterince hızlı öldürüyordu; hangi doktor bir hastanın ölümünü çabuklaştırmak uğruna mesleki geleceğini tehlikeye atardı ki? Mary Allen'ın doktorları böyle bir şey yapmış olsa bile bu, gerçek bir cinayet sayılabilir miydi?
O öğleden sonra Brenda Hainey'in ziyaretinden sonra isteksizce arabasını Bayside Hastanesi'ne doğru sürdü. Birkaç sorgulama yapmakla yükümlüydü. Hastanenin halkla ilişkiler ofisinde, Mary Allen'ın gerçekten de Brenda'nın söylediği gün öldüğünü ve teşhisin başkalaşmamış karsinom metastazı olduğunu doğrulattı. Memur ona başka bir bilgi vermedi. Görevdeki Wettig cerrahideydi ve bütün öğleden sonra meşgul olacaktı. O yüzden Katzka telefonu alıp Abby DiMAtteo'nun çağn cihazını tuşladı.
Bir süre sonra Abby onu geri aradı.
"Ben Dedektif Katzka," dedi adam. "Geçen hafta konuşmuştuk."
"Evet, hatırlıyorum."
"Başka bir konu hakkında bazı sorularım var. Sizinle nerede görüşebilirm?" "Medikal kütüphanedeyim. Uzun sürer mi?"
"Sürmemesi lazım."
Abby'nin içini çektiğini duydu. Sonra isteksiz bir: "Peki. Kütüphane ikinci katta yönetim kanadında."
Katzka'nın deneyimlerine göre, sıradan (ortalama) insanlar (genellikle) -suçlu olsunlar veya olmasınlar- cinayet masası dedek-tifleriyle konuşmaktan hoşlanırlardı. İnsanlar cinayetlere, polisiye şeylere meraklı olurdu. İnsanların sordukları sorular onu hayrete düşürürdü, herkes, en güzel yüzlü hanımefendiler bile ayrıntıları duymaya can atardı, ne kadar kanii olursa o kadar iyiydi. Fakat Dr. DiMatteo'nun onunla konuşmak konusunda samimi bir isteksizliği vardı. Bunun nedenini merak ediyordu.
Hastane kütüphanesini bilgi işlemle mali büronun arasına sıkışmış buldu. İçerde kitap raflarından oluşan birkaç koridor, kütüphanecinin masası ve bir duvar boyunca sıralanmış yarım düzine çalışma masası vardı. Dr. DiMatteo fotokopi makinesinin yanında durmuş makineye bir cerrahi dergisi yerieştiriyordu. Ayrıca incelediği birçok makaleyi de kümeleyip yandaki bir masaya yığmıştı. Onu böyle, memurlara özgü bir iş yaparken görmek Katzka'yı şaşırtmıştı. Onu, bütün cerrahi asistanlarının üniforması olduğunu sandığı steri! giysiler yerine etek bluz giymiş görmek de garip gelmişti. Abby DiMatteo'yu gördüğü ilk günden beri onun çekici bir kadın olduğunu düşünmüştü. Şimdi, onu şık bir etek içinde, omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla görünce, kadının çok güzel olduğuna karar verdi. Abby gözlerini kaldırıp Katzka'ya başını salladı. İşte o zaman, o gün kadında bir farklılık olduğunu anladı. Sinirli, hatta tetikte görünüyordu.
"İşim bitmek üzere,' dedi. "Fotokopi çekilecek bir makalem kaldı."
"Bugün görevde değil misiniz?"
"Pardon?"
"Cerrahların steril giysilerle yaşadığını sanıyordum."
Abby Xerox makinesine başka bir sayfa yerleştirip düğmeye bastı. "Bugün ameliyathane görevinde değilim. Ben de biraz literatür taraması yapıyorum.
Bunlar Dr. Wettig'e bir konferans için gerekli." Sanki yanan ışık, makinenin uğultusu büyük dikkat isti-yormıuş gibi gözlerini fotokopi makinesine dikti. Son sayfalar da gelince, kâğıtları diğer yığınların durduğu masaya koydu ve oturdu. Katzka bir sandalye çekip karşısına geçti. Abby eline bir zımba aldı ve sonra yerine koydu.
Yine Katzka'ya bakmaksızın sordu: "Yeni gelişmeler oldu mu?"
"Dr. Levi konusunda, hayır."
"Keşke aklıma size anlatabileceğim yeni bir şey gelseydi. Ama gelmedi." Birkaç sayfayı bir araya getirip bileğiyle sertçe bastırarak zımbaladı.
"Buraya Dr. Levi hakkında konuşmak için gelmedim," dedi. "Bu başka bir konuyla ilgili. Bir hastanızla."

"Oh?" Abby başka bir kâğıt yığını alıp zımbanın dişleri arasına yerleştirdi. "Hangi hastadan bahsedeceğiz?"
"Bayan Mary Allen diye biri."
Abby'nin eli bir saniye havada kalakaldı. Sonra sertçe zımbanın üzerine indi. "Onu hatırlıyor musunuz?" diye sordu Katzka.
"Evet."
"Duyduğuma göre geçen hafta ölmüş. Burada, Bayside'da.'
"Doğru."
"Ona konan teşhisin başkalaşmamış karsinom metastazı olduğunu doğrulayabilir misiniz?"
"Evet."
"Peki son dönemde miydi?"
"Evet."
"Öyleyse ölümü beklenen bir şeydi."
Bir duraksama oldu. Dedektifi canlandıracak kadar uzundu.
Abby yavaşça, "Bence beklenen bir şeydi."
Katzka onu daha yakından seyrediyor, o da bunu bilirmiş gibi görünüyordu. Adam bir an hiçbir şey söylemedi. Deneyimlerine
göre sessizlik çok daha sinir bozucuydu. Hafif bir sesle sordu: "Ölümünde herhangi bir gariplik var mıydı?"
Sonunda Abby adamın yüzüne baktı. Katzka onun tamamen hareketsiz oturduğunu farketti. Neredeyse kaskatı kesilmişti.
"Nasıl bir gariplik?"
"Ayrıntılar açısından. Ölüm biçimi açısından."
"Neden bununla uğraştığınızı sorabilir miyim?"
"Bayan Allen'ın bir akrabası bize bazı kaygılarla geldi."
"Brenda Hainey'den mi söz ediyoruz? Yeğeninden?"
"Evet. Teyzesinin hastalığıyla ilgisi olmayan nedenlerle öldüğünü düşünüyor."
"Ve siz bunu bir cinayete çevirmek istiyorsunuz, öyle mi?"
"Ben soruşturmaya değer bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Sizce var mı?"
Abby yanıt vermedi.
"Brenda Hainey kimin yazdığı belli olmayan bir not aldı. Bu notta Mary Allen'ın doğal nedenlerden ölmediği iddia ediliyordu. Aklınıza böyle bir şeyin neden yapıldığına dair bir sebep, herhangi bir sebep geliyor mu?"
Katzka birkaç olası tepki tahmin edebilirdi. Abby gülüp bütün bunların komik olduğunu söyleyebilirdi. Brenda Hainey'nin deli oduğunu söyleyebilirdi. Ya da bu sorularla karşı karşıya bırakıldığı için şaşkınlık, hatta ani bir öfke gösterebilirdi. Bu tepkilerin hepsi yerinde olurdu. Katzka'nın beklemediği Abby'nin gerçek tepkisiydi.
Abby aniden bembeyaz kesilen bir yüzle gözlerini dedektife dikti. Ve hafif bir sesle şöyle dedi: "Daha fazla soruya yanıt vermeyi reddediyorum, Dedektif Katzka."
Polis kütüphaneden çıktıktan birkaç saniye sonra Abby panik içinde en yakındaki telefona gidip Mark'ın çağrı cihazına mesaj bıraktı. Mark'ın derhal cevap vermesi içini rahatlattı.
"O dedektif yine buraya geldi," diye fısıldadı Abby. "Mark, Mary Allen'ı biliyorlar. Brenda onlarla konuşmuş. Ve bu polis onun nasıl öldüğü hakkında sorular soruyor."
"Ona hiçbir şey anlatmadın değil mi?"
"Hayır, ben..." Derin bir soluk aldı. Sonraki iç çekişi bir hıçkırığı andırıyordu. "Ne söyleyeceğimi bilemedim. Mark, sanırım kendimi ele verdim. Korkuyorum ve bunu o da biliyor."
"Abby, dinle. Bu önemli. Ona dolabındaki morfini anlatmadın, değil mi?"
"Anlatmak istedim. Tanrım, Mark, içimi dökmeye hazırdım. Belki de bunu yapmalıyım. Eğer çıkıp ona her şeyi anlatsaydım..."
"Bunu sakın yapma."
"Ona söylemek daha iyi olmaz mı? Nasıl olsa öğrenecek. Er ya da geç hepsini ortaya çıkaracak. Eminim yapacak." Bir soluk daha verdi ve gözlerini yakan ilk gözyaşı hücumunu hissetti. Bir dakika sonra oracıkta, onu herkesin görebileceği

kütüphanenin ortasında hıçkırıyor olacaktı. "Ben başka yolunu göremiyorum.
Polise gitmek zorundayım."
"Ya sana inanmazlarsa? Eldeki kanıta, dolabındaki o morfine bir baktılar mı o belli sonuca varırlar."
"Öyleyse ne yapmam gerekiyor? Beni tutuklamalarını mı bekleyeyim? Buna dayanamam." Sesi tereddüt doluydu. Fısıltıyla tek-radadı, "Dayanamam."
"Şimdilik polisin elinde hiçbir şey yok. Ben onlara hiçbir şey söylemem. Wettig veya Parr da söylemez, bundan eminim. Bunun gizli kalmasını en az senin kadar istiyodar. Biraz daha dayan Abby. Wettig senin görevine iade edilmen için elinden gelen her şeyi yapıyor."
Abby'nin soğukkanlılığını yeniden kazanması bir an sürdü. Nihayet konuştuğunda, sesi hafifti ama titremiyordu.
"Mark, ya Mary Allen öldürüldüyse? O zaman soruşturma yapılması gerekir. Bunu polise bizim götürmemiz gerek."
"Gerçekten yapmak istediğin bu mu?"
"Bilmiyorum. Durmadan yapmamız gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Yapmakla yükümlü olduğumuz şeyin. Hem vicdani hem de etik açıdan."
"Bu senin kararın. Ama senden, doğacak sonuçları uzun uzun düşünmeni istiyorum."

Abby bunu çoktan yapmıştı. Her şeyin gözler önüne serile-ceğni düşünmüştü. Tutuklanma olasılığını düşünmüştü. Ne yapması gerektiğini bilerek, yine de harekete geçmeye korkarak, iki arada bir derede kalmıştı. Ben bir korkağım. Hastam ölmüş, belki de öldürülmüş ve ben sadece kendi kahrolası kellemi kurtarmayı düşünüıjorum.
Hastane kütüphanecisi kitaplarla dolu gıcırdayan bir el arabasını iterek odaya girdi. Masasına oturup kitapların iç kapaklarını damgalamaya başladı. Pat. Pat, "Abby," dedi Mark. "Bir şey yapmadan önce, düşün."
"Seninle sonra konuşuruz. Şimdi gitmem gerek." Telefonu kapadı, masaya döndü ve oturup gözlerini, fotokopi çekilmiş dergi makalelerinin yığınına dikti. Bugünkü bütün çalışması buydu. Bütün sabah yaptığı buydu, bu kâğıt yığınını toplamak. Artık hasta bakamayan bir doktor, ameliyathaneye giremeyen bir cerrahtı. Hemşireler ve hastane çalışanları bütün bunlara ne anlam vereceklerini bilemiyorlardı. Söylentilerin, bulanık ve köpüklü bir girdap gibi ortalıkta dolaştığından emindi. Bu sabah Dr. Wettig'i ararken koğuşlara girdiğinde, bütün hemşireler dönüp ona bakmıştı. "Arkamdan neler söylüyorlar," diye merak etmişti. Öğrenmekten korkuyordu.
Pat, pat'lar kesilmişti. Kütüphanecinin kitap kapaklarını damgalamayı bırakıp kendisini gözlediğinin farkına vardı.
Bu hastanedeki herkes gibi o da beni merak ediyor
Abby yüzü kızararak kâğıtlarını topladı ve onları kütüphanecinin masasına taşıdı.
"Kaç sayfa?"
"Hepsi Dr. Wettig için. Ücretini asistanlık bürosundan alabilirsiniz."
"Fotokopi kaydı için tam sayıyı bilmem gerek. Daimi politikamızdır."
Abby kâğıt yığınını masaya koyup saymaya başladı. Kütüphanecinin ısrar edeceğini bilmeliydi. Bu kadın ezelden beri Baysi-de'daydı ve o odada işlerin onun istediği gibi yürüdüğü konusunda her ueni asistanı hiloilendirmekten oeri kalm.[A]mıstı. Abbu artık öfkeleniyordu, bu kütüphaneciye, hastaneye, hayatının içine düştüğü karışıklığa. Son makaleyi de saymayı bitirdi.
"İkiyüzondört sayfa," dedi ve eliyle yığına vurdu. Dr. Aaron Levi ismi en üstteki sayfadan Abby'ye fırlamış gibi geldi. Makalenin başlığı "Kritik Durumdaki ve Hastanede Yatmayan Alıcı Hastalar Arasında Kalp Nakli Sağ Kalım Oranlarının Karşılaştınlma-sı"ydı. Yazarları Aaron. Rajiv Mohandas ve Lawrence Kunstler'di. Ölümünün beklenmedik hatırlanışıyla allak bullak olmuş bir halde Aaron'ın ismine bakakalmıştı.
Kütüphaneci de Aaron'ın ismini farketmiş ve başını sallamıştı. "Dr. [.evi'nin gittiğine inanmak zor."
"Ne demek istediğinizi anlıyorum," diye mırıldandı Abby.
"Ve de bu iki ismi aynı makalede görmeye de." Kadın başını salladı.
"Pardon?"
"Dr. Kunstler ve Dr. Levi."

"Korkarım Dr. Kunstler'i tanımıyorum."
"Oh, o siz gelmeden önce buradaydı." Kütüphaneci fotokopi kayıt defterini kapadı ve ciddiyetle raftaki yerine geri koydu. "En azından altı yıl önce olmuş olmalı."
"Altı yıl önce ne olmuştu?"
"Tıpkı şu Charlie Stuart olayına benziyordu. Tobin Köprü-sü'nden atlayan adam, biliyorsunuz. Dr. Kunstler de kendini oradan atmıştı."
Abby tekrar makaleye baktı. Sayfanın en üstündeki iki isme. "Kendini mi öldürmüştü?"
Kütüphaneci başını salladı. "Tıpkı Dr. Levi gibi."
Yemek masasındaki Mah-Jongg dominolarının şakırtılarından konuşulanları anlamak mümkün değildi. Vivian mutfak kapısını kapayıp soya filizleriyle dolu süzgeci koyduğu lavabonun başına döndü. Pörsümüş uçlarını koparıp tepelerini bir kaba atmaya devam etti. Abby soya filizlerinin köklerini koparmakla uğraşan başka birini tanımıyordu. Bunu sadece ayrıntı düşkünü Çinliler yapar, de-mi<;ti Vivian ona. Cinliler birkaç dakikada silip süpürülen yemekler için saatlerce uğraşırlardı. Hem uçlara kim dikkat edecekti ki? Vi-vian'ın anneannesi ederdi. Ve de anneannesinin arkadaşları. Bu hanımların önüne uçları ayıklanmamış bir tabak soya filizi koysan hepsi birden yüzlerini buruştururlardı. İşte itaatkâr, yakında kendi muayenehanesini açacak yetenekli cerrah torun da burada, tüm dikkatini filizleri ayıklamak gibi ağır bir görev için harcıyordu. Bu işi verimli ve hızlı bir şekilde yapıyordu, her hareket Vivian'ın kla-sına uyuyordu. Abby'nin hikâyesini dinlerken o zarif eller bir an bile durmamıştı.
"Tanrım," diye mırıldanıyordu Vivian durmadan. "Tanrım, başın büyük belâda." Yandaki odada çini şıkırtıları durmuş, yeni bir el başlamıştı. Arada bir, dedikodu uğultusu arasında, ortaya bir domino fırlatıldığı duyuluyordu.
"Sence ne yapmalıyım?" ddi Abby.
"Ne yaparsan yap DiMatteo seni fena sıkıştırmış."
"İşte bu yüzden bunları sana anlatıyorum. Sen de Victor Voss'un gazabına uğradın. Neler yapabileceğini biliyorsun."
"Evet." Vivian içini çekti. "Çok iyi bilirim."
"Sence polise gitmeli miyim? Yoksa dişimi sıkıp daha derini kazmamalarını mı umut edeyim?"
"Mark ne düşünüyor?"
"Çenemi kapalı tutmam gerektiğini."
"Onunla aynı fikirdeyim. İstersen bunu otoriteye karşı doğuştan gelen güvensizliğime ver. Teslim olmayı düşündüğüne ve işlerin yoluna gireceğini umduğuna göre, polise benim güvendiğimden daha fazla güveniyor olmalısın."
Vivian mutfak havlusuna uzanıp ellerini kuruladı. Abby'ye baktı. "Sence hastan gerçekten de öldürüldü mü?"
"O morfin düzeyini başka nasıl açıklarım?"
"Morfini zaten alıyordu. Ve de muhtemelen vücudunun morfine karşı o kadar toleransı vardı ki, acısının dinmesi için çok yüksek bir miktar gerekiyordu. Belki de dozlar en sonunda vücutta birikti."
"Ancak ekstra bir doz aldıysa. Kazayla ya da kasten."
"Yalnızca seni tuzağa düşürmek için mi?"
"Kimse ileri dönemdeki kanserli hastalarda morfin düzeyini kontrol etmiyor! Biri cinayetin gözden kaçmayacağından emin olmak istedi. Bunun cinayet olduğunu bilen biri. Ve o notu Brenda Hainey'e gönderdi."
"Bunu Victor Voss'un yapıp yapmadığını nasıl bilebiliriz?"
"Beni Bayside'dan attırmak isteyen o."
"Sadece o mu?"
Abby Vivian'a bakakaldı. Ve düşündü: Başka kim Bayside'dan atılmamı ister ki? Yemek odasında dominoların gökgürültüsünü andıran şıkırtısı bir elin daha bittiğini haber verdi. Gürültü Abby'yi hareketlendirdi. Mutfağı arşınlamaya başladı. Fokurdayan pilav tenceresinin, üstündeki tavalardan baharatlı ve egzotik kokular yayılan ocağın yanından geçti. "Bu çok çılgınca. Başka hiç kimsenin yalnızca beni kovdurmak için bunları yapacağına inanamıyorum."
"Jeremiah Parr kendi kellesini kurtarmak istiyor. Herhalde Voss ensesindedir. Düşünsene. Hastane yönetim kurulu Voss'un zengin dostlarıyla dolu. Parr'ı

kovabilirler. Tabii önce Parr seni kovmazsa. Hey, sen paranoyak değilsin, DiMatteo. İnsanlar gerçekten seni köşeye sıkıştırmak istiyor."
Abby mutfak masasının yanındaki bir sandalyeye çöktü. Yan odadan gelen oyunun gürültüsü başını ağrıtıyordu. Oyun ve o yaşlı kadın gevezelikleri. Bu ev, gürültüyle, yanındakiyle bağıra bağıra Kantonca konuşan misafirlerle ve kavga tonuna varan arkadaş sohbetleriyle doluydu. Vivian anneannesinin onunla yaşamasına nasıl dayanabiliyordu? Yalnızca bu gürültü bile Abby'yi deli ederdi. "Her şey yine gelip Victor Voss'a dayanıyor." dedi Abby. "Öyle ya da böyle, şu ya da bu yolla intikamını alacak."
Öyleyse neden o davaları düşürdü? Bu anlamsız geliyor. Seni ezmek için üzerine silindirler yolluyor. Sonra birdenbire hepsi duruyor."
'Merkes tarafından dava edilmek yerine, cinayetle suçlanıyorum. Ne harika bir alternatif."
"Ama bunun mantıklı olduğunu görüyorsun, değil mi? Herhalde Voss o davaların açılması için epey para harcadı. Davalardan öylece vazgeçmezdi. Tabii eğer bazı olası sonuçlar konusunda kaygı duymasaydı. Bir karşı dava örneğin. Böyle bir şey planlıyor muydun?"
"Bunu avukatımla konuştum ama yapmamamı tavsiye etti."
"Öyleyse Voss neden davalardan vazgeçti?"
Bu Abby'ye de mantıklı gelmiyordu.
Arabayla Vivian'ın Melrose'daki evinden dönerken bütün yol boyunca bu soruyu düşündü. Akşamüstüydü ve birinci caddede trafik her zamanki gibi yoğundu. Yağmur çiselediği halde camını açmıştı. Çürümüş domuz organlarının berbat kokusu arabadan hâlâ çıkmamıştı. Kokunun hiç geçmeyeceğini düşünüyordu. Hiç geçmeyecek ve daima Victor Voss'un öfkesini anımsatacaktı.
Tobin Köprüsü'ne... Kunstler'in yaşamına son vermek için seçtiği yere yaklaşıyordu. Yavaşladı. Köprüden geçerken garip bir biçimde bir şeyin onu yan tarafa, suya doğru bakmaya zorladığını hissetti. Kasvetli gökyüzünün altında nehir kapkara görünüyor, yüzeyi rüzgârla kırışıyordu. Suda boğulmak seçmek isteyeceği bir ölüm şekli değildi. Panik, çırpınan kollar, bacaklar. Soğuk suyun hücum edip boğazına dolması. Kunstler'in suya çarptıktan sonra bilincini yitirip yitirmediğini merak etti. Ya da akıntıya karşı koyup koymadığını. Aaron'ı da merak etti. İki doktor, iki intihar. Vivian'a Kunstler'i sormayı unutmuştu. Altı yıl önce öldüyse Vivian onu duymuş olabilirdi.
Abby'nin bakışları suya öyle dalmıştı ki, önündeki arabanın yavaşladığını, köprüdeki gişe kuyruğu yüzünden trafiğin tıkandığını farketmemişti. Yola baktığında, öndeki arabanın durduğunu gördü.
Abby bütün gücüyle frene bastı. Bir an sonra arkadan gelen bir darbeyle sarsıldı. Aynaya baktı ve arkadaki kadının özür diler gibi başını salladığını gördü. O an için köprüdeki trafik tamamen durmuştu. Abby arabadan çıkıp zararı incelemek için arkaya koştu.
Diğer kadın da arabasından inmişti. Abby arka tamponunu \ır-,Uİ3rl-ot-! sinirli hii" sPKilrlR bekledi.
"İyi gözüküyor," dedi Abby. "Zarar görmemiş."
"Üzgünüm, sanırım dikkatim dağılmıştı."
Abby kadının arabasına göz attı ve onun ön tamponuna da bir şey olmadığını gördü.
"Bu utanç verici," dedi kadın. "Şu arkamdan ayrılmayan arabaya bakarken", arabasının arkasındaki kestane rengi minibüsü işaret etti "gidip birine çarptım."
Bir korna çaldı. Trafik açılmıştı. Abby arabasına dönüp yoluna devam etti. Gişelerden geçerken, arkaya dönüp Lawrence Kunstler'in ölümcül atlayışını yaptığı köprüye son bir kez bakmaktan kendini alamadı. Aaron ve Kunstler birbirlerini tanıyorlardı. Beraber çalışmışlardı. O makaleyi birlikte yazmışlardı.
Cambridge'e giden caddelerden geçerken aklında hep bu düşünce vardı.
Aynı transplant ekibinde iki doktor. Ve ikisi de intihar ediyor,
Kunstler'in de geride dul bir eş bırakıp bırakmadığını düşündü. Bayan Kunstler'in de Elaine kadar şaşırıp şaşırmadığını merak etti.
Harvard Parkı'nın etrafından dolaştı. Brattle Caddesine saparken dikiz aynasına göz attı.

Arkasında kestane rengi bir minibüs vardı. O da Brattle cad desine döndü.
Willard Caddesi'nde bir blok daha ilerledi ve tekrar aynaya baktı. Minibüs hâlâ ordaydı. Bu, köprüde arkalarından gelen mini büs müydü acaba? O anda o minibüse sadece şöyle bir göz atmış tı ve aklında kalan tek şey rengiydi. Şimdi onu görmekten neder. huzursuzluk duyduğunu bilmiyordu. Belki de az önce köprüde:- geçtiği, suyun görüntüsü aklından çıkmadığı içindi. Kunstler'in ölü münü hatırladığı için. Ve Aaron'ın ölümünü.
Düşünmeden sola, Mercer'a doğru döndü.
Minibüs de öyle yaptı.
Tekrar sola, Cam.den'a, sonra da Auburn'e saptı. Minibüsün görünmesini bekleyerek, neredeyse umarak aynaya bakmaya de vam ediyordu. Anr^{A}k tekrar Brattle Caddesine çıktığında ve kamyonet görünmez olu'-ca rahatlayarak iç çekti. Ne kadar evhamlı olmuştu

Arabayı doğruca eve sürüp bahçeye park etti. Mark henüz dönmemişti. Buna şaşırmadı. Çiseleyen yağmura rağmen Gimme Shelter'la Archer'a karşı bir tur daha yarışmayı planlamıştı. Abby'ye kötü havanın denize açılmamak için mazeret olamayacağını. kasırga çıkmadıkça yarışın süreceğini söylemişti.
Eve girdi. İçerisi karanlıktı, pencerelerden gri ve solgun ikindi ışığı geliyordu. Masanın tepesindeki lambaya yaklaştı, ışığı tam açacaktı ki, Brewster sokağından gelen bir arabanın hafif homurtusunu duydu. Pencereden dışarı baktı. Kestane rengi bir minibüs evin önünden geçiyordu. Bahçeye yaklaşırken, sanki sürücüsü Abby'nin arabasına uzun uzun, dikkatle bakıyormuş gibi iyice yavaşladı. Kapıları kilitle. Kapıları kilitle.
Abby ön tarafa koşup kapıyı sürgüledi ve zinciri taktı.
Arka kapı. Kilitli miydi?
Koridoru koşarak geçip mutfağa girdi. Sürgü yoktu, yalnızca çevirmeli bir kilit vardı. Bir sandalye kapıp tokmağı destekleyecek şekilde kapının arkasına dayadı. Koşarak oturma odasına döndü ve perdenin arkasında durup dışarıyı gözetledi. Minibüs gitmişti.
Her köşeyi kolaçan ederek, iki yöne de baktı; ama yağmurla ıslanıp parlayan bomboş bir sokak gördü.
Perdeler ve ışıklar kapalı, bekledi. Oturma odasının karanlığında oturup gözlerini pencereden dışarı dikti ve minibüsün yeniden gözükmesini bekledi.
Polis çağırıp çağıramayacağını düşündü. Hangi şikâyetle onları çağıracaktı ki? Kimse onu tehdit etmemişti. Sokağı seyredip Mark'ın eve gelmesini umarak bir saate yakın orada oturdu.
Minibüs gözükmedi. Mark da.
Eue gel. Lanet olası teknenden in ue eve gel.
Mark'ı koyda, yelkenler tepesinde çırpınır, tekneyi esen rüzgârla çatırdarken düşündü. Ve gri gökyüzünün altında çalkalanan bulanık sulan. Tıpkı nehrin suları gibi. Kunstler in öldüğü nehrin
Telefonu alıp Vivian'ı aradı. Hattın öbür ucundan ev halkının bir cümbüşü andıran neşeli gürültüleri geliyordu. Kahkaha sesleri ve bağıra çağıra konuşulan Kantonca'nın arasından Vivian "Seni duyamıyorum. Tekrar söyler misin?" dedi. "Transplant ekibinde altı yıl önce ölen bir doktor daha vardı. Onu tanıyor muydun?"
Vivian bağırarak cevap verdi. "Evet. Ama bence o kadar olmadı. Dört yıl filan olmuştur."
"Neden intihar ettiği hakkında bir fikrin var mı?"
"İntihar değildi."
"Ne?"
"Bak bir dakika bekleyebilir misin? Paraleli açacağım."
Abby ahizenin bırakıldığını duydu ve Vivian diğer telefonu alıncaya kadar, ona sonsuz gibi gelen bekleyişe katlandı. "Tamam anneanne! Kapatabilirsin!" diye bağırdı. Kantonca konuşmalar bir anda kesildi.
"İntihar değildi derken ne kastediyorsun?" dedi Abby.
"Bir kazaydı. Şofbeninde bir bozukluk vardı ve evde karbon monoksit birikmişti. Karısı ve bebeği de ölmüştü."
"Dur. Dur bir dakika. Ben Lawrence Kunstler diye birinden söz ediyorum."

"Ben Kunstler diye birini tanımıyorum. O ben Bayside'a gelmeden önce olmuş olmalı."
"Peki sen kimden bahsediyorsun?"
"Bir anesteziststen. Zwick'ten önce işe aldıklarından. İsmini şimdi çıkartırım... Hennessy. İsmi buydu."
"O da mı transplant ekibındeydi?"
"Evet. Bursunu yeni bitirmiş genç bir adamdı. Burada pek uzun süre kalmamıştı. Ölümüne yakın tekrar batıya taşınmayı düşünüyordu."
"Bunun bir kaza olduğundan emin misin?"
"Başka ne olacaktı ki?"
Abby pencereden boş sokağa baktı ve bir şey demedi.
"Abby yolunda gitmeyen bir şey mi var?"
"Bugün biri beni takip ediyordu. Bir minibüs."
"Hadi canım."
"Mark henüz eve dönmedi. Neredeyse karanlık oldu, şimdiye kadar eve dönmüş olmalıydı. Sürekli Aaron'ı düşünüyorum. Ve de Lawrence Kunstler'i. Kendini Tobin Köprüsü'nden atmış. Ve şimdi de sen bana Hennessy'den bahsediyorsun. Bu üç ediyor, Vivian."
"İki intihar ve bir kaza."

"Bu bir hastanede beklenebilecekten daha fazla."
"İstatistiki gruplandırma, ha? Ya da belki Bayside'da çalışmak insanı gerçekten bunalıma sokuyordur." Vivian'ın espri denemesi boşunaydı, bunu o da biliyordu. Bir an durduktan sonra "Gerçekten birinin seni izlediğini mi düşünüyorsun?"
"Bana ne söylemiştin? Sen paranoyak değilsin. Birisi gerçekten seni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor."
"Ben Victor Voss'u kastediyordum. Ya da Parr'ı. Seni taciz etmek için nedenleri var. Ama seni bir minibüsle dolaşıp takip etmek? Ayrıca bunun Aaron ve diğer ikisiyle ne ilgisi var?"
"Bilmiyorum." Abby bacaklarını çekip ısınmak için kollarıyla kendini sardı, korunmak için. "Ama ben korkmaya başladım. Aaron'ı düşünüp duruyorum. Sana dedektifin neler söylediğini anlattım... Aaron'ın ölüm.ünün intihar olmayabileceğini."
"Elinde kanıtı var mı?"
"Olsaydı, kesinlikle bana söylerdi."
"Belki de Elaine'e söylemiştir."
Tabii ya. Dul kadın. Bilmek isteyecek kişi, bilme\ji talep edecek kişi.
Telefonu kapadıktan sonra rehberde Elaine Levi'nin numarasına baktı. Sonra oturup bu konuşma için cesaretini toplamaya çalıştı. Artık hava kararmıştı ve çisenti şiddetli bir yağmura dönüştü. Mark hâlâ eve dönmemişti.
Perdeleri çekip ışığı yaktı. Bütün ışıkları. Aydınlığa ve sıcaklığa ihtiyacı vardı.
Telefonu alıp Elaine'ın numarasını tuşladı.
Dört kez çaldı. Abby boğazını temizleyerek, kaçınılmaz tele-sekretere mesaj bırakmaya hazırlandı. Sonra üç keskin bip sesi, ardından da şu kaydı duydu: "Aradığınız numara artık kullanılmamaktadır. Lütfen numarayı kontrol edip tekrar tuşlayınız..."
Abby her numarayı tek tek özenle kontrol ederek tekrar tuşladı.
Dört çalıştan sonra aynı sesler duyuldu. "Aradığınız numara artık kullanılmamaktadır... "
Ahizeyi yerine koydu ve sanki kendisine ihanet etmiş gibi telefona bakakaldı. Elaine neden numarasını değiştirmişti? Kimden sakınıyordu?
Dışarıda, bir arabanın sular sıçratan sesi duyuldu. Abby pencereye koşup perdelerin arasından gözetledi.
Bahçeye bir BMW park ediyordu.
Sessiz bir duayla Tann'ya teşekkür etti.
Mark eve gelmişti.
16
Vlark kadehini doldurdu. "Tabii, ikisini de tanıyorum," dedi. |'Larry Kunstler'i Hennessy'den daha iyi tanırdım. Hennessy bizimle uzun süre kalmadı. Ama Larry benim bursumdan hemen sonra buraya alınmamı sağlayanlardan biriydi. İyi biriydi." Mark şarap kadehini masaya bıraktı. "Gerçekten iyi biriydi."

Şef garson, çok gösterişli giyinmiş bir bayana yakındaki bir masaya kadar eşlik ederek yanlarından geçti. Kadın gürültüyle, koro halinde "Nihayet geldin şekeriml'Uer ve "Elbisene bayıldım!"1ar-la karşılandı. Yüksek perdeden bu şenlik, özellikle o anda Abby'ye bayağı geldi. Hatta edepsizce. Markla birlikte evde olmayı dilerdi. Ama Mark dışarda yemek istemişti. Birlikte geçirecekleri çok az geceleri vardı ve nişanlanmalarını doğru dürüst kutlamamışlardı. Mark şarap ısmarlamış, kadeh kaldırmış ve şimdi de şişeyi bitiriyordu... bu günlerde giderek daha sık yapmaya başladığı bir şeydi. Abby onun şarabın kalanını içişini seyretti ve şöyle düşündü; Benim [jasal sorunlarımın bütün stresi Mark'ı da etkiliyor
"Neden daha önce onlardan bana söz etmedin?"
"Hiç konu açılmadı."
"Birinin bundan bahsedeceğini sanırdım. Özellikle Aaron öldükten sonra. Ekip altı yılda üç çalışma arkadaşını kaybediyor ve kimse bir şey söylemiyor. Neredeyse bu konuda konuşmaktan korkuyor gibisiniz."

"Bu oldukça üzücü bir konu. Konuyu açmamaya çalışıyoruz, özellikle de Marilee'nin yanında. Hennessy'nin eşini

tanırdı. Bebeğin odasının hazırlanmasına bile yardımcı olmuştu."
"Ölen bebeğin mi?"
Mark başını salladı. "Olay hepimiz için bir şok olmuştu. Bütün bir aile, öylece. Marilee öğrendiğinde sinir krizi geçirmişti."
"Kaza olduğu kesin miydi?"
"Evi olaydan bir iki ay önce almışlardı. Eski şofbeni değiştirecek fırsatları olmamışh. Evet, bir kazaydı."
"Ama Kunstler'in ölümü kaza değildi."
Mark içini çekti. "Hayır. Larry'ninki kaza değildi."
"Sence bunu neden yaptı?"
"Aaron neden yaptı? Herhangi biri neden intihar eder? Yarım düzine olası neden bulabiliriz, ama gerçek şu ki Abby, bilemeyiz. Asla bilemeyiz. Ve asla anlayamayız. Biz resmin bütününe bakıp işler yoluna girer deriz. İşler her zaman yoluna girer. Bir şekilde, Larry o bakış açısını kaybetti. Artık uzun vadeli düşünemiyordu. İşte o zaman insanlar parçalanırlar. Geleceği göremez olduklarında." Bir yudum, ardından bir yudum daha şarap aldı, ama tadından aldığı bütün zevki yitirmiş gibi görünüyordu. Ya da yemeklerin lezzetinden.
Tatlı yemekten vazgeçtiler ve ikisi de sessiz ve üzgün, restorandan ayrıldılar. Mark arabayı kalınlaşan sis tabakasının ve ara ara yağan yağmurun içinden sürdü. Konuşmanın yerini ön camdaki sileceklerin hareketi almıştı. İşte o zaman insanlar parçalanırlar demişti, Mark. Geleceği göremez olduklarında.
Pusun içine gözlerini dikerek düşündü: Ben o noktaya varıyorum. Geleceği artık göremiyorum. Bana neler olacağını göremiyorum. Hatta bize.
Mark yumuşak bir sesle konuştu: "Sana bir şey göstermek istiyorum, Abby bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Belki sadece benim deli olduğumu düşüneceksin. Ya da fikir çok hoşuna gidecek."
"Ne fikri?"
"Bu hep düşlediğim bir şey. Uzun zamandır düşlediğim."
Kuzeye, Boston'un dışına doğru gittiler: Revere, Lvnn ve
Swampscott'dan geçtiler. Marbiehead Marinası'nda Mark arabayı park etti ve "İşte şurada, " dedi. "Rıhtımda."
Bu bir yattı.
Mark tekne boyunca bir aşağı bir yukarı gidip gelirken, Abby soğuktan titreyerek, şaşkın bir halde duruyordu. Mark'ın sesi capcanlı, bütün gece olmadığı kadar canlıydı, ellerini kollarını coşkunlukla sallıyordu.
"Bu adeta bir kruvazör," dedi. "Onbeş metre, tam donanımlı, ihtiyacımız olan her şey var. Yepyeni yelkenler, yeni navigasyon ekipmanı. Tanrım, neredeyse hiç kullanılmamış. Bizi gitmek istediğimiz her yere götürebilir. Karayiblere. Pasifiğe, Özgürlüğün ta kendisine bakıyorsun Abby!" Rıhtımda durmuş, kolunu sanki tekneye selâm verir gibi kaldırmıştı. "Özgürlüğün ta kendisine!"
Abby başını salladı. "Anlamıyorum."
"Bu bir çıkış yolu. Şehrin canı cehenneme. Hastanenin canı cehenneme. Bu tekneyi alalım. Sonra buradan çıkar gideriz."

"Nereye?"
"Herhangi bir yere."
"Ben herhangi bir yere gitm.ek istemiyorum."
"Kalmak için bir neden yok. Artık yok."
"Evet var. Benim için var. Öylece bavulumu toplayıp gidemem! Üç yılım kaldı Mark. Tamamlamak zorundayım, yoksa asla bir cerrah olamam.."
"Ben cerrahım, Abby. Ben senin olmak istediğinim. Olmak istediğini sandığın şeyim. Ve sana söylüyorum, bunlara değmez."
"O kadar çok çalıştım ki. Şimdi vazgeçemem."
"Peki ben ne olacağım?"
Abby ona bakakaldı. Ve tabii, onun bütün istediğinin bu olduğunu anladı. Tekne, özgürlüğe kaçış. Yakında evlenecek olan adam birdenbire evden kaçıp gitmek isteğine kapılmıştı. Bu, belki Mark'ın kendisinin bile anlayamadığı bir metafordu.
"Bunu yapmak istiyorum, Abby," dedi. Gözleri pariayarak Abby'nin yanına gitti. Gözleri ateşle parıldıyordu. "Bu tekne için bir teklif verdim. Onun için eve o kadar geç geldim. Komisyoncuyla görüştüm."
"Bana söylemeden teklifte mi bulundun? Bana bir telefon bile etmeden?" "Biliyorum, çılgınca geliyor... "
"Bu parayı nasıl bulabiliriz? Gırtlağıma kadar borç içindeyim! Öğrenci harçlarımı geri ödemem yıllanmı alacak. Ve sen de bir tekne alıyorsun, öyle mi?" "İpotek yapabiliriz. Bu, ikinci bir ev almak gibi bir şey."
"Bu ev değil."
"Yine de bir yatırım."
"Benim paramı yatırmak isteyeceğim bir yatırım değil."
"Ben senin paranı harcamıyorum."
Abby bir adım gerileyip ona baktı. "Haklısın," dedi hafifçe. "Benim param değil."
"Abby," diye sızlandı Mark. "Tanrım, Abby..."
Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı, soğuktu ve Abby'nin yüzünü uyuşturuyordu.
Geri dönüp arabaya bindi.
Mark da arabaya bindi. Bir an, ikisi de konuşmadı. Tek duyulan tavandaki yağmurun sesiydi.
Mark hafif bir sesle "Teklifi geri çekeceğim," dedi "İstediğim bu değil."
"Ne istiyorsun?"
"Daha fazla şeyi paylaşacağımızı sanmıştım. Parayı kastetmiyorum. Bu umurumda bile değil. Beni inciten parayı senin paran olarak düşünmen. Hep böyle mi olacak? Senin ya da benim. Hemen avukatları çağırıp evlilik öncesi bir anlaşma hazırlayalım mı? Mobilyaları ve çocukları bölüştürelim mi?"
"Anlamıyorsun." dedi Mark ve Abby sesinde garip, beklenmedik bir umutsuzluk olduğunu hissetti. Arabayı çalıştırdı.
Eve dönüş yolunun yarısını konuşmadan geçtiler.
Sonra Abby şöyle dedi: "Belki de nişanlanma konusunu yeniden düşünmeliyiz. Belki de evlenmeyi gerçekten istemiyorsundur. Mark."
"İstediğin bu mu?"
Abby pencereden dışarı bakıp içini çekti. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Artık bilmiyorum."
Gerçek buydu. Bilmiyordu.
TRAJEDİ ÜÇ KİŞİLİK AİLEYİ YOK ETTİ
Dr. Alan Hennessy ue ailesi gece uuurlarken, bir katil alt kattaki basamaklardan sessizce çıkıı[A]ordu. Bozuk şofbenden çıkan ölümcül karbon monoksit gazı otuzdört yaşın daki Henness}[A], otuzüç yaşındaki eşi Gail ue altı ay/ık kızları Linda'mn yeni yılın ilk gününde ölümlerinin nedeni olarak gösterildi. Cesetleri o akşamüstü, eue vemeğe davetli gelen arkadaşları tarafından bulundu...
Abby mikrofilm tabakasını yerleştirdi ve Hennessy'yle karısının yüzleri ekranda belirdi, adamınki tombul ve ciddi, kadınmki sözde gülümserken çekilmişti.
Bebeğin fotoğrafı yoktu. Belki de Globe bütün altı aylık bebeklerin nasıl olsa birbirine benzediğini düşünmüştü.
Abby mikrofilm sayfasının tarihini Hennessy'lerin ölümünden üç buçuk yıl öncesine getirdi. Aradığı yazıyı başkent bölümünün ön sayfasında buldu.

KAYİP DOKTORUN CESEDİ INNER HARBOR'DA BULUNDU
Salı günü Boston limanında su yüzüne çıkan cesedin, bugün, şehirde göğüs cerrahı olarak çalışan Dr. Lawrence Kunstler'e ait olduğu belirlendi. Dr. Kunstler'in otomobili geçen hafta güneı; sınırı [yakınlarındaki Tobin Köprü-sü'nün emniyet şeridinde terkedilmiş halde bulunmuştu. Polis bunun bir intihar olduğunu düşünüyor Fakat, hiç tanık bulunamadı ue soruşturma henüz tamamlanmadı...
Abby Kunstler'in fotoğrafını mikrofilm ekranının ortasına getirdi. Beyaz önlük ve stetoskopla tamamlanan, çok tanıdık ve hoş bir pozdu, Dr. Kunstler tam kameraya bakıyordu. Ve şimdi de tam Abby'ye.

Rum/ neden uantın'[A] Neden atladın? dive düşündü. Ve ardından gelen düşünceye hakim olamadı: Yoksa sen

yapmadın mı?

Koğuş görevinden kurtulmuş olmanın avantajlarından biri, Abby'nin bütün öğleden sonra dışarı kaçabilmesi ve Bayside'daki hiç kimsenin bunu farketmemesı, hatta buna aldırmamasıydı. O yüzden Boston Halk Kütüphanesi'nden çıkıp Copley Meydanı'nın curcunasına girdiğinde, hastaneye dönmek zorunda olmadığı için hem bir boşluk, hem de rahatlama hissi duydu. Öğleden sonra, eğer isterse, ona aitti.
Elaine'in evine gitmeye karar verdi.
Son birkaç gündür etrafa Elaine'in yeni telefon numarasını sorup durmuştu. Mariiee Archer ve transplant ekibindeki diğerlerinin eşleri, Elaine'in numarasının değiştiğini bile bilmiyorlardı.
Aklında hâlâ Kunstler ve Hennessy'nin acı veren keskin görüntüleriyle, 9 numaralı yoldan batıya, Newton'a yöneldi. Elaine'le konuşmaya can atmıyordu ama son bir iki gündür ne zaman Kunstler'le Hennessy'yi düşünse, Aaron'ı da düşünmeden edemiyordu. Cenazesinin olduğu günü ve hiç kimsenin önceki iki ölümden söz bile etmediğini hatırlıyordu. Başka insanlar bunu kaçınılmaz bir konu olarak görürlerdi. Normal olarak birinin, Bu üç ediyor. veya neden Bayside bu kadar şanssız? veya Sizce burada ortak bir etken uar mı? demesi gerekirdi.
Ama kimse bir şey söylememişti. Kunstler'e ve Hennessy'ye olanları bilmesi gereken Elaine bile.
Mark bile.
Bunları benden sakladığına göre, bana anlatmadığı başka neler olabilir?
Elaine'in evinin bahçesine park etti ve başı ellerinin a.[A]-asinda, bunalımından kurtulmaya çalışarak orada biraz oturdu. Ama üzerindeki kasvet perdesi kalkmak bilmiyordu. Benim olan her şey parçalanıyor, diye düşündü. İşim.Ve şimdi de Mark'ı kaybediyorum. En kötüsü de neden böyle olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.
Kunstler ve Hennessy konusunu açtığından beri, Mark'la arasında her şey değişmişti. Aynı evde yaşayıp aynı yatakta uyuyorlardı ama birbirleriyle ilişkileri tamamen otomatik bir hale gelmişti. Tıpkı seks hayatları gibi. Karanlıkta gözleri kapalıyken başka herhangi biriyle de sevişiyor olabilirdi.
Gözlerini kaldırıp eve baktı. Ve düşürıdü: Belki Elaine bir şeyler biliyordur. Arabadan inip ön kapının merdivenlerini çıktı. Orada, iki tanesi hâlâ dürülü, yerde yatan gazeteleri farketti. Geçen haftanın gazeteleriydi ve sararmaya başlamışlardı bile. Neden Elaine onları almamıştı?
Zili çaldı. Kimse cevap vermeyince kapıyı vurmayı denedi, sonra tekrar zili çaldı. Ve tekrar çaldı. Zilin evin içinde yankılandığını duyabiliyordu, bunu sessizlik izliyordu. Ne bir ayak sesi, ne bir konuşma. Başını eğip iki gazeteye baktı ve yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı.
Ön kapı kilitliydi; verandadan çıkıp evin etrafından arka bahçeye dolandı. Bakımlı açelyalara ve ortancalara doğru, taştan bir patika gidiyordu. Çimenlik yeni biçilmiş gibi görünüyordu, çalılar kesilmişti. Fakat taş döşeli avlunun bomboş olması şaşırtıcıydı, Sonra bahçe mobilyalarını, cenazenin yapıldığı öğleden sonra orada gördüğü şemsiyeli masayı ve sandalyeleri hatırladı. Hepsi gitmişti.
Mutfak kapısı kilitliydi ama avlunun hemen dışındaki yana doğru açılan kapı kapatılmamıştı. Kapıyı çekip açtı. "Elaine?" diye seslendi ve içeri girdi.
Oda bomboştu. Mobilyalar, halılar... Hepsi gitmişti, tablolar bile. Şaşkınlıkla boş duvarlara, halının, güneşten solmuş tahtanın üzerinde daha koyu renkli

dikdörtgen bir iz bıraktığı döşemeye ba-kakaldi. Ayak sesleri çıplak odalarda yankılanarak oturma odasına gitti. Ev temizlenmişti ve ön kapıdaki posta deliğindeki birkaç reklam kartpostalı dışında evde hiçbir şey yoktu. Birini yerden aldı ve mal sahibine gönderildiğini gördü.
Mutfağa gitti. Buzdolabı bile boştu, içi silinmiş, dezenfektan kokuyordu. Duvardaki telefonda hat yoktu.
Dışarı çıkıp tamamen kafası karışmış bir halde bahçede durdu. Sadece iki hafta önce bu evin içindeydi. Oturma odasındaki
kanepede oturup küçük sandviçler yiyerek şöminenin üstündeki Levi ailesinin fotoğraflarına bakmıştı. Şimdiyse bu sahneyi yalnızca hayalinde görüp görmediğini merak ediyordu.
Sersemlemiş bir halde arabasına binip bahçeden çıktı. Yola çok az dikkat ederek, zihni Elaine'in garip kayboluşuyla meşgul, otomatik pilota bağlanmış gibi sürüyordu. Acaba nereye gitmişti? Yaşamını Aaron'un ölümünden sonra bu kadar ani olarak kökünden sökmesi mantıklı görünmüyordu. Daha çok, paniğe kapılarak yapılmış bir şey gibiydi.
Ansızın huzursuzluğa kapılarak dikiz aynasına göz attı. Kestane rengi minibüsü ilk gördüğü Cumartesi gününden beri dikiz aynasını kontrol etmek alışkanlık haline gelmişti.
Arkasında koyu yeşil bir Volvo vardı. Bu araba Elaine'in evinin karşısında park edimiş değil miydi? Emin olamadı. Pek fazla dikkat etmemişti.
Volvo farlarını yakıp söndürdü.
Abby hızlandı.
Volvo da hızlandı.
Abby sağa. işlek bir caddeye saptı. Onde benzin istasyonlarından ve küçük dükkanlardan oluşan bir banliyö şeridi uzanıyordu. Tanıklar. Bir sürü tanık.
Yine de Volvo hâlâ tam arkasındaydı, hâlâ selektör yapıyordu.
Takip edilmek, korkutulmak artık Abby'nin canına yetmişti. Cehenneme kadar yolu vardı. Eğer onu taciz etmek istiyorsa, Abby onunla yüzleşip durumu lehine çevirecekti.
Bir alışveriş merkezinin otoparkına saptı. Adam da onu izledi. Bir göz atışta, etrafta yeterince insan olduğunu, tekerlekli arabaları iten müşterileri, park yeri arayan sürücüleri gördü. Yer bu-rasıydı.
Bütün gücüyle frene bastı.
Volvo lastiklerinden iniltiler çıkararak Abby'nin arabasının arka tamponuna birkaç santim kala durdu.
Abby arabasından fırlayıp Volvo'ya koştu. Öfkeyle sürücünün camına vurdu. "Aç su camı. kahrolası' Aç şunu!"
Sürücü camını indirdi ve basını uzatın ona baktı. Sonra aünes
gözlüklerini çıkardı. "Dr. DiMatteo?" dedi Bernard Katzka. "Sizsiniz sandım." "Niçin beni takip edip duruyorsunuz?"
"Sizin evden çıktığınızı gördüm."
"Hayır, daha öncesini kastediyorum. Daha önce beni neden izlediniz?"
"Ne zaman?"
"Cumartesi. Minibüsle."
Katzka başını salladı. "Benim minibüsten filan haberim yok."
Abby geri çekildi. "Unutun. Sadece beni takip etmeyi bırakın, tamam mı?"
"Kenara çekmenizi sağlamaya çalışıyordum. Işıklarımı yakıp söndürdüğümü farketmediniz mi?"
"Siz olduğunuzu bilmiyordum."
"Sakıncası yoksa bana Dr. Levi'nin evinde ne yaptığınızı söyler misiniz?" "Elaine'i görmek için uğradım. Taşındığını bilmiyordum."
"Neden şu otoparka çekmiyorsunuz? Sizinle konuşmak istiyorum. Yoksa yine sorularımı yanıtlamayı red mi edeceksiniz?"
"Bana ne soracağınıza bağlı."
"Dr. Levi hakkında."
"Konuşacağımız tek şey bu mu? Sadece Aaron mu?"
Adam başını salladı.
Abby düşündü. Ve soruların iki tarafa da sorulabileceğine karar verdi. Ağzı sıkı dedektif Katzka bile bilgi vermeye ikna edilebilirdi.

Alışveriş merkezine bir bakış fırlattı. "Şurada bir pastane görüyorum. Neden gidip bir kahve içmiyoruz?"
Polisler ve çörekler. Bu ikili, kentte bir şaka haline gelmiş, her şişman polisle, Dunkin Donuts'ın önünde park etmiş her devriye arabasıyla halkın zihnindeki yeri güçlenmişti. Fakat Bernard Katzka bir çörek hayranı çıkmamıştı-, sadece, gözle görünür bir zevk duymadan yudumladığı koyu bir kahve ısmarlamıştı. Katzka, Abby de, zevk alınan, günah olan, hatta çok gerekli olmayan şeylere kendini kaptırmayan türde bir adam izlenimi bırakmıştı.
Katzka ilk sorusuyla doğrudan doğruya konuya girdi. "Eve neden gittiniz?" "Elaine'i görmeye gelmiştim. Onunla konuşmak istiyordum."
"Hangi konuda?"
"Kişisel konular."
"ikinizin sadece tanıdık olduğunuz izlenimini edinmiştim."
"Bunu size o mu söyledi?"
Dedektif soruyu duymamazlıktan geldi. "İlişkinizi böyle mi tanımlardınız?"
Abby bir soluk aldı. "Evet, öyle sanırım. Birbirimizi Aaron vasıtasıyla tanıyorduk. Hepsi bu."
"Öyleyse neden onu görmeye geldiniz?"
Abby tekrar derin bir soluk aldı. Ve belki de adama kendi heyecanının delillerini verdiğini farketti. "Son zamanlarda başıma bazı garip şeyler geldi. Elaine'le bu konuda konuşmak istedim."
"Ne gibi şeyler?"
"Geçen Cumartesi biri beni takip etti. Kestane renkli bir minibüs. Onu Tobin Köprüsü'nde gördüm. Sonra tekrar, eve döndüğümde gördüm."
"Başka bir şey?"
"Bu, yeterince tedirgin edici değil mi?" Katzka'nın yüzüne baktı. "Beni korkuttu."
Adam Abby'yi sessizce, sanki yüzünde gördüğü şeyin gerçekten de korku olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi süzüyordu. "Bunun Bayan Levi'yle ne ilgisi var?"
"Beni Aaron konusunda meraklandıran sizsiniz. Yani gerçekten intihar edip etmediği konusunda. Sonra Bayside'dan iki doktorun daha öldüğünü öğrendim." Katzka'nın çatılan kaşları Abby'ye, bu haberi yeni duyduğunu gösterdi.
"Altı buçuk yıl önce, dedi Abby, "Dr. Lawrence Kunstler diye biri vardı. Bir göğüs cerrahı. Tobin Köprüsü'nden atladı,"
Katzka hiçbir şey söylemedi, ama sandalyesinde, neredeyse algılanamayacak kadar öne kaydı.
"Sonra üç yıl önce. bir anestezist vardı," diye devam etti Abby. "Dr. Hennessy diye biri. O, karısı ve bebekleri karbon mo-noksit zehirlenmesinden öldüler.
Kaza dediler. Bozuk bir şofben."
"Ne yazık ki, bu tür kazalar her kış oluyor."
"Ve sonra Aaron var. Bu üç ediyor. Hepsi de transplant eki-bindeydi. Bu size çok kötü bir rastlantı gibi gelmiyor mu?"
"Siz bununla ne demeye çalışıyorsunuz? Birinin transplant ekibinin peşinde olduğunu mu? Onları birer birer öldürdüğünü mü?"
"Ben burada sadece olayların örgüsüne dikkat çekiyorum. Polis sizsiniz. Sizin araştırmanız lazım."
Katzka arkasına yaslandı. "Bütün bunlara siz naşıl bulaştınız?"
"Erkek arkadaşım da ekipte. Mark kabul etmiyor ama bence endişeleniyor. Bence bütün ekip endişeli ve sıranın kimde olduğunu merak ediyoriar. Ama bu konuda hiç konuşmuyorlar. İnsanların uçuş kapısında beklerken asla uçak kazalarından bahsetmemeleri gibi."
"Öyleyse erkek arkadaşınızın güvenliği için endişeleniyorsunuz, değil mi?" "Evet," dedi Abby kısaca, gerçeğin büyük bölümünü, yani bunu Mark'ı geri istediği için yaptığını, atlayarak. Onu her şeyiyle geri istiyordu. Aralarında neler olduğunu anlayamıyordu, ama ilişkilerinin parçalanmak üzere olduğunu biliyordu. Ve araları Abby'nin Kunstler ve Hennessy konusunu açtığı gece bozulmaya başlamıştı. Bunların hiçbirini Katzka'yla paylaşmadı, çünkü hepsi duygulara dayalıydı. İçgüdülere. Katzka daha somut bulgularla çalışan türde bir adamdı.

Abby'nin daha fazla şey anlatmasını beklediği belliydi. Abby sessiz kalınca sordu: "Bana anlatmak istediğiniz başka bir şey var mı? Herhangi bir konuda?" Mary Allen'dan bahsediyor, diye düşündü Abby bir panik dalgasıyla. Adamın yüzüne bakarken, ona her şeyi anlatmak için dayanılmaz bir istek duydu. Şimdi, burada. Ama yaptığı tek şey çabucak bakışlarını ondan kaçırmak oldu. Ve ona kendi sorusuyla yanıt verdi.
"Neden Elaine'in evini gözetliyordunuz?" diye sordu. "Yaptığınız buydu, değil mi?"
"Yan komşusuyla konuşuyordum. Dışarı çıkınca sizin arabanızla bahçeden çıktığınızı gördüm."
"Elaine'in komşularını mı sorguluyordunuz?"
"Bu rutin bir şeydir."
"Hiç sanmıyorum."
İstemeyerek Katzka'nın gözlerinin içine baktı. Adamın gri gözleri hiçbir şey itiraf etmiyor, hiçbir şey dışa vurmuyordu.
"Neden hâlâ bir intiharı araştırıyorsunuz?"
"Dul eşyalarını toplayıp hiçbir adres bırakmadan, bir gece içinde ayrılıyor. Bu alışılmadık bir şey."
"Elaine'i bir şeyle suçlamıyorsunuz, değil mi?"
"Hayır. Korktuğunu düşünüyorum."
"Neden korktuğunu?"
"Siz biliyor musunuz, Dr. DiMatteo?"
Abby bakışlarını kaçıramadığını, polisin gözlerindeki sessiz gücün onu olduğu yere mıhladığını hissetti. Bir an beklenmedik bir şekilde, adamı çekici bulduğunu duyumsadı ve bütün insanlar arasında nasıl olup da bu adamın böyle bir his uyandırdığını anlayamadı.
"Hayır," dedi Abby. "Elaine'in neden kaçtığı hakkında bir fikrim yok."
"O zaman belki bana başka bir soruyu yanıtlamamda yardım edebilirsiniz."
"Nedir?"
"Aaron Levi servetini nasıl biriktirdi?"
Abby başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, fazla zengin değildi Bir kardiyolog herhalde yılda en fazla ikiyüz bin dolar kazanıyor-dur. Bunun çoğunu da üniversitedeki iki çocuğuna gönderiyordu. "
"Ailesinin serveti var mıydı?"
"Miras filan mı demek istiyorsunuz?" Omzunu silkti. "Aa-ron'ın babasının tamirci olduğunu duymuştum."
Katzka arkasına yaslanıp düşündü. Şimdi Abby'ye bakmıyordu, gözlerini kahve fincanına dikmişti. Bu adamda Abby'nin mera-
kmı uyandıran bir düşünce derinliği vardı. Konuşmayı öylece, Abby'yi terkedilmişlik hissiyle bırakarak, kesebiliyordu, "Dedektif, ne kadarlık bir servetten bahsediyoruz?" Katzka gözlerini kaldırıp ona baktı, "Üç milyon dolarlık. " Abby afallamış bir halde, bakakalmıştı, "Bayan Levi ortadan kaybolduktan sonra," dedi adam, "ailenin maddi durumunu daha yakından incelemem gerektiğini düşündüm, O yüzden muhasebecileriyle konuştum. Bana Dr. Levi'nin ölümünden kısa süre sonra Elaine'in, kocasının Cayman Adala-rı'nda bir banka hesabı olduğunu keşfettiğini anlattı. Kadının hiç bilmediği bir hesap. Muhasebeciye paraya nasıl erişebileceğini sormuş, Ve sonra, hiç kimseye haber vermeden, şehirden çıkıp gitti." Katzka soru dolu bir bakışla Abby'ye baktı. "Aaron'ın bu kadar parayı nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Abby, "Muhasebecisi de bilmiyor,"
Bir an sessiz kaldılar, Abby kahvesine uzandı, soğumuş olduğunu gördü. Kendisi de buz kesmişti.
Hafifçe sordu: "Elaine'in nerede olduğunu biliyor musunuz?" "Düşündüğümüz bir yer var." "Bana söyleyebilir misiniz?"
Katzka başını salladı. "Şu anda, Dr. DiMatteo," dedi, "Bulunmak istediğini sanmıyorum,"
"Üç milyon dolar. Aaron Levi üç milyon doları nasıl biriktirmişti?
Eve dönerken yol boyunca bu soruyu düşündü. Bir kardiyo-loğun bunu nasıl yapabileceğini anlayamıyordu. Özel üniversitede okuyan iki çocukla ve pahalı antika zevki olan bir eşle bu olamazdı. Peki neden servetini gizlemişti? Cayman Adaları insanların paralarını vergi dairesinin gözünün önünden uzak tutmak

istediklerinde sakladıkları bir yerdi. Ama Elaine in Aaron ölene dek hesaptan haberi olmamıştı. Ölen kocasının belgelerini incelerken ne büyük bir şok olmuştur, kendisinden bir servet gizlediğini keşfetmek.
Üç milyon dolar.
Arabasını bahçeye park etti. Kendini, etrafa göz gezdirip kestane rengi bir minibüs ararken buldu. Sokağı böyle baştan sona çabucak gözden geçirme bir alışkanlık haline geliyordu.
Ön kapıya yürüdü ve geleneksel akşamüstü postasıyla gelen zarf yığınlarının üzerinden atladı. Çoğu mesleki dergilerdi, evdeki iki doktor için her dergiden ikişer tane vardı. Hepsini toplayıp mutfağa taşıdı. Masaca her şeyi iki kümeye ayırmaya başladı. Onunkiler, kendininkiler. Onun yaşamı, kendi yaşamı. Buradaki hiçbir şeye ikinci kez göz atmaya değmezdi.
Saat dört olmuştu. Bu akşam, diye karar verdi, güzel bir yemek yapacaktı. Mum ışığı ve şarapla servis yapacaktı. Neden ol-masındı? Artık boş vakti olan bir hanımdı. Bayside güzel zamanını bir cerrah olarak geleceği konusunda karar vermekle geçirirken, o da vaktini Mark'la aralarını romantik yemeklerle ve kadınsı bir özenle düzelterek harcayabilirdi. Kariyeri kaybet ama erkeğini tut. Lanet olsun, DiMatteo. Umutsuz görünüıjorsun.
Kendi gereksiz zarflarını alıp çöp kutusuna götürdü ve ayağıyla pedala basıp kapağını açtı. Tam kağıtları içine atmıştı ki en altlara sıkışmış büyük kahverengi bir zarf gözüne ilişti. İade adresindeki kalın harflerle yazılmış \;atlar sözcüğü dikkatini çekti. Elini sokup zarfı aldı ve üstündeki kahve tortularıyla yumurta kabuklarını silkeledi.
Sol üstte şunlar basılıydı:
East Wind Yatları
Satış ve Bakım Hizmetleri
Marbiehead Marinası
Mark'a yollanmıştı. Ama üzerindeki adres Brewster Soka-ğı'ndaki evlerinin adresi değildi. Özel bir posta kutusuna gönderilmişti.
Tekrar yazılara baktı: East Wind Yatları Satış ve Bakım Hizmetleri.
Mutfaktan çıkıp Mark'ın oturma odasındaki masasına gitti.
Dosyalarını sakladığı alt çekmece kilitliydi ama anahtarın nerede olduğunu biliyordu. Kalemliğin içine attığını görmüştü. Anahtarı bulup çekmeceyi açtı. İçinde evle ilgili dosyalar vardı. Sigorta, ipotek belgeleri, arabayla ilgili kâğıtlar. Üstünde Tekne yazan bir dosya buldu. J-35 Sığınağım 7a ilgili bir bölüm vardı. İkinci bir bölüm daha vardı. Etiketinde H-48 yazıyordu.
H-48 dosyasını çekti. East Wind Yatlarıyla yapılan bir satış kontratıydı. H-48 teknenin dizaynıyla ilgili bir kısaltmaydı. 48 feet boyunda bir Hinckley yatı. Midesi bulanarak sandalyeye çöktü. Bunu bir sır olarak sakladın. diye düşündü. Bana teklifi geri çektiğini söı[A]ledin. Sonra da satın aldın. Bu senin paran, tamam. Sanırım bu büiünüy/e açıklığa kavuştu.
Bakışları sayfanın en altına kaydı. Satış bedeline.
Bir süre sonra, evden çıktı.
"Para karşılığı organ. Mümkün olabilir mi?" Dr. İvan Tarasoff kahvesinin kremasını karıştırırken durdu ve Vivıan a baktı. "Böyle bir şeyin devam ettiğine dair kanıtınız var
"Henüz yok. Sadece size bunun mümkün olup olmadığını soruyoruz. Ve eğer mümkünse, nasıl yapılabileceğini." Dr. Tarasoff kanepeye arkasını yasladı ve bu konuya kafasını yorarken kahvesini yudumladı. Saat beşe çeyrek vardı ve arada bir yan taraftaki soyunma odasına geçen steril giysili asistanlar da olmasa Mas Gen deki cerrah salonu oldukça sessiz sayılırdı. Ame'ıi-yatl ianeden yalnızca yirmi dakika önce çıkan Tarasoff'un ellerinde hâiâ eldiven pudrası vardı, boynundan da cerrahi maskesi sarkıyordu. Onu seyrederken bir kez daha, büyükbabasının hayaliyle Abby'nin içine huzur doldu. Tatlı mavi gözler, grileşmış saclar. Hafif sesi. En \jüksek otoritenin sesi. diye düşündü, onu hiç yük-seltrnek zorunda kalmadan kişice aittir.
" Söylentiler olmuştur, tabii." dedi Tarasoff- "Ne zaman tanınmış birine organ nakledilse , insanlar işin içine para karışıp kanş-
madiğini merak eder. Ama hiçbir zaman kanıt bulunmaz. Sadece şüpheler vardır." "Ne tür söylentiler duydunuz?"

"Birinin para verip bekleme listesinde daha üst sıra aldığını filan. Ama ben kendim böyle bir şey olduğunu görmedim."
" Ben gördüm," dedi Abby.
Tarasoff ona baktı. "Ne zaman?"
"İki hafta önce. Bayan Victor Voss. Bekleme listesinde üçüncü sıradaydı ve bir kalp aldı. Listenin en üstündeki iki kişi daha sonra öldü."
"UNOS böyle bir şeye izin vermez. Ya da NEOB. İkisinin de sıkı bir politikaları vardır."
"NEOB'un bundan haberi bile yoktu. Aslına bakarsanız, sistemlerinde vericinin kaydı yoktu."
Tarasoff başını salladı. "Buna inanmak güç. Eğer kalp UNOS veya NEOB kanalıyla gelmediyse, nereden geldi?"
"Voss'un onu sistem dışında tutmak için para ödediğini sanıyoruz. Böylece karısına verilebildi," dedi Vivian.
"Şimdilik bu kadarını biliyoruz," dedi Abby. "Bayan Voss'a yapılan organ naklinden birkaç saat önce, Bayside'ın transplantasyon koordinatörü, Burlington'daki Wilcox Memoriardan bir vericileri olduğuna dair bir telefon aldı. Kalp alınıp uçakla Boston'a gönderildi. Ameliyathaneye sabah] de ulaştı ve Mapes diye bir doktor tarafındcın teslim edildi. Vericinin belgeleri kalple birlikte geldi ama bir şekilde yanlış bir yere kondu. O zamandan beri de kâğıtları gören kimse olmadı. Mapes ismini Uzman Doktorlar Rehberi'nin Cerrahi bölümünde aradım. Öyle bir cerrahı yok."
"O zaman organı vericiden kim aldı'r'"
"Tim Nicholls adlı bir cerrah olduğunu sanıyoruz. İsmi Rehberde var. o yüzden varolduğunu biiiyoruz. Özgeçmişine bakılırsa birkaç yıl Mass Gen'de öğrenim görmüş. Tanıyor musunuz?"
"Nicholls," diye mırıldandı Tarasoff. Başını salladı. "Ne zaman buradaymış'[AA]" "Ondokuz yıl önce."
"Asistanlık kayıtlarına bakmam gerekecek."

"Şöyle olduğunu düşünüyoruz," dedi Vivian. "Bayan Voss'un bir kalbe ihtiyacı vardı ve de kocasının bunun için ödeyecek parası çoktu. Bir şekilde haber yayıldı. Kulaktan kulağa, yeraltından, nasıl olduğunu bilmiyorum. Tim Nicholls'ın da tesadüfen verici bir hastası vardı. Böylece kalbi, NEOB'u atlayarak doğrudan doğruya Bayside'a kanalize etti. Ve çeşitli kimselere para ödendi. Bayside personelinden birileri de dahil."
Tarasoff dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu olabilir," dedi. "Haklısınız, böyle olmuş olabilir."
Salonun kapısı aniden açıldı ve iki asistan gülerek içeri girip kahve makinasına yöneldiler. Krema ve şekerleriyle uğraşırlarken sanki bir asır geçti. Nihayet odadan çıktılar.
Tarasoff hâlâ afallamış gözüküyordu. "Ben kendim Bayside'a hasta gönderdim. Ülkenin en üst düzeydeki organ nakli merkezlerinden birinden söz ediyoruz. Neden kayıt sisteminin dışına çıksınlar ki? NEOB ve UNOS'la başlarını belâya sokma riskini neden göze alsınlar ki?"
"Yanıt apaçık," dedi Vivian. "Para."
Ameliyat giysisi baştan aşağı tere bulanmış başka bir asistan salona girdiğinde tekrar sustular. Adam yorgunlukla homurdanıp rahat koltuklardan birine gömüldü. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.
Abby hafif bir sesle Tarasoff'a şöyle dedi: "Asistanlık dosyasında Tim Nicholls'a bakmanız gerek. Hakkında öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin. Burada gerçekten öğrenim görüp görmediğini bize söyleyin. Ya da özgeçmişinin tamamen uydurma olduğunu."
"Ben onu kendim arayacağım. Ona bu soruları doğrudan doğruya soracağım."
"Hayır, bunu yapmayın. Bu işin nerelere kadar gittiğini henüz bilmiyoruz."
"Dr. DiMatteo, ben dobralığa inanırım. Eğer ortada gölge bir organ temini ağı varsa, bunu bilmek isterim."
"Biz de. Ama çok dikkatli olmamız gerekiyor. Dr. Tarasoff." Abby huzursuzca koltukta uyuklayan cerraha göz attı. Sesini alçal-tıp fısıldamaya başladı. "Son altı yılda, Bayside'dan üç doktor öldü. İki intihar ve bir kaza. Hepsi de transplant ekibimizdeydi."

Tarasoff'un yüzündeki şok ifadesinden uyarısının amaçladığı etkiyi uyandırdığını anladı. "Beni korkutmaya çalışıyorsunuz," dedi Tarasoff. "Değil mi?"
Abby başını salladı. "Korkmalısınız. Hepimiz korkmalıyız."
Dışarda, otoparkta, Abby'yle Vivian gri ve çisentili gökyüzünün altında duruyorlardı. Ayrı arabalarla gelmişlerdi ve şimdi de kendi yollanna gitmelerinin zamanı gelmişti. Günler artık iyice kı-sahyordu; saat daha beşti ve hava kararıyordu. Abby soğuktan titreyerek yağmurluğuna sarındı ve park alanında göz gezdirdi. Kestane rengi minibüsler yoktu.
"Elimizde yeterince bilgi yok," dedi Vivian. "Henüz bir soruşturma için baskı yapamayız. Buna kalkışsak da Victor Voss izlerini kolaylıkla gizler."
"Nina Voss ilk değildi. Bence Bayside bunu daha önce de yaptı. Aaron hesabında üç milyonla öldü. Bir süredir ödeme alıyor A.malı."
"Sence başka düşünceleri mi vardı?"
"Bayside'dan ayrılmaya çalıştığını biliyorum. Boston'dan da. Belki de gitmesine izin vermiyorlardı."
"Kunstler'e ve Hennessy'ye de belki bu olmuştur."
Abby derin bir soluk aldı. Tekrar minibüsü arayarak otoparkta göz gezdirdi."Korkarım onların başına gelen de kesinlikle bu."
"Başka isimlere, başka organ nakillerine de ihtiyacımız var. Ya da başka vericilerle ilgili bilgilere."
"Vericilerle ilgili bütün bilgiler transplantasyon koordinatörünün ofisinde kilitli. İçeri girip onları çalmam gerekecek. Tabii eğer hâlâ ordalarsa. Nina Voss'un verici belgelerini nasıl kaybettiklerini unuttun mu?"
"Peki, öyleyse alıcı tarafından başlayalım."
"Tıbbi arşiv mi?"
Vivian başını salladı. "Organ nakli yapılanların isimlerini bulalım. Ve nakil yapıldığında bekleme listesinde kaçıncı sırada olduklarını."
I'NEOB'nin yardımına ihtiyacımız olacak."
"Doğru. Ama öncelikle isimler ve tarihler gerek."
Abby başını salladı. "Bunu yapabilirim."
"Sana yardım ederdim ama artık Bayside kapısından içeri girmeme izin vermez. Benim bir kâbus olduğumu düşünüyorlar."
"İkimizin de."
Vivian sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi sırıttı. Kendisine büyük gelen yağmurluğunun içinde ufak, neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Ne kadar dayanıksız görünen bir yandaş. Boyu posu olmasa da bakışları güven uyandırıyordu. Bu bakışlar direkt ve uzlaşmazdı. Ve çok şey görüyordu.
"Peki. Abby." diye içini çekti Vivian. "Şimdi bana Mark'tan sözet. Ve bunu neden ondan gizlediğimizi."
Abby derin bir nefes verdi. Yanıt kederle dudaklarından döküldü. "Sanırım o da bunun bir parçası."
"Mark mı?"
Abby başını salladı. Ve yağmurlu gökyüzüne baktı. "Baysi-de'dan ayrılmak istiyor. Tekneyle uzaklara gitmekten bahsediyor. Kaçmaktan. Tıpkı ölmeden önce Aaron'ın yaptığı gibi."
"Mark'ın para aldığını mı düşünüyorsun?"
"Birkaç gün önce bir tekne satın aldı. Sadece bir tekne değil. Bir yat."
"Her zaman teknelere deli olurdu."
"Bu seferkinin fiyatı yarım milyon dolar."
Vivian hiçbir şey söylemedi.
"En kötüsü de," diye fısıldadı Abby. "Nakit ödemiş."
17
T
1 ıbbi arşiv dosyalarının durduğu oda hastanenin bodrum katında, Patolojiyle morg arasındaki koridordaydı. Bayside'daki her doktorun çok iyi bildiği bir bölümdü burası; doktorların dosyalan imzaladığı, taburcu etme kararlarını yazdırdıkları, laboratuar raporlarını ve sözlü emirleri onayladıkları yerdi. Oda rahat koltuklar ve masalarla döşenmişti ve doktorların biçirnsiz çalışma saatlerine uymak için bölüm her akşam saat dokuza kadar açık kalırdı.
Abby o akşamüstü tıbbi arşiv odasına girdiğinde saat altıydı. Beklediği gibi, oda akşam yemeği saati olduğu için neıedeyse terkedilmişti. Ondan başka tek

doktor, bezgin görünüşlü, masası dü-zeltilmeyi bekleyen dosya yığınlarıyla dolu bir intörndü.
Abby kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparak, görevlinin masasına yaklaştı ve gülümsedi. "Dr Wettig için istatistik çıkarıyorum. Kendisi kalp nakli hastalıklarıyla ilgili bir çalışma yapıyor Bilgisayarınızdan bir liste çıkarabilir misiniz'? Son iki yıl içinde burada yapılan bütün kalp nakillerinin isimlerini ve arşiv numaralarının listesini."
I Böyle bir arşiv taraması için bölümden talep formu gerekiyor "
"Şu anda hepsi evine gitti. O formu size başka zaman getirebilir miyim? Bunları Dr Wettig'e sabalıa liazır etmek istiyorum. Generalin nasıl olduğunu bilirsiniz. Memure güldü. Evet. General in nasıl olduğunu çok iyi bilirdi.
Bilgisayarının başına oturup Tarama ekranını açtı. Tanı bölümüne 252
tess gerritsen
girip önce Kalp Nakli, sonra da taranacak yılları yazdı. Giriş tuşuna bastı. İsimler ve arşiv nunnaraları birer birer görünmeye başladı. Abby ekrandan aşağı geçen şeyleri büyülenerek seyrediyordu. Görevli yazdır tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra liste yazıcıdan çıkmaya başladı. Kadın kâğıdı Abby'ye verdi.
Listede yirmidokuz isim vardı. Sonuncusu Nina Voss'tu.
""İlk on dosyayı alabilir miyim?" diye sordu Abby. "Üzerlerinde çalışmaya bu akşam başlayabilirim."
Memure dosya odasına doğru gözden kayboldu. Biraz sonra bir kucak dolusu dosyayla göründü. "Bunlar yalnızca ilk ikisi. Geri kalanını da getiriyorum."
Abby dosyalan zorlukla bir masaya taşıdı. Gürültüyle masaya düştüler. Her kalp nakli hastası bir sürü belge oluştururdu, ve bu ikisi de farklı değildi. İlk dosyanın hasta bilgi sayfasını açtı.
Hastanın ismi Gerald Luray'di, kırkdört yaşındaydı. Ödeme özel sigorta yoluyla yapılmıştı. Ev adresi Massachusetts, Worces-ter'daydı. Bu bilgilerin hangilerinin ne kadar konuyla ilgili olduğunu bilmediğinden hepsini bir bloknota geçirdi. Kalp naklinin tarih ve saatiyle, görevdeki doktorların isimlerini de yazdı. Bütün isimleri tanıyordu: Aaron Levi, Bill Archer, Frank Zwick, Rajiv Mohandas. Ve Mark. Beklendiği gibi, dosyanın hiçbir yerinde vericiyle ilgili bir bilgi yoktu. Bunlar her zaman alıcının kayıtlarından ayrı tutulurdu. Fakat, hemşirenin yazdığı notlar arasında şunları buldu; "08:30: Haşatın tamamlandığı bildirildi. Verici kalp şu anda Connecticut, Norwalk'tan gelmekte. Hasta hazırlanması için ameliyathaneye..."
Abby yazdı: 08:30. Organ alımı Norwalk, Connecticut'da.
Arşiv görevlisi tekerlekli bir arabayı iterek Abby'nin masasına geldi, beş dosya daha bıraktı ve kalanları getirmek için geri gitti.
Abby akşam yemeği boyunca çalıştı. Yemeğe gitmedi, Mark'ı arayıp eve geç kalacağını söylemek dışında hiç ara vermedi.
Kapanma zamanı geldiğinde açlıktan ölüyordu.
Eve dönerken yol üzerindeki bir McDonalds'da durup bir Big Mac, büyük boy patates kızartması ve vanilyalı shake ısmarladı. has.at

Beyni beslemek için kolestrol. Köşedeki bir masada oturdu, bir yandan yiyor, bir yandan da salonu seyrediyordu. O saatte diğer müşterilerin çoğu sinemadan çıkmış insanlar, sevgililerivle buluşan gençler ve birkaç dertli bekârdı. Kimse onun orada olduğunun farkında bile değildi. Kızarmış patatesleri sonuncuya kadar bitirip çıktı.
Arabayı çalıştırmadan önce, park alanına çabucak bir göz gezdirdi. Minibüs filan yoktu.
Saat onu çeyrek geçe eve vardığında, Mark yatmış, ışıklar sönmüştü. Hiç soru yanıtlamak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Karanlıkta soyundu, örtülerin altına girdi, ama Mark'a dokunmadı. Ona dokunmaktan neredeyse korkuyordu.
Mark aniden kımıldanıp ona doğru uzandığında, bütün vücudunun kasılıp kaldığını hissetti.
"Bu gece seni çok özledim." diye mırıldandı Mark. Abby'nin yüzünü kendisine çevirdi, onu uzun uzun, içtenlikle öptü. Eli Abby'nin beline kaydı ve kalçasını okşadı. Bacaklarını kavradı. Abby kımıldamadı; bir manken gibi donakalmıştı,

karşılık vermeyi veya direnmeyi başaramıyordu. Erkek onu kollarına alırken, gözleri kapalı, kalbinin çarpışı kulaklarında uğuldayarak yattı. Onun içine girerken...
Ben kiminle seuişiıAorum? diye düşündü, adam üzerinde gidip gelir, kalçaları vahşi bir güçle çarpışırken.
Bittiğinde erkek yavaşça içinden çıktı.
"Seni seviyorum," diye fısıldadı.
Uzunca bir süre sonra, Mark uyuyakaldıktan epey sonra fısıldayarak yanıt verdi. "Ben de seni seviyorum."
Sabah saat sekize yirmi kala Tıbbi Arşive geri dönmüştü. Arşiv, birkaç masada sabah vizitelerini yapmadan önce belgelerle ilgili işlerini bitirmeye çalışan doktorlarla doluydu. Abby beş dosya daha istedi. Çabucak notlar aldı, dosyalan memureye geri verdi ve çıktı.
Sabahı tıbbi kütüphanede Dr Wettig için başka makaleler arayarak geçirdi. Akşamüstü Tıbbi Arşiv'e geri döndü.
On dosya daha istedi.
Vivian son dilim pizzayı da yedi. Bu dördüncü düinniydi, bunları nereye sığdırdığı Abby için bir muammaydı. O minicik beden kalorileri yağ yakma fırını gibi tüketiyordu. Gianelli'deki masaya oturduklarından beri Abby sadece bir iki lokma almıştı ve bu kadarı bile onu zorlamıştı.
Vivian ellerini peçeteye sildi. "Öyleyse Mark hâlâ bilmiyor."
I'Ona hiçbir şey söylemedim. Sanırım söylemeye korkuyorum."
"Buna nasıl dayanıyorsun? Aynı evde yaşayıp da konuşmamaya?"
"Konuşuyoruz. Sadece bu konuyu konuşmuyoruz." Abby masada duran not destesine... bütün gün yanında taşıdığı notlara dokundu. Onları Mark'ın bulamayacağı bir yerde tutmaya dikkat etmişti. Önceki gece McDonald's'tan eve döndüğünde notları kanepenin altına saklamıştı. Son zamanlarda ondan çok fazla şey sak-lıyormuş gibi geliyordu ve bunu ne kadar sürdürebileceğini bilemiyordu.
"Abby bunu onunla eninde sonunda konuşmak zorundasın."
"Henüz değil. Öğrenene kadar olmaz."
"Mark'tan korkmuyorsun, değil mi?"
"Her şeyi inkâr edeceğinden korkuyorum. Ve ben de doğruyu söyleyip söylemediğini asla bilemeyeceğim." Ellerini saçlarında gezdirdi. "Tanrım, gerçeğin bütün yükü bana yüklenmiş gibi. Eskiden yere sağlam bastığımı düşünürdüm. Eğer bir şeyi çok istersem, onun için deliler gibi çalışırdım. Şimdi ne yapacağıma, ne hamlede bulunacağıma karar veremiyorum. Güvendiğim şeylerin artık hiçbiri kalmadı."
"Yani Mark."
Abby ellerini bitkinlikle yüzünde dolaştırdı. "Özellikle Mark."
"Abby, berbat görünüyorsun."
"Bir süredir pek iyi uyuyamıyorum. Düşünecek o kadar çok şeyim var ki. Sadece Mark değil. Mary Allen konusu da var. Dedektif Katzka'nın kelepçeleriyle kapımın önünde belirmesini bekliyorum."
"Senden şüphelendiğini mi düşünüyorsun?"
"Sanırım benden şüphelenmeyecek kadar aptal değil."
"Ondan haber almadın. Belki de işleri serer. Belki de ona fazla önem veriyorsun."
Abby Katzka'nın sakin gri gözlerini düşündü. Ve "Çözmesi güç bir adam," dedi. "Ama bence Katzka sadece zeki değil, aynı zamanda inatçı. Ondan korkuyorum. Ve garip bir şekilde beni etkiliyor."
Vivian arkasına yaslandı. "İlginç. Avcı avının merakını uyandırıyor."
"Bazen Katzka'yı arayıp her şeyi yumurtlayıvermek istiyorum. Her şeyi bitirmek." Abby başını ellerinin arasına aldı. "O kadar yorgunum ki, bir yerlere kaçabilmek isterdim. Bütün bir hafta uyumak isterdim."
"Belki de Mark'ın evinden taşınmalısın. Boş bir odam var. Anneannem de gidiyor." "Kalıcı bir konuk olduğunu sanıyordum."
"Bütün torunlarını dolaşıyor. Şu anda Concord'daki kuzenim onun gelişine hazırlanıyor."
Abby başını salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Sorun şu ki, Mark'ı seviyorum. Artık ona güvenmiyorum ama onu seviyorum. Aynı zamanda, yaptıklarımızın onu mahvedebileceğini de biliyorum."
"Hayatını da kurtarabilir."

Abby dertli dertli Vivian'a baktı. "Hayatını kurtarıyorum. Ama kariyerini mahvediyorum. Bunun için bana şükran duymayabilir."
"Aaron duyardı. Kunstler de. Tabii Hennessy'nin karısı ve bebeği de sana şükran duyadardı."
Abby bir şey söylemedi.
"Mark'ın da işin içinde olduğundan ne kadar eminsin?"
"Emin değilim. Bunu bu kadar zorlaştıran da bu. Ona inanmak istemek. Ve öyle ya da böyle olduğunu bana söyleyecek bir kanıtım olmaması." Notlarına dokundu. "Şimdiye kadar yirmibeş dosyaya baktım. Bazı organ nakilleri iki yıl öncesine gidiyor. Her birinde Mark'ın adı var."
"Archer'in da var. Aaron'un da. Bu bir şey ispatlamaz. Başka neler Öğrendin?" "Bütün kayıtlar aşağı yukarı aynı görünüyor. Birini diğerlerinden ayırdedecek bir şey yok."
"Peki ya vericiler?"
"İşte burada işler ilginçleşiyor." Abby gözlerini restoranda gezdirdi. Sonra Vivian'a doğru eğildi. "Dosyaların hepsinde verici organın hangi şehirden geldiğinden sözedilmiyor. Ama birkaçında var. Ve hepsi aynı yerde toplanmış gibi. Dört tanesi Vermont, Bur-lington'dan gelmiş."
"Wilcox Memorial'dan mı?"
"Bilmiyorum. Hastane hemşirelerin notlarında hiç belirtilmemiş. Ama Burlington gibi nispeten küçük bir şehirde bu kadar çok beyin-ölümü gerçekleşmiş insan olması bence ilginç."
Vivian afallamış, ona bakıyordu. "Burada gerçekten bir yanlışlık var. Biz sadece gizli bir ilişkiler ağı olduğunu varsayıyorduk. Sadece kayıt sistemi dışında tutulan vericiler olduğunu. Ama bu vericilerin bir şehirde toplanmasını açıklamaz. Tabii eğer..."
"Vericiler yaratılmıyorsa."
İkisi de sustular.
Burlington bir üniversite kentidir, diye düşündü Abby. Genç, sağlıklı üniversite öğrencileriyle dolu. Genç, sağlıklı kalplerle.
"Burlington'da yapılan o dört organ alımının tarihlerini alabilir miyim?" dedi Vivian.
"İşte buradalar. Neden?"
"Burlington'ın ölüm ilanlarıyla karşılaştıracağım. O tarihlerde kimlerin öldüğünü bulacağım. Belki dört vericinin kimliklerini saptayabiliriz. Ve beyin ölümlerinin nasıl gerçekleştiğini."
"Bütün ölüm ilanlarında ölüm sebebi yazmaz ki."
"O zaman ölüm belgelerine bakmamız gerekebilir. Bu da ikimizden biri için Burlington'a kısa bir gezi demektir. Gitmek için öldüğüm bir yer. Oh, hayır." Vivian'ın ses tonu neredeyse neşeliydi. İşte yine o savaşçı, kabadayı kadın; rolünü çok iyi biliyordu. Ama bu kez endişesini gizleyememişti.
"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"
"Eğer yapmazsak, Victor Voss kazanır. Ve kaybedenler de Josh O'Day gibi insailar olur." Durdu. Ve hafifçe sordu: "Senin yapmak istediğin bu mu Abby?"
Abby başını ellerinin arasına aldı. "Artık seçme şansım olduğunu sanmıyorum." Mark'ın arabası bahçedeydi.
Abby arkasını park edip kontağı kapattı. Uzun bir süre arabadan çıkmak, eve girmek için gereken gücü toplamaya çalışarak orada oturup durdu. Onunla yüzyüze gelmek için gereken gücü.
En sonunda arabadan inip ön kapıdan içeri girdi.
Mark oturma odasında gece haberlerini izliyordu. Abby içeri girer girmez televizyonu kapattı. "Vivian bu aralar nasılmış?" diye sordu.
"İyi. Dört ayak üstüne düştü. Wakefield'da bir muayenehaneye ortak oluyor." Abby mantosunu dolaba astı. "...peki senin günün nasıldı?"
"Parçalanmış bir aort vardı. Adam onaltı ünite kan kaybetti. Saat yediye kadar içerdeydim."
"Kurtuldu mu?"
"Hayır. Kaybettik."
"Bu çok kötü. Üzüldüm." Dolabın kapağını kapadı. "Ben biraz yorgunum. Gidip bir banyo yapacağım."
"Abby?"

Abby durup ona baktı. Oturma odasının genişliği onları ayırıyordu. Ama aralarındaki uçurum çok daha büyüktü.
"Sana ne oldu?" diye sordu Mark. "Neyin var?"
"Ne olduğunu biliyorsun. İşim için endişeleniyorum."
"Ben bizden bahsediyorum. Aramızda yolunda gitmeyen bir şeyler var."
Abby hiçbir şey söylemedi.
"Artık seni çok az görüyorum. Burada geçirdiğinden dnha fazla zamanı Vivian'da geçiriyorsun. Evdeyken de başka yerdeymiş gibi davranıyorsun."
"Cok doluuum. heosi bu. Nedenini anlauam"'or musun?

Mark arkasına yaslandı, birdenbire çok yorgun göründü. "Bilmem gerek, Abby.
Başka biriyle mi görüşüyorsun?"
Abby ona bakakaldı. Mark'ın ona söyleyebileceği şeyler içinde beklediği son şey buydu. Mark'ın kuşkularının bayağılığına neredeyse güleceği geldi. Keşke o kadar basit olsaydı. Keşke problemlerimiz bütün diğer çiftlerinkiyle aynı olsaıjdı. "Başka biri yok," dedi. "İnan bana."
"Öyleyse neden artık benimle hiç konuşmuyorsun?"
"Şu anda seninle konuşuyorum."
"Bu konuşmak sayılmaz! Sadece eski Abby'yi geri getirmeye çalışıyorum. Bir yerlerde onu kaybettim. Seni kaybettim." Başını salladı ve uzaklara baktı. "Sadece seni geri istiyorum."
Abby kanepeye gidip onun yanına oturdu. Ona dokunacak kadar olmasa da birbirlerine bağlı olduklarını hissettirecek kadar yakın, çok zayıf bir bağla. "Konuş benimle, Abby. Lütfen." Abby'ye bakıyordu ve Abby birdenbire karşısındakinin eski Mark olduğunu gördü. Ameliyat masasının üstünden ona gülümseyen yüzdü bu. Aşık olduğu yüz. "Lütfen," diye tekrarladı tatlı bir sesle. Elini avucuna aldı, Abby de geri çekmedi. Mark'ın onu kollarına almasına izin verdi. Ama bir zamanlar kendini güvende hissettiği bu yerde bile, rahatlayamadı. Göğsüne kaskatı ve huzursuz yaslandı.
"Söyle bana," dedi. "Aramızda yolunda gitmeyen ne var?"
Abby gözyaşlarıyla sızlayan gözlerini kapadı. "Hiçbir şey," dedi.
Mark'ın kollarının onu daha da sardığını hissetti. Yüzüne bakmadan da Mark'ın, onun bir kez daha yalan söylediğini anladığını biliyordu.
Ertesi sabah saat yedibuçukta, Abby arabasını Bayside Hasta-nesi'nin otoparkındaki yerine park etti.
Islak kaldırımları, sürekli çiseleyen yağmuru seyrederek bir an arabasında oturdu. Daha Ekimin ortasındayız, diye düşündü, ve şimdiden kışın kasvetli havasını tadıyoruz. Dün gece iyi uyuyamamıştı. Aslında en son ne zaman ivi bir uyku uyuduğunu hatırlava- lUSAT

mıyordu. Bir insan uyumadan ne kadar dayanabilirdi? Aşırı yorgunluğun psikoza dönüşmesi ne kadar sürerdi? Dikiz aynasına bakarken karşısındaki bezgin yabancıyı zorlukla tanıdı. İki hafta içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. Bu hızla giderse Kasımda menapoza girerdi.
Aynadan bir minibüsün görüntüsü gözüne çarptı.
Tam zamanında başını çevirerek diğer sıradaki arabaların arasında kaybolan minibüsü gördü. Bir daha görünmesini bekledi. Ama tekrar görünmedi.
Çabucak dışarı çıkıp hastaneye doğru yürümeye başladı. Çantasının ağırlığı onu aşağıya çeken bir demir gibiydi. Aniden sağ tarafında bir arabanın motoru gürüldeyerek çalıştı. Minibüsü görmeyi bekleyerek döndü, ama park yerinden çıkan bir steyşın vagondu.
Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Binaya girene kadar da yatışmadı. Merdivenlerden bodrum katına indi ve Tıbbi Arşiv'e girdi. Bu son ziyareti olacaktı; listedeki son dört isme gelmişti.
İstek kâğıdını tezgâha koyup "Affedersiniz, şu dosyaları alabilir miyim?" dedi. Memure yüzüne bakmak için döndü. Belki de Abby'ye öyle geliyordu ama kadın bir an donup kalmıştı sanki. Birbirieriyle daha önce de alışverişleri olmuştu ve memure genellikle dostça davranmıştı. Bugün gülümsemiyordu bile.
"Şu dört dosyaya ihtiyacım var," dedi Abby.

Memure istek kâğıdına baktı. "Üzgünüm Dr. DiMatteo. Bu dosyaları size verememem." "Niçin?"
"Yoklar."
"Ama bakmadınız bile."
"Size daha fazla dosya çıkarmamam söylendi. Dr, Wettig'in emri. Eğer gelecek olursanız sizi derhal ofisine göndermemi söyledi."
Abby kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Hiçbir şey söyle-mpdi
260
TKSS GKHRİTSIIN
"Hiçbir zaman dosya taraması yetkisi vermediğini söyledi." Memurenin ses tonu açıkça suçlayıcıydı. Bize yalan söylediniz, Dr. DiMatteo.
Abby'nin verebileceği bir cevap yoktu. Oda ona, ansızın sessizliğe gömülmüş gibi geldi. Arkasını döndü ve odada üç doktorun daha olduğunu gördü, hepsi de onu seyrediyordu.
Tıbbi Arşiv'den çıktı.
İlk düşüncesi binadan ayrılmak oldu. Wettig'le kaçınılmaz karşılaşmaktan kaçınmak ve sadece arabayı uzaklara sürmek. Bütün bunlar binlerce mil gerisinde kalana dek sürmek. Florida'ya, kumsala ve palmiye ağaçlarına varmanın ne kadar süreceğini merak etti. Florida'ya hiç gitmemişti. Başka insanların yaptığı fakat onun yapmadığı o kadar çok şey vardı ki. Eğer şimdi bu lânet olası hastaneden çıkıp arabasına biner ve "Lânet olsun, kazandınız, hepiniz kazandınız," derse, bunların hepsini yapabilirdi.
Ama binadan çıkıp gitmedi. Bodrumdaki asansöre bindi ve ikinci kat düğmesine bastı.
Yönetim katına doğru bu kısa yolculuk sırasında bir anda bazı şeyler zihninde açıklık kazandı. İlki kaçmayacak kadar inatçı veya aptal olduğuydu. İkincisi de asıl istediğinin kumsal olmadığıydı. O, hayalini geri istiyordu.
Asansörden çıkıp halı kaplı koridorda yürümeye başladı. Asistanlık ofisi, köşeyi dönünce, Jeremiah Parr'ın odasından sonraydı. Parr'ın sekreterinin yanından geçerken kadının dikleşip telefona sarıldığını gördü.
Abby köşeyi döndü ve asistanlık ofisine girdi. Sekreterin masasının yanında Abby'nin daha önce hiç görmediği iki adam duruyordu. Sekreter başını kaldırıp aynı Parr'ın sekreterinin yüzünde uyanan afallamış ifadeyle Abby'ye baktı ve ağzından şunları kaçırdı: "Oh! Dr. DiMatteo..."
"Dr. Wettig'i görmem gerek."
İki adam ona bakmak için döndüler. Abby aniden bir ışık seliyle neye uğradığını şaşırdı. Işık tekrar tekrar çakarken korkup geri çekildi. Bu bir fotoğraf makinesi flaşıydı.
"Ne \jann;orsunn7'?" diue sordu .sert bir .sesle.
IL\S./\T 261
"Doktor, Mary Allen'm ölümü üzerine bir yorumda bulunabilir misiniz?" dedi adamlardan biri.
"Ne?"
"O sizin hastanızdı, değil mi?"
"Tanrı aşkına kimsiniz siz?"
"Boston Heraid'dan Gary Starke. Ötenazi yanlısı olduğunuz doğru mu? Bu anlama gelen ifadeler kullandığınızı biliyoruz."
"Ben böyle şeyler söyleme... "
"Koğuş görevinizden niçin alındınız?"
Abby bir adım geriledi. "Benden uzak durun. Size söylüyorum."
"Dr. DiMatteo... "
Abby ofisten kaçmak için arkasını döndü. Az kalsın kapıdan o anda giren Jeremiah Parr'la çarpışıyordu.
"Siz gazetecilerin hastanemden hemen çıkmanızı istiyorum," diye bağırdı Parr. Sonra Abby'ye döndü. "Doktor, benimle gelin."
Abby odadan çıkan Parr'ın peşinden gitti. Hızla koridordan geçip Parr'ın ofisine girdiler. Parr kapıyı kapayıp Abby'ye döndü.
"Herald yarım saat önce aramaya başladı," dedi. "Sonra Globe, peşinden de yarım düzine kadar gazete aradı. O zamandan beri ardı arkası kesilmedi."

"Onlara Brenda Hainey mi söylemiş?"
"O olduğunu sanmıyorum. Morfinden de haberleri var gibi görünüyor. Ve dolabınızdaki şişedendi. Bunu o bilmiyordu."
Abby başını salladı. "Nasıl?"
"Bir şekilde dışarı sızmış." Parr masasının arkasındaki koltuğa gömüldü. "Bu bizi mahvedecek. Bir cinayet soruşturması. P iisler koridorlarda cirit atıyorlar."
Polis. Elbette. Şimdiı[A]e kadar onlara bile sızmıştır
Abby Parr'a bakakalmıştı. Boğazı tek bir sözcük çıkaramayacak kadar yanıyordu. Sızıntının kaynağının Parr olup olmadığını merak etti, sonra bunun olamayacağına karar verdi. Bu skandal ona da zarar verirdi.
Kapı sertçe vuruldu ve Dr. Wettig içeri girdi. "Tann aşkına bu gazetecilerle ben ne yapacağım?" dedi.
"Bir beyanat hazırlamanız gerekecek, general. Susan Casado yolda. Yazılış üslubu konusunda size yardım edecek. O zamana kadar kimse kimseyle konuşmasın."
Wettig sertçe başını salladı. Sonra bakışları Abby'ye takıldı. "Çantanızı görebilir miyim, Dr. DiMatteo?"
"Niçin?"
"Niçin olduğunu biliyorsunuz. O hasta kayıtlarını taramaya yetkiniz yoktu. Onlar özel ve gizli. Aldığınız bütün notları geri vermenizi emrediyorum."
Abby hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey demedi.
"Bir başka hırsızlık suçlamasının davanızda size yardımcı olacağını hiç sanmıyorum."
"Hırsızlık mı?"
"O yasadışı dosya taramasından elde ettiğiniz bütün bilgiler çalıntıdır. Çantayı bana verin. Onu bana verin."
Tek kelime etmeden çantayı ona verdi. Çantayı açmasını izledi. Kâğıtlarını karıştırıp notlarını almasını seyretti. Yenilgi içinde boyun eğmekten başka bir şey yapamıyordu. Bir kez daha onu alt etmişlerdi. İlk saldırıyı onlar yapmıştı ve o hazırlıksız yakalanmıştı. Bunu önceden düşünmeliydi. Notlan buraya gelmeden önce emin bir yere saklamalıydı. Ama zihni neler söyleyeceğiyle, Wettig'e olayları nasıl açıklayacağıyla çok meşguldü.
Wettig çantayı kapadı ve Abby'ye geri verdi. "Hepsi bu kadar mı?"
Abby sadece başını sallayabildi.
Wettig onu bir an sessizce süzdü. Sonra başını salladı. "Çok iyi bir cerrah olabilirdiniz, DiMatteo. Ama sanırım yardıma ihtiyacınız olduğu gerçeğini kabul etmenin zamanı geldi. Psikiyatrik değerlendirmeden geçmenizi tavsiye ediyorum.
Ve sizi bugünden itibaren asistanlık programından alıyorum." Hafif bir sesle eklediğinde, sesindeki içten üzüntüyü duymak Abby'yi şaşırttı: "Üzgünüm."
18
Dedektif Lundquist ideal Germen ırkının örneği, yakışıklı bir sarışındı.
Abby'yle görüşmeye başlayalı iki saat olmuştu, sorularını sorarken bir yandan da daracık sorgu odasını adımlıyordu. Eğer bu onu tehdit altında hissettirmek için hazırlanan bir taktikse, işe yarıyordu. Abby" nin büyüdüğü küçük Maine kasabasında, polisler size arabalarından el sallayan, kemerlerinde şıngırdayan anahtarla-rıyla neşe içinde kasabada dolaşan ve lise mezuniyetlerinde vatandaşlık ödülleri veren kimselerdi, korkmanız gereken insanlar değillerdi. Abby Lundquist'ten korkuyordu. Odaya girip masaya bir kayıt cihazı koyduğu andan beri ondan korkuyordu. Takım elbisesinin cebinden bir kart çıkarıp ona haklarını okuduğunda daha da korkmuştu. Polis merkezine kendi isteğiyle gelen Abby'ydi. Dedektif Katzka'yla konuşmak istediğini söylemişti. Onun yerine Lundquist'i göndermişler, o da Abby'yi tutuklama yapan bir polis memurunun zor zaptettiği saldırganlığıyla sorguya çekmişti.
Kapı açıldı ve nihayet Bernard Katzka içeri girdi. En sonunda tanıdığı birini görmenin Abby'yi rahatlatması gerekirdi ama Katzka' nın duygusuz yüzü hiç de güven verici değildi. Masanın öbür tarafında Abby'nin karşısında durup yorgun bir ifadeyle onu süzdü.
"Sanırım bir avukat çağırmamışsınız," dedi. "şimdi çağırmak ister misiniz?" "Tutuklu muyum?" diye sordu Abby.
"Şu an için hayır."

"Öyleyse istediğim zaman gidebilirim, öyle mi?"
Katzka durup omzunu silken Lundquist'e baktı "Bu yalnızca bir ön soruşturma.' "Sizce bir avukata ihtiyacım var mı, dedektif?"
Katzka yeniden duraksadı. "Bu aslında sizin kararınız, Dr. Di-Matteo."
"Bakın, buraya kendim geldim. Bunu yaptım çünkü sizinle konuşmak istiyordum. Neler olduğunu size anlatmak istiyordum. Bu adamın bütün sorularını isteyerek yanıtladım. Eğer beni tutuk-luyorsanız, evet, bir avukat çağıracağım. Ama şunu açıkça belirtmek isterim ki, avukatı yanlış bir şey yaptığım için çağırmayacağım."
Katzka'nın gözlerinin içine baktı. "O yüzden sanırım yanıtım, avukata ihtiyacım yok."
Lundquisfle Katzka tekrar birbirlerine baktılar, Abby bu bakışların anlamını çözemedi. Sonra Lundquist "O senindir. Slug," dedi ve bir köşeye çekildi.
Katzka masaya oturdu.
"Sanırım siz de onun sorduğu soruların aynılarını soracaksınız," dedi Abby. "Başını kaçırdım. Ama sanırım yanıtlarınızın çoğunu zaten duydum."
Başıyla uzaktaki duvara asılı aynayı işaret etti. Abby bunun bir gözetleme aynası olduğunu anladı. Katzka Lundquist'le yaptığı görüşmeyi dinlemişti. O camın ardında onu izleyen daha kaç kişinin bulunduğunu merak etti. Kendini çıplak gibi hissetti. Kirletilmiş gibi. Sandalyesini çekerek aynaya arkasını döndü ve yüzünün Katzka'nın tam karşısına geldiğini farketti.
"Öyleyse bana ne soracaksınız?"
"Birinin size tuzak kurduğunu düşündüğünüzü söylemiştiniz. Bize kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"
"Victor Voss olduğuunu sanıyordum. Artık o kadar emin değilim."
"Başka düşmanlarınız da mı var?"
"Belli ki var."
"Sizden hastanızı öldürecek kadar nefret eden biri mi? Sadece size tuzak kurmak için." "Belki de bu cinayet değildir. O morfin düzeyi hiç doğrulanmadı."
"Doğrulandı. Bayan Ailen Brenda Hainey'in isteğiyle mezarından çıkarıldı. Tıbbi muayenesi çerçevesinde bu sabah miktar testi uygulandı."
Abby adamın verdiği bilgiyi sessizce dinledi. Kayıt cihazının sesini hala duyabiliyordu. Sandalyesinde geriye yaslandı. Artık hiçbir şüphe kalmamıştı. Bayan Ailen aşırı dozdan ölmüştü.
"Birkaç gün önce, Dr. DiMatteo, bana mor bir minibüs tarafından takip edildiğinizi söylemiştiniz."
"Kestane rengi," diye fısıldadı Abby. "Kestane rengi bir minibüstü. Bugün onu yine gördüm."
"Plakasını aldınız mı?"
"Yeterince yaklaşmadı."
"Bakayım sizi doğru anlamış mıyım. Biri, hastanız Bayan Al-len'a aşırı dozda morfin veriyor. Sonra dolabınıza bir şişe morfin yerleştiriyor. Ve şimdi de şehrin her tarafında bir minibüs tarafından takip ediliyorsunuz. Ve bütün bu olayların Victor Voss tarafından tasarlandığını düşünüyorsunuz, öyle mi?" "Düşündüğüm buydu. Ama belki de başka biridir."
Katzka arkasına yaslanıp onu süzdü. Bakışlarındaki bitkinlik çökmüş omuzlarına doğru yayılmıştı.
"Bize organ nakillerini tekrar anlatın."
"Size zaten her şeyi anlattım."
"Bu durumla ilgisini tam olarak anlayamadım."
Abby derin bir nefes aldı. Lundquist'le bunların üzerinden geçmiş, ona Josh O'Day'in tüm hikâyesini ve Nina Voss'a yapılan organ naklinin kuşkulu aytıntılannı anlatmıştı. Lundquistt'in ilgisiz tepkisine bakılırsa bu bir zaman kaybı olmuştu. Şimdi ondan hikâyeyi tekrarlaması bekleniyordu ve bu daha fazla zaman kaybı olacaktı. Kendini bozguna uğramış hissederek gözlerini kapadı. "Bir bardak su alabilir miyim?"
Lundquist odadan çıktı. O giderken ne Abby ne de Katzka bir şey söyledi. Abby yalnızca gözleri kapalı, her şeyin bitmesini dileyerek oturdu. Ama asla bitmeyecekti. Sonsuza dek bu odada otu-

racak, sonsuza dek aynı sorulan yanıtlayacaktı. Belki de her şeye rağmen bir avukat çağırmahydı. Belki de çıkıp gitmeliydi. Katzka tutuklanmadığını söylemişti. Henüz tutuklanmadığını.
Lundquist bir kâğıt bardakla geri döndü. Abby birkaç yudumda içip bitirdi ve boş bardağı masaya koydu.
"Evet şu kalp nakillerine ne olmuş, Doktor?" diye sıkıştırdı Katzka.
Abby içini çekti. "Sanırım Aaron bu yolla üç milyon dolarını kazanmış. Listedeki sıralarını beklemek istemeyen zengin alıcılar için verici kalpler bularak."

"Liste mi?"
Abby başını salladı. "Sadece bu ülkede, kalp nakline ihtiyacı olan beşbinden fazla hastamız var. Verici organ sıkıntısı olduğu için birçoğu ölecek. Vericilerin genç ve önceden sağlıklı olması gerekiyor... bu yüzden de vericilerin büyük çoğunluğu, beyin ölümleri gerçekleşen travma kurbanlarıdır. Ve etrafta bunlardan fazla bulunmaz .
"Öyleyse hangi hastaya kalp nakledileceğine kim karar verir?"
"Bilgisayarlı bir kayıt sistemi var. Bizim bölgesel sistemimiz New England Organ Bankası'nca yönetiliyor. Kesinlikle demokratik davranıyorlar. Durumunuza göre öncelik veriliyor. Paranıza göre değil. Bu da demek oluyor ki, listenin alt sıralarındaysanız, uzun süre bekliyorsunuz. Şimdi diyelim ki zenginsiniz ve size bir kalp bulunmadan önce öleceğinize inanıyorsunuz. Bir organ bulmak için sistemin dışına çıkma isteğinizin uyanacağı apaçık."
"Bu yapılabilir mi?"
"Bunun için gölge bir çöpçatanlık hizmetine gerek var. Bu, potansiyel vericileri sistemin dışında tutup kalplerini doğrudan doğruya zengin hastalara vermenin bir yolu. Tabii, daha da kötü bir olasılık var."
"Ne gibi?"
"Yeni vericiler yaratıyorlar."
"Yani insanları mı öldürüyorlar?" dedi Lundquist. "O zaman bütün o cesetler nerede? Kayıp kişilerin raporları?"
"Bunların olduğunu söylemedim. Sadece size bunun nasıl yapılabileceğini anlatıyorum." Durdu. "Sanırım Aaron Levi bu işin bir parçasıydı. Bu, onun üç milyon dolarını açıklayabilir."
Katzka'nın yüz ifadesi hemen hiç değişmemişti. Adamın donukluğu onu sinidendirmeye başlamıştı.
Bu kez daha canlı bir sesle "Anlamıyor musunuz?" dedi. "Artık bana mantıklı geliyor, bana karşf açılan davalardan neden vazgeçildiği. Herhalde soru sormayı bırakacağımı umdular. Ama bırakmadım. Daha fazla soru sorup durdum. Ve şimdi de beni şüpheli göstermeye çalışıyorlar, çünkü onları ihbar edebilirim. Her şeyi mahvedebilirim."
"Öyleyse neden sizi öldürüp işin içinden çıkmıyorlar?" Saklamaya gerek görmediği kuşkulu bir tavırla soruyu soran Lundquist'ti.
Abby durdu. "Bilmiyorum. Belki de henüz yeterince şey bilmediğimi düşünüyorlardır. Ya da bunun kötü olacağından korku-yorlardır. Yani Aaron'ın ölümünden bu kadar kısa süre sonra."
"Bu çok yaratıcı bir hikâye," dedi Lundquist ve güldü.
Katzka elini kaldırıp Lundquist'e susmasını işaret etti. "Dr. Di-Matteo," dedi, "Size karşı dürüst olacağım. Bu pek olası bir senaryo gibi gelmiyor."
"Aklıma gelen tek senaryo bu."
"Ben bir tane önerebilir miyim?" dedi Lunquist. "Çok mantıklı gelen bir şey." Bakışları Abby'nin üzerinde, masaya doğru bir adım attı. "Hastanız Mary Allen acı çekiyordu. Belki de yolun sonuna varmak için sizden yardım istedi. Belki de bunun yapılacak en insanca şey olacağını düşündünüz. Ve insancaydı da. Hastası için üzülen her doktorun yapmayı düşüneceği bir şey. Böylece ona ekstra bir doz morfin verdiniz. Sorun şu ki bunu yaparken sizi hemşirelerden biri gördü. Ve Mary Allen'ın yeğenine isimsiz bir not yolladı. Ve bir anda başınız derde girdi, hepsi de insanca davranmaya çalıştığınız için. Ve şimdi de karşınızda cinayet suçlamaları var. Hapishane vakti geldi. Artık epey korkutucu olmaya başladı, değil mi? O yüzden de bir komplo teorisi uyduruyorsunuz. Ne kanıtlanabilecek...

ne de çürütülebilecek bir teori. Bu daha mantıklı gelmiyor mu, Doktor? Bu bana daha mantıklı geliyor."
"Ama bunlar olmadı."
"Peki neler oldu?"
"Size söyledim ya. Her şeyi anlattım..."
"Mary Allen'ı öldürdünüz mü?"
"Hayır." Abby yumruklan masanın üzerinde sıkılı, öne doğru eğildi. "Ben hastamı öldürmedim."
Lundquist Katzka'ya baktı. "Pek iyi bir yalancı sayılmaz, değil mi?" dedi ve odadan çıktı.
Bir an Abby de Katzka da konuştu.
Sonra Abby hafif bir sesle sordu, "Beni tutukluyor musunuz?"
"Hayır. Gidebilirsiniz." Katzka ayağa kalktı.
Abby de kalktı. Sanki ikisi de görüşmenin bitip bitmediğine pek karar verememiş gibi birbirlerine bakarak durdular.
"Neden beni serbest bırakıyorsunuz?" diye sordu Abby.
"Soruşturma derinleşene kadar."
"Sizce suçlu muyum?"
Katzka duraksadı. Abby bunun adamın yanıt vermesi gerekken bir soru olmadığını biliyordu, yine de cevabında belli ölçüde dürüstlük olması için uğraşıyormuş gibi geldi. Dedektif sonunda sorudan tamamen kaçınmayı seçti.
"Dr. Hodell sizi bekliyor," dedi. "Onu ön taraftaki masada bulabilirsiniz." Kapıyı açmak için arkasını döndü. "Sizinle tekrar konuşuruz, Dr. DiMatteo," dedi ve odadan çıktı.
Abby koridordan geçip bekleme salonuna girdi.
Mark orada duruyordu. "Abby?" dedi tatlı bir sesle.
Mark'ın onu kollarına almasına izin verdi ama vücudu onun dokunuşuna garip bir uyuşukluk hissiyle karşılık verdi. Kendini uzak tutma hissiyle. Sanki Abby ikisinin üzerinde uçuyor, iki yabancının sarılıp öpüşmelerini uzaktan izliyor gibiydi.
Ve o aynı uzaklıktan Mark'ın "Haydi eve gidelim," dediğini duydu.
Güvenlik bölümünden Katzka çiftin kapıdan çıkışlannı seyretmiş, Hodell'ın kadına ne kadar sıkı sarıldığına dikkat etmişti. Bu bir polisin her gün gördüğü bir şey değildi. Sevecenlik. Aşk. Daha
çok kavga eden çiftler, morarmış yüzler, patlamış dudaklar, suçlamayla kalkan parmaklar olurdu. Ya da yalnızca şehvet olurdu. Şehvetle her zaman karşılaşırdı. Şehvet tüm çıplaklığıyla dışarıdaydı, Boston Suçla Mücadele Bölgesi'ndeki sokaklarda yürüyen fahişeler kadar aşikârdı. Katzka'nın kendisi de buna karşı bağışıklı değildi, ara sıra bir kadının vücuduna duyulan ihtiyaca.
Ama aşk uzun süredir hissetmediği bir şeydi. Ve o anda Mark Hodell'a imreniyordu.
"Hey, Slug!" diye bağırdı biri. "Üçüncü hatta telefonun var."
Katzka telefona uzandı. "Dedektif Katzka," dedi.
"Burası adli tıp ofisi. Dr. Rowbotham'i bağlıyorum."
Katzka beklerken bakışları tekrar bekleme salonuna kaydı ve Abby DiMatteo ile Hodell'ın gitmiş olduğunu gördü. Her şeyi olan bir çift, diye düşündü. Güzellik. Para. Çok geçerli bir meslek. Onun gibi imrenilecek pozisyonda bir kadın her şeyi, sadece ölen bir hastanın acısını dindirmek için tehlikeye atar mıydı? Hattın öbür ucundan Rowbotham'in sesi duyuldu. "Slug?"
"Evet. Neler oluyor?"
"Şaşırtıcı bir şey."
"İyi mi kötü mü?"
"Sadece beklenmedik diyelim. Dr. Levi'nin doku GC-MS sonuçları geldi."
GC-MS ya da gaz kromatografisi-kütle spektrometrisi, adli laboratuarın ilaç ve zehirleri belirlemekte kullandığı bir metottu.
"Her olasılığı bertaraf ettiğini sanıyordum," dedi Kaztka.
"Alışılmış ilaçlan bertaraf ettik. Narkotikleri, barbitüratları. Ama bunlar için bağışıklık sistemi testleri ve ince-tabaka kroma-tografisi kullandık. Burada sözkonusu olan bir doktor, o yüzden alışılmış taramayla yetinemeyeceğimizi düşündüm. Fentanile. fenil-siklidine, bazı uçucu maddelere de baktım. Kas dokusunda pozitif bir sonuca ulaştım. Saksinilkolin."

"O da ne?"
"Kas ve sinir sistemini bloke eden bir madde. Vücuttaki asetil kolinle, yani sinirler arasındaki iletişimi sağlayan maddeyle yarış eder. Etkisi tübo-kararin qibidir."
"Kürar mı?"
"Evet, ama saksinilkolinin izlediği kimyasal mekanizma farklıdır. Ameliyathanede her zaman kullanılır. Cerrahi sırasında kasları hareketsizleştirmek için. Ventilasyonu kolaylaştırır." "Dr. Levi'nin felç olduğunu mu söylüyorsun?"
"Tamamen aciz düştüğünü. En kötüsü de bilinci yerinde, fakat mücadele edemeyecek halde olması." Rowbotham durdu. "Böyle ölmek korkunç bir şeydir, Slug." "İlaç nasıl verilir?" "Damardan."
"Vücutta hiç iğne izi görmedik."
"Kafa derisi üzerinden yapılmış olabilir. Saçlar gizlemiştir. Topluiğne başı kadar bir delikten sözediyoruz. Ölüm sonrası deri değişimlerinin arasında kolaylıkla kaçırmış olabiliriz."
Katzka bir an düşündü. Ve Abby'nin ona yalnızca birkaç gün önce söylemiş olduğu bir şeyi, o anda pek dikkat etmediği bir şeyi hatırladı.
"Benim için iki eski otopsi raporuna bakabilir misiniz?" dedi. "Biri altı yıl kadar önce olacak. Tobin Köprüsü'nden atlayan biri. İsmi Lawrence Kunstler." "Harfleri kodla... Tamam, yazdım. Diğer isim?" "Dr. Hennessy. İlk isminden emin değilim. Bu üç yıl önceydi. Kazayla karbonmonoksit zehirlenmesi. Bütün aile birlikte ölmüş." "Sanırım bunu hatırlıyorum. Bir bebek vardı." "Evet işte o. Mezarları açma emrini çıkarabilecek, miyim, bir bakayım."
"Aradığın nedir. Slug?"
"Bilmiyorum. Daha önce gözden kaçmış olabilecek bir şey. Şimdi yakalayabileceğimiz bir şey."
"Altı yıl önce ölen bir cesette mi?" Rowbotham'in inanmadığını açıkça belirten bir gülüşle güldü. "Bir optimiste dönüşüyor olmalısın."
"Yeni çiçekler, Bayan Voss. Az önce getirdiler. Onları buraya mı getireyim'!' Yoksa salona mı koyayım?"
"Buraya getirin, lütfen." Nina en sevdiği pencerenin yanında bir koltukta oturarak, hizmetçi kızın vazoyu yatak odasına taşıyıp tuvalet masasının üzerine bırakışını seyretti. Kız şimdi sapların yerini değiştirerek düzenlemeyle uğraşıyordu, rüzgâr adaçaylarının ve yaseminlerin güzel kokusunu Nina'ya taşıyıordu.
"Buraya, yanıma koy."
"Tabii, efendim." Hizmetçi vazoyu Nina'nın koltuğunun yanındaki küçük çay masasına getirdi. Ona yer açmak için zambaklarla dolu başka bir vazoyu almak zorunda kaldı. "Sizin her zamanki çiçeklerinizden değiller, değil mi?" dedi hizmetçi kız, istilâcı vazoyu süzerken sesi beğeniyle doluydu.
"Hayır." Nina düzensiz aranjmana gülümsedi. Bahçıvan gözleri her renk lekesini ayırdedip tanımıştı bile. Rus adaçayı ve pembe floks. Eflatun çuha çiçekleri ve sarı heüopsisler. Ve de papatyalar. Bir sürü papatya. Öyle sıradan, farkına varılmayan çiçekler ki. Mevsim sonunda bu kadar papatyayı insan nereden bulurdu? Elini uzatıp çiçekleri okşadı ve yaz sonunun kokularını içine çekip gidemeyecek kadar hasta olduğu bahçenin kokusunu hatırladı. Artık yaz sona ermiş Newport'taki evleri kış geldiği için kapatılmıştı. Yılın bu zamanından nasıl da nefret ederdi! Bahçenin solmasından. Boston'a, altın yaldızlı tavanları, oymalı kapıları ve Carrara mermerinden banyoları olan bu eve dönmekten. Bütün bu koyu renk ahşabı bunaltıcı buluyordu. Yazlık evleri ışıkla, ılık meltemle ve denizin kokusuyla kutsanmıştı. Ama bu ev ona kışı düşündürüyordu. Bir papatyayı eline alıp keskin kokusunu içine çekti.
"Yanınıza zambakları almak istemez misiniz?" diye sordu hizmetçi kız. "Öyle güzel kokuyorlar ki."
"'Başımı ağrıtıyorlar. Bu çiçekler kimden?"
Hizmetçi vazoya yapıştınımış küçük zarfı alıp açtı. " 'Bayan Voss'a. Çabuk iyileşmeniz dileğiyle. Joy.' Hepsi bu."
Nina kaşlarını çattı. "Joy adında birini tanımıyorum."
"Belki aklınıza gelir. Şimdi yatağınıza dönmek igter misiniz? Bay Voss dinlenmeniz gerektiğini söylüyor."
"Yatakta yatmaktan bıktım."

"Ama Bav Voss diyor ki..."
"Daha sonra yatacağım. Biraz burada oturmak istiyorum. Kendi başıma."
Hizmetçi kız duraksadı. Sonra, başını sallayarak, istemeye istemeye odadan çıktı.
Nihayet, diye düşündü Nina. Nihayet yalnızım.
Geçen hafta boyunca, hastaneden çıktığından beri, çevresi insanlarla sarılıydı. Özel hemşireler, doktorlar ve hizmetçiler. Ve Victor. Herkesten çok Victor yatağı başında duruyordu. Ona geçmiş olsun kartlarını yüksek sesle okuyor, gelen bütün telefonları anlatıyordu. Onu koruyor, onu herkesten izole ediyordu. Onu bu evde hapis tutuyordu.
Hepsi onu sevdiği içindi. Belki de onu çok fazla seviyordu.
Bitkinlikle koltuğun arkasına yaslandı ve kendini karşı duvardaki portreye bakakalmış buldu. Bu, evlendikten hemen sonra yapılmış kendi portresiydi.
Ressamı Victor görevlendirmiş, giyeceği elbiseyi bile o seçmişti; uzun, leylak rengi, soluk gül desenleri olan ipek bir elbise. Resimde asmayla kaplı bir kameriyede duruyordu, bir eliyle tek bir beyaz gülü tutmuş, diğer eli de sıkılgan bir tavırla yanına sarkmıştı. Gülümsemesi mahçup, belli belirsizdi, sanki kendi kendine şöyle düşünüyordu: Sadece başka birini taklit ediıAo-rum. Şimdi, genç halini gösteren portresini incelerken, bahçede genç bir gelin olarak poz verdiği günden beri ne kadar az değiştiğinin farkına vardı. Yıllar fiziksel açıdan onu değiştirmişti elbette. Çok iyi olan sağlığını yitirmişti. Yine de birçok bakımdan değişmemişti. Hâlâ utangaç, hâlâ sıkılgandı. Hâlâ Victor Voss'un kendi malı olarak sahiplendiği kadındı.
Victor'ın ayak seslerini duydu ve yatak odasına girerken başını kaldırdı.
"Louisa hâlâ ayakta olduğunu söyledi." dedi. "Biraz uyuman gerek."
"Ben iyiyim, Victor."
"Henüz yeterince güçlü görünmüyorsun."
"Üç buçuk hafta oldu. Dr. Archer diğer hastalarının şimdiye kosu bandında koştuklarını söulijuor"
"Sen diğer hastalardan farklısın. Bence biraz uyuman gerek . '
Bakışları karşılaştı. Nina sertçe "Burada oturacağım, Victor. Pencereden dışarı bakmak istiyorum."
"Nina, ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum."
Arna Nina ona arkasını dönmüş, gözlerini aşağıdaki parka dikmişti. Ağaçlan, sonbaharın padaklığının kışın kahverengiliğine bürünmesini seyrediyordu. "Arabayla dolaşmak istiyorum."
"Daha çok erken."
"...parka. Nehre. Bu evden uzak herhangi bir yere."
"Beni dinlemiyorsun Nina."
Kadın içini çekti. Ve üzgün bir sesle şöyle dedi. "Asıl dinlemeyen sensin."
Bir sessizlik oldu. "Bunlar ne?" dedi Victor koltuğun yanındaki vazoyu işaret ederek.
"Biraz önce geldiler."
"Kim göndermiş?"
Nina omzunu silkti. "Joy diye biri."
"Bu tür çiçekleri yol kenarından da toplayabilirsin."
"Bu yüzden onlara yabani çiçek deniyor."
Adam vazoyu kaldırıp uzak bir köşedeki masaya taşıdı. Sonra zambakları geri getirip Nina'nın yanına koydu.
"Bunlar en azından yabani ot değiller," dedi ve odadan çıktı.
Nina zambaklara baktı. Güzellerdi. Egzotik ve mükemmel. İç bayıltıcı kokuları midesini bulandırdı.
Beklenmedik gözyaşlarını gözlerini kırpıştırarak geçiştirmeye çalıştı ve dikkatini masada duran zarfa verdi. Yabani çiçeklerle gelen zarf?.
Joy. Joy da kimdi?
Zarfı açıp içindeki kartı çıkardı. Ancak o zaman kartın arkasında bir .şey yazılı olduğunun farkına vardı.
Bazı doktorlar daima doğruyu söyler, yazıyordu.
Altında da bir telefon numarası vardı.
Nina Voss aksamiisti) hpçfp ararlınınrla AKK. I n\,Ar

"Dr. DiMatteo siz misiniz?" dedi yumuşak bir ses. "Her zaman doğruyu söyleyen?" "Bayan Voss? Çiçeklerimi aldınız mı?"
"Evet, teşekkürler. Oldukça garip notunuzu da aldım."
"Sizinle temasa geçmek için başka her türlü yolu denedim. Mektuplar.
Telefonlar."
"Bir haftadan fazladır evdeydim."
"Ama uygun değildiniz."
Bir duraksama oldu. Sonra hafif bir "Anlıyorum."
Ne kadar tecrit edildiği hakkında en ufak bir fikri yok, diye düşündü Abby. Kocasının onun dış dünyayla ilgisini nasıl kestiğinden haberi yok.
"Bunları dinleyen başka biri var mı?" diye sordu Abby.
"Odamda yalnızım. Bütün bunlar ne demek oluyor?"
"Sizi görmem gerek Bayan Voss. Ve kocanızın bilmemesi gerek. Bunu sağlayabilir misiniz?"
"Önce neden olduğunu söyleyin."
"Bu, telefonda konuşulması kolay bir konu değil."
"Bana söyleyene kadar sizinle görüşmeyeceğim."
Abby duraksadı. "Kalbinizle ilgili. Bayside'da size takılan kalple."
"Evet?"
"Görünüşe göre bunun kimin kalbi olduğunu kimse bilmiyor. Ya da nereden geldiğini." Abby durdu. Ve hafifçe sordu: "Siz biliyor musunuz. Bayan Voss?'
Bunu takip eden sessizlik Nina'nın hızlı ve düzensiz soluk alı-şıyla bozuldu. "Bayan Voss?"
"Gitmem gerek."
"Bekleyin. Sizi ne zaman görebilirim?"
"Yarın."
"Nasıl? Nerede?"
Bir duraklama daha oldu. Telefon kapanırken Nina: "Ben bir yol bulurum," dedi. Yağmur Abby'nin başının üstündeki çizgili tenteyi acımasızca dövüyordu. Tam kırk dakikadır Cellucci'nin dükkânının önünde, daracık bezin altında soğuktan titreyerek dikiliyordu. Birbiri ardısı-ra kamyonlar yanaşmış, adamlar içeri tekerlekli arabalar ve karton kutular taşımışlardı. Snapple, P-rito-Lay ve Winston sigaraları. Küçük Debbie size mama getirdi.
Dördü yirmi geçe yağmur rüzgarla birlikte şiddettini artırdı. Açılı yağıp ayakkabılarını ıslatıyordu. Ayakları donuyordu. Bir saat geçm.işti; Nina Voss gelmeyecekti.
Abby, bir Progresso Yiyecekleri kamyonu egzosundan dumanlar çıkararak büyük bir gürültüyle kalkışa geçtiğinde ürktü. Tekrar başını kaldırdığında caddenin karşısında siyah bir limuzinin durduğunu gördü. Sürücünün camı birkaç parmak indi ve bir adam "Dr. DiMatteo? Arabaya gelin," diye seslendi.
Abby duraksadı. Pencereler Abby'nin içeriyi göremeyeceği kadar koyu renkti. ama arka koltukta oturan tek yolcunun silüeti-ni seçebiliyordu.
"Fazla vaktimiz yok," diye ısrar etti sürücü.
Başını şiddetle yağan yağmurun altında eğerek caddenin karşısına geçti ve arka kapıyı açtı. Sulardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırarak arkadaki yolcuya baktı. Gördüğü şey onu dehşete düşürdü.
Arabanın karanlığında Nina Voss solgun ve ufalmış görünüyordu. Cildi pudra gibi bembeyazdı. "Lütfen içeri gelin. Doktor," dedi Nina.
Abby onun yanına oturup kapıyı kapadı. Limuzin kaldırımın kenarından kalkıp trafik selinin içine sessizce süzülüverdi.
Nina siyah mantosuyla eşarbına öyle sıkı sarınmıştı ki yüzü sanki gövdesine bağlı olmaksızın arabanın gölgesinde asılı kalmış gibiydi. Bu, iyileşmekte olan. organ nakli geçirmiş bir hastanın görüntüsü değildi. Abby Josh O'Day'in sağlıklı, pembe yüzünü, canlılığını, gülüşünü hatırladı.
Nina Voss konuşan bir ceset gibi görünüyordu.
"Geç kaldığımız için üzgünüm," dedi Nina. "Evden çıkarken Droblem oldu"

"Kocanız benimle buluştuğunuzu biliyor mu?"

"Hayır." Nina arkasına yaslandı, yüzü bütün o siyah yünlerin içinde neredeyse kaybolmuştu. "Yıllar geçtikçe, Victor'a bazı şeylerin söylenmeyeceğini öğrendim. Mutlu bir evliliğin asıl sırrı suskunluktur. "
"Kulağa pek de mutlu bir evlilik gibi gelmiyor."
"Ama öyle. Ne kadar garip görünse de." Nina gülümsedi ve pencereden dışarı baktı. Solgun ışık yüzünde gölgeler oluşturuyordu. "Erkeklerin öyle çok şeyden korunmaları gerekir ki. Her şeyden önce de kendilerinden. Bize ihtiyaç duymalarının nedeni de bu, biliyorsunuz. İşin komiği de bunu asla itiraf etmezler. Bize baktıklarını sanırlar. Ve her zaman gerçeğin farkındayızdır." Abby'ye döndü ve gülümsemesi kayboldu. "Şimdi, bilmem gerek. Victor ne yaptı?"
"Sizin bana söyleyebileceğinizi umuyordum."
"Kalbimle bir ilgisi olduğunu söylemiştiniz." Nina eliyle göğsüne dokundu. Arabanın karanlığında bu, neredeyse dinsel bir hareket gibi göründü. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına. Bu konuda ne biliyorsunuz?"
"Kalbinizin normal kanallardan gelmediğini biliyorum. Nakledilecek organların hemen hepsi merkezi bir kayıt sistemi yoluyla alıcılarla eşleştirilir. Sizinki için bu yapılmadı. Organ bankasına göre size hiç kalp takılmadı."
Nina'nın hâlâ göğsünün üzerinde duran eli gergin beyaz bir yumruğa dönüşmüştü. "Öyleyse bu nereden geldi?"
"Bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?"
Cesede benzer yüz suskunlukla ona bakakalmıştı.
"Sanırım kocanız biliyor," dedi Abby.

"Nasıl?"
"Onu satın aldı."
"İnsanlar kalp satın alamazlar."
"Yeterince paralan varsa, insanlar her şeyi satın alabilirler."
Nina hiçbir şey söylemedi. Suskunluğuyla o temel gerçeği kabullendi: Para her şeyi satın alabilir.

IIAS.'VI
277
batıya doğru gidiyorlardı. Arabanın yüzeyi yağan yağmurla grileşip leke leke olmuştu.
Nina sordu; "Siz bunları nasıl öğrendiniz?"
"Son zamanlarda bol bol vaktim oluyor. Kendini bir anda işsiz bulunca başarabildiklerine insan şaşırıyor. Sadece son bir iki günde birçok şey keşfettim. Sadece size yapılanla değil, başka organ nakilleriyle de ilgili. Ve öğrendikçe. Bayan Voss, korkum artıyor. "
"Neden bunun için bana geldiniz? Neden yetkililere gitmediniz?"
"Duymadınız mı? Bugünlerde takma bir adım var. Doktor Hemlock'". Hastalarımı nazikçe öldürdüğümü söylüyodar. Hiçbiri doğru değil elbette, ama insanlar her zaman en kötüsüne inanmaya hazırdır." Abby bitkinlikle dışan, ırmağa doğru baktı. "İşim yok. İnanılırlığım yok. Ve de kanıhm yok."
"Peki neyiniz var?"
Abby ona baktı. "Gerçeği biliyorum."
Limuzin bir su birikintisinin içinden geçti. Sıçrayan sular arabanın altını dövüyordu. Nehrin ters tarafına sapmışlardı ve Back Bay Fens'e giden yol önlerinde kıvrılarak gidiyordu.
"Size kalp naklinin yapıldığı gece saat onda." dedi Abby, "Vermont,
Berlington'da verici bir kalp bulunduğuna dair Bayside Hastane'sine bir telefon geldi. Üç saat sonra kalp ameliyathanemize teslim edildi. Organ alımının Wilcox Memorial Hastane-si'nde, Timothy Nicholls adlı bir cerrah tarafından yapıldığı sanılıyordu. Kalbiniz takıldı, olağandışı bir şey gözükmüyordu. Birçok bakımdan Bayside'da yapılan diğer nakillere benziyordu." Durakladı. "Tek ve büyük bir farkla. Verici kalbinizin nereden geldiğini kimse bilmiyordu."
"Burlington'dan geldiğini söylemiştiniz."
"Öyle olduğu sanılıyordu. Ama Dr. Nicholls ortadan kayboldu. Belki de gizleniyordun Ölmüş de olabilir. Ve Wilcox Memorial da o gece bir organ alımı yapıldığını inkâr ediyor."

Hemlock: Otenazi hareketine sempatiıjle ıjaklaşan bir grubun adı. Kelime, baldıran anlamına gelir
Nina suskunlukla geri çekilmişti. Yün mantosu içinde giderek ufalıyor gibiydi. "Siz ilk değildiniz," dedi Abby. Bembeyaz kesilmiş yüz, uyuşmuş bir ifadeyle bakakalmıştı. "Başkaları da mı vardı?"
"En azından dört kişi. Son iki yılın kayıtlarını gördüm. Hep aynı şekilde olmuş. Bayside, Burligton'dan bir verici bulunduğuna dair bir telefon alıyor. Kalp, bizim ameliyathaneye geceyansından biraz sonra getiriliyor. Nakil yapılıyor ve her şey rutin bir şeymiş gibi gerçekleşiyor. Ama bu tabloda yanlış olan bir şey var. Dört kalpten, dört ölü insandan bahsediyoruz. Bir arkadaşım ve ben Burlington'da o tarihlerde yayımlanmış ölüm ilanlarına baktık. Vericilerin hiçbiri görünmüyordu."
"Öyleyse kalpler nereden geliyor'.[A]"
Abby durdu. Bakışları Nina'nın inanmaz bakışlarıyla karşılaştı, "Bilmiyorum," dedi .
Limuzin kuzeye kıvrılmış ve bir kez daha Charles Nehri'nin kenarından geçiyordu. Beacon Tepesi'ne geri dönüyorlardı.
"Hiç kanıtım yok," dedi Abby. "NEOB'a veya başka birilerine gidemem. Hepsi hakkımda soruşturma açıldığını biliyor. Beni deli bayan olarak tanıyorlar. İşte bu yüzden size geldim. O gece yoğun bakım ünitesinde karşılaştığımızda şöyle düşündüm: İşte, arkadaş olmayı isteyeceğim bir kadın." Durdu. "Yardımınıza ihtiyacım var. Bayan Voss."
Nina uzun bir süre konuşmadı. Abby'ye bakmıyordu, gözlerini tam karşıya dikmişti, yüzü bembeyaz kesilmişti. En sonunda bir karara varmış gibi göründü. Derin bir soluk aldı ve "Şimdi sizi bırakacağım," dedi. "Şu köşe uygun mu?" "Bayan Voss, kocanız o kalbi satın aldı. Eğer o yaptıysa başkaları da yapabilir. Vericilerin kim olduğunu bilmiyoruz! Onları nasıl elde ettiklerini bilmiyoruz... "
"Burada dur," dedi Nina sürücüye.
Limuzin kaldırım kenerına yanaştı.
"Lütfen inin," dedi Nina.
Abby kımıldamadı. Bir an konuşmadan oturdu. Yağmur durmadan arabanın tepesini dövüyordu.
"Lütfen," diye fısıldadı Nina.
"Size güvenebileceğimi sanmıştım. Sanmıştım ki..." Abby yavaşça başını salladı. "Hoşçakalın, Bayan Voss."
Bir el omzuna dokundu. Abby arkasına dönüp diğer kadının korku dolu gözlerine baktı.
"Kocamı seviyorum," dedi Nina. "O da beni seviyor."
"Bu, her şeyi doğru kılar mı?"
Nina yanıt vermedi.
Abby arabadan inip kapıyı kapadı. Limuzin uzaklaştı. Arabanın karanlığın içine süzüldüğünü seyrederken şöyle düşündü: onu bir daha asla göremeyeceğim.
Sonra omuzlan çökmüş bir halde dönüp yağmurda yürümeye başladı.
"Şimdi eve mi. Bayan Voss?" Şöförün hoparlörden gelen monoton ve metalik sesiyle Nina düşüncelerinden sıyrıldı.
"Evet," derdi "Beni eve götür."
"Siyah yünden kozasına daha da sıkı sarındı ve gözlerini penceresinde yollar oluşturan yağmura dikti. Victoria ne söyleyeceğini düşündü. Ve ne söylemeyeceğini, söyleyemeyeceğini. İşte aşkımız bu hale geldi, diye düşündü. Sır üstüne sır. Ve en korkunç sırrı benden sa/c/ıyor.
Başını eğdi ve Victor için ağlamaya başladı, evliliğine olanlar için. Kendisi için de ağlıyordu, çünkü ne yapılması gerektiğini biliyor ve korkuyordu.
Yağmur pencereden aşağı gözyaşları gibi akıyordu. Ve limuzin onu eve, Victor'a götürüyordu.
19

u-şu'nun banyo yapmaya ihtiyacı vardı. Yaşça büyük çocuklar günlerdir böyle söylüyorlardı, hatta Aleksei'i onu güzelce te-mizlennezse, Şu-şu'yu denize atmakla tehdit etmişlerdi. Üstüne ne kadar düşsen de, kötü kokuyor, diyorlardı.

Aleksei Şu-şu'nun kötü koktuğunu düşünmüyordu. Kokusunu seviyordu. Hiç yıkanmamış-tı ve üzerindeki her koku farklı bir anı gibiydi. Kuyruğuna döktüğü etsuyunun kokusu, Nadya'nın ona her şeyden çifter porsiyon verdiği, önceki akşam yemeğini hatırlatıyordu. (Nadya ona gülümse-mişti de.) Sigara kokusu Mişa Amca'nın kokuşuydu, keskin ama sıcacık. Ekşi pancar kokusu, gülüşüp haşlanmış yumurta yedikleri ve Şu-şu'nun kafasına çorba döktüğü son Paskalya sabahından kalmaydı. Ve gözlerini kapayıp içine çektiğinde, bazen başka, daha hafif fakat yıllardır silinmemiş bir kokuyu duyabiliyordu. Bu, ekşi veya tatlı diye adlandırabileceği bir şey değildi. Onu, daha çok içinde uyanan duygularla ayırdediyordu. Kalbinde hissettiği kokuyla. Bu, bebekliğinin kokuşuydu. Okşanmanın, ninni söylenmenin ve sevilmenin kokusu.
Aleksei Şu-şu'ya sarılarak battaniyesinin altına iyice büzüldü. Seni yıkamalarına asla izin vermeyeceğim, diye düşündü.
Yine de ona sataşacak fazla çocuk kalmamıştı. Beş gün önce sisin içinde bir tekne daha belirmiş ve bir süre geminin yanında gitmişti. Bütün çocuklar seyretmek için itişerek küpeşteye koşarken Nadya'yla Gregor bir aşağı bir yukarı yürüyüp çocuklan tek tek isim söyleyerek çağırıyodardı. Nikolai Alekseyenko! Pavel Prebra-
zenskyl Her isim söylenişinde zafer haykırışları duyuluyor, yumruklar havaya kalkıyordu. Evet! Seçildim!
Sonra, seçilmeyenler, artakalanlar, sandalın seçilen çocuklan diğer gemiye taşımasını sessizce izleyerek küpeştede kalakalıyorlardı.
"Nereye gidiyorlar?"' diye sordu Aleksei.
"Batıdaki ailelere," diye yanıtladı Neıdya. "Şimdi, küpeşteden uzak durun.
Burası soğumaya başladı."
Oğlanlar yerlerinden kıpırdamadılar. Bir süre sonra Nadya güvertede kalıp kalmamalarına aldırmıyormuş göründü ve aşağı inmek için yanlarından ayrıldı. "Batıdaki aileler aptal olmalı," dedi Yakov.
Aleksei dönüp ona baktı. Yakov öfkeli gözlerini denize dikmiş, çenesini kavgaya susamış birininki gibi öne doğru çıkarmıştı. "Sana göre de herkes aptal," dedi Aleksei.
"Öyleler. Bu gemideki herkes öyle."
"Bu da demek oluyor ki sen de."
Yakov cevap vermedi. Sadece, bakışları yine sisin içinde yol alan diğer gemiye çevrili, tek eliyle küpeşteyi kavradı. Sonra yürüyüp gitti.
Sonraki birkaç gün boyunca Aleksei onu çok az gördü.
Yakov o gece, her zamanki gibi, akşam yemeği biter bitmez ortadan kaybolmuştu. Herhalde aptal Harikalar Diyan'ndadır, diye düşündü Aleksei. Fare pislikleriyle dolu o sandığa saklanmıştır.
Aleksei battaniyesini başına çekti. Ve öylece, yanağı kirii Şu-şu'ya dayalı, yatakta dertop olmuş halde uyuyakaldı.
Bir el onu sarstı. Gecenin içinden bir ses tatlı tatlı ona sesleniyordu:
"Aleksei. Aleksei."
"Anne," dedi.
"Aleksei, kalkma zamanı geldi. Sana bir sürprizim var."
Kalın bir uyku tabakasının altından yavaş yavaş kalkıp, karanlıkla karşılaştı.
El hâlâ onu sarsıyordu. Nadya'nın kokusunu tanıdı.
"Gitme vakti geldi," diye fısıldadı kadın.
"Nereye gidiyorum?"
"Yeni annenle tanışmak için hazırlanman gerekiyor." n
"O, burada mı?"
"Seni ona götüreceğim, Aleksei. Bütün çocukların içinden sen seçildin. Sen çok şanslısın. Şimdi gel. Ama sessiz ol."
Aleksei kalkıp oturdu. Henüz tam olarak uyanmamıştı, rüya görüp görmediğinden pek emin değildi. Nadya elini uzatıp ranzadan inmesine yardım etti.
"Şu-şu," dedi.
Nadya köpeği kucağına verdi. "Tabii Şu-şu'nu getirebilirsin." Çocuğun elini tuttu. Ani bir mutluluk dalgası Aleksei'i kendine getirdi. Nadya'nın elini tutuyordu ve birlikte yeni annesiyle tanışmaya gidiyorlardı. Karanlıktı ve

karanlıktan korkardı ama Nadya ya-nındayken ona hiçbir şey olmazdı. Hatıdadı, nasıl olduysa hatırladı. İşte annenin elini tutmak böyle bir duyguydu.
Kamaradan çıkıp loş koridorda yürümeye başladılar. Zevk veren bir sersemlik içinde tökezliyor, nereye gittiklerine dikkat etmiyordu, çünkü Nadya her şeyle ilgileniyordu. Bir başka koridora saptılar. Bu seferkini tanımıyordu. Bir kapıdan çıktılar.
Harikalar Diyarı'na gelmişlerdi.
Çelik köprü önlerinde uzanıyordu. Onun ötesinde de mavi kapı vardı.
Aleksei durdu.
"Ne oldu?" diye sordu Nadya.
"Oraya girmek istemiyorum."
"Ama girmek zorundasın."
"Orada yaşayan insanlar var."
"Aleksei, zorluk çıkarma." Nadya elini daha sıkı tuttu. "Buraya girmen gerekiyor."
"Neden?"
Nadya birden, farklı bir taktiğe başvurması gerektiğini anladı. Çocukla gözgöze gelmek için çömeldi ve onu omuzlarından sertçe kavradı. "Her şeyi mahvetmek mi istiyorsun? Yeni anneni kızdırmak mı istiyorsun? O. söz dinleyen küçük bir çocuk bekliyor sense huysuzluk yapıyorsun.
Aleksei'in dudakları titredi. Ağlamamak için çok çabaladı, çünkü büyüklerin çocukların gözyaşlarından ne kadar nefret ettiği-ni biliyordu. Ama yine de yaşlar akmaya başlıyordu ve şimdi de herhalde her şeyi berbat etmişti. Tıpkı Nadya'nın söylediği gibi. Her zaman her şeyi mahvediyordu.
"Daha hiçbir şey kesinleşmedi," dedi Nadya. "Hâlâ başka bir çocuk seçebilir. İstediğin bu mu?"
Aleksei hıçkırdı. "Hayır."
"Öyleyse neden uslu durmuyorsun?"
"Bıldırcın insanlarından korkuyorum."
"Ne? Çok komiksin. Hiç kimse seni istemeseydi, buna hiç şaşmazdım." Doğruldu ve çocuğun elini tekrar kavrad:. "Gel."
Aleksei mavi kapıya baktı. Fısıldadı. "Beni kucağına al."
"Çok büyüksün. Belimi incitirim."
"Lütfen beni kucağına al."
"Yürümek zorundasın Aleksei. Şimdi acele et, yoksa geç kalacağız." Kolunu çocuğun omzuna attı.
Aleksei, sırf Nadya yanında olduğu için, ona sıkı sıkı sarıldığı için, yürümeye başladı. Nadya ona, tıpkı kendisinin Şu-şu'ya sıkı sıkı sarıldığı gibi sarılmıştı. Üçü birbirlerine sarıldıkları sürece, kötü bir şey olmayacaktı.
Nadya mavi kapıyı çaldı
Kapı açıldı.
Yakov onların tepedeki çelik köprüde yürüdüklerini duydu. AlekseiMn sızlanmalarını. Nadya'nın sabırsız dil dökmelerini. Sandığın kenarına yaklaşıp dikkatle onları gözetledi. Şimdi mavi kapıya doğru ilerliyorlardı. Biraz sonra kapıdan içeri girip gözden kayboldular.
Neden oraı[A]a benim değil de Aleksei'in girmesi gereki\jor?
Yakov sandıktan dışarı süzüldü ve merdivenlerden çıkıp mavi kapıya gitti. Açmaya çalıştı ama her zamanki gibi kilitliydi.
Yenilgiye uğramış bir halde sandığına geri döndü. Burası artık oldukça konforlu bir gizlenme yeriydi. Son bir haftada bir battaniye, bir fener ve içinde çıplak kadınlar olan birkaç dergi toplamıştı. Kubiçev'den de bir çakmakla bir paket sigara yürütmüştü. Yakov arada sırada birini tüttürüyordu ama o kadar az sigara vardı ki ida-

reli olmaya çalışıyordu. Bir seferinde kazayla talaşları tutuşturmuştu. Bu, epey heyecanlı olmuştu. Ama çoğu zaman sadece sigaraların yanında olmasından, paketi elinde tutmaktan, fenerin ışığı altında etiketini tekrar tekrar okumaktan hoşlanıyordu.
Aleksei'le Nadya'nın köprüde yürüdüklerini duyduğunda da bunu yapıyordu.
Simdi onların mavi kapıdan çıkmalarını bekliyordu. Çok uzun sürmüştü. İçerde ne yapıyorlardı?

Yakov sigaraları yere fırlattı. Bu hiç de adil değildi.
Dergilerdeki birkaç resme baktı. Çakmağı yakma alıştırması yaptı. Sonra uykusunun geldiğine karar verdi.
Battaniyenin içine kıvrıldı ve içi geçti.
Bir süre sonra bir gümbürtüyle uyandı. İlk önce geminin motorlarında bir arıza olduğunu sandı, sonra sesin giderek yükseldiğini ve cehennemden değil de yukarıdaki güverteden geldiğini far-ketti.
Bu bir helikopterdi.
Gregor naylon torbayı, üstüne bir düğüm atıp buz çantasının içine koydu.
Nadya'ya uzattı. "Şunu alsana."
Kadın ilk önce duymamış gibi göründü. Sonra bütün kanı çekilmiş yüzüyle Gregor'a baktı, adam şöyle düşündü: Orospu buna dayanamaijacak. "Buza konması lazım.
Hadi, durma." Buz çantasını ona doğru itti.
Nadya dehşet içinde geri çekilir gibi oldu. Sonra derin bir nefes alarak çantayı aldı, odanın öbür tarafına götürüp tezgahın üstüne koydu. Buz çantasına buz boşaltmaya koyuldu. Adam onun bacaklarının titrediğini hissetti. İlk seferi her zaman bir şok olurdu. Gregor'un bile ilk seferinde midesi allak bullak olmuştu. Nadya da alışacaktı.
Ameliyat masasına döndü. Anestezist kefenin fermuarını kapamıştı bile ve şimdi de kana bulanmış örtüleri topluyordu. Cerrah ona yardım etmek için yerinden kımıldamamıştı. Onun yerine, sanki nefesini tutmaya çalışıyormuş gibi, tezgâha yaslanmış duruyordu. Gregor tiksintiyle onu süzdü. Kendini bu kadar koyverip bu kadar şişmanlayan bir doktor ona çok iğrenç geliyordu. Cerrah bu gece iyi görünmüyordu. Bütün işlem sırasınca hırıltılar çıkararak nefes almıştı ve elleri her zamankinden daha fazla titremişti.
"Başım ağrıyor," diye inledi cerrah.
"Çok fazla içtiniz. Herhalde içki yüzünden ağrıyordur." Gregor masaya yaklaştı ve kefenin bir ucunu tuttu. O ve anestezist birlikte yüklerini kaldırıp sedyeye koydular. Sonra Gregor kirli giysi yığınını alıp onları da sedyeye koydu.
Oyuncak köpek az kalsın gözünden kaçıyordu. Harab olmuş tüyleri kana bulanmış, yerde yatıyordu. Onu yerden alıp kirli giysilerin üstüne fırlattı ve sonra anestezistle beraber sedyeyi iterek çöp bölmesine götürdüler. Kapağını açıp kefeni, giysileri ve köpeği içine bıraktılar.
Cerrah inledi. "Bu gördüğüm en lanet olası başağrısı....'"
Gregor onu duymamazlıktan geldi. Eldivenlerini çıkarıp ellerini yıkamak için lavaboya gitti. İnsanın bu pis şeylere dokunurken ne kapacağı belli olmazdı. Bit olabilirdi. Ameliyata girmeye hazırlanan bir doktor gibi baştan aşağı temizlendi.
Büyük bir gürültü, yere düşen metal aletlerin şangırtısı duyuldu. Gregor dönüp baktı.
Cerrah yerde yatıyordu, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, dudakları, iplerinden kurtulmuş bir kuklanınki gibi titriyordu.
Nadya'yla anestezist dehşet içinde donakalmışlardı.
"Nesi var bunun?" diye sordu Gregor sertçe.
"Bilmiyorum," dedi anestezist.
"Haydi, bir şeyler yapın!"
Anestezist çırpınan adamın yanına diz çöktü ve onu ayıltmak için boşuboşuna uğraştı. Adamın cerrahi maskesini gevşetip yüzüne bir oksijen maskesi yapıştırdı. Kasılmalar şimdi daha da artmıştı. kolları bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu.
"Maskeyi tutun!" dedi anestezist. "İğne yapacağım!"
Gregor adamın başında diz çöktü ve maskeyi devraldı. Cerrahın yüzü Gregor'a hamur gibi, yağlı ve iğrenç geldi. Oksijen maskesi ağzından akan salyalar yüzünden kayıyordu. Derisi morarmaya başlamıştı. Gregor o anda, giderek artan morarmaya bakarak çabalarının boşuna olduaunu anladı.
Birkaç dakika sonra adam ölmüştü.
Üçü, uzunca bir süre, gözleri cesede dikili, durdular. Gövdesi daha da şişmiş ve acayip bir görünüm almıştı. Midesi büyümüş, yüzeyindeki etli kıvrımlar bir deniz anası gibi yayılmıştı.
"Şimdi ne halt yiyeceğiz?" dedi anestezist.
"Başka bir cerrah bulmamız lâzım," dedi Gregor.

"Denizden cerrah tutacak halimiz yok. Limana planlanandan önce yanaşmamız gerekecek,"
"Ya da canlı kargo ileteceğiz..." Gregor ansızın başını yukarı kaldırdı. Nadya'yla anestezist de. Şimdi hepsi duyuyorlardı: Helikopterin gürültüsü.
Gregor tezgâhın üstündeki buz çantasına baktı. "Hazır mı?"
"Buzla doldurup paketledim," dedi Nadya.
"Git o zaman. Çantayı onlara götür." Gregor gözlerini yeniden cerrahın cesedine çevirdi. Tiksintiyle bir tekme savurdu. "Biz de şu balinanın icabına bakarız." Mavi göz güvertede ışıldıyordu.
Yakov, kaptan köşkünün merdivenlerinin altına saklanıp mavi ışık demetini ve onu çevreleyen beyaz ışık çemberini seyretmişti. İşıklar o kadar parlaktı ki o tarafa bakamıyordu. Gözlerini gökyüzüne, havada asılı duran helikoptere çevirmişti. Helikopter karanlığın içinden alçalmaya başlamıştı, Yakov pervanelerin rüzgârı yüzünü döverken gözlerini kapadı. Tekrar açtığında, helikopterin yere indiğini gördü.
Kapısı açıldı ama hiç kimse gözükmedi. Birinin binmesini bekliyordu.
Yakov, iki basamağın arasındaki boşluktan helikoptere bakabilmek için sürünerek ilerledi. Şanslı Aleksei, diye düşündü. Bu akşam gidiyor olmalı.
Bir kapının kapandığını duydu ve ışık çemberinin kenarında biri belirdi. Nadya'ydı. Öne eğilerek, poposu havaya dikili, güverteyi geçti. Pervanelerin aptal kafasını uçuracağından korkuyordu. Helikopterin içine eğildi, pilotla konuşurken poposu dışarda kalmıştı. Sonra geri çekilip ışıkların kenarına çekildi.

Bir an sonra helikopter havalandı.
Işıklar söndü, güverte karanlığa gömüldü.
Yakov helikopterin yükselişini seyretmek için merdivenin etrafını dolaştı. Kuyruğunun ipin ucundaki dev bir sarkaç gibi sallandığını gördü. Sonra helikopter suyun üzerinden fazla yükselmeden uçtu ve gök gürültüsününü andıran sesiyle birlikte gecenin içinde kayboldu.
Bir el Yakov'un koluna yapıştı. Hızla geriye çekilip döndüm-lürken bir çığlık attı.
"Burada ne halt ediyorsun?" dedi Gregor.
"Hiçbir şey!"
"Ne gördün?"
"Sadece bir helikopter... "
"Ne gördün dedim sana!"
Yakov yalnızca bakakaldı, cevap veremeyecek kadar korkmuştu.
Nadya seslerini duymuştu. Şimdi güvertenin öbür tarafından onlara doğru geliyordu. "Ne var?"
"Çocuk yine seyrediyordu. Kamarayı kilitlediğini sanıyordum."
"Kilitledim. Daha önce kaçmış olmalı." Yakov a baktı. "Yine o. Her saniye peşinden koşturamam ki."
"Neyse, bu çocuk canıma yetti artık." Gregor Yakov'un kolundan tutup sarsarak merdivenlerin yanındaki kapalı bölmeye doğru sürükledi. "Öbürlerinin yanına geri dönemez." Bölmenin kapağını açmak için döndü.
Yakov Gregor'un dizinin arkasına bir tekme savurdu.
Gregor bir çığlık basıp Yakov'u bıraktı.
Yakov koştu. Nadya'nın bağırışını, arkasından gelen ayak seslerini duydu. Sonra da kaptan köşkünün merdivenlerini çınlatarak inen başka ayak sesleri. İleri, geminin baş tarafına doğru fırladı. Anladı ki artık çok geçti, helikopter pistinin tam ortasına koşmuştu.
Büyük bir gürültü duyuldu ve güvertenin ışıklan yandı.
Yakov ışıkların gözleri kör edici parlaklığının tam ortasında kapana kısılmıştı. Elleriyle gözlerini kapayıp pesindekilerin seslerinden uzağa düşe kalka yürüdü. Ama etrafını sarmışlar, ona doğru ilerliyorlardı. Gömleğine yapıştılar. Yakov havaya yumruklarını savuruyordu.
Biri yüzüne bir tokat attı. Darbe Yakov'u yere serdi. Sürünerek kaçmaya çalıştı ama bacaklarına tekme atıyorlardı.
"Yeter!" dedi Nadya. "Onu öldürmek istemezsiniz değil mi?"
"Piç kurusu," diye homurdandı Gregor.

Yakov'u saçından tutup çektiler. Gregor onu güverte boyunca iterek bölmenin kapısına doğru götürdü. Yakov durmadan sendeliyor. her seferinde de saçından tutulup kaldırılıyordu. Nereye gittiklerini göremiyordu. Sadece birkaç basamak aşağı indiklerini, bir koridordan geçtiklerini sezebiliyordu. Gregor sürekli küfrediyordu. Hem de hafifçe topallıyordu, bu da Yakov'u azıcık da olsa memnun ediyordu.
Bir kapı açıldı ve Yakov eşikten içeri fırlatıldı.
"Bir süre burada çürü," dedi Gregor. Ve kapıyı çarparak kapadı.
Yakov bölmenin kapısının kapandığını duydu. Ayak sesleri uzaklaştı. Karanlıkta yapayalnız kalmıştı.
Dizlerini göğsüne çekip kollarıyla kendini sardı. Bedenini garip bir titreme kapladı, durdurmaya çalıştı ama yapamıyordu. Dişlerinin takırdadığını duyabiliyordu, soğuktan değil, ruhunun derinliklerindeki sarsıntıdan. Gözlerini kapadı, bu gece gördükleri aklına geldi. Güverteyi geçen, doğaüstü bir ışık denizinde yüzen Nadya, Helikopter kapısının açılması ve beklemeleri. Şimdi Nadya eğilmiş, uzanıp pilota bir şey veriyordu.
Bir kutu.
Yakov bacaklarını göğsüne iyice yapıştırdı, ama titreme bir türlü durmuyordu. İnleyerek parmağını ağzına soktu ve emmeye başladı.
20
Abby için en kötüsü sabahlardı. Önünde uzanan günle ilgili o ilk, uykulu heyecan dalgasıyla uyanıyordu. Sonra birden hatırlıyordu: Gidecek hiçbir yerim yok. Bunu algılamak fiziksel bir darbe kadar acı veriyordu. Yatakta yatıyor, Mark'ın giyinişini dinliyordu. Onun hâlâ karanlık odada gidip gelişini duyuyor ve ona tek bir sözcük bile söyleyememenin üzüntüsü her yanını sarıyordu. Bir ev ve yatağı paylaşıyorlardı ama günlerdir birbirleriyle çok az konuşmuşlardı. İşte aşklar böyle biter, diye düşündü Abby Mark'ın ön kapıdan çıktığını duyduğunda. Öfkeli sözlerle değil, suskunlukla.
Abby oniki yaşındayken, babası tabakhanedeki işinden çıkarılmıştı. Bunu izleyen haftalar boyunca babası her sabah sanki yine işe gidiyormuş gibi arabasına binip gitmişti. Abby onun nereye gittiğini veya ne yaptığını hiçbir zaman öğrenememişti. Öldüğü güne kadar babası ona anlatmamıştı. Abby'nin tüm bildiği babasının evde kalıp kendi başansızlığıyla yüzleşmekten çok korktuğuydu. O yüzden her sabah evden kaçarak, oyuna devam etmişti.
Tıpkı Abby'nin bugün yaptığı gibi.
Arabasını evde bırakıp sokaklar, caddeler boyunca, nereye gittiğine aldırmadan yürüdü. Dün akşam hava soğumuştu ve nihayet bir pastanede durduğunda yüzü soğuktan uyuşmuştu. Bir kahveyle susamlı çörek aldı ve masalardan birine geçti. Bir iki lokma almıştı ki, gözü yan masadaki adama ilişti. Adam Boston Herald okuyordu.
Ön sayfada Abby'nin fotoğrafı vardı.
Çıkıp gitmek istedi. Herkesin ona baktığını sanarak, kaçamak bakışlarla çevresine göz gezdirdi, oysa kimsenin ona baktığı yoktu.
Masadan fırladı, bageli çöp kutusuna atıp dışarı çıktı. İştahı kaçmıştı. Bir blok ötedeki bir gazete bayiinden bir Herald aldı ve bir kapı eşiğine sığınıp titreyerek gazeteyi gözden geçirdi.
TRAJEDİYE YOL AÇAN ZORLU CERRAHİ EĞİTİMİ
Herkesin söylediğine göre. Doktor Abigail DiMatteo seçkin bir asistandı... Bölüm Başkanı Dr Co/i n Wet tig e göre Batjside Tıp Merkezi'ndeki en iyi asistanlardan biri[jdi. Ama son birkaç gün içinde, Dr DiMatteo bölümdeki ikinci yılına başladıktan kısa bir süre sonra, işler fena halde kötü gitmeye...
Abby okumayı bırakmak zorunda kaldı; nefesi kesilir gibi oluyordu. Yazıyı bitirecek kadar sakinleşmesi birkaç dakika sürdü. En sonunda yazıyı okuyup bitirdiğinde gerçekten midesi bulandı.
Muhabir her şeyi yazmıştı. Davaları. Mary Allen'ın ölümünü. Brendayla bağınşmalarını. Hiçbiri inkâr edilebilir gibi değildi. Bütün parçalar biraraya getirildiğinde ortaya dengesiz, hatta tehlikeli bir kişilik tablosu çıkıyordu. Bu, kaderlerinin deli bir doktorun elinde olduğunu öğrenen insanların gizli bir dehşet duymalarını sağlayacaktı.
Yazıda adı geçen kişinin ben olduğuma inanamıyorum. Tıbbi lisansını elinden almasalar bile, ihtisasını bitirse bile, böyle bir makale asla onun peşini

bırakmazdı. Tabii kuşkular da. Aklı başında hiçbir hasta bir psikopatın bıçağı altına yatmazdı.
Elinde o gazeteyle ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu. Nihayet durduğunda Harvard Üniversitesi Parkı'ndaydı ve kulakları soğuktan ağrıyordu. Öğle yemeği vaktinin çoktan geçtiğini farketti. Bütün sabah etrafta dolaşmıştı ve günün yarısı geçmişti bile. Şimdi nereye gideceğini bilemedi. Parktaki herkesin -sırtlarında çantala-rıyla öğrencilerin, tüvitleriyle savruk profesörlerin- gidecek bir yeri \j3rrHi Ama onıın v/oktıı
Başını eğip tekrar gazeteye baktı. Kullandıkları fotoğraf asistan rehberindendi, intörnken çekilmişti. Dinç ve sabırsız bir yüzle, hayalini elde etmek için çalışmaya hazır ve istekli bir genç kadının bakışıyla kameraya gülümsemişti. Gazeteyi en yakındaki çöp tenekesine fırlatıp eve yürürken şöyle düşündü:
Onlarla sauaş. Onlarla savaşmak zorundasın.
Ama Abby'yle Vivian'ın elinde başka ipucu kalmamıştı. Dün Vivian uçakla BurÜngton'a gitmişti. Gece Abby'yi aradığında kötü haberleri vardı: Tim Nicholls'ın muayenehanesi kapanmıştı ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Çıkmaz sokak. Ayrıca Wilcox Memorial'da o dört tarihte yapılmış organ alımlarının kaydı yoktu. Bir çıkmaz sokak daha. Son olarak da Vivian bölge polisine başvurmuş ve kayıp kişilerle veya kalbi çıkarılmış kimliği belirlenemeyen cesetlerle ilgili hiçbir kayda rastlayamamıştı. Son çıkmaz sokak.
İzlerini kaybettirdiler Onları asla yenemeyeceğiz.
Ön kapıdan içeri girer girmez telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü gördü. Mesajı Vivian bırakmıştı, onu aramasını istiyordu. Bıraktığı telefon numarası Burlington'daydı. Abby numarayı tuşladı ama kimse açmadı o yüzden kapattı.
Sonra NEOB'u aradı, ama her zamanki gibi onu Helen Le-wis'e bağlamadılar. Öyle görünüyordu ki hiç kimse psikopat Dr. DiMatteo'nun yeni teorilerini dinlemek istemiyordu. Başka kimi arayacağını bilemiyordu. Bayside'da tanıdığı tüm insanları birer birer düşündü: Dr. Wettig. Mark. Mohandas ve Zwick. Susan Casado. Jeremiah Parr Hiçbirine güvenmiyordu. Hiçbirine.
Tekrar Vivian'ı aramak için telefonu eline almıştı ki pencereden dışarı bir göz attı. Sokağın öbür ucuna kestane rengi bir minibüs parketmişti.
Seni kahrolası. Bu kez elime düşeceksin!
Antredeki dolaba koştu ve dürbünü aldı. Pencereden netleye-rek plakasını okumayı başardı.
Seni yakaladım, diye düşündü zafer sevinciyle. Seni yakaladım.
Telefonu kaptı ve Katzka'yı aradı. Dedektifin telefonu açmasını beklerken, aradlöl kişinin n nlmacinm
rrannlini npirii
Belki de bu otomatik bir tepkiydi. Yardıma ihtiyacın olduğunda polisi ararsın.
Ve tanıdığı tek polis de oydu.
"Dedektif Katzka." dedi adam her zamanki tek düze ve resmi ses tonuyla.
"Minibüs geri geldi!" dedi Abby soluk soluğa.
"Efendim?"
"Ben Abby DiMatteo. Beni izleyen minibüs... evimin hemen önüne parkedilmiş.
Plaka numarası 5-3-9, TDV. Massachusetts plakası."
Adam numarayı not alırken bir sessizlik oldu. "Brewster Cad-desi'nde oturuyorsunuz, değil mi?"
"Evet. Lütfen hemen birini yollayın. Her kimse ne yapacağını bilmiyorum."
"Sadece yerinizden kımıldamayın ve kapıları kilitleyin. Anladınız mı?"
"Tamam." Abby derin bir soluk aldı. "Peki."
Kapıların zaten kilitli olduğunu biliyordu ama yine de tekrar kontrol etti. Her şey güvenlik altındaydı. Oturma odasına döndü ve perdenin yanına oturdu, arada bir minibüsün hâlâ orada olduğundan emin olmak için dışarıya gözatıyordu. Olduğu yerde kalmasını istiyordu. Polisler geldiğinde sürücünün tepkisini görmek istiyordu.
Onbeş dakika sonra tanıdık yeşil bir Volvo gelip kaldırımın kenarına, minibüsün tam karşısına yanaştı. Katzka'nın kendisinin çıkagelmesini beklemiyordu ama işte oradaydı, arabasından iniyordu. Abby onu görür görmez bir ferahlama duygusunun her yerini sardığını hissetti. O ne yapılacağını bilir, diye düşündü. Katzka, her şeyle başa çıkabilecek kadar zekiydi.
Caddenin karşısına geçip yavaşça minibüse yaklaştı.

Abby pencereye iyice yaklaştı, kalbi ansızın hızla çarpmaya başlamıştı. Katzka'nın nabzının da onunki kadar hızlı atıp atmadığını merak etti. Dedektif neredeyse doğal bir nezaketle sürücüye yaklaştı. Ancak biraz ilerleyip hafifçe Abby ye doğru döndüğünde onun silâhını çekmiş olduğunu farketti. Silâhına uzandığını bile nörrnpmi<;ti
Abby seyretmeye korkuyordu. Katzka için korkuyordu.
Dedektif yavaş yavaş ilerledi ve pencereden içeri gözattı. Kuşku uyandıran bir şey görmediği belliydi. Minibüsün etrafından dolanıp arka penceresinden içini gözetledi. Sonra silâhını beline koyup sokağın her iki tarafına baktı. Ansızın yakındaki bir evin ön kapısı açıldı ve gri bir iş tulumu giymiş bir adam bağırıp elini sallayarak verandanın merdivenlerinden fırtına gibi indi. Katzka en önemli özelliği haline gelmiş so-ğukkanhhğıyla tepki gösterdi ve rozetini çıkardı. Diğer adam rozete baktı ve geri verdi. Sonra cüzdanını çıkarıp kimliğini gösterdi.
İki adam bir süre konuşarak, arada bir minibüsü ve evi işaret ederek durdular. Sonunda tulumlu adam tekrar eve girdi.
Katzka Abby'nin evine doğru yürüdü.
Abby onu ön kapıdan içeri aldı. "Neler oldu?"
"Hiçbir şey."
"Sürücü kimmiş? Neden beni takip ediyormuş?"
"Neden sözettiğinizi bilmediğini söylüyor."
Abby Katzka'nın peşinden oturma odasına girdi. "Ben kör değilim! O minibüsü daha önce de görmüştüm. Bu sokakta."
"Sürücü buraya daha önce hiç gelmediğini söylüyor."
"Neyse, sürücü kimmiş?"
Katzka not defterini çıkardı. "John Doherty, otuzaltı yaşında, Massachusetts'te yaşıyor. Lisanslı (kayıtlı) su tesisatçısı. Bunun Brewster Sokağı'na yaptığı ilk ziyaret olduğunu söylüyor. Minibüs Back Bay Tesisatçılığa kayıtlı. İçi de aletlerle dolu." Defterini kapayıp paltosunun cebine koydu. Sonra Abby'yi her zamanki ilgisiz tavrıyla süzdü.
"O kadar emindim ki," diye mırıldandı Abby. "Aynı minibüs olduğundan o kadar emindim ki,"
"Demek hâlâ öyle bir minibüs olduğunda ısrar ediyorsunuz?"
"Evet kahrolası!" diye bağırdı Abby. "Öyle bir minibüs vardı!"
Katzka onun patlamasına hafifçe yukarı kalkmış bir kaşla karşılık verdi. Abby kendini derin bir nefes almaya zorladı. Bir öfke buhranı bu adamın tepki vereceği son şeydi. Bütünüyle mantıklı. sağduyulu biriydi. Polis rozetli bir Mr. Spock.
Abby bu kez daha sakin bir tavırla "Bunları hayal etmedim. Ve de uydurmadım." "Eğer bir daha minibüsü gördüğünüzü sanırsanız, plakasını alın."
"Gördüğümü sanırsam mı?"
"Doherty'nin verdiği bilgileri doğrulatmak için Back Bay Tesisatçılığı arayacağım. Ama onun sadece bir tesisatçı olduğuna gerçekten inanıyorum." Katzka oturma odasına doğru baktı. Telefon çalıyordu. "Cevap vermeyecek misiniz?" "Lütfen gitmeyin. Biraz daha kalın. Size anlatacak birkaç şeyim var."
Adam kapının koluna çoktan uzanmıştı. Şimdi durmuş Abby'nin telefonu açmasını izliyordu.
"Alo?" dedi.
Hafif bir kadın sesi karşılık verdi, "Dr. DiMatteo?"
Abby hemen bakışlarını Katzka'ya çevirdi. Adam yalnızca Abby'nin bakışından bu telefonun önemli olduğunu anlamış gibiydi. "Bayan Voss?" dedi Abby.
"Bir şey öğrendim," dedi Nina. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir anlamı olup olmadığını da."
Katzka Abby'ye doğru seyirtti. Bunu öylesine çabuk ve sessizce yapmıştı ki Abby onun yaklaşmasına bir tepkide bulunamadı. Adam dinlemek için başını ahizeye doğru eğdi.
"Ne öğrendiniz?" dedi Abby.
"Bazı telefon görüşmeleri yaptım. Bankayla ve muhasebecimizle. Victor yirmiüç Eylül'de Boston'daki Amity Corporation adlı bir şirkete para havale etmiş." "Tarihten emin misiniz?"
"Evet."

Yirmiüç Eylül, diye düşündü Abby. Nina Voss'a yapılan organ naklinden bir gün önce.
"Amity şirketi hakkında neler biliyorsunuz?" diye sordu Abby.
"Hiçbir şey. Victor bana bu şirketten hiç bahsetmedi. Bu kadar yüklü miktarda bir havale olduğunda normalde bana anlatırdı..." Bir sessizlik oldu. Abby arka planda konuşmalar, ardından da çılgın gibi bir koşuşturmacayı andıran sesler işitti. Nina'nın sesi yeniden duyuldu. Sesi daha gergin, daha hafif geliyordu. "Telefonu kapamam gerek."
"Yüklü bir miktar dediniz. Ne kadar yüklü?"
Bir an yanıt gelmedi, Abby Nina'nın telefonu kapattığını düşündü. Sonra kadının fısıldayarak cevap verdiğini duydu.
"Beş milyon," dedi Nina. "Beş milyon dolar göndermiş."
Nina telefonu kapadı. Victor un ayak seslerini duydu ama yatak odasına girdiğinde başını kaldırmadı.
"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu Victor.
"Cynthia'yla. Gönderdiği çiçeklere teşekkür etmek için aradım."
"Bu çiçekler hangileri?"
"Orkideler."
Victor tuvalet masasının üstünde duran vazoya baktı. "Oh, evet. Çok güzel." "Cynthia gelecek baharda Yunanistan'a gideceklerini söyledi. Sanırım Karayiplerden sıkıldılar." Ona ne kadar kolaylıkla yalan söylüyordu. Bu ne zaman başlamıştı? Birbirlerine doğruyu söylemeyi ne zaman bırakmışlardı?
Victor onun yanına, yatağa oturdu. Nina onun kendisini incelediğini hissetti. "Tamamen iyileştiğin zaman," dedi kocası, "belki biz de Yunanistan'a döneriz. Belki Cynthia ve Robert'la bile gidebiliriz. İstemez misin?"
Nina başını salladı ve yatak örtüsüne baktı. Ellerine, gittikçe zayıflayan, kemikli parmaklarına baktı. Ama asla iyi/eşmeyeceğim. Bunu ikimiz de bili\joruz. Bacaklarını örtülerin arasından çıkardı. "Banyoya gitmem gerek," dedi.
"Sana yardım edeyim mi?"
"Hayır. İyiyim." Ayağa kalkınca bir an başının döndüğünü hissetti. Son zamanlarda ayağa kaltığında veya en ufak bir çaba sar-fettiğinde, sık sık başı dönüyordu. Victor'a hiçbir şey söylemedi,
2%
te ss (;erhitsi: N
sadece geçmesini bekledi. Sonra yavaşça banyoya yürümeye devam etti.
Victor'un ahizeyi kaldırdığını duydu.
Ancak banyonun kapısını kapadığında hatasının farkına vardı. Aradığı son numara hâlâ telefonun hafızasındaydı. Victor'un bütün yapacağı 'tekrar ara' tuşuna bakmaktı, böylece ona yalan söylediğini anlayacaktı. Bu, tam Victor'un yapacağı bir şeydi. Cynthia'yı aramadığını öğrenecekti. Anlayacaktı, aradığının Abby DiMatteo olduğunu bir şekilde anlayacaktı.
Nina sırtı banyo kapısına dayalı, kulağı Victor'da, durdu. Telefonu kapattığını duydu. Ve "Nina?" dediğini.
Bedenini bir baş dönmesi dalgası daha sardı. Gözlerini kaplamaya başlayan karanlıkla mücadele ederek başını eğdi. Yer ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Yere yığıldığını hissetti.
Victor kapıyı tıkırdatıyordu. "Nina, seninle konuşmam gerek."
"Victor," diye fısıldadı Nina, ama onu duyamayacağını biliyordu. Onu hiç kimse duyamazdı.
Hareket edemeyecek kadar, ona seslenemeyecek kadar bitkin, banyonun ortasında yatıyordu.
Kalbinin göğsünde bir kelebeğin kanatlan gibi çırpındığını hissetti.
"Galiba yanlış yere geldik," dedi Abby.
Katzka'yla beraber Roxbury'deki harap bir sokağa parketmiş-lerdi. Burası demir parmaklıklarla çevrili dükkanların ve iflasın eşiğinde işyerlerinin olduğu bir semtti. İyi iş yapan tek yer, az ötedeki vücut geliştirme salonuymuş gibi görünüyordu. Salonun açık pencerelerinden halterlerin şangırtılarını ve arada sırada da erkeksi kahkahalar duyuyorlardı. Salonun bitişiğinde üzerinde KİRALIK levhası bulunan boş bir bina vardı. Onun yanındaki de dört katlı, kırmızı tuğlalı Amity şirket binasıydı. Girişin üstünde bir tabela asılıydı;
Amity Tıbbi Malzeme

Satış ve Servisi
hasat
297
Demir parmaklıklı ön pencerelerin ardında epey eski görünümlü şirket ürünleri sergileniyordu: Koltuk değnekleri ve bastonlar. Oksijen tankları. Yatalaklar için yaraları önlemekte kullanılan köpükten şilteler. Oturaklı iskemleler. Altmışlı yıllardan kalma hemşire üniforması ve kepi giymiş bir manken.
Abby sokağın karşısındaki eski püskü vitrine baktı ve "Bu bizim aradığımız Amity olamaz," dedi.
"Rehberdeki tek Amity burası," dedi Katzka.
"Neden böyle bir yere beş milyon dolar havale etsin ki?"
"Daha büyük bir şirketin bir kolu olabilir. Belki de bir yatırım fırsatı olarak görmüştür."
Abby başını salladı. "Zamanlama çok yanlış. Kendinizi Victor Voss'un yerine koyun. Karısı ölüyor. İhtiyacı olan ameliyatı gerçekleştirmek için her şeyi göze alabilir durumda. Bu haldeyken yatırımlarını düşünmeyecektir."
"Karısına ne kadar önem verdiğine bağlı."
"Çok önem veriyor."
"Nereden biliyorsunuz?"
Abby Katzka'nın yüzüne baktı. "Biliyorum."
Katzka onu kendine özgü suskunluğuyla süzdü. Ne kadar garip. diye düşündü Abby, bu bakış artık kendini rahatsız hissetmesine neden olmuyordu.
Katzka arabanın kapısını açtı. "Neler öğrenebilirim bir bakayım."
"Ne yapacaksınız?"
"Etrafa göz atacağım. Birkaç soru soracağım."
"Ben de sizinle geleceğim."
"Hayır, siz arabada kalın." Arabadan inmeye davrandı ama Abby onu geri çekti. "Bakın," dedi. "Her şeyini yitirecek olan benim. Şimdiden işimi kaybettim. Çalışma iznimi kaybetmek üzereyim. Ve artık insanlar bana ya katil, ya deli, ya da ikisi birden gözüyle bakıyorlar. Mahvettikleri benim yaşamım. Bu, onlara karşı koymak için son şansım olabilir."
"O zaman bunu berbat etmeyelim, tamam mı? Orada biri sizi tanıyabilir. Bu da onları alarma geçirir. Böyle bir riski göze alır mısınız?"
Abby yerine oturdu. Katzka haklıydı. Kahretsin, yine haklıydı. Başından beri Abby'nin onunla gelmesini istememişti, ama Abby diretmişti. Abby buraya tek başına gelebileceğini söylemişti, Katzka olsa da olmasa da. Ve işte buradaydı, ama binaya bile giremiyordu. Artık kendi savaşını kendisi bile veremiyordu. Bu hakkı da elinden almışlardı. Başını sallayıp kendi güçsüzlüğüne kızarak oturdu. Buna dikkatini çektiği için Katzka'ya kızarak.
Dedektif "Kapılan kilitleyin," diyerek. Ve arabadan indi.
Abby Katzka'nın karşıya geçişini, kılıksız binadan içeri girişini izledi. İçerde ne bulacağını tahmin edebiliyordu. Tekerlekli sandalyelerden ve kusma kaplarından oluşan bunaltıcı bir sergi. Üzerine sararmış naylon örtüler geçirilmiş askılar dolusu hemşire üniforması. Kutular dolusu ortopedik ayakkabı. Her ayrıntıyı hayal edebiliyordu çünkü kendi üniformalarını alırken bu tür dükkanlara girmişti.
Beş dakika geçti. Sonra on.
Katzka, Katzka. İçerde ne \;apı\;orsun?
Sorular soracağını, onları şüphelendirmemeye çalışacağını söylemişti. Onun kararlarına güveniyordu. Ortalama bir cinayet masası dedektifi, herhalde ortalama bir cerrahtan daha zekidir diye düşündü. Ama belki de ortalama bir intörnden daha zeki değildir. Bu hastane çalışanları arasında dolaşan bir espriydi: cerrahların aptallığı, jntörnler beyinlerine, cerrahlarsa değerli ellerine güvenirlerdi. Eğer bir intörn asansörden inerken kapı erken kapanmaya başlarsa durdurmak için araya elini koyardı. Ama bir cerrah kafasını koyardı.
Ha, ha.
Yirmi dakika geçmişti. Saat beş olmuştu ve solgun güneş ışığı yerini kasvetli bir alacakaranlığa bırakmıştı. Pencerenin aralığından Martin Luther King Bulvarı'ndaki arabaların bitmek tükenmek bilmeyen gürültüsünü duyabiliyordu. Kalabalık saatler. Sokağın üst tarafında iri pazılı iki adam vücut geliştirme salonundan çıkıp arabalarına bindiler.

Katzka'nın görünmesini bekleyerek binanın girişini seyretmeye devam etti.
Beşi yirmi geçiyordu.
Trafik bu sokakta bile sıkışmaya başlıyordu. Girişin görüntüsü yanlarından geçen arabalarla kesiliyordu. Sonra birden, trafikte bir boşluk oldu ve Abby Amity binası'nın yan kapısından bir adamın çıktığını gördü. Adam kaldınmda durdu ve saatine göz attı. Başını kaldırdığında, Abby kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. O yüzü tanıyordu. Tuhaf kalın kaşlar. Bir kartalınkini andıran burun.
Bu Doktor Mapes'ti. Nina Voss'un kalbini ameliyathaneye getiren adam.
Mapes yürümeye başladı. Sokağın ilerisinde kaldırımın kenarına parkedilmiş mavi bir TransAm'in yanında durdu. Cebinden araba anahtarlannı çıkardı.
Abby, Katzka'nın görünmesini umarak, içinden dua ederek yine Amity'nin binasına baktı. Hadi, hadi. Mapes'i gözden kaybedeceğim! Başını tekrar Trans Am'e çevirdi. Mapes şimdi arabaya binmiş, emniyet kemerini takıyordu. Motoru çalıştırdı. Park ettiği yerden hafifçe çıkıp yolun boşalmasını bekledi.
Abby kontağa çılgın bir bakış fırlattı ve Katzka'nın anahtarları üzerinde bıraktığını gördü.
Bu onun son şansı olabilrdi. Tek şansı.
Mavi Trans Am yola çıktı.
Abby'nin bir kez daha düşünmeye zamanı yoktu.
Hemen sürücü koltuğuna geçti ve Katzka'nın arabasını çalıştırdı. Yalpalayarak, lastiklerden berbat bir ses çıkmasına ve arkadaki arabanın öfkeyle korna çalmasına neden olarak trafiğin içine daldı. Bir blok ileride, Mapes kavşaktan geçtikten hemen sonra kırmızı ışık yandı.
Abby frene bastı. Kavşakla arasında dört araba vardı ve onların önüne geçmenin hiç yolu yoktu. Yeşil yandığında Mapes birkaç blok ötede olabilirdi. Saniyeleri sayıp Boston'un trafik ışıklarına, sürücülerine ve kendi kararsızlığına küfrederek bekledi. Keşke yola biraz daha önce çıksaydı! Trans Am artık neredeyse görünmez olmuştu, araba denizi içinde küçük mavi bir parıltıydı sadece. Bu ışıkların nesi vardı böyle?
Nihayet yeşil yanmıştı ama hiç kimse hareket etmiyordu. Öndeki sürücü direksiyon başında uyuyakalmıştı herhalde. Abby kulakları sağır edercesine kornaya yüklendi. Sonunda öndeki arabalar gitmeye başlamıştı. Önce gaza bastı, sonra ayağını çekti.
Birisi arabanın yanında koşuyordu.
Sağa bakınca Katzka'nın yolcu tarafında koşturduğunu gördü. Frene bastı ve arabanın kilidini açtı.
Katzka hışımla arabanın kapısını açtı. "Tanrı aşkına ne yapıyorsunuz siz?" "Binin."
"Hayır, önce kenara çekin... "
"Binin dedim size!"
Adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ve bindi.
Abby derhal gaza yüklendi ve hızla kavşaktan geçtiler. İki blok ötede mavi bir parıltı şimşek gibi sağa döndü. Trans Am Cottage Caddesi'ne sapıyordu. Eğer hemen arkasına takılmazsa onu yoğunlaşan trafikte kaybedebilirdi.
Sollama yasağını belirten çift çizginin üstünden sol şerite geçti, üç arabayı sollayıp tam zam.anında şeridine döndü. Katzka'nın emniyet kemerine saldırdığını duydu.
Bu iyiydi. Çünkü bu çok çılgın bir yolculuk olabilirdi. Cottage Caddesi'ne saptılar.
"Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?' dedi Katzka.
"Amity'nin binasının yan kapısından çıktı. Mavi arabadaki adam."
"Kim o?"
"Organı getiren adam. Adının Mapes olduğunu söylemişti." Trafikte bir boşluk daha buldu, yine sol şeride saldırıp tekrar kendi şeridine döndü.
Katzka "Galiba ben kullansam daha iyi olacak," dedi.
"Göbeğe doğru gidiyor. Şimdi nereye? Nereye gidiyor..?"
Trans Am göbeğin etrafından dönüp doğuya saptı.
"Otobana giriyor," dedi Katzka.
"Öyleyse biz de giriyoruz." Abby göbeğe girdi ve Trans Am'in arkasından saptı. Katzka doğru tahmin etmişti. Mapes otobana giden yokuşa yönelmişti. Abby kalbi hızla çarparak, terli elleri direksiyondan kayarak onu takip etti. İşte burada

onu gözden kaybedebilirdi. Saat beş buçukta otoban, saatte yüz kilometreyle giden çarpışan arabalar pisti gibiydi, bir an önce evine gitmek isteyen sürücüler manyağa dönüşürdü. Trafiğin içine atıldı ve Mapes'i epey ilerde, sol şeride geçerken gördü.
Abby de sol şeride geçmek istedi ama sol şeritte bir kamyon yol vermeyi reddediyordu. Abby selektör yaktı, kamyona biraz daha yaklaştı. Kamyon daha da yavaşladı. Bu artık bir horoz dövüşüne dönmüştü, Abby kamyonun üzerine kırıyor, kamyon aynen devam ediyordu. Abby'nin adrenalin düzeyi o kadar yükselmişti ki korkmayı aklından bile geçirmiyordu, kafasındaki tek şey Mapes'e yetişmekti. Direksiyon başında başka bir kadına dönüşmüştü; tanımakta güçlük çektiği, gözü dönmüş, ağzı bozuk bir yabancı. Onlarla savaşıyordu ve bu kendini iyi hissettiriyordu. Kendini güçlü hissettiriyordu. Abby DiMatteo kahrolası testosterona karşı.
Var gücüyle gaza bastı ve sola, kamyonun tam önüne geçti.
"Tanrım!" diye bağırdı Katzka. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"
"Umuaımda bile değil. Bu adamı istiyorum."
"Ameliyathanede de böyle misiniz?"
"Oh, evet. Gerçekten belâlıyımdır! Duymadınız mı?"
"Hatırlatın da hasta olmayayım."
"Şimdi ne yapıyor?"
İleride Trans Am tekrar şerit değiştirmişti. Sağa, Callahan Tü-neli'nin çıkışına saptı.
"Kahretsin." dedi Abby arkasından sağa kırarak. İki şerit birden değiştirdi ve tünelin mağara gibi karanlığına girdiler. Duvardaki yazılar hızla geride kalıyordu. Lastiklerin gıcırtıları, havayı delip geçen arabaların motor gürültüsü beton duvarlardan yankılanıyordu. Tekrar alacakaranlığın solgun ışığına çıkmak gözlerini kamaş tirdi.
Trans Am otobandan çıktı, Abby onu izledi.
Şimdi Boston'un doğusunda. Uluslararası Logan Havaala-nı'nın yakınındaydılar. Mapes oraya gidiyor olmalı, diye düşündü Abby. Havaalanına.
Mapes havaalanına gitmek yerine gürültüyle demiryolu raylarının üzerinden geçip batıya, havaalanının aksi yönüne dönünce Abby şaşırdı. Adam labirent gibi sokaklara daldı.
Abby yavaşlayıp ona biraz zaman verdi. Otobandaki çılgın kovalamaca sırasında hissettiği adrenalin hücumu etkisini kaybediyordu. Trans Am bu semtte ondan uzaklaşamazdı. Şimdi zor olan şey farkedilmemekti.
Boston'un iç limanının rıhtımları boyunca ilerliyorlardı. Zincirlenmiş tel örgülerin ardında sıra sıra kullanılmayan gemi konteyner-leri, dev legolar gibi dizilmişti. Ve konteynerlerin depolandığı yerin arkasında bir endüstri alanı vardı. Batmakta olan güneşe karşı yükleme yapan vinçlerin ve limandaki gemilerin siluetleri seçiliyordu. Trans Am sola dönüp açık bir kapıdan konteyner deposuna girdi.
Abby tel örgünün yanına park etti. Bir forkliftle konteynerin arasındaki boşluktan gözetleyerek Trans Am'in en uca kadar gidip durduğunu gördü. Mapes arabasından indi. Bir geminin bağlı olduğu rıhtımda yürümeye başladı. Küçük bir şilep gibi gözüküyordu... Abby aşağı yukarı altmış metre olduğunu tahmin etti. Mapes birine seslendi. Biraz sonra güvertede bir adam belirdi ve elini sallayarak onu gemiye çağırdı. Mapes yolcu iskelesine tırmandı ve geminin içinde kayboldu.
"Neden buraya geldi ki?" dedi Abby. "Neden bir gemiye?"
"Aynı adam olduğundan emin misiniz?"
"Aynı adam değilse, o zaman Mapes'in Amity'da çalışan bir ikizi var demektir." Abby ansızın Katzka'nın o yarım saati nerede geçirdiğini anımsayarak durdu. "Orası hakkında neler öğrendiniz bu arada?"
"Yani birinin arabamı çaldığını farketmeden önce mi?" Dedektif omuz silkti. "Olması gerektiği gibi görünüyordu. Tıbbi malzeme işleri. Karım için bir hastane yatağına ihtiyacım olduğunu söyledim, onlar da en son modelleri qosterdiler." "Binada kaç kişi vardı?"
"Ben üç kişi gördüm. İkisi ikinci katta telefonla yapılan siparişlerle ilgileniyordu. Hiçbiri orada çalışmaktan memnun görünmüyordu."
"Ya diğer iki kat?"

"Depo olarak kullanılıyordu sanırım. O binada peşine düşmeye değecek hiçbir şey yoktu."
Abby tel örgünün ardındaki mavi Trans Am'e baktı. "Mali kayıtlarını denetlemek için mahkemeye çağırabilirsiniz. Voss'un beş milyon dolarının nereye gittiğini öğrenebilirsiniz."
"Bunu yapmak için dayanabileceğimiz bir temel yok."
"Daha ne kadar kanıta ihtiyacınız var? Kalbi getirenin o olduğunu biliyorum! Bu insanların ne yaptığını biliyorum."
"Sizin tanıklığınız hiçbir yargıcı etkilemez. Bu koşullar altında asla." Dedektifin yanıtı dürüst, hatta acımasızcaydı. "Üzgünüm, Abby. Ama sen de biliyorsun ki büyük bir inanılıriık problemin var."
Abby kendi içine kapandığını, öfke içinde Katzka'dan uzaklaştığını hissetti. "Kesinlikle haklısınız," diye karşılık verdi. "Bana kim inanır ki? Ben sadece saçma sapan şeyler söyleyen ruh hastası Doktor DiMatteo'yum."
Katzka kendine acıma dolu bu sözlere yanıt vermedi. Bunu izleyen sessizlik sırasında Abby böyle söylediği için pişmanlık duydu. Yaralı ve alaylı sesi aralarında bir duvar örmüş gibiydi.
Bir süre hiç konuşmadılar. Bir jet üstlerinden gürültüyle geçti, kanatları yırtıcı bir kuşunkini andırıyordu. Batan güneşin son ışığıyla parıldayarak yükseldi. Katzka ancak jetin gümbürtüsü geçince konuştu.
"Size inanmadığımdan değil," dedi.
Abby ona baktı. "Hiç kimse inanmıyor. Siz niçin inanasınız ki ' "
"Doktor Levi yüzünden. Ve ölüm biçimi yüzünden." Bakışlarını tam karşıya, karanlığa gömülen yola dikti. "İnsanlar genellikle kendilerini böyle öldürmezler. Onları hiç kimsenin günlerce bula-mauacaâı bir odada. Vücudumuzun niriimpsini rliiçı'mmpktpn hos-
lanmayiz. Sinekler başımıza üşüşmeden bulunmak isteriz. Kararıp şişmeden. Hâlâ insan olduğumuz anlaşılırken. Sonra bir de yaptığı bütün o planlar var. Karayiplere bir gezi. Oğluyla şükran yemeği günü. İleriye bakıyordu, gelecekten beklentileri vardı." Katzka yol kenarına, karanlığın içinde az önce yanan sokak lambasına baktı. "Son olarak da karısı, Elaine var. Çoğu kez geride kalan eş- lede konuşmak zorunda kalırım. Bazıları şoka uğramış olur, bazıları yas tutar. Bazıları da sadece rahatlamış olur. Ben kendim de duldum. Karım öldükten sonra hatırlıyorum da, yapmayı başarabii-diğim tek şey yataktan kalkmak olurdu. Ama Elaine ne yapıyor? Bir taşıma şirketini arıyor, mobilyalarını topluyor ve şehri terkedi-yor. Bu üzüntülü bir eşin yapacağı bir şey değil. Bu insanların suçlu olduklarında yaptıkları bir şey. Ya da korktuklarında."
Abby başını salladı. O da bunu düşünmüştü. Elaine'in korktuğunu.
"Sonra bana Kunstler ve Hennessy'den söz ettiniz," dedi Katzka. "Ve birden karşımda tek bir ölüm olmadığını anladım. Bir seri cinayetle uğraşıyordum. Ve Aaron Levi'nin ki her geçen gün intihara daha az benziyor."
Bir jet daha havalandı, motorlarının gürültüsü konuşmayı olanaksız kılıyordu. Artık limanı kaplamaya başlayan akşam sisinin üzerinden uçarak sola doğru kıvrıldı. Uçak batı göğünde yitip gittikten sonra bile Abby gümbürtüyü kulaklarında hissedebiliyordu.
"Dr. Levi kendini asmadı," dedi Katzka.
Abby ona bakarak kaşlarını çattı. " otopsinin intiharı doğruladığını sanıyordum."
"Toksikoloji testlerinde bir şey bulduk. Suç laboratuarından sonuçlan da daha geçen hafta aldık."
"Bir şey mi çıktı?"
"Kas dokusunda. Saksinilklorid izine rastlandı."
Abby ona bakakaldı. Saksinilklorid. Bu. her gün anestezistler tarafından, cerrahi sırasında kasları gevşetmek için kullanılırdı. Ameliyathanede son derece yararlı bir ilaçtı. Ameliyathane dışında kullanımıysa ölümlerin en dehşet vericisine yol açardı. Bilinci tamamen yerinde olan kişinin tüm vücudunun felce uğraması. İnsan uyanık ve her şeyin farkında olmasına karşın hareket etmeyi veya nefes almayı başaramazdı. Bir hava denizinde boğulmak gibi.

Abby yutkundu, boğazı bir anda kurumuştu. İntihar değildi."
"Hayır."
Abby derin bir nefes aldı. Bir an için kendini konuşamayacak kadar dehşet içinde hissetti. Aaron'ın ölümünün nasıl olduğunu düşünmeye cesaret bile edemiyordu.
Tel örgülerin ardından, rıhtıma baktı. Akşam sisi limana yayılıyor, ufak demetler halinde her yanı kaplıyordu. Mapes gözükmemişti. Şilep, kapkara ve sessiz, iyice solan ışıkta ancak belli belirsiz seçiliyordu.
"O gemide neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi Abby. "Neden oraya gittiğini öğrenmek istiyorum." Kapıya uzandı. Katzka onu durdurdu. "Henüz değil."
"Peki ne zaman?"
"Bir blok öteye gidip kenara çekelim. Orada bekleyebiliriz." Gökyüzüne, sonra da suyun üzerinde yoğunlaşan sise baktı. "Yakında hava kararacak."
21
"N
'We kadar oldu?" "Daha bir saat filan geçti/' dedi Katzka. Abby soğuktan titreyerek kollarıyla kendini sardı. Akşam hava daha da soğumuştu ve nefesleri arabanın camlarını buğulandır-mıştı. Dışandaki sisin içinde uzaktaki sokak lambasının sülfür sarısı ışığı görünüyordu.
"Bunu böyle ifade etmeniz ilginç. Daha bir saat geçti. Bana bütün bir gece geçmiş gibi geliyor."
"Bakış açısı meselesi. Gözetleme işinde çok zaman harcadım.
Kariyerimin başlarında."
Katzka, genç bir adamken... Abby bunu gözünde canlandıra-mıyordu, onu genç bir acemi olarak hayal edemiyordu.
"Sizi polis olmaya iten şey neydi?" diye sordu.
Katzka omzunu silkti, arabanın karanlığında yalnızca bir lekeydi. "Bana uygundu."
"Sanırım bu her şeyi açıklıyor." "Sizi doktor olmaya iten neydi?"
Eliyle buğulanmış ön camı sildi ve gözlerini dışarıya, gemi konteynerlerinin oluşturduğu kutular vadisine dikti. "Buna nasıl cevap vereceğimi pek bilemiyorum." "Bu o kadar zor bir soru mu?" "Yanıtı zor."
"Öyleyse basit bir şey değildi. İnsanlığın iyiliği için filan gi- Şimdi omuz silkme sırası Abby'ye gelmişti. "İnsanlık benim yokluğumu farketmeyecektir bile."
"Sekiz yıl okula gidiyorsunuz. Bir beş yıl daha eğitim görüyorsunuz. Oldukça zorlayıcı bir neden olmalı."
Cam yine buğulanmıştı. Abby elini uzatıp sildi ve yoğuşan buhar ona garip bir biçimde ılık geldi. "Sanırım size bir neden göstermem gerekseydi, bu erkek kardeşim olurdu. On yaşındayken hastaneye kaldırıldı. Doktorlarını seyrederek uzun zaman geçirdim. Nasıl çalıştıklarını."
Katzka onun devam etmesini bekledi. O etmeyince Katzka hafifçe "Kardeşiniz öldü mü?"
Abby başını salladı. "Uzun zaman önceydi." Başını eğip ellerinde parlayan neme baktı. Gözyaşları kadar ılık, diye düşündü. Ve tehlikeli bir an boyunca gerçek gözyaşı dökebileceğini düşündü. Katzka'nın konuşmadığına memnundu; başka sorulara cevap vermeye, acil servisin, sedyede yatan Pete'in ve yepyeni tenis ayakkabılarının üzerine sıçrayan kanların görüntüsünü yeniden canlandırmaya gücü yoktu. O ayakkabılar ne kadar da küçük görünmüştü, on yaşındaki bir çocuk için çok küçük. Ve sonra, onun komada yatışını seyrettikleri aylar, vücudunun küçülüşü, kollarıyla bacaklarının büzülüp en sonunda daimi bir biçimde gövdesinin üzerinde bideşmesi. Öldüğü gece, Abby onu yatağından kaldırıp kollarında sallayarak oturmuştu. Çok hafif gelmişti, bir bebek kadar kırılgan.
Katzka'ya bunların hiçbirini anlatmamıştı ama Abby onun, gerektiği kadarını anladığını seziyordu. Sezgi yoluyla iletişim. Katz-ka'nın sahip olduğunu düşüneceği bir yetenek değildi bu. Am.a onun hakkında şaşırtıcı bulduğu o kadar çok şey vardı ki.
Dedektif dışarıya baktı, "Sanırım hava yeterince karardı," dedi.
Arabadan çıktılar ve açık kapıdan girip konteyner deposuna yürüdüler. Şilep sisin içinde hayal meyal görülüyordu. Gemideki tek ışık alt taraftaki pencerelerden birinden gelen tuhaf bir yeşil ışıktı. Onun dışında gemi

terkedilmiş gibi görünüyordu. Bir yükleme paletine istiflenmiş boş sandıklardan oluşan bir kulenin yanından aecerek iskeleue çıktılar
Geminin yolcu iskelesine gelince durup suyun gövdesine çarpışını, çeliğin ve kabloların bitmek tükenmek bilmeyen iniltilerini dinlediler. Havalanan başka bir jetin gürültüsü ikisini de ürküttü. Abby başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve uçağın ışıklarının uzaklaşmasını seyrederken uzayda ve zamanda hareket edenin kendisi olduğu gibi karmakarışık bir duyguya kapıldı. Dengesini bulmak için neredeyse uzanıp Katzka'ya tutunacaktı. Nasıl oldu da bu adamla beraber bu iskelede duruyorum? diye düşündü. Hangi garip olaylar zinciri beni hayatımın bu beklenmedik anına getirdi?
Katzka koluna dokundu, dokunuşu sıcak ve sağlamdı. "Ben gemiye çıkıp etrafa bakacağım." Yolcu iskelesine çıktı. Gemiye doğru daha birkaç adım atmıştı ki durup geriye, rıhtıma doğru baktı.
Rıhtımın giriş kapısında bir çift far yanmıştı. Araç şimdi onlara, konteyner deposuna doğru geliyordu. Bu bir minibüstü.
Abby'nin sandıkların arasına saklanma şansı kalmamıştı. Farların ışığı onu yakalamıştı bile, iskelenin ucunda kapana kısılmıştı.
Minibüs patinaj yaparak durdu. Abby parlak ışıktan korunmak için gözlerini eliyle kapadığından hemen hiçbir şey göremiyordu ama kapıların açılıp kapatıldığını işitti. Kaçış yollarını kapamak için koşuşturan adamların çakılların üzerindeki ayak seslerini duydu.
Katzka yanıbaşında beliriverdi. Onun yolcu iskelesinden indiğini bile duymamıştı ama işte orada, Abby'yle minibüsün arasında dikilivermişti. "Pekala, geri çekilin," dedi. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedik."
Farların ışığında siluetlerden ibaret iki adam yalnızca bir saniye duraksadılar. Sonra üzeilerine doğru ilerlemeye başladılar.
"Çekilin!" dedi Katzka.
Katzka'nın sırtı Abby'nin görüşünü engelliyordu. Sonra ne olduğunu görmedi. Tüm bildiği Katzka'nın aniden çömeldiği, o anda silah sesleri duyulduğu ve bir şeyin ıslığa benzer bir ses çıkararak arkasındaki beton iskeleden sektiğiydi.
Abby ve Katzka aynı anda kendilerini sandıkların arkasına attılar. Tekrar ateş edilmeye, kurşunlar etrafa tahta parçaları savurmaya başladığında Katzka Abbv'nin başını yere bastırdı.
Katzka tabancasıyla karşılık verdi. Üç kısa patlama.
Ayak seslerinden adamların geri çekildiklerini anladılar. Karşılıklı kısa konuşmalar oldu.
Sonra minibüsün sesi geldi, motorun devri arttı ve lastikler çakılları havalandırdı.
Abby bakmak için başını kaldırdı. Dehşet içinde, minibüsün tos vuran bir koç gibi sandıkları ezerek üzerlerine doğru geldiğini gördü.

Katzka nişan alıp ateş etti. Arabanın ön camını paramparça eden dört el.
Minibüs çılgın gibi iskelenin üstüne çıktı, sağa kırdı, sonra sola, koç kontrolden çıkmıştı.
Katzka son iki umutsuz atış daha yaptı.
Minibüs hâlâ üzerlerine geliyordu.
Abby farların gözleri kör edici ışığını hissetti. Sonra kendini iskeleden aşağıya, zifiri karanlığın içine attı.
Buz gibi suyun içine dalmak şoke ediciydi. Tuzlu su ve etrafa saçılmış dizel yakıttan boğulacak gibi olarak, kolları bacakları karanlık suda çırpınarak yüzeye çıktı. Tepedeki iskelede adamların bağırışmalarını, sonra da bir şeyin suya düşerken çıkardığı gürültüyü duydu. Su yükselip başından aşağı döküldü. Yeniden suyun üstüne çıkıp öksürdü. İskelenin diğer ucunda suda fosforlu yeşil bir şey parlıyor gibiydi. Minibüs. Farları iki ışık demeti yayarak suya batıyordu. Minibüs dibe inerken yeşil ışık da karanlığa gömüldü.
Katzka. Katzka neredeydi?
Telaşla çevresinde dönüp elini su yüzeyinde dolaştırarak karanlığı araştırdı. Su hâlâ durulmamıştı, dalgacıklar yüzüne çarpıyordu ve gözleri yakıcı tuzla doluyken etrafını görmek için mücadele veriyordu.
Hafif bir şıpırtı duydu ve birkaç metre ötede sudan bir baş çıkıverdi. Katzka suyun üzerinde kalmaya çabalayarak ona doğru baktı ve Abby'nin kendini su

yüzeyinde tuttuğunu gördü. Sonra başını kaldırıp başka seslerin geldiği yukarıya baktı... sesler gemiden mi geliyordu acaba? İskelede bir oraya bir buraya koşuşturan
iki, belki de üç adam vardı. Birbirlerine bağınyorlardı ama söyledikleri sanki içinden bazı heceler çıkarılmışçasına anlaşılmazdı.
İngilizce değil, diye düşündü Abby, ama hangi dil olduğunu anlayamadı. Tepelerinde, pusu yarıp suyu yalayarak geçen bir ışık demedi belirdi.
Katzka daldı. Abby de onu izledi. İskeleden uzağa, açık denize doğru, nefesinin onu götürebildiği kadar yüzdü. Defalarca yüzeye çıkıp çabucak bir nefes alıyor, sonra yeniden dalıyordu. Su yüzüne beşinci çıkışında tamamen karanlıktaydı.
Şimdi iskelenin üzerinde hareket eden iki ışık vardı, pusu bir çift acımasız göz gibi tarıyorlardı. Yakınlarda bir yerde bir su şıpır-tısı, sonra da bir soluk alma sesi duydu ve Katzka'nın su yüzüne çıktığını anladı.
"Silâhımı kaybettim," diye nefes nefese söylendi dedektif.
I Tanrı aşkına neler oluyor?"
"Sadece yüzmeye devam et. Öbür iskeleye."
Gece ansızın korkunç bir parıltıyla aydınlandı. Şilebin güverte ışıklan yanmış, rıhtımdaki her aynntıyı aydınlatıyordu. Yolcu iskelesinde bir adam vardı, biri de iskelenin kenarında çömelmiş ışıldakla etrafı tarıyordu. Yanlarında dikilen üçüncü bir adam daha vardı, tüfeğini suya doğrultmuştu.
"Git," dedi Katzka.
Abby daldı, sıvı siyahlığın içinde yol almaya başladı. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmamıştı. Derin deniz onu korkuturdu. Şimdi öylesine karanlık, neredeyse dipsiz bir suda yüzüyordu ki. Bir nefes daha almak için yukarı çıktı, ama ne kadar derin solusa da ciğerlerine yeterince hava dolmuyor gibiydi.
"Abby, devam et!" diye zorladı Katzka. "Öbür iskeleye git!"
Abby arkasına, şilebe baktı. İşıldakların su üstünde daha da geniş bir çemberi taradığını gördü. İşık demetinin onlara yaklaştığını.
Bir kez daha suyun içine süzüldü.
Sonunda ikisinin de ayakları yere değdiğinde, Abby nin bacaklarını oynatacak gücü kalmamıştı. Petrol ve yosunlarla kayganlaşan kayaların üstünde güçlükle ileriedi. Karanlığın içinde diz çöktü, midyeler dizlerini keserken suya kusmaya başladı.
Katzka onu kolundan tutup dengesini sağladı. Harcadığı çabadan öyle şiddetle titriyordu ki ona tutunmasa yıkılacağını düşündü.
Artık midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Bitkinlikle başını kaldırdı.
"Daha iyi misin?" diye fısıldadı Katzka.
"Donuyorum."
"O zaman sıcak bir yer bulalım." Tepelerinde belli belirsiz seçilen iskeleye baktı. "Şurası olabilir. Haydi."
Birlikte yosunların üzerinde kayıp sendeleyerek kayalara tırmandılar. İskeleye ilk önce Katzka çıktı, sonra elini aşağı uzatıp Abby'yi yukarı çekti.
Çömeldiler.
İşıldak pusu yarıp ışığıyla onları kapana kıstırdı.
Bir kurşun Abby'nin tam arkasındaki betondan sekti.
"Kaç!" dedi Katzka.
Koşmaya başladılar. İşıldak, karanlıkta zikzaklar çizerek onları takip ediyordu. Beton iskeleden uzaklaşmış, konteyner deposuna doğru koşuyorlardı. Kurşunlar üzerlerine çakıl yağdırıyordu. İlerde dev bir labirent halinde yığılmış konteynerler hayal meyal görülüyordu. En yakındaki konteyner sırasının arkasına sindiler, kurşunların metalin üzerinde çıkardığı gürültüleri duyuyorlardı. Sonra ateş kesildi.
Abby nefes almak için biraz durdu. Yüzmekten, deniz suyu öğürmekten bitkin düşmüştü. Şimdi de öyle bir titriyordu ki ayaklan birbirine dolaşıyordu.
Sesler yaklaşıyordu. Aynı anda iki yönden birden geliyor gibiydiler.
Katzka Abby yi elinden tutup konteyner labirentinin derinlerine doğru çekti. Sıranın sonuna doğru koşup sola döndüler ve koşmaya devam ettiler. Sonra ikisi de durdular.
Konteyner dizisinin sonunda bir ışık yanıp söndü.
Önümüzdelerl

Katzka sağa sapıp bir alttaki sıraya koştu. Konteyner yığınları iki yanlarında bir kanyonun duvarları gibi yükseliyordu. Sesler duyup tekrar yön değiştirdiler. Artık o kadar çok dönmüşlerdi ki Abby daire çizip çizmediklerinin ya da birkaç saniye önce aynı yerden geçip geçmediklerinin farkında değildi.
İleride bir ışık dansediyordu.
Durup geldikleri yöne döndüler. Ve bir başka fener ışığının göz kırptığını gördüler. Sağa sola sallanarak onlara yaklaşıyordu.
Önümüzdeler. Ve de arkamızda.
Panik içinde geriye doğru sendeledi. Dengesini sağlamak için elini uzattığında iki konteynerin arasındaki boşluğu hissetti. İçine sığılacak kadar genişti. Fenerin ışığı iyice yaklaşmıştı.
Katzka'nın kolunu tuttu, onu da çekerek aralığa girdi. Örümcek ağlarına takılarak, yandaki konteynerin duvarına çarpıncaya dek içlere doğru ilerledi.
Yol bitmişti. Burada, tabuttan daha dar bir yerde sıkışmış, kapana kısılmışlardı.
Ayak sesleri çakıl taşlarını gıcırdatarak yaklaştı.
Katzka'nın eli onunkini tutmak için uzandı ama dokunuşu Abby'nin paniğini hafifletemedi. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Ayak sesleri daha da yaklaştı.
Şimdi sesler duyuyordu... bir adam diğerine sesleniyor, diğeri de ona aynı anlaşılmaz dille karşılık veriyordu. Yoksa kulaklarında gümbürdeyen kan mı sözcükleri anlaşılmaz kılıyordu?
Boşluğun ağzından bir ışık geçti. İki adam yakında durmuş şaşkın bir sesle konuşuyorlardı. Tek yapmaları gereken fenerlerini boşluğa tutmaktı, böylece gediğin içindeki avlarını göreceklerdi. Biri yere bir tekme sa[A]-urdu ve çakıl taşları konteynere çarpıp tın-
Abby gözlerini kapadı, i'[A]nkarnayacak kadar korkuyordu. O fenerin ışığı gizlendikleri yeri aydınlattığında onlara bakıyor olmak istemiyordu. Katzka elini daha sıkı kavradı. Abby'nin bacakları gerilimden kaskatı kesilmişti, kc[A]ık kesik nefes alıyordu. Yere sürtünen başka bir ayakkabının gıcırtı >;! ıi. yine çakılların uçuştuğunu duydu.
Sonra ayak sesleri uzakbAVa.
Abby kımıldamaya cesaret edemiyordu. Hareket edebileceğinden bile emin değildi; bacakları olduğu yere mıhlanmış gibiydi. Yıllar sonra, diye düşündü, beni burada dururken, iskeletimi dehşet içinde donup kalmış bir halde bulacaklar.
İlk kıpırdayan Katzka oldu. Aralığın ağzına sokuldu ve tam başını uzatıp bakacaktı ki hafif bir tıslama duydular. Bir ışık yanıp söndü. Biri kibrit çakmıştı. Katzka ölü gibi hareketsiz kaldı. Sigara dumanının kokusu karanlığın içinde, rüzgârla etrafa yayılıyordu.
Bir yerlerden belli belirsiz bir adam seslendi.
Sigara içen adam homurdanarak cevap verdi ve sonra ayak sesleri uzaklaştı.
Katzka kımıldamadı.
Elleri birbirlerine kenetli donup kalmışlardı, ikisi de tek bir kelime etmeye cesaret edemiyordu. İki sefer peşlerindeki adamların yanlarından geçtiğini duydular; iki seferinde de adamlar durmadan devam ettiler.
Uzaklarda, ufukta gökgürültüsü gibi bir gümbürtü duyuldu.
Sonra uzun bir süre hiçbir şey işitmediler.
Nihayet saklandıkları yerden çıktıklarında saatler geçmişti. Konteyner sıralarının yanında sessizce ilerleyip rıhtımı kontrol etmek için durdular. Gece sinir bozucu bir sessizliğe gömülmüştü. Sis kalkmış, tepelerinde, şehrin ışıklarıyla aydınlanan gökyüzünde yıldızlar belli belirsiz parlıyordu.
Öbür iskele karanlıktı. Ne adamları, ne ışıkları, ne de bir kamara penceresinin aydınlığını gördüler. Yalnızca çıkıntı yapan beton iskelenin ince uzun silueti ve ayışığının sudaki parlaması vardı.
Şilep gitmişti.
22
Kalp monitöründeki alarm iyice kontrolden çıkmış durmadan ötüyor, çizgi ekranda karmakarışık bir ölüm dansı yapar gibi ilerliyordu.
"Bay Voss." Bir hemşire Victor'u kolundan tutup onu Ni-na'nın yatağından uzaklaştırmaya çalışıyordu. 'Doktorların çalışması için yer açmamız lazım."
"Onu bırakmayacağım."

"Bay Voss, burada kalırsanız işlerini yapamazlar!"
Victor kadının elini öyle bir silkeledi ki kadın sanki dayak yemiş gibi korkup sindi. Karısının ayak ucunda durdu, yatağa öyle sıkı yapışmıştı ki parmaklarının kemikleri derisinden fırlayacakmış gibiydi.
"Geriye!" diye bir emir geldi. "Herkes geri çekilsin!"
"Bay Voss!" Şimdi sesi kargaşayı yararak konuşan Dr. Arc-her'dı. "Karınızın kalbine şok uygulamamız gerek! Şimdi yataktan uzaklaşmak zorundasınız."
Victor yatağın demirini bırakıp geriye çekildi.
Şok uygulandı. Nina'nın vücudu tek, vahşi bir sarsıntıyla sarsıldı. Bu kadar kötü davranılamayacak kadar zayıf, kırılgandı! Victor çileden çıkarak pedalları söküp fırlatmaya hazır, önt doğru bir adım attı. Sonra durdu.
Yatağın tepesindeki monitörde tırtıklı çizgiler sakife ye ritmik bir dizi bip bipe dönüşmüştü. Birinin derin bir nefes aldığını duydu ve kendi nefesinin kesildiğini hissetti.
"Üst tansiyon altmış oldu. Şimdi altırnşbeş.."
"Ritim düzenli devam ediyor gibi."
"Sistolik yetmişbeşe yükseldi."
"Tamam, şu IV'yi kapayın."
"Kolunu oynatıyor. Bir bilek kayışı alabilir miyiz?"
Victor hemşireleri iterek Nina'nın yanına gitti. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Nina'nın elini alıp dudaklarına bastırdı. Ve kadının teninde kendi gözyaşlarının tadını hissetti.
Benimle kal. Lütfen, lütfen, benimle kal.
"Bay Voss?" Ses çok uzaklardan geliyor gibiydi. Dönüp Arc-her'ın yüzüne baktı. "Dışarı çıkabilir miyiz?" dedi Archer.
Victor başını iki yana salladı.
"Şu an için iyi," dedi Archer. "Bütün bu insanlar ona iyi bakıyor. Biz hemen dışarda olacağız. Sizinle konuşmam gerek. Şimdi."
Victor sonunda razı ol[A]u. Şefkatle Nina'nın elini bırakıp Arc-her'ın peşinderî odadan çıktı.
Yoğun bakım ünitesinin sakin bir köşesinde durdular. İşıklar akşam için kısılmıştı ve monitör hemşiresinin silueti yeşil ekran yığının karşısında sessiz ve kıpırtısız duruyordu.
"Transplant ertelendi," dedi Archer. "Organ hasadıyla ilgili bir sorun çıkmış." "Ne demek istiyorsunuz?"
"Bu akşam yapılamaz. Yarına ertelemek zorundayız."
Victor karısının odasına doğru baktı. Perdesi çekilmemiş pencereden Nina'nın başının kımıldadığını görebiliyordu. Uyanıyordu. Victor'un yanında olması gerekiyordu.
Archer'a dönüp "Yarın gece hiçbir aksilik olamaz," dedi.
"Olmayacak."
"Bana ilk nakilden sonra da böyle söylemiştiniz."
"Organ reddi her zaman engelleyemediğimiz bir şey. Önlemek için ne kadar çalışırsak çalışalım bazen olur."
"Bir daha olmayacağını nereden bilebilirim? İkinci kalpte? '
"Söz veremem. Ama bu noktada, Bay Voss. başka seçeneğimiz yok. Siklosporin işe yaramadı. Ve 0KT 3'e de anafilaktik tep-

tess gi-:rr1tse.n
ki gösterdi. E[A]aşka bir organ nakli dışında bir alternatif kalmadı."
"Yarın yapılacak, değil mi?"
Archer başını salladı. "Yarın kesinlikle yapılmasını sağlayacağız."
Victor yatağının başına döndüğünde Nina henüz tamamen kendine gelmemişti. Daha önceleri kimbilir kaç kez Victor onu uyurken seyretmişti. Yıllar geçtikçe yüzündeki değişiklikleri farket-mişti. Ağzının kenarlarında oluşan ince çizgiler. Gerdanının yavaş yavaş sarkması. Saçlarına yeni yeni düşmeye başlayan aklar. Her değişim için yas tutmuştu çünkü ona birlikte yaptıkları yolculuğun sadece soğuk ve yalnızlık dolu sonsuzluğa giden geçici bir yol olduğunu hatırlatıyordu.
Ve yine de bu yüz onun yüzü olduğu için, o değişikliklerin hepsini sevmişti.

Nina gözlerini açtığında saatler geçmişti. Victor önce onun uyandığının farkına varmadı. Bir şey başını kaldırıp Nina'ya dönmesini sağladığında, omuzlan yorgunluktan çökmüş, yatağın yanında bir sandalyede oturuyordu. Nina ona bakıyordu. Elini açtı, bu, adamın dokunması için sessiz bir ricaydı. Victor eli sımsıkı kavrayıp öptü.
"Her şey," diye fısıldadı Nina, "yoluna girecek."
Kocası gülümsedi. "Evet. Evet, tabii."
"Ben çok şanslıydım, Victor. O kadar şanslıydım ki..."
"İkimiz de."
"Ama artık gitmeme izin vermeyi öğrenmelisin."
Victor'un gülümsemesi kayboldu. Başını salladı. "Böyle söyleme."
"Önünde o kadar çok şey var ki."
"Ya biz?" Şimdi kadının elini sanki avucundan akıp giden suya engel olmak istercesine, iki eliyle birden tutyordu. "Sen ve ben. Nina, biz başka hiç kimseye benzemeyiz! Birbirimize her zaman bunu söylerdik. Hatırlamıyor musun? Ne kadar farklı olduğumuzu. Biz özeldik. Ve bize asla bir şey olamazdı."
"Ama oldu, Victor," diye mırıldandı. " Bana bir şey oldu."
"Ve ben bunun icabına bakacağım."
hasat
317
Kadın bir şey söylemedi, yalnızca üzüntüyle başını salladı. Victor'a, Nina'nın gözleri kapanırken son gördüğü şey sessiz bir meydan okumaymış gibi geldi.
Başını eğip sahiplenircesine tuttuğu ele baktı. Ve sımsıkı yumruk yapılmış olduğunu gördü.
Detektif Lundquist arabasıyla, bitip tükenmiş Abby'yi evine bıraktığında geceyarısı oluyordu, Mark'ın arabası park yerinde yoktu. İçeri adımını attığında, evin ıssızlığını, insanın ayağının dibindeki uçurumu farkedeceği kadar açık biçimde hissetti. Hastanede acil bir durum olmuştur, diye düşündü. Bayside'dan bir silâhla yaralanma veya bıçaklanma vakası için aranıp gece geç vakit evden çıkması hiç de olağan dışı bir şey değildi. Onu, daha önce defalarca gördüğü ameliyathanede, yüzünde mavi maskesiyle, bakışları aşağıya yönelmiş, gözünde canlandırmaya çalıştı, ama bir türlü başaramadı. Sanki anılar, eski gerçekler silinmiş gibiydi.
Mark'ın sesini kaydederek mesaj bıraktığını umarak telesekre-tere gitti. Ama yalnızca iki telefon mesajı vardı. İkisi de Vivian'dan-dı ve bıraktığı numaranın alan kodu eyalet dışındandı. Hala Bur-lington'daydı. Artık onu aramak için çok geç olmuştu. Sabah arardı.
Yukarıda, ıslak elbiselerini çıkarıp çamaşır makinesine attı ve duşa girdi. Fayansların kuru olduğunu fark etti; Mark bu gece duşu kullanmamıştı. Acaba eve hiç gelmiş miydi?
Sıcak su omuzlarından aşağı akarken, gözlerini kapayıp düşündü. Mark'a söylemesi gereken şeylerden korkuyordu. Bu gece bu yüzden onun evine dönmüştü. Onunla yüzleşmenin, cevaplar istemenin zamanı gelmişti. Belirsizlik dayanılmaz olmuştu. Duştan çıkınca yatağa oturup Mark'ın çağrı cihazını aradı. Telefon hemen çalınca irkildi.
"Abby?" Mark değil, Katzka'ydı, "Sadece iyi olup olmadığına bakayım dedim. Biraz önce aradım kimse açmadı."
"Duştaydım. İyiyim, Katzka. Sadece Mark'ın eve gelmesini bekliyorum."
Bir sessizlik oldu, "Yalnız mısın?"
Endişeli sesini duyunca Abby'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Zırhını kazıdığında altında gerçek bir adam bulurdun.
"Bütijn kapıları, pencereleri kilitledim/' dedi Abby. "Tıpkı söylediğin gibi." Arka planda bir polis telsizinin cızırtısıyla beraber konuşmalar, uğultular duyuyordu ve Katzka'yı o rıhtımda durmuş, polis arabalarının mavi ışıkları yüzüne vururken gözünde canlandı-rabiliyordu. "Orada neler oluyor?" diye sordu. "Dalgıçları bekliyoruz. Ekipman hazır."
"Gerçekten sürücünün minibüste sıkışıp kaldığını mı düşünüyorsun?"
"Korkarım öyle." Katzka içini çekti ve çıkan ses öyle büyük bir bitkinlik belirtiyordu ki Abby endişeyle mırıldandı. "Eve gitmelisin, Katzka. Sıcak bir duşa ve tavuk çorbasına ihtiyacın var. Bu benim reçetem."

Katzka güldü. Abby'nin ondan daha önce hiç duymadığı, şaşırtıcı bir sesti.
"Şimdi geriye bunu verecek bir eczane bulmak kaldı." Biri ona bir şeyler söyledi. Kurşunların izlediği yolla ilgili bir şeyler soran başka bir polisti. Katzka adama cevap vermek için döndü, sonra tekrar telefona konuştu. "Gitmem gerek. Sen orada iyi olduğundan emin misin? Bir otelde kalsan daha iyi olmaz mıydı?"
"Ben iyiyim."
"Peki." Katzka'nın yine içini çektiğini duydu. "Ama sabah olunca bir çilingir çağırmanı istiyorum. Bütün kapılara sürgü taktır. Özellikle evde yalnız geceler geçireceksen."
"Olur, çağırırım."
Kısa bir sessizlik oldu. Dedektifin yapacak çok önemli işleri vardı ama yine de telefonu kapatmak istemiyor gibiydi. Sonunda "Seni sabah tekrar ararım," dedi. "Teşekkürler, Katzka." Abby telefonu kapadı.
Tekrar Mark'ı aradı. Sonra yatağa yatıp onun aramasını bekledi. Ama Mark aramıyordu.
Saatler geçtikçe, aramamasının olası nedenlerini sayıp dökerek büyüyen korkularını yatıştırmaya çalıştı. Hastanenin nöbetçi odasında uyuyor olabilirdi. Çağrı cihazı bozulmuş olabilirdi. Ameliyathanede meşgul olabilirdi. Ya da ölmüş olabilirdi. Aaron Levi gibi. Kunstler ve Hennessy gibi .
Onu tekrar tekrar aradı.
Sabaha karşı üçte nihayet telefon çaldı. Anında uyanıp ahizeye uzandı.
"Abby, benim." Mark'ın sesi çok uzaktan arıyormuş gibi cızır-dıyordu.
"Saatlerdir seni arıyorum," dedi. "Neredesin?"
"Arabadayım, hastaneye gelmek üzereyim." Durdu. "Abby, konuşmalıyız. İşler ... değişti."
Abby hafifçe: "Yani aramızda demek istiyorsun."
"Hayır. Hayır, bunun seninle bir ilgisi yok. Hiç olmadı. Benimle ilgiliydi. Sen sadece işin içine çekildin, Abby. Onları durdurmaya çalıştım ama artık çok ileri gittiler."
"Kim?" "Ekip."
Bu soruyu sormaya korkuyordu ama artık başka seçeneği kalmamıştı. "Hepiniz mi? Sen de mi işin içindesin?"
"Artık değil." Bağlantı zayıfladı ve Abby'nin kulağına trafiğin gürültüsü geldi. Mark'ın sesi yeniden duyulur oldu. "Mohandas'la ben bu gece bir karar verdik. İşte, onun evindeydim. Konuştuk, görüş alış verişinde bulunduk. Abby, canımızı riske atıyoruz. Ama buna son vermenin zamanının geldiğine karar verdik. Artık buna devam edemeyiz. Bunu herkesin gözü önüne sereceğiz, Mohandas ve ben. Ve başka herkesin canı cehenneme. Bayside'ın canı cehenneme." Durakladı, aniden sesinin tonu değişti. "Korkaklık ettim. Üzgünüm."
Abby gözlerini kapadı. "Biliyordun. Bunca zamandır biliyordun."
"Bir kısmını biliyordum... hepsini değil. Archer'ın ne kadar ileri gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bilmek istemiyordum. Sonra sen o soruları sormaya başladın. Ve gerçekten daha fazla saklanamadım..." Derin bir soluk aldı ve fısıldadı. "Bu beni mahvedecek, Abby."
Abby'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Mark'ı arabasının karanlığın-

da, bir eli direksiyonda, diğeri telsiz telefonu tutarken görebiliyordu. Yüzündeki acıyı hayal edebiliyordu.
Ve de cesareti, her şeyden önemlisi cesareti.
"Seni seviyorum," diye fısıldadı Mark.
"Eve gel. Mark. Lütfen."
"Daha değil. Mohandas'la hastanede buluşacağım. O verici kayıtlarını ele geçireceğiz."
"Nerede tutulduklarını biliyor musunuz?"
"Bir fikrimiz var. Sadece ikimiz olunca bütün dosyaları aramak epey zamanımızı alacak. Eğer sen de yardım edersen sabaha kadar bitirebiliriz."
Abby doğrulup yatakta oturdu. "Zaten bu gece pek uyuyamıyorum. Mohandas'la nerede buluşacaksın?"

"Arşiv odasırıda. Onda anahtarı var." Mark duraksadı. "Bu işin içinde olmak istediğinden emin misin, Abby?"
"Sen neredeysen orada olmak istiyorum. Bunu birlikte başaracağız. Tamam mı?" "Tamam," dedi Mark hafifçe. "Görüşürüz."
Beş dakika sonra Abby ön kapıdan çıkıp arabasına bindi.
Batı Cambridge'in sokakları terkedilmiş gibiydi. Memorial Drive'a saptı, Charles Nehri'nin kenarından geçip güneydoğuya. River Street Köprüsü'ne döndü. Saat üçü çeyrek geçiyordu ama hiç bu kadar dinç olduğunu hatırlamıyordu.
Sonunda onları \;eneceğiz! diye düşündü. Ve bunu birlikte yapacağız. Baştan beri];apmamız gerektiği gibi.
Köprüden geçip paralı yola çıkan yokuşa girdi. O saatte yolculuk eden çok az araba vardı ve doğuya giden seyrek trafiğin içine kolayca karıştı.
Beş kilometre kadar sonra yokuş sona erdi. Şerit değiştirip güneydoğu otobanına sapmaya hazırlandı. Tam dönerken aniden, aynadan yaklaşmakta olan bir çift far dikkatini çekti.
Hızlanıp güneye giden otobana girdi.
Farlar daha da yaklaşmış, parlak ışıkları dikiz aynasından gözünü alıyordu. Ne zamandır peşindeydiler? Hiçbir fikri yoktu. Ama şimdi son sürat yaklaşıyorlardı. HASAT
321
Abby hızlandı.
Diğer araba da. Ansızın sola kırıp diğer şeride geçti. Neredeyse yan yana gelecek kadar Abby'ye yaklaştı.
Abby yan tarafa baktı. Diğer arabanın camının indiğini gördü. Yan koltukta oturan bir adamın silueti gözüne ilişti. Panik içinde gaza yüklendi.
İleride durmuş arabayı fark etmekte çok geç kalmıştı. Var gücüyle frene bastı. Arabası takla atıp beton bariyere çarptı. Birdenbire dünya yanlardan eğildi. Sonra her şey yuvarlanmaya başladı. Bir karanlığı görüyordu, bir aydınlığı. Bir karanlık, bir aydınlık.
Karanlık.
"...tekrar edyorum, burası mobil ünite 41. Acil trafik kazası vakamızı üç dakika önce aldık. Duyuyor musunuz?"
"Duyuyorum, 41. Hayati göstergeler nasıl?"
"Sistolik doksan beşte sabit. Nabız yüzon. Bir periferik yoldan normal tuzlu serum veriyoruz. Hey, galiba uyanıyor."
"Hareket etmesini önleyin."
"Boyunluk takıp omurga tahtasına yatırdık."
"Tamam, hazırız, sizi bekliyoruz."
"Az sonra görüşürüz, Bayside... "
...İşık.
Ve acı. Başında kısa, keskin patlamalar halinde acı.
Çığlık atmak istedi ama hiç ses çıkmadı. O delici ışıktan kaçmak için dönmeye çalıştı ama boynu sıkışıp kalmıştı. O ışıktan bir kaçıp tekrar karanlığa gömülse acının sona ereceğini düşündü. Ba-caklannı saran felçten kurtulmak için gerinip bütün gücüyle debelendi.
"Abby, Abby, kıpırdama!" diye emretti bir ses. "Gözlerine bakmam lazım."
Öbür yana döndü, el ve ayak bileklerini acıtan kayışları hissetti. Ve hareketini engelleyen şeyin felç olmadığını anladı. Kol ve bacaklarından kauıslarla '[A]priut[A]uo
"Abby, ben Dr. Wettig. Bana bak. Işığa bak. Hadi, gözlerini aç. Aç."
Gözlerini açtı, fenerden çıkan ışık, kafatasını bıçak gibi delip geçmesine rağmen, kendini zorlayarak açık tutmaya çalıştı.
"Işığı takip et. Hadi. Aferin, Abby. Peki, iki göz bebeği de tepki veriyor. Göz hareketleri normal." İnsafa gelip fenerini kapadı. "O bilgisayarlı tomografiyi hâlâ istiyorum."
Abby şimdi şekilleri seçebiliyordu. Tepedeki ışıklann yaygın parlakığı karşısında Dr. Wettig'in başının gölgesini görebiliyordu. Görüş alanında, dolaşan başka kafalar ve uzaklardaki bir bulut gibi dalgalanan beyaz bir perde vardı. Sol kolunda bir acı duydu; sil-kindi.

"Sakin ol, Abby." Bu yumuşak, rahatlatıcı bir kadın sesiydi. "Biraz kan almam gerek. Hiç kımıldama. Dolduracak bir sürü tüpüm var."
Şimdi de üçüncü bir ses: "Dr Wettig röntgen hazır."
"Şimdi geliyoruz," dedi Wettig. "Daha kalın bir kateter istiyorum. Onaltılık. Hadi, millet."
Abby bu kez sağ koluna bir şey saplandığını hissetti. Acı şaşkınlığını dağıttı ve zihnini canlandırdı. Nerede olduğunu tam olarak anladı. Nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama buranın Bayside'ın Acil Servisi olduğunu ve başına çok kötü bir şey geldiğini biliyordu.
"Mark," dedi ve doğrulmaya çalıştı. "Mark nerede?"
"Kıpırdama! Daman kaybedeceğiz!"
Bir el dirseğine bastırıp kolunu sedyeye yapıştırdı. Bu kavrayış nazik olamayacak kadar sertti. Hepsi canını acıtıyoriardı, iğneler saplıyor, esir bir hayvan gibi zaptediyorlardı.
"Mark!" diye bağırdı.
"Abby, beni dinle." Alçak ve sabırsız bir sesle yine Wettig konuşuyordu. "Mark'a ulaşmaya çalışıyoruz. Eminim birazdan burada olur. Şimdi bizimle işbirliği yapmak zorundasın, yoksa sana yardım edemeyiz. Anlıyor musun? Abby, anlıyor musun?"
Abby gözlerini Wettig'in yüzüne dikti ve hiç kımıldamadı. Asistanlığı sırasında daha önce kimbilir kaç kez bu mavi gözler ona aöz daaı vermişti. Simdi bu bakışlar altında kayışlarla baqlanmis ve
çaresizken, göz dağından daha fazlasını hissetti. Gerçekten, hem de çok korktuğunu hissetti. Dostça bir yüz arayarak gözlerini odada dolaştırdı, ama herkes damar iğneleriyle, kan tüpleriyle ve hayati göstergelerle meşguldü.
Perdenin hızla açıldığını duydu, sedye hareket etmeye başladığında bir sarsıntı hissetti. Şimdi tavanda sıra sıra ışıklar geçiyordu, onu hastanenin içlerine götürdüklerini anladı. Düşmanın kalbine. Karşı koymaya çalışmadı bile; bu bağlara karşı koymak olanaksızdı. Düşün, dedi kendi kendine. Düşünmek zorundai/ım.
Köşeyi dönüp röntgen odasına girdiler. Şimdi başka bir yüz, bir adamın yüzü sedyenin üzerinde belirmişti. CT teknisyeni. Dost mu düşman mı? Artık bilemiyordu. Onu masaya taşıyıp göğsünden ve kalçalanndan bağladılar.
"Hiç kımıldamadan durun," dedi teknisyen "yoksa bir daha yapmamız gerekir." Bilgisayarlı temografi cihazı üzerinde kayarken ani bir klastro-fobi dalgasının her yanının sardığını hissetti. Diğer hastaların CT taramasını nasıl tarif ettiklerini hatıriadi: Kafanız bir kalemtıraşın içine sıkışmış gibi. Abby gözlerini kapadı. Makine başının üzerinde garip sesler çıkarıyordu. Düşünmeye, kazayı hatırlamaya çalıştı.
Arabaya binişini anımsadı. Paralı yolda gidişini. Sonrasında belleğinde bir boşluk vardı. Retrtjgrad amnezi; kazanın kendisi tamamen bir hiçlikti. Ama ondan önceki olaylar yavaş yavaş netleşmeye başlıyordu.
Tomografinin çekimi bittiğinde, bellek parçalannı, bundan sonra ne yapması gerektiğini anlamaya yetecek kadar birleştirmeyi başarmıştı. Yani, eğer yaşamak istiyorsa yapması gerekenleri.
Tomografi teknisyeni onu tekrar sedyeye geçirirken oldukça söz dinler davrandı. Aslında o kadar söz dinler davranmıştı ki, teknisyen bileklerindeki bağlan bağlamamış, sadece göğsündeki kayışı sıkmıştı. Adam sonra sedyesini iterek onu röntgen bekleme odasına götürdı'ı.
"Acil seiv/is sizi almaya geliyor," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa seslenin ueter Hemen uan oHndav/ım "

Açık kapıdan adamın telefonla konuştuğunu duyabiliyordu.
"Evet, burası CT odası. Burada işimiz bitti. Dr. Blaise şimdi bilgisayarlı temografiye bakıyor. Gelip onu almak ister misiniz?"
Abby uzanıp usulca göğsündeki kayışı çözdü. Doğrulup oturduğunda odanın fırıl fırıl döndüğünü hissetti. Elleriyle şakaklarına bastırdı ve her şey tekrar durulup netleşir gibi oldu.
Serum.

Can acısıyla kolunu geri çekerek flasteri söktü ve kateteri çıkardı. Serum hortumdan yere damlamaya başladı. Seruma boş verip damarından akan kanı durdurmaya çalıştı. Onaltılık bir delik büyük bir deliktir. Sıkıca bantlam.asına rağmen hâlâ kan sızmaya devam ediyordu. Şimdi kafasını buna takamazdı. Onu almaya geliyorlardı.
Çıplak ayaklarıyla serum birikintisine basarak sedyeden indi. Yandaki odada teknisyen CT masasını temizliyordu. Kâğıt havlunun hışırtısını, çöp tenekesinin tıngırtısını duyabiliyordu.
Kapıdaki askıdan bir beyaz önlük aldı ve hastane elbisesinin üzerine geçirdi. Bu kadarcık bir çaba bile onu tüketmişti. Düşünmeye, kapıya ilerlerken, acıyla örülmüş bir sis duvarının ardından etrafını görmeye uğraşıyordu. Bacakları sanki bataklıkta yürüyor-muş gibi ağır ağır hareket ediyordu. Kapıyı itip koridora girdi.
Koridor bomboştu.
Hâlâ bataklıkta sürünür gibi ilerleyerek koridoru geçti, sık sık dengesini bulmak için duvara tutunuyordu. Bir köşeyi döndü. Koridorun sonunda bir acil çıkış kapısı vardı. "Eğer o kapıya ulaşabi-lirsem, güvende olurum." diye düşünerek kapıya gitmeye çabaladı.
Arkasında bir yerlerde, sanki çok uzaktan gelen sesler duydu. Koşuşturan ayak sesleri.
Acil çıkış kapısına saldırdı ve itip geceye daldı. Alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Hemen koşmaya, karanlıkta panik içinde kaçmaya başladı. Park yerindeki kaldırıma ayağı takıldı. Kırık camlar ve çakıl taşlan çıplak ayaklarına battı.
Aklında hiçbir kaçış planı, gidebileceği hiçbir yer yoktu; sadece Bayside'dan uzaklaşması ge-rpktiöip' biliuordu.
Arkasından sesler geliyordu. Biri bağırdı.
Geriye dönüp bakınca, acil çıkış kapısından üç güvenlik görevlisinin koşarak çıktığını gördü.
Bir arabanın arkasına saklandı... ama çok geç kalmışü. Onu görmüşlerdi. Yalpalayarak ayağa kalktı ve yeniden koşmaya başladı. Bacakları hâlâ çalışmıyordu. Park edilmiş arabaların yanından geçerken sendeliyordu.
Peşindekilerin ayak sesleri aynı anda iki yönden birden yaklaşmıştı.
Abby sola, park edilmiş iki arabanın arasına döndü.
Çevresini sarmışlardı. Bir görevli sol koluna diğeri de sağ koluna yapıştı. Abby tekmeledi, yumrukladı. Onları ısırmaya çalıştı.
Ama şimdi üç adam vardı ve onu Acil Servise sürüklüyorlar. Dr. Wetig'e geri götürüyorlardı.
"Beni öldürecekler!" diup haykırdı. "Bırakın gideyim! Beni öldürecekler! "
"Kimse size zarar vermeyecek, bayan."
"Anlamıyorsunuz. Anlamıyorsunuz!"
Acil Servis'in kapıları hızla açıldı. Abby içeri, aydınlığa sokuldu ve bir sedyeye yatırıldı. Bağlanmasına rağmen tekmeler savurup çırpınıyordu.
Abby'nin başı üstünde Dr. VVettig'in beyaz ve gergin yüzü belirdi. "Beş miligram Haldol, kas içine," diye bağırdı.
"Hayır," diye çığlığı bash Abby. "Hayır!"
"Hadi, yavaş yavaş verilmesini istiyorum."
Elinde bir şırıngayla bir hemşire beliriverdi. İğnenin ucunu çıkardı.
Abby bağlarından kuriulmak için kıvrandı.
"Onu sıkı tutun," dedi Wettig. "Lânet olsun, onu tutar mısı-
7?"
nız. '
Eller bileklerine yapıştı. Onu yana çevirip sağ kalçasını açtılar. "Lütfen," diye yalvardı Abby hemşireye bakarak. "Canımı yakmasına izin vermeyin. İzin vermeyin."
Buz gibi alkolü sonra da kalçasını delen iğneyi hissetti. du.
TESSCERRİTSEN "Lütfen," diye fısıldadı. Ama artık çok geç olduğunu biliyor- "Hcr şey yoluna girecek," dedi hemşire. Ve Abby'ye gülümsedi. "Her şey yoluna girecek."

İskelede lastik izi yok," dedi Dedektif Carrier. "On cam tuzla buz olmuş. Sürücünün sağ gözünün üstünde de sanırım bir kurşun deliği var. Kuralları biliyorsun. Slug. Üzgünüm ama silâhına ihtiyacımız olacak."
Katzka başını salladı. Ve bitkince başını eğip gözlerini suya dikti. "Dalgıça silâhımı şuralarda bulacağını söyle. Tabii akıntıya kapılmadıysa."
"Sekiz el ateş ettiğini mi sanıyorsun?"
"Belki de daha fazla. Şarjörümün dolu olduğunu biliyorum."
Carrier başını salladı, sonra Katzka'nın omzuna hafifçe vurdu. "Eve git. Lâğıma düşmüş gibi görünüyorsun, Slug."
"O kadar iyi mi görünüyorum?" dedi Katzka. Ve kriminoloji laboratuarı çalışanlannın toplandığı iskeleye yürüdü Minibüs sudan çıkarılalı saatler oluyordu ve şimdi konteyner deposunun kenarında duruyordu. Aksına yosunlar takılmıştı. Lastiklerdeki hava yüzünden minibüs suyun altında ters dönmüştü ve tavanı dipteki balçığa saplanmıştı. Ön camı çamurla kaplanmıştı. Araştırıp Bay- side Hastanesi'nin İşletme ve Servis Bölümü'ne ait olduğunu bulmuşlardı. Servis müdürüne göre minibüs, bölüme ait üç araçtan biriydi ve hastane tarafından uzaktaki kliniklere donanım ve personel taşımak için kullanılıyordu. Müdür polis onları bir saat önce arayana dek minibüslerinden birinin kaybolduğunu fark etmemişti.
Şimdi sürücünün kapısı açık duruyor ve bir fotoğrafçı üzerinden eğilip çamurluğun fotoğrafını çekiyordu. Ceset yarım saat önce götürülmüştü. Sürücü belgesi kimliğini New Jersey, Newark'ta oturan, otuzdokuz yaşındaki Oleg Boravoy olarak saptamıştı. Daha fazla bilgi edinmek için bekliyorlardı.
Katzka araca yaklaşmamasının daha iyi olacağını düşündü. Yaptıkları sorgulanıyordu ve kanıtlardan uzak durması gerekiyordu. Konteyner deposunu geçip tel örgülerin dışına, arabasını park ettiği yere gitti ve içine girip oturdu. İnleyerek yüzünü elleri arasına aldı. Saat ikide duş alıp bir iki saat uyumak için eve gitmişti. Güneş doğduktan biraz sonra da rıhtıma geri dönm.üştü. Bunun için çok yaşlıyım, diye düşündü, en az on yaş yaşlıyım.. Bütün bu koşuşturmacalar ve karanlıkta ateş etmeler genç aslanlara göreydi, orta yaşlı bir polise göre değil. Ve şu anda kendini çok orta yaşlı hissediyordu.
Biri camına vurdu. Başını kaldırdı ve Lundquist'i gördü. Katzka camını indirdi. "Hey, Slug. İyi misin?"
"Eve gidip biraz uyuyacağım."
"Evet, gitmeden önce sürücüyle ilgili bir şeyler öğrenmek isteyeceğini düşündüm."
"Bir şey mi öğrendin?"
"Bilgisayara Oleg Borayov ismini verdiler. Bingo, bilgisayarda adı var. Rus göçmeni, seksen dokuzda gelmiş. En son New Jersey, Newark'ta yaşıyormuş. Üç kez tutuklanmış, hiç hüküm giymemiş."
"Neyle suçlanmış?"
"Adam kaçırmak ve gasptan. Suçlamalar hiç kanıtlanamamış çünkü görgü tanıkları sürekli yok oluyormuş."
Lundquist öne eğildi, sesini alçaltıp mırıldandı. "Dün gece gerçekten çok boktan bir işe bulaşmışsın. Newark polisi Borayov'un Rus mafyasından olduğunu söylüyor."
"Eminler mi?"
"Olmaları gerekir. New Jersey Rus mafyasının merkezi. Slug, o adamların yanında Kolombiyalılar Yardımsevenler Derneği gibi kalır. Sadece vurmuyorlar. Önce eğlenmek için parmaklarını doğ-ruyorlar."
Katzka dün gece yaşadıkları paniği hatırlayarak kaşlarını çattı, karanlıkta suyun içinde çırpınırken, tepedeki iskelede anlamadığı bir dilde bağırarak koşuşan adamlar. Şimdi de gözünün önüne parçalanmış parmaklar, rastgele vücut parçalarıyla dolu Boston sokakları geliyordu..., ona neşterleri hatırlatıyordu. Ameliyathaneleri.
"Borayov'un Bayside'la bağlantısı nedir?" diye sordu.
"Bilmiyoruz."
"Onların aracını kullanıyordu."
"Ve de minibüs tıbbi gereçlerle dolu." dedi Lundquist. "Birkaç bin dolar değerinde. Belki de karaborsadan bahsediyoruz, Borayov'un Bayside'dan ilaç ve

ekipman hortumlayan ortakları olabilir. Sen de onu tam mallan şilebe teslim ederken yakaladın."
"Ya şilep? Liman müdürüyle konuştun mu?"
"Gemi Sigayev Şirketi diye bir New Jersey firmasına ait. Panama bandıralı. En son uğradığı limanın Riga olduğu biliniyor."
"Orası neresi?"
"Latvia. Sanırım Sovyetlerden ayrılan bir cumhuriyet."
Yine Ruslar, diye düşündü Katzka. Eğer bu gerçekten Rus mafyasıysa, gaddarlıkları ve kana susamışlıklarıyla tanınan suçlularla karşı karşıyalar demekti. Her yasal göçmen dalgasıyla birlikte, gölge bir yağmacı dalgası, ülkelerinin insanlarını fırsatlar ülkesine dek takip eden suç şebekeleri de geliyordu. Kolay avlar ülkesine dek.
Abby DiMatteoyu düşündü ve endişesi birdenbire arttı. Onunla gece birden beri konuşmamıştı. Bir saat kadar önce neredeyse onu tekrar arıyordu. Ama numarasını çevirirken kalp atışlarının hızlandığını fark etmişti. Ve bu işareti tanımıştı. Beklenti. İçini sevinçle dolduran, tamamen mantık dışı, şiddetli bir istek, onun sesini duyma isteği. Bunlar yıllardır yaşamadığı duygulardı ve ne anlama geldiklerini anlamak ona sadece büyük bir acı vermişti.
Telefonu çabucak kapatmıştı. Ve son bir saati gittikçe artan bir sıkıntıyla geçirmişti.
Rıhtımdan uzaklara baktı. Şimdiye dek gemi yüzlerce mil uzaklaşmış olabilirdi. Yerini belirleseler bile, yetki alanı problemi çıkardı.
Lundquist'e "Sigayev denen şirketle ilgili tüm bilgileri istiyorum. Amity ve Bayside Hastanesi'yle bütün bağlantılarını da," dedi.
"Hepsi listemde, Slug."
Katzka arabasını çalıştırdı. Lundquist'e baktı. "Kardeşin hâlâ Sahil Güvenlik'te mi?"
"Hayır. Ama hâlâ orada çalışan arkadaşları var."
"Tamam bunu onlarla yürüt. Son zamanlarda o şilepe çıkmışlar mı öğren."
"Pek sanmam. Eğer Riga'dan yeni açıldıysa." Lundquist durup başını kaldırdı. Dedektif Carrier elini sallayarak onlara doğru geliyordu.
"Hey Slug," dedi Carrier. "Dr. DiMatteo'nun haberini aldın mı?"
Katzka o anda motoru durdurdu. Ama kalbinin gümbürtüsünü durduramadı. En kötüsünü bekleyerek Carrier'e bakakaldı.
"Bir kaza olmuş."
Koridordan tekerlekli bir öğle yemeği arabası geçti. Abby irkilerek uyandı ve kendini terden sırılsıklam olmuş çarşaflarda yatar buldu. Kalbi gördüğü kâbustan yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yatakta dönmeye çalıştı ama yapamadı; elleri bağlanmış, bilekleri acıyordu. Ve anladı ki hiç rüya görmemişti. Kâbus buydu ve bundan uyanamazdı.
Hayal kırıklığı dolu bir hıçkırıkla yeniden yastığa gömülüp gözlerini tavana dikti. Bir sandalye gıcırtısı duydu. Başını çevirdi.
Katzka pencerenin yanında oturuyordu. Öğle ışığı tıraşsız yüzünü onu daha önce hiç görmediği kadar yaşlı ve bitkin gösteriyordu.
"Bağları çözmelerini istedim," dedi. "Ama epey serumu çıkarıp attığını söylediler." Ayağa kalkıp yatağın yanına geldi. Orada durup Abby'ye baktı. "Hoşgeldin, Abby. Çok şanslı bir genç bayansın."
"Neler olduğunu hatırlamıyorum."
"Bir kaza geçirdin. Araban güneydoğu otobanında takla atmış .
'Yaralanan başka biri..
Katzka başını salladı. "Başka kimse yaralanmadı. Ama araban neredeyse yokolmuş." Bir sessizlik oldu. Adamın artık kendisine bakmadığını farketti. Yastıkta bir yerlere bakıyordu.
"Katzka?" diye sordu Abby yavaşça. "Benim hatam mıymış?"
Adam istemeyerek başını salladı. "Lastik izlerine bakılırsa çok hızlı gidiyormuşsun. Şeridinde duran bir arabadan kaçmak için fren 'yapmış olmalısın. Araban otoyolun kenarındaki bariyere çarpmış. Ve iki şerit öteye yuvarlanmış."
Abby gözlerini kapadı. "Oh Tanrım."

Bir sessizlik daha oldu. "Sanırım gerisini duymadın," dedi Katzka. "Soruşturmayı yürüten memurla konuştum. Korkarım arabanda parçalanmış bir votka şişesi bulmuşlar."
Abby gözlerini açıp ona bakakaldı. "Bu imkânsız."
"Abby neler olduğunu hatırlayamıyorsun. Dün gece rıhtımdaki, sarsıcı bir deneyimdi. Belki yorgunluğunu atma ihtiyacı duydun. Evde bir iki kadeh içmek istedin."
"Bunu hatırlardım! Eğer içki içseydim hatırlardım... "
"Bak, şimdi önemli olan... "
"Bu önemli! Anlamıyor musun, Katzka? Bana yine tuzak kuruyorlar!"
Adam elleriyle yüzünü ovuşturdu, uyanık kalmak için savaş veren bir adamın dikkatini toplamakta zorlandığını belirten bir hareket. "Üzgünüm, Abby," diye mırıldandı. "Biliyorum bunu kabullenmek senin için kolay değil. Ama Dr. Wettig az önce bana kanındaki alkol miktarını gösterdi. Dün gece acil serviste kan almışlar. 0.21di."
Katzka'nın yüzü artık Abby'ye dönük değildi, sanki ona bakmak varlığından çok şey alıp götürüyormuş gibi gözlerini ifadesizce pencereden dışarı dikmişti. Abby yüzünü ona çevirmek için yana bile denemiyordu; bağlar ona engel oluyordu. Kayışlarını hızla çekti ve bileklerinde duyduğu acı yüzünden neredeyse gözlerinden yaş gelecekti. Ağlamayacaktı. Lânet olsun, ağlamayacaktı.
Gözlerini kapayıp öfkesini başka yere kanalize etmeye çalıştı. Elinde kalan tek şey, onlarla savaşmak için tek silâhı buydu. Ondan başka her şeyi almışlardı. Katzka'yı bile almışlardı.
Hafif bir sesle şöyle dedi: "İçki içmiyordum. Bana inanmak zorundasın. Sarhoş değildim."
"Sabahın üçünde nereye gittiğini bana söyleyebilir misin?"
"Buraya, Bayside'a geliyordum. O kadarını hatırlıyorum. Mark beni aradı ve ben de..." Durdu. "Buraya geldi mi? Neden burada değil?"
Katzka'nm sessizliği içini buz gibi yapıyordu. Ona bakmak için başını çevirdi ama yüzünü göremedi.
"Katzka?"
"Mark Hodell çağrılara cevap vermiyor." "Ne?"
"Arabası hastanenin park yerinde değil. Görünüşe göre kimse nerede olduğunu bilmiyor."
Abby konuşmaya çalıştı ama boğazı tıkanmış gibiydi ve çıkarabildiği tek ses bir fısıltı oldu: "Hayır."
"Bir sonuca varmak için çok erken, Abby. Çağrı cihazı bozulmuş olabilir. Henüz bir şey bilmiyoruz."
Ama Abby biliyordu. Ani ve insanı paramparça eden bir kesinlikle biliyordu. Bir anda bütün vücudu uyuşmuş gibi oldu. Cansız gibi. Abby ağladığının farkında değildi, Katzka elinde mendille kalkıp nazikçe yanaklarını silene dek, gözyaşlarının aktığını hissetmemişti bile.
"Üzgünüm," diye mınidandı Katzka. Abby'nin saçlarını alnından çekti ve bir an için. eli alnının üstünde, onu korumak istermiş gibi kaldı. Yumuşak bir sesle "Çok üzgünüm," dedi.
"Onu benim için bul," diye fısıldadı Abby. "Lütfen. Lütfen, onu benim için bul." "Bulacağım."
Bir kaç saniye sonra Abby onun odadan çıktığını duydu. Ancak o zaman Katzka'nm bağlarını çözdüğünü fark etti. Yataktan çıkmakta, odayı terketmekte özgürdü. Ama yapmadı.
Yüzünü yastığa gömüp ağladı.
Öğle vakti serumu çıkarıp bir tepsi yemek bırakmak için bir hemşire geldi. Abby yemeğe bakmadı bile. Tepsi daha sonra, hiç dokunulm.amış halde geri götürüldü. Saat ikide Dr. Wettig içeri girdi. Yatağın yanında durup Abby'nin dosyasının sayfalarını çevirdi, kâğıtları hışırdatarak test sonuçlarını gözden geçiriyordu. Sonunda başını eğip Abby'ye baktı. "Dr. DiMatteo?!'
Abby yanıt vermedi.
"Dedektif Katzka dün gece alkol aldığınızı inkâr ettiğinizi söylüyor,'' dedi. Abby bir şey söylemedi.
Wettig iç çekti. "İyileşmenin ilk adımı bir probleminiz olduğunu kabullenmektir. Şimdi, daha uyanık davranmalıydım. Bütün bu süre içinde neyle mücadele

ettiğinizi fark etmeliydim. Ama şimdi her şey gözler önüne serildi. Problemle uğraşmanın zamanı geidi."
Abby ona baktı. "Ne anlamı var?" diye sordu ilgisizce.
"Anlamı var çünkü geleceğiniz kurtarılmaya değer. DUl ciddi bir sınavdır, ama siz akıllı bir kadınsınız. Önünüzde tıptan başka meslekler de olacaktır."
Yanıtı sessizlik oldu. O anda, Mark'ın ortadan kayboluşu için duyduğu büyük üzüntünün yanında mesleğini yitirmek çok önemsiz geliyordu.
"Dr. O'Connor'dan sizi değerlendirmesini istedim," dedi Wettig. "Bu akşam bir ara gelecek."
"Psikiyatriste ihtiyacım yok."
"Bence var, Abby. Bence çok yardıma ihtiyacın var. Bu işkence hayallerinden kurtulmalısın. O'Connor açığa kavuşturana dek salıverilmeni onaylamayacağım.
Seni Psikiyatri ünitesine nakletmeye karar verebilir. Bu onun sorumluluğu. Dün gece denediğin gibi, kendine zarar vermene müsaade edemeyiz. Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz, Abby. Ben de senin için endişeleniyorum. İşte bu yüzden psikiyatrik değerlendirme emri veriyorum. Bu senin iyiliğin için, inan bana." Abby gözlerinin içine baktı. "Canınız cehenneme. General."
Adamın ürküp geriye bir adım atması Abby'yi keyiflendirdi. Wettig dosyayı şiddetle kapattı. "Sizi kontrole tekrar geleceğim. Dr. DiMatteo," dedi ve odadan çıktı.
Uzun süre qozleri tavana dikili kaldı Riraz önrp Wpttin nrla-
ya girmeden, kendini savaşamayaCak kadar yorgun hissediyordu. Şimdi her bir kası gerilmiş, midesinden sesler geliyordu. Elleri ağrıyordu. Başını eğdi ve ellerini yumruk yaptığını fark etti.
Hepinizin canı cehenneme.
Doğrulup oturdu. Sersemlik sadece birkaç saniye sürdü, sonra geçti. Çok uzun süredir yatıyordu. Artık kalkma zamanı gelmişti. Yaşamının kontrolünü yeniden ele geçirmenin.
Odada ilerleyip kapıyı araladı.
Bir hemşire masasından başını kaldınp gözlerini Abby'nin yüzüne dikti. Yaka kartında isminin W. Soriano olduğu yazılıydı. "Bir şey mi istiyorsunuz?"
"Ah, hayır," dedi Abby ve çabucak kapıyı kapattı.
Kahretsin. Kahretsin, onu buraya hapsetmişlerdi.
Sonraki hamlesini planlamaya çalışarak çıplak ayaklarıyla odada bir daire çizdi. Şu anda Mark'ı düşünemezdi. Düşünseydi, yatağa kıvrılıp ağlamaya başlardı. Onlar da bunu yapmasını istiyor, umuyorlardı.
Pencerenin yanındaki sandalyeye oturup düşündü. Yapabileceği şeyleri düşündü, ama hiçbiri aklına gelmedi. Dün gece Mark Mohandas'ın onların tarafında olduğunu söylemişti ama şimdi Mark kayıptı. Mohandas'a güvenemezdi. Bu hastanedeki hiç kimseye güvenmeyecekti.
Yatağın yanındaki sehpaya gidip telefonu açtı. Hat vardı. Vi-vian'ı aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Sonra Vivian'ın hâlâ Burlington'da olduğunu hatırladı.
Kendi evini arayıp şifresini çevirdi ve kendi telesekreterindeki mesajlan dinledi. Vivian'dan bir mesaj daha vardı ve sesinin tonundan acil olduğu anlaşılıyordu. Burlington'da bir numara bırakmıştı.
Abby numarayı çevirdi.
Bu kez Vivian cevap verdi. "Az kalsın beni kaçırıyordun. Çıkmak üzereydim."
"Eve mi dönüyorsun?"
"Saat altıda Logan'a uçağım var. Dinle, bu yolculuk, havanda su dövmekten başka bir şey olmadı. Burligtonda hiç hasat yapılmamış."
"Nereden biliyorsun?"
"Buradaki havaalanından kontrol ettim. Ve bölgedeki diğer tüm uçak pistlerini de. O organ nakillerinin gerçekleştiği gecelerde buradan Boston'a hiç gece uçuşu yapılmamış. Küçüçük bir uçak bile kalkmamış. Burlington onlar için sadece bir kılıf. Ve Tim Nicholls da resmi belgeleri sağlamış."
"Şimdi de Nicholls ortadan kayboldu."
"Ya da ondan kurtuldular."
Bir an ikisi de sustular. Sonra Abby hafif bir sesle; "Mark kayıp," dedi.
"Ne?"

"Nerede olduğunu hiç kimse bilmiyor. Dedektif Katzka arabasını bulamadıklarını söylüyor. Mark da çağrılara cevap vermiyor." Sustu, boğazına bir şey tıkanmış gibiydi.
"Oh, Abby. Abby..." Vivian duraksadı.
Bu kısa sessizlik sırasında Abby hatta bir tıkırtı duydu. Ahizeyi öyle sıkı tutuyordu ki parmakları acımıştı.
"Vivian?" dedi.
Bir tıkırtı daha oldu. Ve sonra hat kesildi.
Abby telefonu kapadı ve tekrar aramayı denedi, ama çevir sesi gelmiyordu. Santrale bağlanmaya çalıştı, tekrar tekrar açıp kapadı. Hâlâ ses yoktu.
Hastane telefonunu kesmişti.
Katzka Tobin Köprüsü'nün kenarındaki daracık yaya yolunda durdu ve gözlerini aşağıdaki suya dikti. Batıdan gelen Mystic Nehri, Chelsea Irmağı'nın sularıyla birleşiyor, sonra da Boston Lima-m'na ve denize dökülüyordu. Uzun bir düşüş, diye düşündü Katzka, bir vücudun o suya uygulayacağı gücü düşünerek. Ölümcül olacağı hemen hemen kesindi.
Dönüp vızırdayan akşamüstü trafiğine baktı ve dikkatini köprünün alt ucuna verdi. Bir insanın suya düşüşünü takip eden farazi olaylar dizisini düşündü. Ceset akıntıyla limana taşınırdı. Önceleri, suyun altında sürüklenip belki de dipteki alüvyona sürtünürdü. Sonunda vücuttaki qazlar qenlesirdi. Bunun olm^{AA}cı uoua
günler sürebilirdi. Suyun sıcaklığına ve çürüyen bağırsaklardaki gaz üreten bakterilerin büyüme hızına bağlıydı. Belli bir noktada, ceset suda yüzmeye başlardı.
İşte o zaman bulunurdu. Bir iki gün içinde. Şişmiş ve tanınmaz bir halde.
Katzka yanında duran polise döndü. Trafiğin gürültüsü yüzünden bağırmak zorunda kalıyordu. "Arabayı ne zaman fark ettiniz?"
"Sabah saat beşe doğru. Kuzeye giden yolun emniyet şeridine çekilmişti. Tam şuraya." Vızıldayarak geçip giden arabaları işaret etti. "Güze! yeşil bir BMW. Hemen yanında durdum."
"BMW'nin yanında kimseyi gördünüz mü?"
"Hayır, efendim. Terkedilmiş görünüyordu. Plaka numarasını alıp çalındığının bildirilmediğini doğrulattım. Motorda bir problem olduğunu, sürücünün yardım getirmek için ayrıldığını düşündüm. Orada durarak trafik için tehlike oluşturuyordu. O yüzden çekiciyi çağırdım."
"Anahtarlar arabada mıydı? Not bırakılmış mıydı?"
"Hayır, efendim. Hiçbir şey yoktu. Tertemizdi."
Katzka tekrar suya baktı. Bu noktada nehrin ne kadar derin, akıntının ne kadar hızlı olduğunu merak etti.
"Dr. Hodell'ın evini aradım ama kimse açmadı," dedi polis. "O sırada kayıp olduğunu bilmiyordum."
Katzka hiçbir şey söylemedi. Yalnızca gözlerini nehre dikip Abby'yi, ona ne söylemesi gerektiğini düşündü. O hastane yatağında o kadar yürek burkucu biçimde kırılgan görünüyordu ki, Katzka bir darbe daha indirmenin düşüncesine dayanamıyordu. Daha çok acı.
Ona söylemeyeceğim. Henüz değil, diye karar verdi. Bir ceset bulana kadar söylemeyeceğim.
Polis memuru da nehre baktı. "Tanrım. Atladığını mı düşünüyorsunuz?"
"Eğer oradaysa," dedi Katzka, "kendisi atladığı için değil."
Telefonlar gün boyu susmamış, iki hemşire hasta olduğu için aelememis ve aörevli hemşire Wendv Soriano öğle yemeğini kaçırmıştı. İkinci bir vardiyaya daha dayanacak hali kalmamıştı. Ama işte saat daha üç buçuktu ve önünde onu bekleyen sekiz saatlik bir görev vardı.
Çocukları şimdiden iki kere aramışlardı. Anne, Je//y bana yine vurdu. Anne, babam saat kaçta gelecek? Anne, mikrodalga-yı kullanabilir miyiz? Evi yakmayacağımıza söz veriyoruz. Anne, Anne, Anne.
Neden hiç babalarını işten arayıp rahatsız etmezlerdi?
Çünkü babanın lânet ulast işi çok daha önemli.
Wendy başını ellerinin arasına aldı ve önündeki doktor emirleriyle dolu dosya yığınına baktı. Asistanlar emirler yazmaya bayılırdı. Beyaz önlüklerini savurarak gelir, fiyakalı Cross kalemleriyle dünyayı yerinden oynatacak

talimatlar karalarlardı ki: "Kabızlık için magnezyum sütü" veya "yatak parmaklıkları gece yükseltilecek."
Sonra emirlerle donattıkları dosyaları hemşirelere, Musa'ya on emri veren Tann gibi, sunarlardı. Kabızlığa göz yummayacaksın!
Wendy içini çekerek ilk dosyaya uzandı.
Telefon çaldı. Umarım yine çocuklar değildir, diye düşündü. Yine bir Anne, bana vuruyor araması değildir. Sinirli bir sesle cevap verdi: "6 doğu, Wendy."
"Ben Dr. Wettig."
"Oh." Otomatik olarak oturduğu yerde dikleşti. İnsan Dr. Wettig'le konuşurken kambur duramazdı. Telefonda olsa bile. "Evet, Doktor?"
"Dr. DiMatteo'nun kanındaki alkol düzeyinin takip edilmesini istiyorum. Ve MedMark Laboratuan'na gönderilmesini,"
"Bizim laboratuara değil mi?"
"Hayır, Doğrudan MedMark'a gönderin,"
"Elbette, Doktor," Dedi Wendy, emri not alırken. Olağan dışı bir istekti ama insan Generali sorgulayamazdı,
"Şimdi nasıl?" diye sordu Wettig,
"Biraz yorgun."
"Gitmeye kalkıştı mı?"
"Hayır, Odadan dısan bile nkmaHı "
İyi. Orada kalmasını sağlayın. Ve kesinlikle ziyaretçi yok. Emirleriinde belirttiklerim dışındaki hastane çalışanları da dahil."
"Evet, Dr. Wettig."
Wendy telefonu kapadı ve gözlerini masaya dikti. O telefon konuşması sırasında emirlerle donatılmış üç dosya daha bırakılmıştı. Kahretsin, bütün akşam emir kâğıtları almakla uğraşacaktı. Aniden açlıktan başının döndüğünü hissetti. Hâlâ yemek yememiş, saatlerdir bir mola bile vermemişti.
Etrafa göz gezdirdi ve iki hemşirenin koridorda çene çaldığını gördü. Burada kıçını yırtan bir tek o mu vardı?
Kandaki alkol düzeyine bakılması emrini hışımla alıp laboratuar teknisyeninin kutusuna koydu. Masadan kalkarken telefon çalmaya başladı. Duymamazlıktan geldi; hem koğuş görevlileri bu iş için para almıyor muydu?
Aynı anda çıngırdayan iki hattın yanından geçip yürüdü.
Bir kez de, lanet olası telefona başkası bakabilirdi.
Vampir, kan tüpleri, laboratuar kâğıtları ve iğnelerle dolu tep-sisiyle geri dönmüştü. "Üzgünüm Dr.DiMatteo. Ama sizden tekrar kan almam gerek."
Abby pencerenin yanında duruyordu, hemşireye şöyle bir göz attı. Sonra tekrar manzaraya doğru döndü. "Bu hastane bütün kanımı emdi," dedi ve gözlerini camdan görünen kasvetli manzaraya dikti. Aşağıda, park yerinde, hemşireler saçları uçuşarak, yağmurlukları savrularak hastane kapılarına doğru koşuşturuyorlardı. Doğuda, kapkara ve tehditkâr bulutlar toplanmıştı. Gökyüzü asla aydınlanmayacak mı? diye düşündü Abby.
Arkasından cam tüplerin şıngırtısı geldi. "Doktor, bu kanı gerçekten almam gerekiyor."
"Başka teste ihtiyacım yok."
"Ama Dr. Wettig'in emri." Flebotomist, hafif bir çaresizlik ifadesiyle ekledi. "Lütfen işleri benim için zorlaştırmayın."
Abby dönüp kadına baktı. Çok genç görünüyordu. Abby'ye uzun zaman önceki kendi halini anımsatmıştı. Kendisinin de Wet-t-in'tcn \;anlıs hir spu v;anmaktan nörunda caba harcadığı her sevi
kaybetmekten ödünün koptuğu zamanları. Artık bunların hiçbirinden korkmuyordu. Ama bu kadın korkuyordu.
Abby içini çekerek yatağa oturdu.
Flebotomist tepsisini yatağın yanındaki masaya koydu ve içinde gazlı bez, tek kullanımlık bir iğne ve vakumlu bir şırınga bulunan steril paketleri açmaya koyuldu. Tepsisindeki dolu kan tüplerine bakılırsa, bu hareketleri sanki onkez tekrarlamış olmalıydı. Sadece bir iki boş tüp kalmıştı.
"Tamam, hangi kolu tercih edersiniz?"
Abby sol kolunu uzattı ve kıpırdamadan, lastik turnikenin hızla yerleştirilişini seyretti. Elini yumruk yaptı. Önceki deliklerden moraran dirsek içi damarı şişip

görünür hale geldi. İğne derisini delerken Abby başını çevirdi. Flebotomistin tepsisine, özenle etiketlenmiş kan tüplerine baktı. Vampirin şeker kutusu. Birdenbire örneklerden biri, mor kapaklı, etiketi ona bakan bir tüp dikkatini çekti. İsme baktı.
Voss, Nina
Cerrahi Yoğun Bakım Ünitesi, Yatak 8
"İşte bitti," dedi vampir, iğneyi geri çekerek. "Şu gazlı bezi tutar mısınız?" Abby başını kaldırdı. "Ne?"
"Ben flaster yapıştırırken siz gazlı bezi tutun."
Abby otomatik olarak gazlı bezi koluna bastırdı. Tekrar Nina Voss un kan tübüne baktı. Etiketin köşesinde görevli doktorun ismi okunabiliyordu: Dr. Archer.
Nina Voss tekrar hastaneye yatırılmış, diye düşündü Abby. Göğüs-kalp bölümüne. Flebotomist çıktı.
Abby pencereye doğru gitti ve gözlerini kararan bulutlara dikti. Park alanında kağıt parçaları uçuşuyordu. Pencere yeni bir rüzgâr dalgasıyla çarpıyor, camlar zangırdıyordu.
Yeni kalpte bir sorun çıkmış.
Bunu günler önce. limuzinde buluştuklarında anlamalıudı.
Arabanın loşluğunda Nina'nın görünüşünü hatırladı. Yüzünün solgunluğu, dudaklarının mora çalan rengi. Organ naklinin başarısızlığı o zamandan ortaya çıkmıştı.
Abby dolaba gitti. Orada üzerinde HASTA EŞYALARI yazan şişkin bir torba buldu. İçinde ayakkabıları, kana bulanmış pantolonu ve çantası vardı. Cüzdanı yoktu; herhalde hastane güvenliğine kilitlenmişti. Çantayı iyice arayınca dipte birkaç bozukluk çıktı. Hepsine ihtiyacı olacaktı.
Pantolonunu giydi, hastane elbisesini içine tıkıştırıp ayakkabılarını ayağına geçirdi. Sonra kapıya gidip etrafı gözetledi.
Hemşire Soriano masasında değildi. Fakat, bölümde biri telefonla konuşan, diğeri de kâğıtların üstüne eğilmiş başka iki hemşire vardı. İkisi de Abby'nin tarafına bakmıyorlardı.
Koridora göz attı ve pembeler giymiş yaşlıca bir gönüllünün ittiği, akşam yemeği tepsileriyle dolu tekerlekli arabanın tangırda-yarak koğuşa gelmekte olduğunu gördü. Araba hemşire bölümünün önünde durdu. Gönüllü iki metal tepsi alıp yakındaki bir hasta odasına götürdü.
İşte Abby o anda koridora süzüldü. Abby soğukkanlılıkla önlerinden geçip koğuştan çıkarken, yemek arabası hemşirelerin görüşünü engelliyordu.
Asansörde fark edilme riskini göze alamazdı; doğruca merdivenlere yöneldi.
Altı kat yukarı çıkıp onikinci kata geldi. Ameliyathane kanadı tam önündeydi; köşeyi dönünce de Cerrahi Yoğun Bakım Ünitesi vardı. Ameliyathane girişinde duran çamaşır arabasından bir cerrahi elbisesi, çiçekli bir başlık ve ayakkabı poşetleri aldı. Herkes gibi tamamen maviye bürünmüş bir halde fark edilmeden geçip gidebilirdi.
Köşeyi dönüp yoğun bakıma girdi.
İçerde bir kaos yaşanıyordu. İkinci yataktaki hasta alarm veriyordu. Gergin ve sert konuşmalara, tüm personelin çılgınca odaya koşturmasına bakılırsa hayata döndürme pek iyi gitmiyordu. Abby monitör istasyonundan geçip sekiz numaralı odaya giderken. kimse basını o tarafa bile çevirmedi.
Gözetleme penceresinin önünde, yataktakinin gerçekten de Nina Voss olduğunu doğrulayacak kadar durdu. Sonra odaya girdi. Kapı, alarm veren hastayı hayata döndürmeye çalışan ekibin gürültülerini boğarak, arkasından kapandı. Odanın dışarıdan görünmesini engellemek için pencerenin perdesini çekti ve yatağa döndü.
Nina kapah kapının ardında süren çılgınca koşuşturmacadan habersiz, dinginlik içinde uyuyordu. Abby'nin onu son görüşünden beri daha da küçülmüş görünüyordu, tıpkı hastalığın aleviyle yavaş yavaş eriyen bir mum gibi. O örtülerin altındaki beden bir çocu-ğunki kadar ufaktı.
Abby yatağın ayakucunda asılı dosyayı aldı. Bir bakışta oraya kaydedilmiş bütün parametreleri anladı. Artan pulmoner wedge basıncını. Yavaş yavaş gerileyen kalp randımanını. Kalp performansını desteklemek için dobutamin miktarının boşuna bir çabayla sürekli artırıldığını.

Abby dosyayı yerine astı. Doğrulduğunda Nina'nın gözlerinin açık ve ona bakmakta olduğunu gördü.
"Merhaba, Bayan Voss," dedi Abby.
Nina gülümsedi ve mırıldandı. "Daima gerçeği söyleyen doktor gelmiş."
"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"
"Memnun." Nina içini çekti. "Memnunum."
Abby yatağa yaklaştı. Bir şey söylemeden birbirlerine baktılar.
Sonra Nina, "Bana söylemek zorunda değilsiniz. Ben zaten biliyorum," dedi.
"Neyi bayan Voss?"
"Artık sona ermek üzere olduğunu." Nina gözlerini kapayıp derin bir soluk aldı. Abby kadının elini tuttu. "Size teşekkür etme fırsatı bulamadım. Bana yardım etmeye çalıştığınız için."
"Yardım etmeye çalıştığım Victor'du."
"Anlamıyorum."
"O, Yunan mitolojisindeki adam gibî. Karısını geri getirmek için Hades'in yanına qiren adam."
"Orfeus."
"Evet. Victor Orfeus'a benziyor. Beni geri getirmek istiyor. Neye mal olduğuna aldırmıyor. Bedelinin ne olduğuna." Gözlerini açtı, bakışları ürkütücü biçimde berraktı. "Sonunda," diye fısıldadı, "ona çok pahalıya patlayacak."
Paradan bahsetmiyorlardı. Abby bunu hemen anlamıştı. Ruhlardan söz ediyorlardı. Odanın kapısı aniden açıldı. Abby döndüğünde şaşkınlıkla ona bakan bir hemşire gördü.
"Oh! Dr. DiMatteo, siz burada ne yapı...." Gözü örtülmüş perdeye takıldı, sonra bakışlarıyla hızla bütün monitörleri ve damar içi tüplerini kontrol etti.
Sabotaj izleri araştın\jor.
"Hiçbir şeye dokunmadım," dedi Abby.
"Lütfen çıkar mısınız?"
"Sadece ziyaret ediyordum. Yoğun bakıma geri döndüğünü duydum ve..."
"Bayan Voss'un dinlenmesi gerek." Hemşire kapıyı açtı ve Abby'yi çabucak dışarı çıkardı. "ZİYARETÇİ YASAK işaretini görmediniz mi? Bu gece ameliyata alınacak. Rahatsız edilmemesi gerek."
"Ne ameliyatı?"
"Tekrar organ nakli. Bir verici buldular."
Abby 8 numaralı odanın kapalı kapısına baktı. Hafifçe sordu, "Bayan Vogs biliyor mu?"
"Ne?"
"Cerrahi için kabul formunu imzaladı mı?"
"Kocası onun için imzaladı bile. Şimdi lütfen hemen gidin."
Başka bir şey söylemeden, Abby döndü ve üniteden çıktı. Yokluğunu kimsenin fark edip etmediğini bilmiyordu: asansörlere varana dek koridorda yürümeye devam etti. Kapı açıldı; asansör insanlarla doluydu. İçeri girdi ve çabucak yüzünü kapıya, arkasını yolculara döndü.
Bir verici bulmuşlar, diye düşündü asansör aşağı inerken. Bir şekilde bir verici bulmuşlar. Bu gece, Nina Voss'un yeni bir kalbi olacak.
Asansör lobiye vardığında, bu gece yaşanacak olaylar zincirini hesaplamıştı. Bayside'daki diğer organ nakillerinin kayıtlarını okumuştu; neler olacağını biliyordu. Geceyarısına doğru, Nina'yı, Archer'ın ekibinin onu hazırlayıp giydireceği ameliyathaneye götüreceklerdi. Sonra orada telefonun gelmesini bekleyeceklerdi. Ve tam o anda, başka bir ameliyathanede, başka bir cerrahi ekip, başka bir hastanın etrafına toplanmış olacaktı. Neşterlerine uzanıp deri ve kas doğramaya başlayacaklardı. Kemik testeresi gıcırdamaya başlayacaktı. Kaburgalar kaldırılıp içerdeki hazine ortaya çıkarılacaktı. Yaşayan, çarpan bir kalp.
Hasat hızlı ve temiz olacaktı.
Bu gece, diye düşündü, tıpkı daha öncekilerde olduğu gibi olacak.
Asansörün kapısı açıldı. Başı öne eğik, gözleri yerde dışarı çıktı. Ön kapıdan çıkıp rüzgâra daldı.
İki blok ötede, soğuktan titreyerek bir telefon kulübesine sığındı. Değerli erzağındaki bozuk paralan kullanarak Katzka'nın numarasını çevirdi.
Yerinde değildi. Telefona çıkan polis not almayı önerdi.

"Ben Abby DiMatteo," dedi. "Onunla hemen konuşmam gerek! Bir çağrı cihazı filan yok mu?"
"Sizi operatöre bağlayayım."
İki aktarma tıkırtısı duydu, sonra operatörün sesi duyuldu. "Şimdi arabasının telsizine mesaj gönderiyorum," dedi kadın.
Biraz sonra operatör geri geldi. "Üzgünüm, hâlâ Dedektif Katzka'nın yanıt vermesini bekliyoruz. Şu andaki numaranızdan size ulaşabilir mi?"
"Evet. Yani, bilmiyorum. Onu daha sonra aramaya çalışırım." Abby kapadı. Jeton bitmişti, artık telefon edemeyecekti.
Döndü ve dışarı baktı, gazete parçalarının havada uçuştuğunu gördü. O rüzgâra dönmek istemiyordu ama başka ne yapacağını bilmiyordu.
Arayabileceği bir kişi daha vardı.
Telefon rehberinin yarısı yırtılmıştı. Boşuna çabaladığını düşünüyordu, yine de beyaz sayfaları çevirmeye koyuldu. Listede 1 Ta- rasoff'u bulduğunda gerçekten şaşırdı.
Elleri tireyerek ödemeli aradı. Lütfen konuş benimle. Lütfen ceuap ver.
Dört kez çaldıktan sonra Tarasoff'un nazik "Alo?" sunu duydu. Kulağına porselen şıngırtıları, akşam yemeği sofrasının kuruluşu, klasik müziğin tatlı nağmeleri geliyordu. Sonra: "Evet ödemeli telefonu kabul ediyorum."
Abby o kadar rahatlamıştı ki kelimeler bir anda dudaklarından döküldü. "Başka kimi arayacağımı bilemedim! Vivian'a ılaşamıyo-rum. Ve başka kimse de beni dinlemiyor. Polise gitmeniz gerek. Onların dinlemesini sağlamalısınız!"
"Şimdi yavaş ol Abby. Bana neler olduğunu anlat."
Abby derin bir nefes aldı. Kalbinin yükünü biriyle paylaşma ihtiyacıyla çarptığını hissetti. "Nina Voss'a bu gece ikinci bir kalp nakli yapılacak," dedi. "Dr. Tarasoff, sanırım nasıl işlediğini biliyorum. Kalpleri başka bir yerden uçakla getirmiyorlar. Hasatlar burada yapılıyor. Boston'da."
"Nerede? Hangi hastanede?"
Ansızın gözüne caddede yavaşça ilerleyen bir araba ilişti. Araba köşeyi dönüp kaybolana dek nefesini tuttu.
"Abby?"
"Evet. Hâlâ buradayım."
"Şimdi Abby, Bay Parr'dan son zamanlarda büyük bir baskı altında olduğunu öğrendim. Acaba bu da şey... "
"Dinleyin. Lütfen beni dinleyin!" Gözlerini kapayıp sakin olmak mantıklı konuşmak için kendini zorladı. Tarasoff onun akıl sağlığı konusunda kuşku duymamalıydı. "Vivian bugün beni Bur-lington'dan aradı. Orada hiç hasat yapılmadığını öğrenmiş. O ganlar Vermont'tan gelmiyor."
"Öyleyse hasatlar nerede yapılıyor?"
"Tam olarak emin değilim. Ama Roxbury'da bir binada yaptıklarını tahmin ediyorum. Amity Tıp Malzemeleri. Polis opreyarı-sından önce oraya gitmeli. Hasat yapılmadan önce."
"Onları ikna edebilir miyim, bilmem."
"Yapmak zorundasınız! Cinayet Masası'nda Dedektif Katzka

diye biri var. Eğer ona ulaşabilirsek, izi dinleyeceğini sanıyorum. Dr.
Tarasoff, bu sadece bir organ alışve.'s hizmeti değil. Vericiler yaratıyorlar. İnsanları öldürüyorlar."
Abby arka planda bir kadının seslendiğim duydu. "İvan, yemeğini yemeyecek misin? Soğuyor."
"Yiyemeyeceğim, hayatım," dedi Tarasoff. "Acil bu- durum çıkmış.." Tekrar telefona döndü, sesi yumuşak ve endişeliydi. "Sanırım bütün bunların beni korkuttuğunu söylememe gerek yok, Abby."
"Beni de çok korkutuyor."
"Öyleyse doğrudan polise gidelim. Bu işi onlara bırakalım. Bizim için çok tehlikeli."
"Katılıyorum. Yüzde yüz."
"Birlikte yapacağız. Koro ne kadar büyük olursa mesajımız o kadar ikna edici olur."
Abby duraksadı. "Korkarım yanınızda benim olmam davaya zarar verebilir."
"Ben bütün ayrıntıları bilmiyorum, Abby. Sen biliyorsun."

"Peki," dedi Abby bir an durduktan sonra. "Peki. Birlikte gideriz. Gelip beni alabilir misiniz? Donuyorum. Ve korkuyorum."
"Neredesin?"
Telefon kulübesinin camından dışarı baktı. İki blok ötede hastanenin uğultulu kulelerinin ışıkları karanlığın içinde yükseliyordu. "Bir telefon kulübesindeyim. Hangi cadde olduğunu bilmiyorum. Bayside'ın batısından bir iki blok uzaktayım."
"Seni bulurum."
"Dr. Tarasoff?"
"Evet?"
"Lütfen," diye fısıldadı Abby. "Acele edin."
24
Vivian Chao'nun uçağı Logan Uluslarasrsi Havaalanı na inerken, endişesinin daha da arttığını hissetti. Onu heyecanlandıran uçuş değildi. Vivian uçaktan hiç korkmazdı, en kötü türbülans sırasında bile deliksiz uyuyabilirdi. Hayır, şimdi, uçak körüğe yanaştığında tepedeki bagaj bölümünden eşyalannı toplarken, onu endişelendiren şey Abby'yle yaptığı o son telefon konuşmasıydı. Aniden hattın kesilmesi. Abby'nin tekrar aramaması.
Vivian Abby'yi evden aramayı denemişti ama cevap veren olmamıştı. Uçuş sırasında bunu düşünerek, Abby'nin nereden aradığını bilmediğini fark etmişti. Konuşmaları bunu öğrenemeyeceği kadar kısa sürmüştü.
Çantasını sürükleyerek uçaktan indi ve terminale girdi. Kapıda bekleyen büyük bir kalabalık görerek şaşırdı. Etraf parlak balonlarla ve ellerinde Eve hoşgeldin Dave!, Bravo! ve Yerel kahraman! yazılı pankartlar tutan bir yeni yetme kalabalığıyla doluydu. Dave her kimse, büyük bir hayran kitlesi vardı. Alkışlar duydu ve dönüp bakınca, körükten Vivian'ın tam arkasından sırıtarak çıkan genç bir adam gördü. Kalabalık, yerel kahraman Dave'i karşılamak için Vivian'1 da içine alarak gözü dönmüşçesine ileri atıldı. Vivian viyaklayan çocukların arasında ilerlemek zorunda kaldı.
Lanet çocuklar. Hepsi ondan en az bir kafa uzundu.
Çocukları itip kakarak yol almak epey bir omuz gücü gerektirmişti, İzdihamın içinden çıktığı sırada ileriye doğru öyle büyük bir güçle atıldı ki çevrede duran bir adamı tam anlamıyla yere devirdi. Çabucak mırıldanarak özür diledi ve yürümeye devam etti. Bir kaç adım sonra adamın ona karşılık olarak hiçbir şey söylemediğini fark etti.
İlk durağı tuvalet oldu. Bütün bu sıkıntılar idrar torbasını sıkıştırmıştı. Tuvaleti kullanmak için kendini içeriye attı ve biraz sonra dışarı çıktı.
İşte o zaman adamı... biraz önce çarptığı adamı yeniden gördü. Adam 'bayanlar tuvaletinin karşısındaki hediyelik eşya dükkânının yanında duruyordu. Görünüşe göre gazete okuyordu. O olduğunu anlamıştı çünkü yağmurluğunun yakası içine kıvrılmıştı. Onunla çarpıştığında gözü içi dışına çıkmış yakaya takılmıştı. Bagajların dağıtıldığı yere doğru yürüdü.
Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen havayolu kapılarının yanından geçerek yaptığı bu uzun yürüyüş sırasında sonunda kafasına dank etti. Adam birini karşılamaya gelmediyse, neden kapıda bekliyordu? Ve birini karşıladıysa. neden şimdi tek başınaydı?
Vivian bir gazete bayiinde durup rastgele bir dergi seçti ve kasiyere götürdü. Kadın satışı kasaya işlerken Vivian kadının arkasına doğru kaçamak bir bakış fıdatacak kadar yana kaydı.
Adam uçuş sigortası formları doldurulan bir tezgâlıın önünde dikiliyordu. Formları okuyor gibi görünüyordu.
Tamam, Chao, adam seni izliyor. Belki bir ilk görüşte aşk uakasıdır Belki sana bir kez baktı ue hayatmdan çıkıp gitmene izin veremeyeceğine karar verdi. Derginin parasını öderken kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Düşün. Neden seni takip ediyor?
Bu gayet basitti. Abby'den gelen telefon. Eğer birileri o telefonu dinliyorduysa. Vivian'ın saat altıdaki uçakla Burlington'dan Logan'a ineceğini öğrenmişlerdi. Hat kesilmeden az önce tıkırtılar duymuştu.
Gazete bayiinin çevresinde bir süre oyalanmaya karar verdi. Kitapları karıştırmaya koyuldu, gözleri kapaklarını tarıyor, zihniyse durmadan çalışıyordu. Herhalde adamın üzerinde silâhı yoktu; güvenlik kontrolünden

geçirmesi gerekirdi. Havaalanının güvenli kısmından ayrılmadığı sürece emniyette olurdu.
Dikkatle kitap raflarının üstünden etrafa bir göz attı.
Adam orada değildi.
Dükkândan çıkıp çevreye baktı. Hiçbir yerde adamın izine rastlamadı.
Çok aptalsın. Kimsenin seni izlediği ı;ok.
Yürümeye devam etti, güvenlik kontrolünü geçti ve merdivenlerden aşağı, bagajların dağıtıldığı bölüme indi.
Buriington uçağının bavulları yürüyen banttan geçmeye başlamıştı bile. Rampadan aşağı sürüklenen kırmızı Samsonite'ini tanıdı. Tam bavuluna eğilmişti ki yağmurluklu adamı fark etti. Adam terminal çıkışının yanında durmuş, gazetesini okuyordu.
Hemen başını çevirdi, nabzı boynunu parçalayacakmış gibiydi. Adam onun bavulunu almasını bekliyordu, ve çıkışta yanından geçip geceye dalmasını.
Kırmızı Samsonite'i bir tur daha dönmüştü.
Derin bir soluk aldı ve bagajlarını bekleyen kalabalığın arasında ilerledi. Samsonite'i tekrar geçiyordu. Bavulu almadı ama yavaş yavaş dönmesine devam ederken gelişigüzel onu takip etti. Yürüyen bandın öbür tarafında durduğunda, adamla aralarına kalabalık girmişti.
Çantasını yere bırakıp koşmaya başladı.
Önünde o sırada kullanılmayan iki yürüyen bant daha vardı. Onları koşarak geçti, sonra uzaktaki çıkış kapısına doğru ok gibi fırladı.
Rüzgârlı gecenin içine çıktı. Sol tarafında bir karışıklık duydu. Yağmurluklu adam insanları iterek diğer çıkış kapısından çıkmıştı. İkinci bir adam da birkaç adım gerisinde belirdi. Bir tanesi eliyle Vivian'ı işaret etti ve anlaşılmaz bir şekilde bağırdı.
Vivian hrlayıp kaldınmda kaçmaya başladı. Adamların onu takip ettiklerini biliyordu; devrilen bir yük arabasının gürültüsü ve bir hamalın öfkeli bağırışı kulağına çalınmıştı.
Bir patlama sesi duyuldu ve Vivian bir şeyin saçını sıyırıp geçtiğini hissetti. Bir kurşun.
Kalbi gümbürdüyordu, ciğerleri otobüs egzoslarıyla dolu havayı güçlükle soluyordu.
İleride bir kapı gördü. İçeri daldı ve en yakın yürüyen merdivene koştu. Merdivenler ters yöne gidiyordu.
Basamaklan ikişer ikişer tırmanmaya başladı. En tepeye vardığında bir patlama daha işitti. Bu kez şakağında bir acı ve yanağına doğru yayılan bir sıcaklık hissetti.
American Airlines bilet satış yeri tam karşıdaydı. Çok kalabalıktı, önünde bir sürü insan kuyruğa girmişti.
Yürüyen merdivende, arkasında gümbürdeyen ayak sesleri duydu. Adamlardan biri anlayamadığı bir dilde bağırdı.
Bilet tezgâhına koştu, bir adamı ve bir bavul arabasını yere devirerek tezgâhın tepesine sıçradı. O hızla duramadı.
Bagaj yükleme bandına çarparak, tezgâhın öbür tarafına düştü.
Dört havayolu çalışanı şaşkınlıkla ona bakakalmıştı.

Ayağa kalktığında bacakları titriyordu. Çekine çekine tezgâhın üzerinden etrafı gözledi. Sadece ortalıkta dikilen afallamış insanlar vardı. Adamlar ortadan kaybolmuştu.
Vivian hâlâ oldukları yerde donup kalmış görevlilere baktı. "Şey, güvenliği çağırmayacak mısınız? "
Adamlardan biri hiçbir şey söylemeden telefona uzandı.
"Telefonu açmışken," dedi Vivian, "ÇH'i de arayın."
Siyah bir Mercedes ağır ağır ilerleyip telefon kulübesinin yanında durdu. Abby, yandan geçen başka bir arabanın ışığıyla arkadan aydınlanan sürücünün profilini zar zor seçebildi; Tarasoff'tu.
On kapıya koşup Tarasoff'un yanına oturdu. "Tanrıya şükür geldiniz."
"Donmuş olmalısın. Neden paltomu almıyorsun? Arka koltukta."
"Lütfen, devam edin! Buradan gidelim."
Tarasoff yola çıktı, Abby arkasını dönüp onları izleyen biri olup olmadığına baktı. Arkalarındaki yol kapkaranlıktı.

"Hiç araba görüyor musun?" diye sordu Tarasoff.
"Hayır. Sanırım her şey yolunda."
Tarasoff titrek bir nefes verdi. "Bu işlerde pek iyi sayılmam. Suç programlarını seyretmeyi bile sevmem."
"Gayet iyi gidiyorsunuz. Polis merkezine gidelim yeter. Orada bizimle buluşması için Vivian'ı arayabiliriz."
Tarasoff dikiz aynasına sinirli sinirli göz attı. "Galiba bir araba gördüm." "Ne?" Abby arkaya baktı ama hiçbir şey görmedi.
"Buradan döneceğim. Bakalım ne olacak."
"Devam edin. Ben bakarım."
Köşeyi dönerlerken Abby'nin bakışları arkalarındaki yola odaklandı. Ne bir far. ne bir araba gördü. Ancak yavaşlayıp durduklarında dönüp önüne baktı. "Ne var?" "Hiçbir şey." Tarasoff farları söndürdü.
"Neden farları..." Abby'nin sözcükleri boğazına takıldı.
Tarasoff arabanın kilidini açmıştı.
Kapısı açılırken panik içinde başını sağa çevirdi. Rüzgâr içeri girdi.
Birdenbire eller uzandı ve Abby gecenin içine sürüklendi. Saçları önüne düşmüş bir şey görmesini engelliyordu. Onu yakalayanlara körlemesine karşı koymaya çalıştı ama sımsıkı tutmalarına engel olamadı. Elleri geriye büküldü, bilekleri birbirine bağlandı. Ağzı bantlandı. Sonra kaldırılıp yandaki bir arabanın bagajına tıkıldı.
Kapak çarpılarak kapandı, karanlıkta kapana kısılmıştı.
Hareket ediyorlardı.
Yuvarlanıp sırtüstü yattı, bagajın kapağını tekmelemeye başladı. Defalarca kapağa vurdu, kalçaları ağrıyıp bacaklarını kaldıracak hali kalmayıncaya kadar tekmeledi. Yaran yoktu; onu kimse duyamazdı.
Bitip tükenmiş bir halde kıvrıldı ve kendini düşünmeye zorladı.
Tarasoff. Tarasoff işin içine nasıl karışmıştı?
Yavaş yavaş parçalar bir araya gelmeye başladı. Bu sıkıntılı karanlığın içinde, yol altında gümbürderken. anlamaya başladı. Tarasoff Doğu Sahili'nin en saygın kalp nakli ekiplerinden birinin başıydı. Ünü, dünyanın dört bir yanından, seçecekleri herhangi bir
cerraha gitmeye yetecek kadar parası olan çaresiz hastaları cezbe-diyordu. En iyisini istiyorlardı ve paraları buna yetiyordu.
Satın alamayacakları, sistemin satın almalarına asla izin vermeyeceği şey hayatta kalmaları için gereken şeydi; kalpler. İnsan kalpleri.
Bu da Bayside organ nakli ekibinin sağlayamayacağı bir şeydi. Tarasoff'un bir keresinde şöyle söylediğini anımsadı: "Baysi-de'a her zaman hasta yollarım."
O Bayside'ın arabuiucusuydu. Çöpçatanı,
Arabanın fren yapıp döndüğünü hissetti. Lastikler çakılların üzerinde gitti, sonra durdu. Uzaktan bir gürültü geliyordu, bunun havalanan bir uçağın sesi olduğunu anladı. Nerede olduklannı biliyordu.
Bagaj kapağı açıldı. Havaya kaldırıldı, rüzgâr burnuna dizel ya.kıtı ve deniz kokusu getiriyordu. Onu yan taşıyıp yarı sürükleyerek rıhtımdan ve yolcu iskelesinden geçirdiler. Çığlıkları ağzındaki bantla boğuluyor, kalkan uçağın gürültüsüyle duyulmaz oluyordu. Şilebin güvertesini, yer değiştiren karaltıları ve geometrik gölgeleri şöyle bir görebildi, sonra onu zangırdayıp tıngırdayan merdivenlerden aşağı sürüklediler. Bir kat, sonra bir kat daha.
Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve karanlığın içine fırlatıldı. Elleri hala arkasında bağlıydı; kötü düşüşü önleyemedi. Çenesi hızla metal tabana çarptı, darbe kör ediciydi. Acı, kafatasına bir kazık gibi saplanırken hareket edemeyecek, bir inilti bile çıkaramayacak kadar sersemlemişti.
Başka ayak sesleri merdivenleri tıngırdattı. Abby belli belirsiz Tarasoff'un şöyle dediğini duydu: "En azından her şey berbat olmadı. Ağzındaki bandı çıkarın. Boğulmasın."
Sırtüstü dönüp bakışlarını odaklamaya çabaladı. Yan karanlık kapı ağzında duran Tarasoff'un siluetini seçmeyi başardı. Adamlardan biri eğilip ağzındaki bandı sökerken irkildi.
"Neden?" diye fısıldadı. Düşünebildiği tek soru buydu? "Neden?"
Siluet sanki sorusu yersizmiş gibi hafifçe omzunu silkti. Diğer iki adam odadan çıktılar. Onu içeri kilitlemene hazırUnmnrlardı

"Para mi?" diye bağırdı Abby. "Cevabı bu kadar basit mi?"
"Para hiçbir şey demek değildir," dedi Tarasoff, "eğer size ihtiyacınız olan şeyi satın alamıyorsa."
"Bir kalp gibi mi?"
"Çocuğunuzun hayatı gibi. Ya da karınızın, kız veya erkek kardeşinizin. Siz, hepiniz, bunu anlamalısınız. Dr. DiMatteo. Küçük Pete ve geçirdiği kaza hakkında her şeyi biliyoruz. Sadece on yaşındaydı, değil mi? Kendi trajedini yaşadığını biliyoruz. Düşün, doktor, kardeşinin hayatını kurtarmak için neler verirdin?" Abby hiçbir şey söylemedi. Tarasoff onun suskunluğundan cevabını anlamıştı.
"Her şeyi vermez miydin? Her şeyi yapmaz miydin?"
Evet, diye düşündü, bu itiraf pek fazla düşünmesini gerektirmemişti. Evet.
"Kendi çocuğunuzun ölümünü seyretmenin nasıl olduğunu bir düşünün," dedi Tarasoff. "Dünyanın bütün parasına sahip olduğunuzu ve yine de onun sırasını beklemek zorunda kaldığını. Alkoliklerin ve ilaç bağımlılarının arkasında. Ve zihinsel özürlülerin. Ve hayatlarında tek bir gün bile çalışmamış sağlık dolandırıcılarının." Sustu. Ve hafif bir sesle "Bir düşünün," dedi.
Kapı kapandı. Sürgü yerine itildi.
Abby zifiri karanlıkta yatıyordu. Üç adam tekrar yukarı, güverteye çıkarken merdivenin zangırdadığını ve kapağın hafif bir gürültüyle kapandığını duydu. Sonra, bir süre, kulağına yalnızca rüzgarın sesi ve geminin halatlarını gererken çıkardığı iniltiler geldi.
Bir düşün.
Gözlerini kapadı ve Pete'i düşünmemeye çalıştı. Ama işte. Yavru kurt üniformasını giymiş, gururla karşısında duruyordu. Onun beş yaşındayken ne dediğini anımsadı: Abby'nin evlenmek istediği tek kız olduğu. Ve kendi kız kardeşiyle evlenemeyeceğini öğrendiğinde ne kadar kızdığını düşündü.
Seni kurtarmak için ne [yapardım? Her şeyi, her şeyi.
Karanlıkta bir şey hışırdadı.
Abby donup kalmıştı. Tekrar duydu, çok hafif bir kımıltı. Fareler.
Kıvrılarak sesin geldiği yerden uzaklaştı ve dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı. Hiçbir şey göremiyordu, sadece her tarafında koşuşturan kemirgenleri hayal edebiliyordu. Ayağa kalkmaya çabaladı.
Hafif bir klik sesi duyuldu.
Aniden yanan ışık gözlerini kör etti. Hızla geriye çekildi. Tepede çıplak bir ampul sallanıyor, hafif hafif yanında sarkan zincire çarpıyordu.
Karanlıkta hareket ettiğini duyduğu şey bir fare değildi. Bir oğlandı.
Tek kelime etmeden birbirlerine bakakaldılar. Çocuk hiç kıpırdamadan duruyordu, yine de Abby gözlerindeki bitkinliği görebiliyordu. Şortunun altındaki ince, çıplak bacakları kaçmaya hazır bir halde gerilmişti. Ama kaçacak yer yoktu.
On yaşlarında gösteriyordu, çok solgun ve sarışındı, saçları sallanan ampul ışığı altında neredeyse beyaz görünüyordu. Yanağının üstünde morumsu bir leke fark etti ve bir anda öfkeyle irkilerek bunun kir değil bir çürük olduğunu anladı. Çukura kaçmış gözleri de beyaz yüzünde'başka iki morluk gibi duruyordu. Abby ona doğru bir adım attı. Çocuk hemen geri çekildi. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."
Çocuk kaşlarını çattı. Başını salladı.
"Söz veriyorum. Sana zarar vermeyeceğim."
Çocuk bir şeyler söyledi ama Abby cevabını anlayamadı. Şimdi kaşlarını çatıp başını sallama sırası ona gelmişti. Aynı şaşkınlığı paylaşarak birbirlerine baktılar.
Ansızın ikisi de başını yukarı kaldırdı. Geminin motorları çalışmaya başlamıştı. Abby gerginlikle zincir şakırtılarını, hidroliğin iniltilerini dinledi. Biraz sonra suları yararken geminin gövdesinin sarsıldığını hissetti. Rıhtımdan ayrılıp yola çıkmışlardı.
Bu bağlardan ve bu odadan kurtulsam bile, kaçabileceğim hiç bir yer yo/c. Çaresizlik içinde tekrar cocuqa baktı.

Çocuk artık motorun sesine dikkat etnniyordu. Bakışları Abby'nin beline yönelmişti. Yavaşça yanına yaklaşıp arkasına bükülüp bağlanmış bileklerine baktı. Sonra başını eğip kendi koluna baktı. Ancak o zaman Abby çocuğun sol

elinin olmadığını gördü. Biçimsizliğini Abby'den saklamak için kolunu gövdesine bitiştir-mişti. Şimdi kolunu inceliyor gibiydi.
Yeniden Abby'ye bakıp konuştu.
"Söylediklerini anlayamıyorum/' dedi Abby.
Çocuk, bu kez sinirli sinirli yineledi. Neden an!a\;amı\jordu ki? Nesi uordı? Abby sadece başını salladı.
Karşılıklı hayal kırıklığı içinde birbiderini süzdüler. Sonra çocuk çenesini kaldırdı. Abby onun bir karara vardığını anlar gibi oldu. Abby'nin arkasına geçip bileklerine asıldı ve tek eliyle bağlan gevşetmeye çalıştı. Kablo çok sıkı bağlanmıştı. Çocuk şimdi yere diz çökmüştü. Abby teninde, çocuğun dişlerini ve ılık nefesini hissetti. Ampul tepelerinde sallanırken, Abby'nin bağlarını, küçük ama kararlı bir farecik gibi kemirmeye koyuldu.
"Üzgünüm, ama ziyaret saati bitti," dedi bir hemşire. "Bekleyin, oraya giremezsiniz. Durun!"
Katzka ve Vivian doğruca yürüyüp hemşire bölümünü geçtiler ve 621 numaralı odanın kapısını açtılar. "Abby nerede'?"' diye sordu Katzka sert bir sesle.
Dr. Colin Wettig dönüp onlara baktı. "Dr. DiMatteo kayıp."
"Bana burada gözetileceğini söylemiştiniz," dedi Katzka. "Ona hiçbir şey olmayacağına dair bana güvence vermiştiniz."
"Gözetiliyordu. Buraya emrim olmadan hiç kimse girmedi."
"O zaman ona ne oldu?
"Bu Dr. DiMatteo'ya sormanız gereken bir konu."
Katzka'yı kızdıran Wettig'in duygusuz sesi oldu. O ve o sakın bakışı. Karşısında hiçbir şey belli etmeyen, kontrollü bir adam vardı. Wettig'in ifadesiz yüzüne bakarken Katzka ansızın kendini tanıdı; ve bu. şok ediciydi.

"Bu imanızdan hoşlanmadım."
Katzka odanın öbür tarafına yürüyüp Wettig'in önlüğünün yakasına yapıştı ve adamı duvara doğru itti. "Lanet olası," dedi "Onu nereye götürdün?"
Wettig'in mavi gözleri nihayet ona ihanet ederek bir korku belirtisi gösterdi. "Size söyledim, nerede olduğunu bilmiyorum! Hemşireler beni altıbuçukta arayıp gittiğini söylediler. Güvenliği alarma geçirdik. Hastanenin her tarafını aradılar ama onu bulamadılar."
"Onun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"
Wettig kafasını salladı.
"Değil mi?" Katzka onu bir daha sarstı.
"Bilmiyorum!" diye nefes nefese söylendi Wettig.
Vivian öne doğru bir adım attı ve onları ayırmaya çalıştı. "Durun! Onu boğacaksınız! Katzka, bırakın onu!"
Katzka aniden Wettig4 bıraktı. Adam geriye, duvara doğru sendeledi, nefes nefese kalmıştı. "Böyle hayaller görürken, hastanede daha güvende olacağını düşünmüştüm." Wettig dikleşti ve önlüğünün yakasının kıpkırmızı bir iz bıraktığı boynunu ovaladı. Katzka kendi şiddetinin kanıtıyla şoka uğramış bir halde bakakal-dı.
"Hem onun doğruyu söylüyor olabileceğini anlamamıştım." dedi Wettig. Cebinden bir kâğıt çıkarıp Vivian'a uzattı.
"Hemşireler az önce bana bunu verdi."
"Nedir bu?" dedi Katzka.
Vivian kaşlarını çattı. "Bu, Abby'nin kanındaki alkol düzeyi. Burada sıfır yazıyor."
"Bu öğleden sonra tekrar kan aldırıp bağımsız bir laboratuara gönderdim," diye açıkladı Wettig. "İçkili olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Ben de, eğer onu inkâr edilemez kanıtla yüzlestırebilir-sem, yalanlamalarını boşa çıkarabilirsem... "
"Bu sonuç dışardan bir laboratuardan mı""
Wettig başını salladı. "Bayside'dan tamamen bağımsız bir laboratuardan."
! ! Rar
^{A}lUr^{A}l finin D 9 1 olHnnıımı
C/-M jlr>rr~ıicf i'
"O, sabah dörtte Bayside'da yapılan testti."

Vivian "alkolün yanlanma ömrü iki ile ondört arasında değişir. Eğer sabah dörtte yüksektiyse, bu testin de en azından bir miktar alkol göstermesi gerekirdi," dedi .
"Ama kanında hiç alkol yok," dedi Katzka.
"Bu da demektir ki," dedi Wettig, " ya karaciğeri inanılmaz hızlı çalışıyor, ya da Bayside'ın laboratuan bir hata yaptı."
"Siz buna bu adı mı veriyorsunuz?" dedi Katzka. "Hata?"
Wettig bir şey söylemedi. Bitip tükenmiş görünüyordu... ve çok yaşlı. Buruşmuş yatağın üstüne oturdu.
"Anlamadım... bu olasılığı hiç hesaba katmadım.." "Abby'nin gerçeği söylediğini mi?" dedi Vivian.
Wettig başını salladı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu hastane kapatılmalı. Eğer söyledikleri doğruysa."
Katzka Vivian'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Ona baktı.
Vivian yavaşça sordu; "Hâlâ kuşkunuz var mı?"
Çocuk saatler boyunca, ılık nefesini Abby'nin boynuna üfüre-rek kucağında uyumuştu. Çocukların derin derin, güven içinde uyuduklarında olduğu gibi vücudu iyice gevşemiş, kolları bacakları sarkmıştı. Abby onu ilk kucağına aldığında titriyordu. Çocuğun çıplak bacaklarını ovalamıştı; bu, soğuk, kuru sopaları ovalamak gibi bir şeydi. Sonunda titremesi geçmişti ve nefes alışı yavaşladıkça Abby çocuğun yüzünün sıcacık olduğunu hisetti.
Kendisi de biraz uyudu.
Uyandığında rüzgâr daha da şiddetlenmişti. Geminin çıkardığı iniltilerden anlıyordu. Tepede ampul bir ileri bir geri sallanıp duruyordu.
Çocuk inleyip kıpırdandı. Küçük çocukların kokusunda insanın içine işleyen bir şey var, diye düşündü, ılık çimenlerin kokusuna benziyor. Vücutlarının hem erkeksi hem de kızımsı tatlılığıyla ilgili bir şey. Pete'in arabalarının arka kotuğunda uyurken omzuna yasianışını hatıdadı. Babaları arabayı sürerken. Abby kilometreler boyunca Pete in kalbinin hafif gümbürtüsünü hissederdi. Tıpkı şimdi bu çocuğun kalbinin kafesi andıran göğsünde atışını hissetti-öi aibi.

Çocuk hafifçe inledi ve ürpererek uyandı. Başını kaldırıp baktı ve yavaş yavaş hatıdadı.
"A-bii," diye fısıldadı.
Abby başını salladı. "Evet. Abby. Hatırladın." Gülümsedi, parmaklarını morluğun üstünde gezdirerek yüzünü okşadı. "Sen de.. Yakov'sun."
Çocuk başını salladı.
İkisi de gülümsedi.
Dışarıda rüzgâr uğulduyordu ve Abby yerin altlarında sarsıldığını hissetti. Çocuğun yüzünde gölgeler dolaşıyordu. Abby'ye neredeyse aç bir bakışla bakıyordu.
"Yakov," dedi Abby yine. Dudaklarını çocuğun sarı kaşlarına sürdü. Başını kaldırdığında dudaklarındaki ıslaklığı duyumsadı. Çocuğun değil, kendi göz yaşlarıydı. Yüzünü çevirip yaşları kendi omzuna sildi. Tekrar çocuğa baktığında, hâlâ o tuhaf, hayranlık dolu sessizliğiyle kendisini seyrettiğini gördü. "Buradayım," diye mırıldandı. Ve, gülümseyerek parmaklarını çocuğun saçları arasında gezdirdi.
Bir süre sonra çocuğun gözleri kapandı ve vücudu bir kez daha güvenli bir uykuya dalarak gevşedi.
"Arama emriyle vakit kaybettiğimiz yeter," dedi Eundquist ve kapıya bir tekme savurdu. Kapı hızla açılıp duvara çarptı. Sakına sakına odada ilerledi ve donup kaldı. "Bu da ne böyle?"
Katzka ışığı yaktı.
İki adam da içeri dolan ışıkla gözlerini kırpıştırdılar. Tepedeki üç lambadan, kör edici bir parlaklık geliyordu. Katzka baktığı her yerde parlayan yüzeyler görüyordu. Paslanmaz çelikten dolaplar. Aletlerie dolu tepsiler ve iğneler. Düğmeler ve şalterlerle dolu monitörler.
Odanın ortasında bir ameliyat masası vardı.
Katzka masaya yaklaştı ve gözlerini yanlardan sarkan kayışlara dikti. İki tane bilekler için, iki tane ayak bilekleri için, iki tane de daha uzun kayış, bel ve göğüs için.

Bakışları masanın başında duran tekerlekli anestezi arabasına kaydı. Yanına gidip en üstteki çekmeceyi açtı. İçinde bir sürü cam şırınga ve plastik kılıflı iğneler vardı.
"Bunların burada ne işi var Tanrı aşkına?" dedi Lundquist.
Katzka çekmeceyi kapadı ve başka birini açtı. içinde küçük şişeler gördü. Birini aldı: Potasyum klorür. Yarısı boştu.
"Bu malzemeler kullanılmış," dedi.
Katzka tekrar masaya baktı. Kayışlara. Ansızın Abby'yi düşündü, bileklerinden yatağa bağlanmış, yanaklarından yaşlar süzülürken. Bu anı o kadar acı vericiydi ki görüntüyü kovmak için başını salladı. Korku düşünmesini zorlaştınyordu. Eğer düşünemezse. ona yardım edemezdi. Onu kurtaramazdı. Aniden masadan uzaklaştı,
I Slug?" Lundquist şaşkınlıkla onu gözlüyordu. "İyi misin?"
"Evet." Katzka döndü ve kapıdan çıktı. "İyiyim."
Kaldırımda rüzgâra karşı durup Amity'nin binasına baktı. Sokağın seviyesinden insan bu binada olağandışı bir şey göremiyor-du. Sadece harap bir sokakta, başka bir harap binaydı. Pis, kırmızı tuğladan bir cephe, klimaların sarktığı pencereler. Önceki gün içine girdiğinde, sadece beklediği şeyleri görmüştü. Görmesi gereken şeyleri. Kir pas içindeki sergileme odası üzerine ürün kataloglarının istiflendiği eskimiş masalar. Kayıtsızca telefonda konuşan bir iki satıcı. Üst katı görmemiş, tek bir asansör yolculuğunun onu bu odaya getireceğinden hiç kuşkulanrnamıştı. Kayışlarla dolu bu masaya.
Bir saat kadar önce Lundquist binanın Sigayev Şirketi'ne, şilebin kayıtlı olduğu New Jersey'deki şirkete ait olduğunu belirlemişti. Yine o Rus mafyası bağlantısı. Bu Bayside'ın ne kadar derinlerine ulaşıyordu? Yoksa Ruslar hastaneden yalnızca bir kişiyle mi ilişki içindeydiler? Belki de karaborsa malları konusunda bir ticaret ortaklığı.
Lundquist'in çağrı cihazı öttü. Çıkan yazıya baktı ve arabanın içindeki telsiz telefona uzandı.
Katzka, düşünceleri yine Abby'ye ve şimdi nereye bakması gerektiğine kayarak, binanın önünde kaldı. Hastanedeki her oda
zaten aranmıştı. Park yeri ve etrafı da. Görünüşe göre Abby hastaneden tek başına ayrılmıştı. Nereye giderdi ki? Kimi aramış olabilirdi? Güvendiği biri olmalıydı.
"Slug!"
Katzka döndü ve Lundquist'in elini sallayarak telefonu işaret ettiğini gördü. "Kim?"
"Sahil Güvenlik. Bizi bekleyen bir helikopterleri var."
Merdivende çınlayan ayak sesleri vardı.
Abby aniden başını kaldırdı. Yakov her şeyden habersiz, kollarında uyumaya devam etti. Abby'nin kalbi öyle şiddetli çarpıyordu ki çocuğu uyandıracağından emindi, ama uyanmadı.
Kapı açıldı. Yanında iki adamla Tarasoff ona bakarak dikiliyordu. "Gitme vakti geldi."
"Nereye?" dedi Abby.
"Kısa bir gezintiye." Tarasoff Yakov'a göz attı. "Onu uyandır. O da geliyor." Abby Yakov'a daha sıkı sarıldı. "Çocuk gelmeyecek," dedi.
"Özellikle çocuk gelecek."
Abby başını salladı. "Neden?"
"Kan grubu AB pozitif. Şu anda elimizdekiler içinde tek AB olan o."
Abby Tarasoffa bakakaldı. Sonra yüzü uyku mahmurluğuyla kızarmış Yakov'a baktı. İncecik göğsünde kalbinin çarpışını hissedebiliyordu. Nina Voss, diye düşündü. Nina Voss'un kan grubu AB pozitif...
Adamlardan biri Abby'yi kolundan çekip ayağa kaldırdı. Çocuk elinden kurtuldu; yere çarpınca şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Öbür adam ayağıyla Yakov'u dürttü ve bağırarak Rusça bir şeyler emretti.
Çocuk uykulu uykulu ayağa kalktı,
Tarasoff öne geçti. Loş bir koridordan, sonra kilitli bir kapıdan geçtiler. Bir merdivenden çıkıp bir kapıdan daha geçip çelik bir köprüde yürüdüler. Tam karşılarında mavi bir kapı vardı. Tarasoff kapıya yöneldi, köprü ağırlığıyla sarsılıyordu.

Çocuk biren durdu. Dönüp adamın elinden sıyrıldı ve geldikleri yöne doğru koşmaya başladı. Adamlardan biri onu gömleğinden yakaladı. Yakov döndü ve dişlerini adamın koluna geçirdi. Adam acıyla uluyarak Yakov'un yüzüne vurdu. O kadar hayvanca bir darbeydi ki çocuk yere serildi.
"Durun!" diye bağırdı Abby.
Adam Yakov'u sarsarak ayağa kaldırdı ve bir tokat daha attı. Çocuk bu kez Abby'ye doğru sendeledi. Hemen çocuğu kollarına aldı. Yakov ona sarıldı, yüzünü omzuna gömüp hıçkırmaya başladı. Adam onları ayırmak için Abby'ye doğru bir adıma attı.
"Kahrolası ondan uzak dur!" diye haykırdı Abby.
Yakov titriyor, ağlayarak anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Abby dudaklarını çocuğun saçlarına bastırdı ve fısıldadı-.
"Tatlım, ben yanındayım. Buradayım." Çocuk başını kaldırdı. Abby onun dehşet içindeki gözlerine bakarak düşündü: Başımıza neler geleceğini biliçor.
Abby yi iterek köprüden geçirip mavi kapıdan içeri soktular.
Farklı bir dünyaya girmişlerdi.
Koridor, beyaza boyanmış ahşap levhalarla, yer de beyaz muşambayla kaplanmıştı. Tepeden yumuşak, yaygın bir ışık geliyordu, Spiral bir merdivenin yanından geçip bir köşeyi dönerlerken ayak sesleri yankılanıyordu. Koridorun sonunda geniş bir kapı vardı.
Çocuk şimdi daha da fazla titriyordu. Ve gittikçe ağırlaşıyor-du. Abby onu yere indirdi ve yüzünü elleri arasına aldı. Sadece bir saniye birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, söyleyemedikleri her şeyi o tek bakışta paylaşmışlardı. Yakov'un elini tutup sıktı. Biriik-te kapıya doğru yürüdüler.
Bir adam önlerinde, diğeri de arkaların-daydı. Tarasoff en önde gidiyordu. O kilitli kapıyı açarken, Abby, sonraki hamlesi için kaslarının her birini gererek, ağırlığını öne verdi. Yakov'un elini bırakmıştı.
Tarasoff itti, kapı, bembeyaz bir odayı gözler önüne sererek ardına kadar açıldı.
Abby saldırdı. Önündeki adama bir omuz attı, adam Tara-soff'un üzerine yuvarlanıp onu da yere düşürdü.
"Sizi piç herifler!" diye bağırdı Abby, onlara yumruğunu sallayarak. "Piç herifler!"
Arkasındaki adam kollarını yakalamaya çalıştı. Abby arkasına dönüp bir yumruk savurdu, adamın suratından hatırı sayılır bir ses geldi. Ani bir hareket gözüne çarptı. Bu, ok gibi fırlayarak köşeyi dönüp gözden kaybolan Yakov'du.
Şimdi, itip yere yuvarladığı adam ayağa kalkmış, üzerine geliyordu. İki adam birlikte Abby'yi aralarına sıkıştırdılar ve onu kollanndan kavrayıp havaya kaldırdılar. Adamlar onu beyaz odanın kapısından içeri taşırken karşı koyup yumruklar savurmaya devam etti.
"Ona hakim olmanız gerek!" dedi Tarasoff.
"Çocuk... "
"Çocuğu unutun! O bir yere kaçamaz. Kadını masaya yatı- nn! "
"Durmuyor ki!"
"Piçler!" Abby haykırarak boştaki ayağıyla bir tekme savurdu.
Tarasoff'un dolapları karıştırdığını duydu. Adam bağınyor-du."Bana kolunu verin! Kolunu almam lâzım!"
Tarasoff elinde şırıngayla yaklaştı. Abby iğne etine saplanırken bir çığlık attı. Kıvrandı, ama kurtulamadı. Bir kez daha çırpındı ve bu kez kolları bacakları neredeyse hiç tepki vermedi. Artık görüşü de bulanmaya başlamıştı. Göz kapaklarını açık tutamıyordu. Sesi belli belirsiz bir mırıltı olarak çıktı. Çığlık atmaya çalıştı ama nefes almakta bile güçlük çekiyordu.
Neyim uar benim? Neden kımıldaıAamııAorum?
"Öbür odaya götürün!" dedi Tarasoff. "Hemen entübe etmemiz gerek yoksa ölür." Adamlar onu yandaki odaya taşıyıp bir masaya yatırdılar. Tepesinde yakıcı ışıklar yandı. Tamamen uyanık, tamamen bilinçli olmasına rağmen tek bir kasını bile oynatamıyordu. Ama her şeyi hissedebiliyordu. El ve ayak bileklerini sımsıkı kavrayan kayışları. Tarasoff'un alnına bastırıp başını geri iten elini. Boğazından içeri kayan larinjoskopun soğuk, çelik ağzını. Dehşet dolu çığlığı

yalnızca kafasının içinde yankılanıyordu; hiç sesi çıkmıyordu. ET tübü-nün boğazından aşağı bir yılan qibi süzüldüöiinfı nnr ı

luğunu keserek, ses tellerini geçip soluk borusuna indiğini hissetti. Hava alnrıak için başını bile çevirmekten acizdi. Tüp yüzüne bant-lanıp bir yapay solunum cihazına bağlandı. Tarasoff yapay solunum cihazını sıkmaya başladı ve Abby'yinin göğsü, hayat kurtarıcı bir solukla inip kalktı. Tarasoff şimdi yapay solunum cihazını çıkarmış, ET tübünü bir vantilatöre bağlamıştı. Makine,
Abby'nin ciğerlerine düzenli aralıklarla hava pompalamaya başladı.
"Şimdi gidip çocuğu bulun!" diye bağırdı Tarasoff. "Hayır, ikiniz birden değil. Bana yardım edecek biri lâzım. '
Adamlardan biri çıktı. Diğeri masaya yaklaştı.
"Şu göğüs kayışını sık," dedi Tarasoff. "Saksinilkolin bir iki dakika içinde etkisini kaybedecek. Ben damardan sıvı vermeye başlarken ortalığa saldırmasını istemem."
Saksinilkolin. Aaron da böyle ölmüştü. Mücadele etmek ten aciz bir halde. Nefes bile alamayarak.
İlâcın etkisi azalmaya başlamıştı bile. Göğüs kaslarının tübün baskısına karşı kasılmaya başladığını hisedebiliyordu. Ve artık göz kapaklarını kaldırabiliyor, tepesinde dikilen adamı görebiliyordu. Abby'nin giysilerini kesiyor, karnını, göğüslerini ortaya çıkarırken bakışlarında uyanan ilgi fark ediliyordu.
Tarasoff serumu başlattı. Doğrulduğunda, artık Abby'nin gözlerinin tamamen açıldığını ve ona baktığını gördü. Bakışlarındaki soruyu okumuştu.
"Sağlıklı bir karaciğer." dedi, "her zaman bulabildiğimiz bir şey değil. Connecticut'ta bir yıldan fazladır verici bekleyen bir bey var." Tarasoff ikinci bir serum torbasına uzandı ve kateterin üzerine astı. Sonra Abby'ye baktı. "Sonunda uyumlu birini bulduğumuza çok sevindim."
Acil serviste benden aldıkları bütün o kan, diye düşündü. Doku tipini belirlemek için kullanmışlar.
Tarasoff işine devam etti. İkinci serumu da damar içi hatta bağladı. Şırıngalara ilâçları doldurdu. Vantilatör ciğerlerine hava pompalarken, Abby'nin yapabildiği tek şey sessizce ona bakmaktı. Kas fonksiyonları geri gelmeye başlıyordu. Şimdiden parmaklarını oynatabiliyor, omuzlarını silkebiliyordu. Bir ter damlası şakağından aşağıya süzüldü. Hareket etmek için harcadığı çabayla terliyordu. Vücudunun kontrolünü yeniden ele geçirmek için harcadığı çabayla. Duvardaki saat onbir onbeşi gösteriyordu.
Tarasoff şırıngalarla dolu tepsileri dizmeyi bitirmişti. Kapının açılıp tekrar kapandığını duydu ve döndü. "Çocuk kaçtı, ' dedi.
"Hâlâ yakalamaya çalışıyorlar. O yüzden önce karaciğeri alacağız."
Ayak sesleri masaya yaklaştı. Başka bir yüz göründü ve Abby'ye baktı.

Abby o yüze, daha önce kimbilir kaç kez bir ameliyat masası üzerinden bakmıştı.
O gözlerin ameliyat maskesinin üstünden kendisine gülümseyişini defalarca seyretmişti. Şimdi gülümsemiyorlar-dı.
Hayır, diye hıçkırdı, ama duyulan tek ses ET tübünden giren havanın hafif esintisiydi. I-fayır...
Mark'tı.
25
Gregor, geminin kıç tarafından tek çıkış yolunun mavi kapı olduğunu ve onun da kilitli durduğunu biliyordu. Çocuk spiral merdivenlerden çıkmış olmalıydı.
Gregor basamaklara göz attı ama yalnızca kıvrıla kıvrıla giden gölgeler gördü. Çıkmaya başladı, çürük merdiven ağırlığı altında tıngırdıyordu. Kolunda çocuğun ısırdığı yer hâlâ zonkluyordu. Küçük piç. Bu, başından beri hep sorun çıkarmıştı.
Bir üst kata vardı ve adımını merdivenden kalın halıya attı. Şimdi cerrahın ve asistanının kaldığı yere gelmişti. Kıç tarafta ortak bir bölümü ve duşu olan iki özel kamara bulunuyordu. İleri uç-taysa güzel döşenmiş bir salon vardı. Buradan çıkmanın tek yolu merdivenlerden aşağı inmekti. Çocuk kapana kısılmıştı.
Gregor önce kıç tarafa yöneldi.

Girdiği ilk kamara ölen cerrahınkiydi. İçerisi tütün kokuyordu. Işığı açtı ve dağınık bir yatak, kapağı açık kalmış bir dolap, üstü kül tablalarıyla dolu bir masa gördü. Dolabın yanına gitti. İçinde sigara kokan giysiler, boş bir votka şişesi ve gizlenmiş porno dergileri buldu. Çocuk yoktu.
Gregor bu sefer cerrahi asistanın kamarasını aramaya başladı. Burası çok daha düzenliydi, yatak yapılmış, dolaptaki giysiler özenle ütülenmişti. Çocuk burada da yoktu.
Ortak bölüme şöyle bir göz attı, sonra salona doğru yürümeye başladı. Oraya varmadan gürültüyü duydu. Boğuk bir iniltiydi.
'=,3İnn?ı Oirin ışıklan uaktı. Bakışlarını cabucak odada; kanepe- MASAT 36.A>
de, yemek masasında, sandalyelerde ve video kaset yığınlarıyla dolu televizyon masasında dolaştırdı. Neredeydi şu çocuk? Odada bir daire çizdi, sonra durup gözlerini karşıdaki duvara dikti.
Servis asansörü.
Yanına koşup hızla kapağını kaldırdı. Bütün gördüğü kablolar oldu. Yukarı düğmesine bastı ve kablolar, hareket etmeye, yüklerini kaldırırken iniltiler çıkarmaya başladılar. Gregor çocuğun yakasına yapışmak için hazır bir halde öne eğildi.
Fakat kendini boş asansöre bakarken buldu.
Çocuk geminin mutfağına kaçmıştı bile.
Gregor gerisin geriye merdivenlerden aşağı indi. Bu bir felâket sayılmazdı. Mutfak zaten emniyete alınmıştı. Gregor, tayfanın kilerden yiyecek aşırdığını keşfettikten sonra, her gece mutfağı kilitlemeye başlamıştı. Çocuk kapana kısılmıştı.
Gregor mavi kapıyı iterek açtı ve çelik köprüde yürümeye başladı.
"Üzgünüm, Abby," dedi Mark. "Bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim." Lütfen, diye düşündü Abby. Lütfen bunu ıAapma...
"Eğer başka bir yolu olsaydı..." Mark başını salladı. "Çok zor-ladın. Artık seni durduramıyordum. Seni kontrol edemiyordum."
AbbyAnin gözünden bir damla yaş kaydı ve saçına damladı. Sadece bir an için Mark'ın yüzünde bir acı ifadesi gördü. Mark başını çevirdi.
"Giyinmenin zamanı geldi," dedi Tarasoff. "Açılışı yapar mısın"" Marka bir şınnga uzattı. "Pentobarbital. Her şeye rağmen bunun insanca olmasını isteriz." Mark duraksadı. Sonra şırıngayı aldı ve damar içi kateterine döndü. İğnenin kıhhnı çıkardı ve enjeksiyon kateterine soktu. Ve tekrar duraksadı. Abby'ye baktı.
Seni sevdim, diye düşündü Abby. Seni o kadar çok sevdim Şırınganın pistonunu itti.

Ortalık kararmaya başladı. Abby Mark'ın qörüntüsünün titrediğini, sonra da gittikçe koyulaşan gri bir denizde

kaybolduğunu gördü.

Seni sevdim. Seni sevdim...
Mutfağın kapısı kilitliydi.
Yakov tekrar tekrar tokmağa asıldı anıa kapı yerinden oyna-mıyordu. Şimdi nereye gidecekti? Yine servis asansörüne mi? Asansöre koşup düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı.
Bütün olası saklanma yederini düşünerek, çılgın gibi mutfağa göz gezdirdi.
Kiler. Dolaplar. Soğuk oda. Hepsi de geçici gizlenme yerleriydi. Sonunda adamlar buralara da bakacaklardı. Sonunda onu bulacaklardı.
Bunu onlar için zorlaştırmalıydı.
Yukarıdaki ışıklara baktı. Tepede parlayan üç çıplak ampul vardı. Dolaba koştu ve ağır, seramik bir kahve kupası çıkardı. En yakındaki ampule fırıattı.
Ampul tuzla buz oldu ve söndü.
Birkaç tane daha kupa çıkardı. Üç atıştan sonra ikinci ampulü de kırdı.
Son ampule nişan almak üzereydi ki aniden gözüne aşçının radyosu ilişti. Her zamanki yerinde, dolabın üstünde duruyordu. Bakışlarıyla radyonun uzatma kablosunu izledi, kablo tost makina-smın durduğu tezgâha uzanıyordu.
Yakov ocağa göz attı ve boş bir çorba tenceresi fark etti. Tencereyi ocağın üstünden çekip lavaboya taşıdı.
Musluğu açtı.

Sesi sonuna kadar açılmış bir radyo çalıyordu.

Gregor mutfağın kapısını itti ve içen girdi. Müzik karanlığın içinde var gücüyle çalıyordu. Bateri ve elektro gitarlar. El yordamıyla duvardaki elektrik düğmesini bulup bastı. İşıklar yanmıyordu. Bir iki kez daha denedi ama hiçbir şey olmadı. Öne doğru bir adım attı ve deri ayakkabılarının altında camlar çıtırdadı.
Küçük piç lambaları parçalamış. Ben: karanlıkta kaydır-
Gregor itip kapıyı kapattı. Bir kibritin ışığında anahtarını kilide soktu ve çevirdi. Artık kaçış yolu kalmamıştı. Kibrit yanıp bitmişti.
Karanlığa döndü. "Hadi, çocuk!" diye bağırdı. "Sana kötü bir şey olmayacak!" Yalnızca gürültüsüyle diğer her sesi boğan radyoyu duyuyordu. Sesin geldiği yöne ileriedi, sonra bir kibrit daha yakmak için durdu. Radyo tam önündeki tezgâhta duruyordu. Müziği kapatırken tezgâhın üstünde duran et bıçağını farketti.
Yanında kahverengi lastik parçalarına benzer bir şeyler duruyordu.
Demek aşçının bıçaklanı[A]la oynamış, ha?
Kibritin alevi söndü.
Gregor silâhını çıkardı ve seslendi: "Çocuk?"
Ancak o zaman ayaklarının ıslak olduğunu hissetti.
Üçüncü bir kibrit yakıp aşağıya baktı.
Bir su birikintisinin içinde duruyordu. Deri ayakkabılarının içine çoktan sızmış, elbette onları mahvetmişti. Su nereden geliv/or-du? Titreyen alevin ışığında, ayaklarının çevresini inceledi ve suyun mutfağın yerinin yarısını kaplamış olduğunu gördü. Sonra uzatma kablosunu gördü, bir ucu kesilmiş, su birikintisinin kenarında parıl-dıyordu. Şaşkınlık içinde, yerde yılan gibi uzayıp giden, sonra yukarıya, bir iskemleye doğru kıvrılan kablonun ucunu takip etti .
Kibriti sönmeden önce, Gregor'un zihnine kazınan son görüntü sarı saçların hafif parıltısı ve kolunu duvardaki prize uzatmış çocuğun şekli oldu.
Kablonun diğer ucu kendi elinde sallanıyordu.
Tarasoff neşteri uzattı. "İlk kesiği sen at," dedi ve diğer adamın gözlerindeki dehşet dolu bakışı gördü. Başka seçeneğin \jok. Hodell. diye düşündü. Onun aramıza katılmasına çalışan sendin. Hatayı yapan sendin. Şimdi düzeltmek zorundasın.
Hodell neşteri aldı. Daha ameliyata başlamamışlardı, ama Mark'ın alnından şimdiden ter hskınyordu. Neşterin keskin ağzı çıplak karnın üzerinde asılı, durdu. İkisi de bunun bir test- belki de pn i-!İK;fiöı"ı- oldnönnn hiii\;r)t-rin
Devam et. Archer üstüne düşeni Mar\; Allen'm icabına bakarak yaptı. Tıpkı Zwick'in Aaron Leui'y/e yaptığı gibi. Şimdi sıra sende. Hâlâ ekibin bir parçası, bizden biri olduğunu kanıtla. Bir zamanlar seviştiğin kadının karnını deş.
Yap şunu.
Mark, daha iyi bir tutuş biçimi bulmak istermişçesine, neşteri elinde kaydırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve keskin ağzı cilde bastırdı.
Yap şunu.
Mark yardı. Uzun, kıvrık bir kesik. Deri yarıldı ve kandan bir çizgi oluşup örtülere damlamaya başladı.
Tarasoff rahatlamıştı. Hodell bundan sonra sorun olmayacaktı. Aslında o, dönüşü olmayan noktayı yıllar önce, cerrahi bursuna devam ederken geçmişti. Çok içtiği, bir iki nefes de kokain aldığı bir geceydi. Ertesi sabah, garip bir yataktaydı ve yanındaki güzel öğrenci hemşire boğularak öldürülmüştü. Ve Hodell neler olduğunu gerçekten hiç hatırlamıyordu. Bütün bunlar son derece ikna ediciydi.
Ve kadroyu güçlendirmek için gereken para da vardı.
Tehdit ve rüşvet. Hemen her seferinde işe yaramıştı. Arc-her'da, Zwick'de ve Mohandas'da işe yaramıştı. Aaron Levi'de de... bir süre için. Onlarınki kapalı bir topluluktu, sırlarını saklamak konusunda çok titizlerdi. Ve de kazançlarını. Bayside'daki hiç kimse, Colin Wettig, hatta Jeremiah Parr bile, ne kadar büyük bir paranın el değiştirdiğini tahmin bile edemezdi. En iyi doktorları satın almaya, en iyi ekibi kurmaya yetecek kadar büyük bir para... bu ekibi Tarasoff yaratmıştı. Ruslar yalnızca organları ve gerektiğinde de kaba kuvveti sağlıyordu. Ameliyathanede mucizeleri yaratan, ekipti.

Tek başına para Aaron Levi'yi toplulukta tutmaya yetmemişti. Ama Hodell hâlâ onlara aitti. Şimdi neşterinin yaptığı her kesikle bunu kanıtlıyordu.
Tarasoff retraktörleri yerleştirerek, kıskaçları tutarak yardım ediyordu. Böylesine genç ve sağlıklı bir dokuyla çalışmak bir zevkti. Kadın mükemmel durumdaydı. Cilt altı vaqi minimumdu, karın
kasları düz ve sıkıydı. Öyle sıkıydı ki masanın başında duran asistanları onları gevşetmek için biraz daha saksinilkolin vermek zorunda kaldı.
Neşterin ağzı kas dokusunu geçti. Şimdi kann boşluğundaydı-lar. Tarasoff retraktörleri genişletti. Peritonyal dokunun ince zarının altında karaciğer ve ince bağırsaklar parlıyordu. Hepsi sağlıklıydı, öyle sağlıklıydı ki! İnsan denen canlıyı seyretmek çok güzeldi.
Işıklar titredi ve hepsi birden sönüverdi.
"Neler oluyor?" dedi Hodell.
İkisi de başını kaldırıp lambalara baktı. Işıklar tekrar yandı ve tekrar tam güce kavuştular.
"Küçük bir arıza," dedi Tarasoff. "Hâlâ jeneratörü duyabiliyorum."
"Bu çok iyi bir düzen değil. Sallanan bir gemi. Elektriğin kesilmesi..."
"Bu geçici bir ayarlama. Amity binasının yerine başka bir bina bulana dek." Başıyla ameliyat bölgesini işaret etti. "Devam et."
Hodell neşterini kaldırdı ve durakladı. Göğüs cerrahisi eğitimi almıştı; karaciğer rezeksiyonu daha önce yalnızca bir iki kere uyguladığı bir prosedürdü. Belki de fazladan rehberliğe ihtiyacı olacaktı.
Ya da belki yapmakta olduğu şeyin gerçekliğini yeni yeni duyumsamaya başlıyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordu Tarasoff.
"Hayır." Mark yutkundu. Bir kez daha kesmeye başladı, ama eli titriyordu.
Neşteri yukarı kaldırdı ve birkaç derin soluk aldı.
"Fazla zamanımız yok. Dr. Hodell. Yapılacak bir hasat daha var. "
"Ben sadece...burası biraz sıcak değil mi?"
"Farkında değilim. Devam edin."
Hodell başını salladı. Neşteri kavradı, bir kesik daha atıyordu ki aniden donup kaldı.
Tarasoff arkasında bir ses duydu... gıcırdayarak açılan kapının sesini.
Mark, gözleri tam karşıya dikili, neşterini kaldırdı.
Patlama yüzünü delip geçti. Hodell'ın kafası kopmııstu. Masaya kan ve kemik parçalan saçıldı.
Tarasoff kapıya bakmak için arkasına döndüğünde, sarı saçları ve çocuğun bembeyaz yüzünü gördü.
Çocuk tabancayı ikinci kez ateşledi.
Kurşun deli gibi fırlayıp malzeme dolabının camını parçaladı. Parçalar yere yağmur gibi yağıyordu.
Anestezist vantilatörün arkasına saklandı,
Tarasoff, bakışlarını silâhtan hiç ayırmadan geriledi. Bu, Gre-gor'un, bir çocuğun bile tutabileceği kadar küçük ve hafif silâhıydı. Ama o silâhı tutan el şimdi düzgün ateş edemeyecek kadar çok titriyordu. O sadece bir çocuk, diye düşündü Tarasoff. Anesteziste nişan almakla Tarasoff'a nişan almak arasında kararsızlıkla bocalayan, korkmuş bir çocuk.
Tarasoff yan taraftaki alet tepsisine göz attı ve saksinilkolin şırıngasını fark etti. İçinde, hâlâ bir çocuğu zaptetmeye fazlasıyla yetecek kadar vardı. Hodell'ın cesedinin ve yayılan kan gölünün üzerinden atlayarak yavaşça yana kaydı. Sonra silâh tekrar üzerine çevrildi ve Tarasoff olduğu yere çakılı kaldı. Çocuk şimdi ağlıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu.
"Her şey yolunda," diye yatıştırmaya çalıştı Tarasoff. Ve gülümsedi. "Korkma.
Ben sadece arkadaşına yardım ediyorum. Onu iyileştireceğim. O çok hasta. Bunu biliyor musun? Ona bir doktor lâzım."
Çocuğun bakışları masaya çevrildi. Masada yatan kadına. İleri doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Ansızın acı bir çığlık attı. Anestezistin yanından geçip odadan kaçtığını duymadı. Helikopterin hafif gümbürtüsünü de duymuyor gibiydi. Helikopter yaklaşıyor. inmeye hazırlanıyordu.
Tarasoff tepsiden şırıngayı aldı. Sessizce masaya yaklaştı.
Çocuk başını kaldırdı ve haykırışı umutsuz bir feryada dönüştü.

Tarasoff şırıngayı kaldırdı.
O anda çocuk başını kaldırıp ona baktı. Ve Gregor'un silahıyla nişan aldığında çocuğun gözlerindeki artık korku değil, öfkeydi.
Son bir kez ateş etti.
26
Q
Aocuk yatağının başından ayrılmıyordu. Hemşireler Abby'yi Uyanma odasından çıkarıp cerrahi yoğun bakım ünitesine getirdikleri andan itibaren, solgun küçük bir hayalet gibi, hep yanıba-şında kalmıştı. İki kez hemşireler onu elinden tutup dışarı çıkarmışlardı. İki seferinde de çocuk yolu bulup geri dönmüştü. Şimdi de yatağın parmaklığına tutunmuş duruyor, bakışlarıyla ona uyanması için yalvarıyordu. En azından artık Katzka'yla gemide karşılaştık-lanndaki gibi isterik değildi, Katzka onu, Abby'nin deşilmiş bedeninin üstüne kapanmış, hıçkırarak, yaşaması için yalvarırken bulmuştu, Katzka çocuğun söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştı. Ama içinde bulunduğu paniği çok iyi anlamıştı. Umutsuzluğunu.
Biri odanın kapısını çalıyordu. Katzka döndü ve ona işaret eden Vivian Chao'yu gördü. Kapıyı açtı ve odadan çıkıp Vivian'ın yanında durdu.
"Çocuk bütün gece burada kalamaz," dedi Vivian. "Ayaklarına dolaşıyor. Artı, pek de temiz görünmüyor."
"Onu her götürmeye çalıştıklarında çığlığı basıyor."
"Onunla konuşamaz mısın?"
"Hiç Rusça bilmiyorum. Ya sen?"
"Hâlâ hastanenin çevirmenini bekliyoruz. Neden biraz erkeklik otoriteni kullanmıyorsun? Onu dışarı at."
"Çocuğa onunla biraz vakit geçirmesi için izin verin, tamam mı?" Katzka döndü ve pencereden yatağa baktı. Ve kendini, önündeki birkaç gün boyunca yakasını bırakmayacak görüntüden kurtulmaya çabalarken buldu: Abby masada yatıyor, karnı yarılıp açılmış, iç organları ameliyathane ışıklan altında parlıyordu. Çocuk Abby'nin yüzünü elleri arasına almış, ağlıyordu. Ve yerde, kendi kanlarının gölünde yatan iki adam... Hodell çoktan ölmüş, Tara-soff bilincini yitirmiş, kan kaybetmekte fakat hâlâ canlı. O şilepteki herkes gibi Tarasoff da gözaltına alınmıştı.
Bunu başka tutuklamalar izleyecekti. Soruşturma daha yeni başlıyordu. Federalleı şimdiden Sigayev Şirketi'ni kuşatmaya almışlardı. Gemideki tayfanın onlara anlattıklarına bakılırsa organ satışı operasyonunun sınırları çok genişti... Katzka'nın hayal edebileceğinden çok daha dehşet vericiydi.
Gözlerini kırpıştırdı ve 'şimdiye', 'buraya' döndü: Abby o pencerenin öbür tarafında, karnı bandajlarla sarılmış yatıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Monitör kalbinin düzenli ritmini izliyordu. Bir an için gemide, Abby'nin kalp atışları monitörün ekranından deli gibi geçmeye başladığında hissettiği panik dalgasını duydu. Onu kaybetmek üzere olduğunu düşündüğü, Vivian ve Wettig'i gemiye getiren helikopterin hâlâ millerce uzaktayken hissettiği panik dalgasını. Eliyle cama dokundu ve yeniden gözlerini kırpıştırdı. Ve yeniden.
Vivian arkasından yumuşak bir sesle konuştu: "Katzka, o iyileşecek. Generalle ben iyi iş çıkarıyoruz."
Katzka başını salladı. Tek bir söz etmeden tekrar odadan içeri süzüldü.
Çocuk başını kaldırıp ona baktı, gözleri Katzka'nınkiler kadar nemliydi. "A- bii," diye fısıldadı.
"Evet, küçük. Onun adı bu." Katzka gülümsedi.
İkisi de yatağa baktı. Uzun zaman geçmiş gibiydi. Sessizliği bozan tek şey kalp monitöründen gelen hafif ve sabit bip sesiydi. Yan yana durup, iyi tanımadıkları, fakat şimdiden çok önem verdikleri bu kadının başındaki nöbeti paylaştılar.
En sonunda Katzka elini uzattı. "Haydi. Uyuman gerek, oğlum. Onun da u'njması gerek."
Çocuk duraksadı. Bir an Katzka'yı inceledi. Sonra istemeye istemeye uzatılan eli tuttu.
Çocuğun lastik ayakkabıları döşemenin üstünde gıcırdayarak, birlikte yoğun bakımda yürüdüler. Çocuk birden yavaşladı.
"Ne oldu?" dedi Katzka,

Çocuk başka bir odanın önünde durmuştu. Katzka da camdan içeri baktı.
Pencerenin öbür tarafında kır saçlı bir adam hastanın yatağının başındaki sandalyede oturuyordu. Başını ellerinin arasına almış, bütün vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Victor Voss'un bile satın alamayacağı şeyler var, diye düşündü Katzka. Şimdi her şeyini kaybetmek üzere. Karısını. Özgürlüğünü. Katzka yatakta yatan kadına baktı. Yüzü porselen kadar beyaz ve kırılgandı. Hafifçe aralanmış gözlerinde, iyice yaklaşan ölümün solgun parlaklığı vardı. Çocuk cama daha da yaklaştı.
O anda, çocuk öne yaslandığında, kadının gözlerinde son bir yaşam pırıltısı belirdi. Çocuğa bakıyordu. Yavaşça dudakları kıvrılıp hafifçe gülümsedi. Ve sonra gözlerini kapadı.
Katzka mırıldandı. "Gitme zamanı geldi."
Çocuk başını kaldırdı. Sertçe başını iki yana salladı. Katzka çaresiz bir suskunlukla izlerken, çocuk dönüp tekrar Abby'nin odasına yürüdü.
Ansızın Katzka kendini inanılmaz bir şekilde bitkin hissetti. Victıor Voss'a baktı; şimdi vücudu umutsuzluk içinde çökmüş, mahvolmuş bir adam. Yataktaki kadına bak+—, kocası onu seyrederken bile kadının ruhu eriyip tükeniyor gibiydi. Ve düşündü: O kadar az zamanımız var ki. Bu dünyada, sevdiğimiz insanlarla geçirecek o kadar az zamanımız var ki.
İçini çekti. Sonra o da dönüp Abby'nin odasına girdi.
Ve çocuğun yanındaki yerini aldı.

SON